

GIẢN TƯ HẢI

ÂM MŨU THAY NÃO

MỤC LỤC

[Giới Thiệu](#)

[Tóm Tắt Tác ...](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)

ÂM MƯU THAY NẢO

Tác giả: Giản Tư Hải

Nguồn: vnthuquan.net

Thể loại: Phiêu Lưu, Trinh Thám

dtv-ebook.com

Giới Thiệu

C

ó lẽ nhiều bạn đọc đang băn khoăn không hiểu cuộc sống của nhân vật Hà Phan sẽ tiếp diễn ra sao? Vậy thì truyện Âm Mưu Thay Nào chính là câu trả lời dành cho bạn. Điều thú vị là bạn đọc sẽ gặp lại Hà Phan, giờ đây đã trở thành một cánh tay đắc lực của Trần Phách - cựu sĩ quan đặc nhiệm trong những nhiệm vụ tối mật của cơ quan thám tử thuộc Tổng cục cảnh sát. Nhiệm vụ lần này anh được giao là tìm kiếm một trong những người đứng đầu ngành Y học Việt Nam - Giáo sư Tôn Thất Sắc. Nan giải hơn là anh phải tìm kiếm nạn nhân trong vụ bắt cóc không phải trên lãnh thổ Việt Nam mà là trên đất bạn Campuchia. Cuộc đối đầu đầy cam go, thử thách mang tầm ảnh hưởng quốc tế và mối quan hệ ngoại giao giữa Việt Nam và Campuchia khiến Hà Phan phải cẩn trọng trong từng bước đi.

Tóm Tắt Tác ...

T

rong vụ khủng bố tảo tợn diễn ra tại ngôi đền cổ ở Campuchia, chiếc xe của Viện quân y Sisowath bị phục kích. Tệ hại hơn, giáo sư Tôn Thất Sắc, một bác sĩ đầu ngành về não của y học Việt Nam đang có mặt trong chiếc xe định mệnh đó. Sau vụ tấn công, ông ta mất tích một cách bí ẩn và ngay lập tức, một cuộc tìm kiếm ráo riết nhất trong lịch sử được huy động đồng loạt bởi Bộ Quốc phòng và Bộ nội vụ Hoàng Gia Campuchia.

Không chỉ có thế, do lường trước được âm mưu và tai họa sẽ giáng xuống nhân dân mình, cảnh sát Việt Nam không thể khoanh tay đứng ngoài cuộc. Một đội công tác đặc biệt gồm những cựu sĩ quan đặc công từng tham chiến tại Campuchia đã bí mật tức tốc lên đường với sứ mệnh vô cùng nguy hiểm. Từng được huấn luyện bài bản, thông hiểu ngôn ngữ địa phương và địa hình, những cựu sĩ quan đặc công khét tiếng này đã mau chóng nhận ra tung tích vị giáo sư đang nằm trong tay ai. Một hợp đồng tác chiến kỹ thuật cao giữa họ và các lực lượng đặc biệt tinh nhuệ của quân đội Hoàng Gia như: Lực lượng đặc nhiệm chống bắt cóc và khủng bố (911 Paras), Cục bảo vệ nguyên thủ (PMBU) và Cảnh sát Quốc gia Campuchia (CNP) nhanh chóng vào cuộc.

Sau ba ngày truy lùng ráo riết và chịu nhiều tổn thất, nhóm biệt kích đã đột phá sào huyệt khủng bố. Âm mưu dần hé lộ, đằng sau ca phẫu thuật não man rợ là một kế hoạch quân sự động trời của hậu Khor Me đỏ.

Chương 1

X

Siem Reap, Cambodia 17 giờ 33 Ngày 21/6.

Nội dung một bức thư điện tử viết:

“Tin khẩn, Gửi Tôn Thất Sang!

Anh đã bị bắt cóc tại Siem Reap. Rất có thể chúng đang nhắm tới em, hãy hủy ngay lập tức chuyến đi này. Một nhóm người không rõ danh tính đã tấn công chiếc xe chở anh và giám đốc bệnh viện quân y Sisowath. Hiện anh đang bị giam giữ và ép buộc phải tham gia vụ phẫu thuật thay não người, một thí nghiệm ghê tởm và vô nhân đạo nhất từ trước tới nay mà ta từng biết. Hủy ngay chuyến đi trước khi quá muộn.

GS-TS: Tôn Thất Sắc”

Bức thư được viết vội vã và gửi đi thành công, vị bác sỹ đinh ninh rằng đã kịp giữ được mạng sống cho em trai mình. Nhưng ông đã nhầm. Tuy lời cảnh báo của ông là chính xác và đến kịp thời nhưng trở trêu thay, đó lại là nguyên nhân đẩy người em trai của mình sớm vào chỗ chết.

Bức thư điện tử thứ hai được gửi ngay sau bức thư nhất 49 giây:

“Gửi thám tử Trần Phách/ M35. Tôi đang bị bắt cóc và giam giữ dưới một căn hầm nhiều xác chết và đang bị tra tấn nếu theo lệnh của chúng. Tôi không rõ địa điểm ở đâu vì sau vụ tấn công, chúng bịt mắt và đưa lên ô tô ra khỏi hiện trường khoảng nửa giờ chạy xe. Đó là tất cả những gì tôi thấy và nhận biết. Hãy cứu tôi ra khỏi đây trước khi chúng hành quyết cả nhóm trong 48 tiếng nữa. GS-TS: Tôn Thất Sắc”

Khi lén lút gửi lá thư này đi, ông không thể ngờ rằng người nhận bức thư này vốn dĩ là một trinh sát đặc nhiệm của quân đội cũng bị truy sát đến tận cùng bởi một lực lượng vũ trang giấu mặt trên xứ sở Chùa Tháp.

Trước khi bị nhóm bắt cóc phát giác, người bác sỹ này còn kịp thời gửi một lá thư thứ 3 đến một nhân vật cộm cán có tính quyết định đến mạng sống của ông. Tuy nhiên nhân vật bí ẩn này đã phớt lờ lời kêu cứu của ông mà hậu quả của nó là gây ra một thảm họa lớn nhất trong lịch sử

Campuchia hiện đại chỉ sau nạn diệt chủng.

Hà Nội Ngày 21/6. Đồng hồ treo tường nhích dần con số 22 giờ 25 phút. Trăn Phách ngồi một mình bên li cà phê trong văn phòng chật đầy hồ sơ vụ án. Thông thường, giờ này ông đang luyện võ trên sân thượng hoặc cùng lắm thì bách bộ trong công viên gần nhà, nhưng hôm nay thì khác. Ông nán lại giây lát trong cái ngày thiêng liêng nhất của ông. Một khoảng lặng hiếm hoi để ông tự vấn tự đáp về khả năng thực sự của chính mình. Thất bại và tội lỗi. Nhiều người bấy lâu nay phê phán và chỉ trích ông như thế, khốn thay, họ thường đúng.

Nếu đời ông là một cuốn tiểu thuyết trinh thám thì giờ đây ông đã bước vào những chương cuối, những chương gay cấn nhất dọn đường cho một kết thúc luôn bất ngờ mà chưa chắc đã có hậu. Chẳng sao hết. Đời người không phải là kết thúc như thế nào mà là đã từng trải ra sao. Mồ côi mẹ. Sống độc thân. Không một mối tình vắt vai. Đời trai trẻ của ông dành hết cho chiến trường Tây Nam và nghĩa vụ quốc tế thiêng liêng trên đất khách quê người. Được nguyên vẹn trở về và sống đúng nghĩa đến giờ này, chỉ ngần ấy thôi, với ông đã quá đủ.

Những hồi ức bất chợt lùa về Đúng ngày này cách đây 25 năm, trung đoàn đặc công 429 của ông đóng tại Battambang (Cambodia) đang tung những đòn chí mạng vào sào huyệt cuối cùng của tập đoàn diệt chủng polpot-Yeng Sary. Trong một cuộc tập kích căn cứ được cho là tên trùm số ba của Khơ Me Đỏ là Son Sen đang ẩn náu, ông đã đập phải mìn sát thương. Có lẽ đến cuối đời ông không thể nào quên nỗi khoảnh khắc kinh hoàng ấy. Người lính cạnh ông lê chân móc trúng dây vướng giăng trong đám cỏ. Một tiếng xoẹt nhẹ làm ông giật mình quay sang, một trái KP-2 hình trụ màu xanh lục nảy lên ngang thắt lưng ngay trước mắt ông.

- Nằm xuống!

Viên tiểu đội trưởng chỉ kịp hét lên nhưng đã muộn, một tiếng nổ xé nát tất cả xung quanh. Hai đồng đội của ông tử thương ngay tại chỗ, ông bị hất ra xa bên ụ mìn cùng với mảnh kim loại găm sâu vào đầu. Một dấu ấn kinh hoàng vĩnh viễn in chặt vào thể xác lẫn tâm thần của ông cho nửa đời người còn lại.

Những đồng đội còn lại của ông vẫn lao lên xé toang rừng lính địch trong làn đạn tử thủ của chúng. Một nhóm quân y kịp dâng lên mang những thương binh và tử sĩ rút vội về phía sau. Ba ngày sau ông được chuyển về bệnh viện sư đoàn đi đầu trị.

Trần Phách rời chiến trường một cách đau đớn như vậy. Ông tiếp tục vùi những ngày đau khổ tại bệnh viện Quân Khu 9 trong khi những đồng đội của ông vẫn tử xung hữu đột. Buồn hơn, qua tin trên đài ông mới biết trận phục kích hôm đó họ đã trả giá quá đắt: hơn nửa đặc công tinh nhuệ khét tiếng của tiểu đoàn đã vĩnh viễn nằm lại. Tên trùm diệt chủng Sơn Sơn trốn thoát. Kế hoạch kết thúc sớm chiến tranh bị phá sản hoàn toàn.

Trần Phách rời chiến trường Campuchia khi cuộc chiến đang dang dở, ông buồn vì phải xa rời đồng đội của mình nhưng một suy nghĩ đau đáu bám theo ông cho đến tận hôm nay. Giả như hôm đó chỉ cần thêm một tiểu đội đặc nhiệm nữa đánh vu hời, tên trùm Khơ Me đỏ khét tiếng ấy đã không sống thoát để rồi những năm tháng sau đó hắn điên cuồng trả thù bằng lối đánh đeo bám dai dẳng gây thiệt hại hàng ngàn nhân mạng oan uổng không đáng có.

Chiến tranh đã qua đi, chính nghĩa rồi cũng đại thắng. Hai dân tộc đã biết vượt lên nỗi đau riêng của mình để xây dựng một tương lai giàu mạnh và gìn giữ quan hệ tốt đẹp như ngày hôm nay. Riêng Trần Phách, như thế là tạm ổn nhưng chưa đủ. Tên Sơn Sơn chưa phải trả giá trong khi đồng bọn của hắn đang kéo nhau hầu tòa vì tội ác cướp đi gần hai triệu con người vô tội. Sơn Sơn vẫn biệt vô âm tín. Tên cựu Tổng tư lệnh diệt chủng này đang ở đâu? Mối đe dọa tiềm ẩn này gần đây bỗng dưng trở dậy gây hoang mang trong dân chúng.

Không phải tự nhiên mà xảy ra nhiều vụ bắt cóc người nước ngoài tại Campuchia. Cùng lúc, các băng nhóm tàn quân đóng gần biên giới liên tục tấn công quân chính phủ. Một số con em của các sĩ quan Khơ Me đỏ đã âm thầm leo cao luồn sâu trong chính quyền và đang chờ ngày nhận lệnh của các thủ lĩnh giấu mặt. Nghiêm trọng hơn, cuộc xung đột biên giới tại Preach Vihear đang leo thang và một quốc gia độc lập sẽ ra đời?

Bống chuông điện thoại reo vang làm ông đứt ngang mạch hoang tưởng của mình. Trần Phách nhắc lấy ông nghe:

- A lô, tôi nghe đây!
- Hãy nối máy với Trần Phách cho tôi! – giọng đàn ông gấp gáp.
- Trần Phách đây!
- Ông Phách hả, tôi là trợ lý của viện trưởng viện não Trung Ương.
- Viện não Trung Ương? Có việc gì vậy?
- Giáo sư tiến sĩ Tôn Thất Sắc đã bị bắt cóc!

Lại một lời kêu cứu đêm khuya, sau vụ giải thoát thành công nhiều con tin là phụ nữ trẻ khỏi ổ buôn người tại Quảng Tây, ông đã trở nên nổi tiếng và là địa chỉ tin cậy khi ai đó gặp cảnh ngộ không may này. Thậm chí nhiều cô gái xinh đẹp còn thuộc lòng số điện thoại của ông hơn cả số 113 và coi đó là bảo bối phòng khi gặp họa. Tuy nhiên nạn nhân là nam giới và tần cỡ như bác sỹ lừng danh Tôn Thất Sắc làm ông sống lại vài giây.

- Thật không? Khi nào?

- Người như ông tôi không dám đùa. Chúng tôi vừa nhận được tin khẩn từ viện quân y Siem Reap.

- Siem Reap? Bị bắt cóc bên...mãi tận Campuchia sao? Ông có thể xuống văn phòng M35 để nói rõ thêm được không? - Trần Phách đã không ít lần nhận được những lời trêu chọc của những kẻ say rượu kiêu như thế này. Lần gần nhất là một người kêu cứu thay cho vợ mình khi bị bắt cóc mãi tận... Iraq. Lúc đội thám tử của ông tiếp cận người báo tin thì mới nhận ra hẳn là một kẻ tâm thần vừa sống nhà.

Bên kia đầu dây lộ rõ sự sốt sắng:

- Ông vẫn không tin phải không? Nghe đây! Ngay cả khi nhận được tin này, chúng tôi đã yêu cầu Bộ ngoại giao lẫn Bộ công an gửi công hàm cho các đồng cấp phía Campuchia rồi, nhưng khổ nỗi vụ bắt cóc này nằm ngoài khả năng bộ máy an ninh Khmer. Để tránh đi đầu đáng tiếc xảy ra, tôi muốn ông hãy... ra tay trước.

Đúng là một thằng khùng. Trần Phách xót xa nghĩ. Những kẻ không thực quyền thường thích ra oai, họ chỉ có một nơi lí tưởng để thể hiện mình là bên bàn nhậu. Đang buồn, thay vì quát lên rồi đập máy như mọi khi, lần này ông muốn khuyên hẳn:

- Báo cáo lãnh đạo, rất tiếc chúng em không đủ thẩm quyền hoạt động ngoài lãnh thổ Việt Nam. Lẽ ra anh phải gọi đội Delta Forces hay Vympel vào cuộc mới đúng chứ ạ?

- Thôi đi! - Một tiếng nện vang lên loảng xoảng trong máy. - Nghiêm trọng thế mà ông còn đùa được hả? Cái tôi cần là ông chứ không phải đội này đội kia. Thôi được rồi, cấp trên của tôi sẽ làm việc với ông ngay bây giờ.

Đầu dây bên kia câm bặt, Trần Phách lắc đầu mỉm cười hạ máy rồi xách cặp bước ra định về hẳn. Khi nhìn qua khung cửa sổ đang mở toang ông thấy một chiếc xe đen nhánh đang trườn nhanh dưới tán cây tiến vào sân trong. Thoáng chút hoài nghi, ông bước vội ra ban công quan sát.

M35 không bao giờ sở hữu loại xe láng bóng như vậy. Những nhân vật tai to mặt lớn đến đây ngoài Bộ công an và tình báo quân đội cũng không ai dùng loại xe nhập khẩu xa xỉ đến thế. Hơn nữa, bất cứ công dân đến trình báo đều được nhân viên trực ban lên lịch trước khi trình ông. Chỉ có cấp trên hoặc thành viên chính phủ mới được phép vào gặp ông mà không cần báo trước.

Trần Phách dõi theo chiếc Audi đời mới vừa đỗ góc sân.

Một người cao gầy bước xuống từ ghế lái xe, anh ta mau chóng mở cửa sau rồi dìu một người đàn ông đường bệ, tóc có ánh phản quang chậm rãi bước ra. Nhìn dáng đi tập tễnh vẻ khó nhọc của người đàn ông này, Trần Phách vội nhận ra rằng cú điện thoại vừa rồi không hề đùa.

Hai người đàn ông tiến về phía đại sảnh tòa nhà ông làm việc. Qua ánh cao áp sáng trắng, Trần Phách nhìn mái đầu bạc và dáng đi gọi lên hình ảnh người cha đang mang di chứng bệnh bại não của mình. Tuy nhiên trước mặt ông là một nhân vật hoàn toàn khác, một chính khách. Ông ta thường xuất hiện trên truyền hình mỗi khi Quốc hội có phiên họp. Tháng trước, trong một phiên họp, ông ta có chất vấn Thủ tướng làm phẫn khích tất cả cử tọa trong đó có Trần Phách. Ông ta là tiến sĩ, viện trưởng viện não trung ương Nguyễn Khoa Học.

Một người từ ngoài cổng chạy rất nhanh vượt lên trước họ lao lên phòng ông. Trần Phách định vào phòng xếp lại những tập tài liệu và công văn đang để lộn xộn trên bàn thì ngay lúc đó, viên bảo vệ như từ trên trời rơi xuống ngay trước cửa chính. Tay anh ta cầm máy bộ đàm, miệng lắp bắp:
- Báo cáo thủ trưởng, có mấy sếp bên y tế, máy hỏng...tôi không kịp báo.
Lúc đó, hai vị khách không mời xuất hiện, thoát cái đã đứng trước mặt ông.

- Xin lỗi! Ông là Trần Phách phải không? – Người tóc trắng hỏi.

- Tôi đây, nếu không nhầm, ông là tiến sĩ Nguyễn Khoa Học?

Người đàn ông gật đầu rồi vuốt nhẹ mái tóc trắng.

- Chính tôi.

Trần Phách nhìn kỹ vài giây. Đúng là ông ta thật. Trán cao, tóc trắng như cước kết với khuôn mặt hồng hào như một tiêu chuẩn ngoại hình mà thượng đế chỉ dành cho các bậc tài cao học rộng mà thôi. Chính vì thế mỗi khi ra đường chẳng cần phải xưng danh là ai, họ vẫn nhận được những lời chào cung kính của tất cả mọi người xung quanh. Tuy dáng đi khó khăn và

vội vã nhưng không hề lấy mất đi sức mạnh và vẻ đạo mạo vốn có của vị tiến sĩ thần kinh học.

- Tôi là viện trưởng Nguyễn Khoa Học. – Ông ta khẽ quay về phía sau. - Có lẽ trợ lý của tôi đã thông báo cho ông lúc nãy?

Dù sao, ngưỡng mộ ngoại hình một người đàn ông giới đến nỗi quên mất lời mời là rất khiếm nhã.

- Xin lỗi, mời viện trưởng vào phòng.

Theo sau vị tiến sĩ là viên trợ lý cao gầy tay xách cặp, một dáng đi dè dặt sau lưng sếp ngược hẳn với những lời hăm he oai vệ trong điện thoại lúc nãy.

- Hai vị ngồi tạm lên đây. – Trần Phách chỉ bộ sa-lon gỗ kê giữa phòng.

Với tác phong nhà binh không rờm rà, viên thám tử đề cập ngay vấn đề

- Được biết ngài đến đây vì một việc rất hệ trọng?

Nguyễn Khoa Học ngồi xuống mở cặp lấy một bức điện chuyển phát nhanh đặt lên bàn. Ông ta nhìn thẳng viên thám tử bằng ánh mắt sắc sảo.

- Không nghiêm trọng tôi không dám phiền ông. Họ đã thông báo chính thức về cơ quan chúng tôi trình bày toàn bộ sự việc Tôn Thất Sắc bị bắt cóc. Ngài thám tử xem đây.

Trần Phách cầm lấy xấp giấy với đầu trang in đậm dòng chữ "Thông báo khẩn cấp". Ông đọc lướt và dừng lại cuối trang sau, bên cạnh dấu đỏ trang trọng là dòng chữ:

Tối mật- Lưu hành nội bộ.

Viện quân y Sisowath.

Ngày 20/6. Giám Đốc, Thiếu tướng: Samdech pen Niuok.

Trần Phách ngược lên bắt gặp ánh mắt đáng sợ của đối phương vẫn đang nhìn mình từ rất lâu.

- Ông thám tử! Tôi phải làm gì với bức thư này?

Trần Phách đáp ông ta với giọng lo ngại:

- Thưa viện trưởng, thật không phải lễ khi phiền ông lại đến tận nơi tìm tôi thế này. Theo như đây, quả thực vụ việc nằm ngoài khả năng của chúng tôi rồi.

Bàn tay dài đầy uy lực của ngài viện trưởng khẽ nâng lên để lộ chiếc đồng hồ quai da hiệu Cartier Power như muốn cắt ngang lời Trần Phách:

- Ông Phách! Tôi biết sau năm 1989 ông chưa bao giờ chính thức tác chiến ngoài lãnh thổ. Trường hợp đặc biệt này hoàn toàn nằm trong khả năng của ông. Trung đoàn 429 các ông có những chiến sỹ đặc nhiệm phi thường.

Chính ông cũng đã từng tung đặc công giải cứu nhiều tù binh chúng ta trong hang ổ địch trên chiến trường K. Nay bác sỹ Tôn Thất Sắc đang nằm trong tay một nhóm bắt cóc tại Campuchia và hiện không một ai biết được tính mạng ông ta đã ra sao. Tôi không muốn biểu tượng y học Việt Nam sẽ bị sát hại cho một mục đích đê hèn nào đó. Ông hiểu tôi chứ?

- Thôi được, để cho đúng quy tắc làm việc và tuân thủ công ước quốc tế chúng ta phải báo cáo ngay cho Bộ công an hoặc văn phòng interpol phát thông báo đở cho phía bạn vào cuộc.

- Rồi, tất cả thủ tục báo cáo nhà chức trách chúng tôi đã làm xong chiều nay và bản phô-tô đang nằm trong cặp tôi đây. – Nguyễn Khoa Học chỉ chiếc cặp lớn trên bàn. - Có tin Pnompenh đã tung một lực lượng hùng hậu cảnh sát lẫn quân đội truy tìm con tin, nhưng tôi linh cảm rằng cái họ tìm được là những xác chết. Chẳng vòng vo làm gì, rất đơn giản, tôi đến nhờ ông mang ngài Tôn Thất Sắc về đây!

- Tôi phải mang ông ta về ư?

Trần Phách sửng sốt nhìn thẳng vào khuôn mặt quyết liệt của ông viện trưởng. Chắc ông này đang nghĩ đó là trách nhiệm của M35 hay việc này dễ như tìm trẻ lạc trong phố. Đây không phải là mệnh lệnh của cấp trên nhưng lời nói ông ta có một sức sai khiến mãnh liệt khác thường. Trước mặt Trần Phách lúc này chính là công thần của y học hiện đại nước nhà. Một bác sỹ nổi danh với những công trình khoa học tầm cỡ như “giải pháp chống căn bệnh liệt não ở trẻ em” và “xóa sổ tai biến mạch máu não” được cộng đồng y khoa thế giới thừa nhận.

Có người ví von Nguyễn Khoa Học và Tôn Thất sắc là hai con ngựa già nua đang ịch kéo một cỗ xe hồng tọt hậu của nền y học nước nhà.

Không phải ngẫu nhiên mà chiếc ghế đại biểu quốc hội thuộc về ông.

Trong kì họp gần đây, ông đã từng chất vấn Bộ trưởng y tế một cách không khoan nhượng khi để giá thuốc trôi nổi và điều kiện chăm sóc y tế tồi tệ trong các bệnh viện vốn quá tải. Những đề nghị của ông được toàn dân nhiệt liệt hoan nghênh và buộc vị công bộc kia phải xin sớm ra đi vì không làm tròn sứ mệnh của mình. Khi ông muốn gì ông phải làm bằng được, lời nói và việc làm của ông chứng minh rành rành như thế.

Cách đây chưa lâu có một sự kiện được ghi vào y sử nước nhà. Không một người Việt Nam nào lại có thể quên được hình ảnh một ngài viện trưởng ngồi trên xe lăn đích thân cấp cứu cho hàng trăm nạn nhân sau vụ vỡ thủy điện Yali. Một bác sỹ đang vật lộn với căn bệnh bại não đã lăn xả hàng trăm

nạn nhân còn kém may mắn hơn mình đã gây một luồng cảm xúc vô bờ bến cho toàn dân tộc. Có người nói chức viện trưởng là bước đệm để ông ta leo lên Bộ trưởng và còn hơn thế. Sau những thành công trong khoa học, chính trị dường như là mặt trận tiếp theo của con người đa tài này.

Trần Phách lúng túng thực sự, ông chưa từ chối một ai khi họ cần dù việc ấy khó đến đâu, miễn sao nó phải nằm trong quyền hạn của ông.

Như đọc được sự khó xử của Trần Phách, với tác phong của một lãnh đạo đầy tâm huyết, ông đặt bàn tay lên vai viên thám tử:

- Đây là một sự ngoại lệ khó chấp nhận nhưng ông hãy hiểu cho tôi. Tính mạng của giáo sư Sắc chỉ còn đếm từng giờ. Ông ấy không những là tương lai y học của nước ta mà còn là một người chông người cha của ba đứa con nhỏ. Ông ấy cũng là người thầy vĩ đại nhất của tôi. Nhân danh Bộ y tế và Viện não Trung ương, tôi tha thiết yêu cầu ông bằng mọi giá hãy cứu lấy ông ấy.

Vị viện trưởng khở sở đứng dậy cất bước điện vào cấp trên kéo Trần Phách ra gần cửa sổ bất chấp viên trợ lý đang chăm chú nuốt từng lời của sếp mình. Với chất giọng trầm nhưng mạch lạc đến từng câu chữ, Nguyễn Khoa Học nhắc lại:

- Ông Phách! Mặc dù cơ quan an ninh nước bạn đang làm hết mình nhưng tôi linh cảm rằng giáo sư đáng kính của chúng ta không bao giờ trở về được quê hương mình nữa... trừ khi chính các ông đích thân đi giải cứu. Không ai hiểu rừng núi xứ Cam bằng ông. Không ai hiểu người Khmer bằng ông. Không một cơ quan thực thi pháp luật nào hành động cương quyết và mau lẹ như các ông. Tôi đặt hết niềm tin vào M35. Hãy cứu lấy y học Việt nam!

Vị viện trưởng ngoài năm mươi đặt cả hai bàn tay lên vai Trần Phách và nhìn ông bằng đôi mắt ngấn nước như van xin.

Trần Phách thực sự sợ cấp mắt này. Đây là lần thứ hai ông đứng trước một đề nghị xoay động lương tâm. Lần thứ nhất là lời van xin tha chết của một tên giết người cướp của để thả cho hắn được về nuôi mẹ già đang trong những ngày hấp hối trên giường bệnh.

Trần Phách né ánh mắt ám ảnh rồi đáp:

- Là một cơ quan đặc biệt, chúng tôi thường nhận lệnh trực tiếp từ Tổng cục. Tôi sẽ xin phép cấp trên để đích thân nhận trách nhiệm vụ này.

- Không! Đã hết thời gian để xin xỏ ai đó. – Ông ta gần như thốt lên. - Tôi muốn ông đi ngay đêm nay nếu có thể. Chắc ông nhớ vụ viên Tổng lãnh sự

Thụy Điển bị bắt thàng trước cũng tại Campuchia? Chỉ chậm một ngày. Khi cảnh sát tìm thấy nơi giam giữ chỉ còn là một cái thây đang phân hủy. Nếu ông Sắc có mệnh hệ gì thì tôi...

- Nhưng thưa ngài viện trưởng, nếu sự việc chúng tôi bí mật triển khai đặc vụ trên một quốc gia độc lập bị phanh phui, thì tính hợp pháp của ta ra sao? Hệ lụy ngoại giao hai nước ai sẽ phải gánh chịu đây?

Cặp mắt Nguyễn Khoa Học ráo hoảnh nhìn Trần Phách:

- Vậy tôi hỏi ông, nếu Nguyễn Khoa Học này đích thân qua Pnompenh và phát hiện ông ta đang bị giam giữ bất hợp pháp tôi sẽ lôi ông ta ra khỏi chỗ nguy hiểm. Như vậy tôi phạm phải luật gì? Họ sẽ lôi tôi ra tòa với tội danh cướp người của quân bắt cóc ư. Hay họ sẽ kết tội tôi giúp người hoạn nạn mà không xin phép? Nếu tôi làm được như thế có thể nhĩ ầu vị sẽ mếch lòng đấy, thì đã sao? Tính mạng con người cao hơn mọi loại sĩ diện trên cõi đời này.

Trần Phách nhìn cặp mắt đã đỏ ng ầu của ngài viện trưởng. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, một quan chức cao cấp xuống tận nơi ông làm việc để cầu cạnh một sự giúp đỡ, lại là một sự giúp đỡ không phải cho cá nhân ông ta. Trần Phách cảm thấy mình quá cứng nhắc và vô cảm. Nếu vị bác sĩ từng bại não này sụp xuống ở đây có lẽ tội của ông cũng không ít. Trần Phách chân thành nắm lấy bàn tay kh ẽ run run vì xúc động của vị viện trưởng.

- Xin viện trưởng bình tâm. Tôi sẽ làm hết mình, nhưng ngài đừng quá lạc quan vào sứ mệnh này. Không một ai trong nghề lại ngây thơ cho rằng giành lại con tin trong tay một nhóm bắt cóc lại không xảy ra đổ máu. Cứ cho tôi thành công, nhưng một loạt tội sẽ nảy sinh. R ồi nhân đây Bộ ngoại giao, lãnh đạo Tổng cục và cả Đại sứ quán họ sẽ lao vào đánh hội đồng chúng tôi tới tấp. Thôi, theo tôi cứ để Bộ ngoại giao họ...

Kiểm lời và nghe đối phương nói là một phẩm chất khiêm tốn của người đàn ông tóc bạc đứng đầu viện nghiên cứu, nhưng lúc này thì không. Bàn tay ông dơ ch ếch lên trước phụ họa cho cặp lông mày nhướn cao nhìn đối phương. Một thói quen của ông khi chất vấn.

- Định chuy ền bóng h ả? Tôi cũng hành nghề cứu người như ông đây. Có khác chẳng, nạn nhân của ông là con tin của con người. Còn nạn nhân của tôi là con tin của cơn bạo bệnh, và muốn cứu sống bệnh nhân thì chỉ có cách xấn tay áo mà phẫu thuật. Nếu cắt bỏ một khối u trong đầu thì ta phải kh ừa sọ ra đúng không. Tất nhiên là có đổ máu nhưng nếu người còn sống thì mọi vết thương kia sẽ lành và người đời có si mê đến đâu r ồi họ cũng

phải hiểu. Tôi nhắc ông lần nữa. Gạt bỏ mọi rào cản rờm rà kia, hãy đặt mạng sống con người làm mục đích tối thượng

Không để đối phương định hình lại suy nghĩ, Nguyễn Khoa Học xoay cổ tay xem đồng hồ Rolex rồi chốt lại lần cuối:

- Trần Phách! Tôi đã nói đủ lý do và không còn thời gian nữa. Tính mạng bác sỹ Tôn Thất Sắc đang phụ thuộc vào ông đấy! Đây ông cựu sĩ quan đặc nhiệm. Tôi van ông hãy dừng để những năm tháng cuối cùng của chúng ta sống trong nỗi giày xéo lương tâm. Hẹn chờ tin vui từ ông!

Viên trưởng Nguyễn Khoa Học quay lưng tiến thẳng ra cửa. Viên trợ lý vội vã bật dậy nhắc chiếc cặp trên bàn rồi hất hàm về phía Trần Phách về đặc thắng.

- Bây giờ thì ngài tin rồi chứ hả? – Nói xong y cũng đi ra cửa.

Chỉ còn lại Trần Phách đứng chờ vợ giữa nhà nhìn theo hai bóng người vừa mất hút.

Cambodia, đất nước huyền bí, nơi giáo sư Tôn Thất Sắc đang bị bắt cóc. Vết sẹo bên thái dương Trần Phách khẽ nhói lên như một mũi kim tích điện đâm xuyên qua mang tai. Bất giác, ông chột rùng mình. Những hình ảnh quá khứ rời rạc sứt mẻ quay cuồn tới tấp ùa về Diệt chủng. Sơn Sen thoát chết thần kì. Lòng hận thù. Đảo chính. Xung đột biên giới. Nạn bắt cóc... Những mảnh vỡ kí ức bao năm đang ngủ yên trong bộ não có sức tưởng tượng hơn người như được kích hoạt. Lập tức, hàng triệu mảnh ghép vô hình nhào lộn quần quện vào nhau tạo nên một thần rắn Nagar bảy đầu đang dần lộ ra trong đám mây đen.

Bóng ma diệt chủng đã tan biến ba mươi năm. Đêm nay, cơn gió mang hơi hám chiến tranh lại bất chợt lùa về Một cuộc chiến tranh mới, thẫm lặng và khốc liệt. Chiến tranh chống khủng bố.

Chương 2

T

rung Tâm Nghiên Cứu Kompun Bannha

Hai tầng hầm nằm sâu 8,5 mét dưới lòng đất quả là một độ sâu khá khiêm tốn và không phải là đối thủ của bom phá boong-ke GBU-28 nhưng lại an toàn vì vị trí khó lường và tính bảo mật tuyệt đối của nó. Một không gian kiên cố và tiện nghi đủ sức chứa cho một trăm con người cùng với hàng chục tấn máy móc thiết bị nghiên cứu tối tân. Ngoài ra, một diện tích lớn công trình phụ trợ như mạng lưới đường hầm, kho tàng, đi đầu hòa trung tâm và nơi đặt các máy phát điện và hệ thống cấp thoát nước độc lập và khép kín.

Trung tâm thí nghiệm tuyệt mật được người khai sinh ra nó đặt cho cái tên rất kiêu hãnh: “KOMPUN BANNHA” tiếng Khmer có nghĩa là “Đỉnh tri thức”. Một trung tâm thí nghiệm tuyệt mật được bảo vệ nhiều tầng cả trên lẫn dưới mặt đất.

Tea Sech, một viên đại úy cảnh sát từng bị sa thải được chiêu mộ để đảm đương trọng trách chỉ huy một nhóm lính gác gồm những cựu chiến binh Khơ Me đồ dày dặn trận mạc đã được huấn luyện kiểm tra và sàng lọc một lần nữa.

Chỉ hai ngày nữa, KOMPUN BANNHA, nơi đang sở hữu hàng chục bác sỹ và nhà khoa học này sẽ kết thúc sứ mệnh tồn tại của mình sau khi thực hiện một ca phẫu thuật mạo hiểm nhất trong lịch sử y học thế giới - thay não.

Những nỗ lực xây dựng cơ sở hạ tầng, lắp ráp máy móc, sau đó là quá trình bí mật chiêu mộ các nhà y học xuất sắc trong lĩnh vực thần kinh và cả những vật thí nghiệm người sống được “bề trên” của Tea Sech ngấm ngầm thực hiện trong một thập kỷ nay.

o O o

Tổ chức “hậu Angka” của Bề trên sẽ tạo bước ngoặt chính trị đến khó tin như y đã hùng hồn tuyên bố. Loài người sẽ phải thốt lên không ngờ rằng, xứ sở này, con người này đã làm nên công trình y học kỳ diệu như thế. Hết như đám du khách tây phương ngày ngày đang tròn mắt ngả mũ khi đứng

trước kì quan Angkor wat của đế chế Khmer cổ xưa. Còn có thứ khác để các người kinh ngạc hơn thế. Không lâu nữa đâu.

Ngày ngày mai, một con người đầy quyền năng sẽ được ra đời ngay trong phòng thí nghiệm bí mật và thiêng liêng này, một vương quốc mới cũng sẽ được khai sinh ngay sau đó vài giờ.

Tea Sech không quan tâm mình sẽ được bổ nhiệm một vị trí đáng kể gì trong thể chế mới hay không. Điều đó không hấp dẫn một con người say máu hơn say làm chính trị như hắn. Tuy nhiên những gì sẽ diễn ra sau ngày mai đáng để một kẻ thờ ơ nhất cũng phải nổi máu tò mò.

Tea Sech trẻ trung nhưng mang vóc dáng đồ vật của một võ sĩ quyền anh hạng nặng. Những năm tháng sống trong hầm hào và phòng thí nghiệm làm cho cơ thể y phì nộn và trắng toát. Bù lại, võ nghệ bài bản cộng với sức khỏe phi thường của hắn là chỗ dựa tinh thần cho thuộc cấp cũng như mối đe dọa chết chóc cho bất cứ kẻ thù nào.

Tên thủ lĩnh đi soát lại hoạt động của phòng thí nghiệm vốn dĩ nằm ngoài chuyên môn của mình. Ý nhìn những bóng áo blu lấp loáng ẩn hiện giữa những cỗ máy sau các buồng kính trong suốt. Để có được đội ngũ bác sĩ hùng hậu trên, một số đã bị chúng mua chuộc, một số bị chúng bắt cóc và tra tấn đến lúc quy phục. Họ bị vắt kiệt chất xám và làm quần quật dưới sức ép của cỗ máy bóc lột. Họ là một đám nô lệ không hơn, những nô lệ mang học hàm tiến sĩ.

Danh sách mới nhất là một giáo sư người Việt Nam, một nhà phẫu thuật não danh tiếng. Một mắt xích có tính quyết định đến cỗ máy thay não của chúng đã mặt đúng lúc. Thế nhưng, một điều rắc rối lớn lại nảy sinh. Sự mất tích của danh y ngoại quốc này vô tình đánh động đến cấp cao nhất của các lực lượng vũ trang, một đối thủ không đội trời chung của chúng. Một sự thật trở trêu là, lúc này, trên mặt đất, một cuộc truy nã ráo riết của quân đội và cảnh sát đã bắt đầu.

Chính vì vậy mà hôm nay, ngày đầu tiên trong vòng mười năm, Tea Sech được tăng gấp đôi quyền lực và được phép bắn bỏ bất cứ ai dám đột nhập hoặc đe dọa đến sự sống của KOMPUN BANNHA.

Bất chấp các họng đi đầu hòa đang phun đầy hơi lạnh trong không gian 1350m², nhưng ở đây, mọi thứ đang nóng lên từng phút.

Thực ra, Tea Sech chưa bao giờ để ý đến công việc của những con người mà hắn được lệnh bảo vệ. Những kẻ vận áo trắng bịt kín mặt tay lăm lăm dao mổ mà châu âu phong là "thợ thịt" này chính là hung thần của hắn.

Hắn có mối hận thù riêng không thể rửa trôi với bác sĩ. Với hắn, bác sĩ là một lũ giết người đội lốt kẻ nhân đức. Cha hắn đã uống nhầm thuốc giả, mọi việc chẳng có gì đáng nói nếu ba vỉ thuốc kháng sinh đắt đỏ kia chỉ biến ông ta thành kẻ cấm khẩu. Ngược lại đi đâu đó làm Tea Sech hài lòng đôi chút vì cha hắn không thể chửi mắng đứa con vô dụng nữa trong khi lương hưu của ông hắn vẫn tiêu đâu.

Mọi sự chỉ vượt quá sức chịu đựng khi hắn đưa cha mình đi cấp cứu vì nhồi máu cơ tim. Đưa vào phòng cấp cứu không lâu thì hắn đã phải lặng lẽ mang xác người cha cắm ra bờ sông Bassac lấp vùi do không qua khỏi vì hắn quên mang... phong bì. Đám bác sĩ coi tiền hơn mạng sống đã giết cha hắn chỉ sau ba phút đùn đẩy nhau ngay trước mặt Tea Sech. Người cha cắm ra đi mà không thể trăng trối với đứa con trai độc nhất lấy một điếu, ngàn lời than khóc

đòi báo thù như văng vẳng bên tai hắn suốt ba năm trời dài đằng đẵng.

Đó là quá khứ. Quá khứ là quá khứ.

Hôm nay thì khác, Tea Sech quyết định nuông chiều trí tò mò của mình để mở rộng tầm mắt và làm giàu vốn hiểu biết. Kẻ thù và trí tuệ của kẻ thù là hai thứ độc lập nhau. Hắn muốn biết chúng đang làm gì.

Rời mắt khỏi dãy màn hình Philip 47 inch kết nối với sáu camera an ninh phủ kín sáu cabin trong tổ hợp ngầm, Tea Sech đứng thẳng người vươn đôi tay hộ pháp làm bộ vai cuồn cuộn cơ bắp đội tung lớp áo cảnh sát màu be sẫm. Hắn bước ra khỏi buồng kiểm soát rồi nhìn ra không gian rộng lớn đang diễn ra những hoạt động chuẩn bị cho cuộc đại phẫu. Bao giờ Tea Sech lại thấy hồi hộp và căng thẳng đến vậy. Hàng loạt thông tin gần đây đều cho thấy bí mật đã bị rò rỉ ra thế giới bên ngoài. Cái mà bề trên hắn gọi là “Đỉnh tri thức” chìm dưới lòng đất này không còn là pháo đài bất khả xâm phạm nữa. Chẳng biết có qua nổi 48 giờ nữa không.

Tea Sech bước đến phòng kính trong suốt có một nhóm bác sĩ đang chụm đầu bên bàn mổ, và những gì diễn ra bên trong làm hắn ớn lạnh người. Họ đang mang một chiếc đầu còn tươi lên bàn mổ để khoan lấy toàn bộ phần trắng nguyên khối bên trong rồi ngâm trong một dung dịch màu lam...

Không lẽ... Hắn đã biết hàng trăm hộp sọ bị khoan thủng được sắp thành dãy trong nhà tù Toule Sleng, nhưng đây là sự tra tấn dã man của một nhóm người vô học cuồn cuộn tin trong cái chế độ quái dị đã qua đi hàng chục năm.

Hắn tin Bề trên hắn nhân đức và sáng suốt hơn nhiều. Một phật tử chân chính không thể là một tên đê tiện, dòng dõi diệt chủng Polpot- Yeng sary được sinh ra trên đất nước phật giáo này là một sự nhảm lẫn địa lí đáng trách nhất của tạo hóa. Một lũ kinh tởm.

Qua những gì bề trên tiết lộ cho hắn, đây là một cuộc phẫu thuật chưa từng xảy ra trên thế giới, cuộc phẫu thuật bí mật mà tính hợp pháp còn đang tranh cãi. Tất cả sẽ mất đầu nếu để thông tin này lọt ra ngoài.

Hắn quay mặt rồi tiến dần đi tiếp theo hành lang và những gì diễn ra bên trong vách kính đã hút mất hồn của hắn. Gã cựu đại úy đã thực sự quên hẳn việc đi tu lần.

Đó là một khoang rộng, các thiết bị y tế đồ sộ và bóng loáng. Gần chục bóng áo trắng đeo khẩu trang kín mặt và im lìm như những bóng ma. Cái đập vào mắt hắn là một người đàn ông vạm vỡ, mình quấn băng trắng toát từ chân đến cổ. Phần đầu tóc, lông mày và râu bị cạo sạch nhẵn. Ông ta nằm ngửa ngay ngắn nằm trên chiếc băng- ca inox sáng loáng và được giữ chặt bằng các đai kẹp mềm. Hàng chục vị trí dọc trên cơ thể được gắn chằng chịt các loại dây điện và ống truyền các kích cỡ. Một người mặc blu trắng đứng cạnh đầu băng ca và trước cổ máy khổng lồ có cửa hình tròn hết máy chụp cắt lớp. Ông ta ấn nút.

Chiếc băng- ca rung nhẹ mang theo người đàn ông trôi tụt vào miệng máy đang hở hoác.

Khi toàn bộ phần đầu và ngực người đàn ông đã nằm khuất trong cổ máy. Chiếc băng ca dừng hẳn, màn hình trên bảng điều khiển chuyển màu, sau nhấp nháy nó hiện lên toàn bộ phần não phóng to chằng chịt các bó mạch máu và búi dây thần kinh. Hàng trăm bức ảnh các góc độ lập tức được quét vào máy.

Tea Sech quan sát thấy hàng chục đồng hồ với các chức năng đo để khác nhau nhảy liên hồi. Giống Máy quét cộng hưởng từ, chắc đang chẩn đoán ung thư. Hắn lẩm bẩm.

Hai tay Tea Sech trơn tuột mồ hôi trên mặt kính lạnh buốt như băng. Mắt không chớp nhìn vào cổ máy.

Vài giây trôi qua, bỗng dừng tứ chi người đàn ông trên băng ca co giật mạnh rồi lại bất động. Các ống chuyển đầy dung dịch rung động mạnh. Chiếc đồng hồ nhảy sang một dãy số khó hiểu rồi về số 0. Màn hình vụt tắt. Người mặc blu quay lại phía sau nơi các đồng nghiệp đang nín thở chờ đợi rồi đưa ngón cái dơ lên báo hiệu thành công mỹ mãn. Ông quay lại ấn

nút, chiếc băng ca bắt đầu lùi trở ra. Viên cựu đại úy đứng chết lặng nhìn băng-ca đang từ từ lăn ra ngoài và thất kinh khi nhìn lên cơ thể người đàn ông. Đầu và cổ đã biến mất, chỉ trơ lại phần thân dưới. Hắn chết lặng người mà không tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt. Địch thị quân giết người.

- Báo cáo thủ lĩnh.. cấp báo....!

Phải đến lần thứ hai Tea Sech mới giật mình quay phắt lại. Tên đòtể cấp dưới hốt hoảng lao đến từ phía sau lưng. Nhìn khuôn mặt thất sắc tên đàn em báo hiệu một chuyện chẳng lành. Tea Sech kìm nén sự hoảng hốt.

- Chuyện gì cứ nói?

- Nguy to rồi ạ. Chúng ta đã bại lộ.

- Hả? Cái gì? - Bây giờ đến lượt hắn không muốn tin vào chính đôi tai của mình. Gã cựu cảnh sát vờ cánh tay rắn chắc lên vai tên đòtể day mạnh.

- Lộ cái gì?

- Đằng kia!

Tea Sech vuốt nhót dòng mồ hôi trên trán bất chấp nhiệt độ trong phòng 12 độ C rồi ngoái đầu về buồng kiểm soát. Có chuyện rồi.

Hắn lao như tên bắn về căn phòng mà hắn vừa quên khóa cửa. Hắn chợt dạ nghĩ đến chiếc va li thông tin” nơi đựng chiếc “siêu máy tính” nối mạng internet không dây. Hai trăm đầu cảm ứng chống cháy nổ, năm trăm mắt thần chống đột nhập tại bốn cánh cửa và hàng ngàn mét hành lang đầu cài đặt vào máy. Với chiếc “va li thông tin” này, Tea Sech có thể theo dõi và điều hành mạng lưới an ninh của mình bất chấp hắn đang công du Bangkok hay đang nằm trên một bãi biển tại Shihanuk Ville. Rất may, chiếc va li này đang nguyên vị trí trên bàn. Tea Sech xông vào giữa phòng quét mắt một vòng lên tường và nhận ra một camera ngừng hoạt động.

- Ca bin 4! - Hắn hét lên và hai tên lính vụt chạy về phía đó

Tea Sech cấp tập tua lại đoạn băng gửi về từ camera 4 nhưng chỉ một màu tối thui.

Hắn giận giữ quay lại quát đàn em:

- Ai đã vào đây?

- Không rõ. Tôi thấy cửa mở mà không có người nên báo cáo đại ca.

Tea Sech nén cơn giận đã phát tiết, hắn hiểu rằng không ai có thể thoát ra khỏi pháo đài qua những cánh cửa điện đang khóa chặt. Các hệ thống báo động vận hành rất tốt nhưng vẫn đang câm lặng, chứng tỏ kẻ gian đang ẩn náu trong ca-bin.

Nhưng vấn đề lại hoàn toàn khác và đáng sợ hơn nhiều, hắn tức tốc kiểm tra lại siêu máy tính.

Điều hắn sợ hãi nhất là thông tin này bị lọt ra ngoài qua internet. Kẻ đột nhập phải có mục đích nào đó. Tea Sech nghĩ kiểm tra lại chiếc máy tính xách tay. Hắn thuần thực mở chuỗi lệnh quá khứ để kiểm tra các thao tác vừa sử dụng. Không có lệnh copy hay cắt xóa nào. Nguyên vẹn. Tea Sech thở phào nhẹ nhõm. Khi đóng cửa sổ màn hình, hắn vội nhận ra thanh toolbar đang treo một trang web chưa kịp tắt. Hắn kích chuột, một website tỏa kín màn hình.

ikienthuc.org

Vậy là ai, cái gì, đâu đã rõ. Gã thủ lĩnh hệt người như bị ai đó ném lên không trung. Chỉ một vài động tác copy/past và send, hàng tỉ Mb tài liệu mật sẽ bay vèo đến văn phòng Bộ công an như bõn. Bí mật bại lộ. Vị trí pháo đài này sẽ bị phát hiện bằng địa chỉ IP. Tệ hơn, khi bí mật chính trị-quân sự này đến cơ quan tình báo nước ngoài thì chỉ vài phút nữa tên lửa Tomahawk sẽ viếng thăm nếu những kẻ ẩn nút cho rằng cần phải thế. Sắc mặt khí phách của viên cựu đại úy tan hoang.

Trong khi xây dựng căn cứ này, chúng đã chôn hàng trăm kg thuốc nổ TNT để phòng bị phát hiện để kích nổ phi tang. Chẳng lẽ đã đến nước đường cùng rồi sao.

Không thể thế được, hắn đã trốn lệnh truy nã để xuống đây phò tá Bề trên, nay còn biết đào tẩu đi đâu nếu không phải là xuống địa ngục. Phương án đối phó duy nhất của hắn lúc này là...báo cáo cấp trên. Ông ta có thể đã tính cách đối phó trong trường hợp này rồi.

Tên lính hối hả chạy lại:

- Thừa thủ lĩnh! Bảy người trong cabin số 4 vẫn nguyên. Không ai có biểu bộ bất thường.

- Đột tử! Lôi thằng Duôn kia lại đây mau

Toán đột tử kinh ngạc không hiểu sao đại ca của hắn lại biết đích danh tên đột nhập trong khi các thiết bị điện tử nghe nhìn bị vô hiệu hóa. Chúng im lặng xộc tới buồng thí nghiệm số 4 và lôi xềnh xệch viên bác sỹ lên phòng kiểm soát.

Nhà khoa học người Việt bị đẩy ngã vào phòng và sập cửa. Tea Sech đứng phắt dậy nhìn người đàn ông phờ phờ đang nằm đuột trên sàn bằng cặp mắt vằn máu.

- Mà gửi tin báo cho ai? Khai ra?

- Gửi cho ai là việc của tao. – Người đàn ông hói trán ng ồi dậy vuốt nhẹ chòm râu bạc nhìn tên thủ lĩnh với vẻ mặt bình thản. Tra khảo và đánh đập đối với ông chỉ là hành động của những kẻ phạm phu bất lực. Sự đau đớn thể xác chẳng thấm vào đâu so với đòn tra tấn điên cuồng vào lương tri và đạo đức nghề nghiệp mà ông đang chịu đựng một năm nay. Ông đã biết một cách chắc chắn rằng, không sớm thì muộn chúng sẽ đưa ông vào cái hang quỷ này đây. Điêu đó không hề làm ông run sợ. Cái ông hãi nhất là chúng lại ép ông làm cái việc khủng khiếp ấy đến hai lần, cái đi đầu mà chỉ lén nghĩ đến thôi mà đã làm ông rợn gáy.

Tên thủ lĩnh cúi xuống nắm lấy chòm râu bạc lôi bật ông dậy rồi dí cầm vào màn hình trong chiếc “va li thông tin”.

- Mà gửi cái gì cho ai? – Tea Sech chỉ vào trang Web viettell đang lộ liễu phôi trên màn hình.

Vị bác sỹ liếc hắt khinh bỉ.

- Mà không cần biết.

Tea Sech quắc mắt nhìn vào mảng đầu tro bóng của vị bác sỹ, những thớ cơ trên bắp vai hắt bắt đầu động đậy. Hình ảnh lão bác sỹ hói đầu trưởng khoa tim mạch tàn nhẫn từng để cha hắt chết oan bắt đầu hiện về. Cho đến tận bây giờ, khi đã là một thủ lĩnh, hắt vẫn không hiểu tại sao lại để cho cái e-kíp khốn nạn ấy sống sót. Nếu còn những loại bác sỹ như thế tồn tại trên thế gian này thì sẽ còn có những linh hồn oan khuất như cha Tea Sech. Sau lần đó, hắt đã chế ra năm trái bom thư giấu trong năm phong bì nhưng đến khi làm thế nào để quay lại đưa cho chúng cùng mở ra thì Tea Sech tắc tịt.

- Buông tao ra! – Vị bác sỹ người Việt thét lên đưa hắt trở về thực tại.

Tea Sech chưa kịp định thần thì vị bác sỹ giật mạnh đầu làm chòm râu cước tuột khỏi tay hắt. Tea Sech xòe mười ngón tay gân gố như một con rô-bốt bắt đầu khởi động. Hắt chớp mạnh đôi vai ông ta định ném lên tường nhưng vội kịp rút tay lại khi nhớ đến lời b ề trên: "tất cả các bác sỹ ở đây đều là tinh hoa của nhân loại, chúng ta đã đổ cả máu để có được họ ở đây, h bảo vệ họ như những cha già của chúng ta"

Cha già ư. Quai hàm Tea Sech méo xệch như đang tìm một lời nào đó suýt bật ra.

Biết tên thủ lĩnh khi xúc động tới độ sẽ xảy ra điều đáng tiếc, một gã đ ồ tể đứng cạnh vội vã can ngăn:

- Khoan. Thừa thủ lĩnh. Ta đã trả giá bằng máu để bắt cóc được ông ấy về đây. Nay tránh dùng vũ lực và gây ức chế tâm lý khi ông ta sắp khai dao.

Hãy thả ông ta về chỗ.

- Một giọng nữ sau tấm khăn cà- ma bịt mặt vang lên đầy tự tin:

- Thừa thủ lĩnh. Muốn biết lão gửi thư cho ai không khó, tôi sẽ trả lời hộ ông ta.

Cặp mắt Tea Sech xiết lên kẻ vừa nói. Chớp thời cơ, một thuộc hạ vội vã kéo nhà khoa học bỏ đi.

- Mà sao mà biết?

Tên giọng nữ ghé mũi xuống ghé, hẩn kiểm tra kĩ công năng trang web của người Việt chuyên nhấn tin vào các số thuê bao di động đang được phủ sóng bởi viettell và Metfone. Một tiện ích liên lạc một chiều miễn phí nhưng hiệu quả. Chỉ vài thao tác, thư điện tử sẽ đến người nhận chỉ sau vài giây đồng hồ. Lạ cách một hồi, tên đồng tử này không tìm thấy gì hơn. Nội dung thư và các số đến trong mục send đầu đã bị kẻ dùng trộm xóa sạch.

Nhưng khi hẩn gõ thử số 0084 trên mục địa chỉ được gửi, lập tức ba số thuê bao được lưu trong bộ nhớ tự động xếp hàng hiện ra.

090 4811619

098 9122510

167 8273308

Tên thủ lĩnh khom thân hình dò số nhìn màn hình qua chòm đầu trùm khăn thốt lên:

- Hẩn đã nhấn đi cho ba người sao?

- Thủ lĩnh! Đúng vậy.

Một khoảng lặng chết chóc bao trùm. Tea Sech mặt tái mét, chỉ đứng một phút sơ suất, bí mật mà tổ chức hậu Angka dày công gây dựng và duy trì ngót mười năm nay bỗng chốc xuyên qua hàng mét bê tông trong lòng đất lan ra khắp thế giới.

Mọi việc đã vượt qua thăm quyên và sức mạnh của hẩn. Gọi cho bên trên ngay tức khắc.

Tên thủ lĩnh phá tan sự im lặng:

- Bên Trên sẽ đến đây ngay bây giờ. Không thằng nào được hé răng nói tao quên khóa cửa, rõ chưa

- Rõ! - Tất cả đồng thanh.

Tea Sech tiếp:

- Hãy đổ hết cho tên Duôn vô lại đó không chế và tấn công.

- Nhưng bằng cách nào ạ? – Một tên hỏi.

Bằng cách thế này này.

Tea Sech lao lên nện một đấm vào bụng tên đàn em rồi dùng dây điện trói nghiêng vào chân bàn. Nhìn tên đòtể ngắc ngoải, hắn cúi xuống nhe răng sát tai:

- Hãy nói là mày đang ngủ gật thì bị tên bác sỹ kia dùng dao mổ xông vào không chế rồi thâm nhập máy tính của tao nhắn tin ra ngoài hiểu chưa. Nếu nói khác, tao sẽ nhổ hết răng mày ra.

- R...ồ...thưa thủ lĩnh.

Mỉm cười nham hiểm, hắn nhắc chiếc điện thoại nội bộ để bàn.

- Thưa bề trên, có biến lớn rồi ạ.

.....

- Vâng, tôi rõ.

Dập máy, nét căng thẳng trên mặt hắn tăng lên trông rõ. Một phút sau, từ một chiếc thang máy nguy trang chìm trong tường, một người đàn ông mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ như mặt người thật. Hai con mắt khoét tròn như hai đầu đũa đen hun hút, trông vô hồn đến đại như một manơcanh ngoài hiệu thời trang Balloon. Bề trên hiện lên nhanh chóng như một ảo thuật gia trước mặt bốn tên đòtể.

- Nói rõ lại xem nào. - Một giọng trầm đục thoát ra từ mặt nạ.

- Báo cáo bề trên, tôi đang thị sát các toa thí nghiệm. Mack nghĩ một mình trong phòng thì bị tên bác sỹ bất ngờ tấn công.

- Tấn công? - Chiếc mặt nạ khẽ rung lên.

- Đúng. Lão trói Mack lại rồi lục soát. Khi tôi đến ứng cứu thì lão ta đã báo tin ra bên ngoài rồi. - Tea Sech đe mắt nhìn tên lính bị hắn trói.

- Lũ ăn hại. - Y rên lên như sư tử cái.

- Thưa bề trên! - Một giọng nữ vang lên. - Lão người Duôn đã báo về nước cho ba người không rõ danh tính.

Nhìn tên trùm khăn vẫn giọng nữ, người mặt nạ tỏ ra bình thản hơn.

- Ba đứa đó là ai?

- Ngài xem ba số này. Đây

090 4811619

098 9122510

167 8273308

Chiếc mặt nạ chú ý lên màn hình nhìn dãy số hết một hệ phương trình có ba ẩn số, y bất động hồi lâu như cố giải ra nghiệm của chúng. Bỗng hắn thụt mạnh người rồi một giọng thì thào lại phát ra trên hai lỗ mắt.

- Ngài “lãnh tụ” sẽ nói cho ta biết chúng là ai. Còn chúng mày phải thực thi lệnh tao ngay tức thì may ra mới cứu vãn nổi.

Một tên đột tử trẻ báo cáo:

- Thừa bề trên, sáng nay tôi đã thấy quốc lộ 67 dẫn lên Anlong Veng đã bị quân đội phong tỏa. Theo tay trong của chúng ta trong bộ máy cảnh sát Siem Reap cho biết họ đã bị gạt ra ngoài do sợ va chạm với các bí mật quân sự nhạy cảm. Nếu kiểm sát quân sự và lữ đoàn PMBU vào cuộc thì ta có chui xuống âm phủ chúng cũng moi bật lên hết. Họ bề trên báo chí là sẽ tìm ra con tin và dẫm nát đầu bất cứ kẻ nào đứng sau bảo hộ cho cái trò đê tiện này. Tuy nhiên cho đến nay theo cảm quan của tôi thì mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát.

Thủ lĩnh Tea Sech gạt phăng.

- Yên tĩnh không có nghĩa là an toàn. Trước khi tâm bão quét qua thường lặng gió. Chúng ta nên gấp rút tẩu thoát. Lão Duôn đã báo hết cho thế giới rồi.

Tên đột tử trẻ liếc nhìn chiếc mặt nạ rồi quay sang Tea Sech cãi:

- Nếu lão Duôn báo tin được ra ngoài, tôi cho rằng không có mấy giá trị. Đi đâu trốn trên là chính lão ta cũng không biết mình đang ở đâu. Nói gì chỉ đường đến cứu.

- Họ sẽ lần ra chúng ta qua địa chỉ IT chỉ trong vài phút. - Một phụ nữ xen vào bằng giọng quả quyết.

Tên đột tử trẻ quay sang đốp chát:

- IT là cái quái gì mà các người phải khiếp hãi như thòng lọng siết đến cổ không bằng. Cứ cho hắn dò được căn hầm này thì lúc đó ngài Tổng tư lệnh đáng kính đã dang tay chống đỡ sau lưng ta rồi. Rất may là lão Duôn không có số mobi của Bộ trưởng quốc phòng ta. Nếu không... - Tên này tự che miệng khi nhìn vào chiếc mặt nạ.

Tea Sech mới thể hiện kẻ từng trải:

- Nhần, nhần to. Đừng coi thường, bọn Duôn nham hiểm lắm. Hôm nay ba người biết, nhưng ngày mai sẽ là ba trăm và nguy hiểm hơn, tin này đến tay tên Trần Phách tôi dám cá rằng chỉ một ngày sáng lều này sẽ ôm bọc phá ngổ chễm chệ trong hầm chỉ huy của ta không chừng. Các vị đừng quên rằng, 20 năm về trước chính thằng đặc công này đã tóm huyệt ngài Son Sen của chúng ta trong một cuộc đột kích sở trường của chúng. Bằng mọi giá không được để đóm lửa này bùng lên.

Người mặt nạ ng ỡ ghế chủ tọa không nói gì để cho thuộc cấp tự do tranh luận. Đột nhiên hắn lên tiếng:

- Thằng kia có đối sách gì không? – Y trở mặt tên sát thủ to con có khuôn mặt hình tam giác ng ỡ dựa vào tường với vẻ tự tin đến gai mắt.

Tên này khom người đứng dậy trong căn phòng thấp rò rò tiếng máy đi ầu hòa r ỡ nhếch đôi môi thâm sì vì sốt rét nhả hử hiến kế.

- Để ợt, chúng c ần tìm người sống nên mới ráo riết như vậy. Nếu ta cứ vứt xác lão Duôn ra rừng thử xem chúng có còn háo hức nữa không? Ném xác lão ta càng xa chúng ta càng tốt. Mà ném mẹ nó sang bên đất Thái cho chúng nó kinh. Tối về bật tivi lên xem hai Bộ ngoại giao khẩu chiến cho nó thú.

Toán sát thủ rộ lên cười thích chí, bỗng gã mặt nạ đấm bốp lên bàn.

- Cao kiến! Thằng này được, chắc chắn toán nô lệ kia chỉ sống nốt hai ngày nữa thôi. Việc có nên giết sớm tên Duôn hay không còn phụ thuộc mấy lão còn lại có đảm trách được công việc lão ta hay không đã. Ta sẽ xem xét và quyết định ngay đêm nay. Còn ngay bây giờ, tất cả hãy nghe đây.

Người đàn ông mặt nạ lại im lặng để tăng thêm phần bí hiểm. Căn phòng rơi vào câm lặng. Khi mọi cặp mắt tập trung hết thị lực vào chiếc mặt nạ vô hồn thì ông ta lẳng lẳng đứng dậy khoác áo lên vai r ỡ quay lưng về nhóm sát thủ:

- Hãy nghe cho kĩ: bịt miệng vĩnh viễn ngay lập tức ba kẻ đã nhận được tin. Hết!

Không hề để lộ mặt ngay cả với đám thân cận cửa mình, gã đàn ông lạnh lùng biến mất sau cánh cửa điện tách ra từ mảng tường.

Lũ sát thủ cứng người như hóa đá. Viên cựu đại úy bật dậy mau chóng thế vào chiếc ghế chủ tọa:

- Bề trên cho lệnh, dù chết cũng phải giết hết chúng để bịt đầu mối.

- Po-vek! – Tea Sech chỉ ngay tên sát thủ to con vừa có cao kiến. - Ngay bây giờ mày cải trang r ỡ sang Hà Nội ngay chuyến bay 15 giờ trưa nay.

Ấm sát ba cái tên kia bất kể chúng là ai.

- Tuân lệnh. – Tên này nhồm dậy, đầu khế chạm vào trần nhà.

- Ba thằng còn lại, thắt chặt an ninh khu hầm và canh gác từ xa. Bắn hết mọi kẻ khả nghi thâm nhập vào vành đai ba mà không cần tra xét. Tất cả giải tán!

Chương 3

H

à Nội 5 Giờ Sáng Ngày 22 Tháng 6

Một chiếc Taxi lao với tốc độ chóng mặt trên cầu Chương Dương về phía Hà Nội rồi rẽ vào trung tâm thành phố đang mờ hơi sương. Đến số 47 đường Điện Biên Phủ, chiếc xe đỗ xích trước văn phòng thám tử M35. Một người vận sơ mi xanh sẫm nai nịt gọn gàng trong chiếc quần thô xám bước xuống. Anh ta trạc 35, tầm thước, vai rộng, tóc cắt ngắn kiểu nhà binh, dáng vội vã tiến nhanh về phòng giám đốc đang mở toang.

- Báo cáo sếp trưởng, tôi đã có mặt.

Trần Phách nhìn đồng hồ rồi chỉ chiếc ghế đối diện:

- Hà Phan à, rất tiếc vì phá hỏng giấc ngủ của cậu. Thật tình chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu. Tôi đã bố trí vé máy bay cho cậu đúng 7h15 phút Hà Nội – Siem Reap sáng nay rồi.

Người thanh niên tên Hà Phan trừng trừng đôi mắt to nhìn viên chỉ huy đội thám tử bằng ánh mắt như đang ngái ngủ. Tuy từng nhận hàng chục nhiệm vụ bất ngờ nhưng không hề làm anh ngạc nhiên đến khó tin như vậy. Một điệp vụ ngoài lãnh thổ dường như chỉ dành cho tình báo quân đội chứ không phải của cơ quan thám tử thuộc tổng Cục cảnh sát của anh.

- Sếp, sao lại Siem Reap lúc này ạ?

Người chỉ huy khẽ lắc đầu về phía những gì sắp nói ra.

- Một nhiệm vụ khẩn cấp và tế nhị mà chúng ta không thể khước từ, cậu hãy nghe đây.

Trần Phách lôi từ ngăn tủ ra một tấm bản đồ cũ khổ lớn trải kín mặt bàn. Chợt nhìn vào, Hà Phan nhận ra đây là tấm bản đồ Đông Dương do quân đội Mỹ sử dụng trước 1970 mà đơn vị anh thường dùng trong cuộc chiến biên giới Tây nam. Anh cũng không ngờ sếp lại giữ kỷ vật bên mình lâu đến như vậy.

Ông nói:

- Giáo sư Tiến sĩ Tôn Thất Sắc ngày 19/6 đã bị bắt cóc khi từ học viện Quân Y Sisowath ngoại ô Siem Reap đi thăm ngôi đền cổ Bak Anlung.

Trên xe còn có tài xế và viên giám đốc bệnh viện. Vị trí xảy ra vụ tấn công trên quốc lộ 67 và chỉ cách Along Veng 7 km. Một nhóm lạ mặt dùng trung liên bất ngờ tấn công. Lái xe tử vong, vị giám đốc bị thương nhẹ và tẩu thoát. Giáo sư Sắc thì bị chúng bắt đi.

- Nhóm nào bắt?

- Hiện nay, đây là khu vực càng phức tạp và có khá nhiều nhóm tàn quân Khơ Me đang ẩn náu. Chúng lấy căn cứ dọc biên giới Thái Lan để tiến hành khiêu khích và trả thù chính quyền Hoàng Gia trong thời gian gần đây.

Ngưng một lát như chờ anh nhập tâm, Trần Phách ngừng lên nhìn thẳng Hà Phan.

- Cậu còn nhớ chiến trường xưa nữa không?

- Dạ, em quên sao được ạ.

- Thế ta nói vắn tắt thôi nhé.

Ông cúi xuống vuốt góc tấm bản đồ tỉ lệ 1/2000 hằn các nếp gấp rồi chỉ tay. Hà Phan ôm người chụm đầu vào mái tóc hoa râm của viên cựu đại úy trung đoàn đặc công 429 một thời và nhìn theo đầu bút chì đang rê theo một vòng cung rộng từ thị trấn biên giới Pailin rồi dừng lại chấm đỏ ghi ngôi đền đang tranh chấp Preah Vihear. Ông nói:

- Đây là vành đai biên giới đang được quân đội hai phía triển khai dày đặc từ cuộc tranh chấp đền Preah Vihear năm trước. Theo mô tả của lãnh đạo viện quân y. Khi cuộc tấn công nổ ra, chiếc xe bị trượt bánh lật nghiêng và bốc cháy. Hai vị giáo sư đang ngắm cảnh rừng từ trong xe kính khiếp tìm cách tháo chạy mà không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Sau vài phút, toán bắt cóc xuất hiện và bắt gọn vị giáo sư người Việt Nam. Vị giáo sư nước bạn may mắn chạy thoát, do thông thạo địa hình hơn nên ông này tìm đến được một phum gần đó ẩn náu. Tất cả thông tin chỉ như vậy.

- Hiện đã có tung tích gì về giáo sư Sắc hay chưa?

- Không có nhóm nào đứng ra nhận trách nhiệm vụ bắt cóc. Hiện nay tính mạng và nơi giam giữ ông ta vẫn là ẩn số. Ngoài cảnh sát Campuchia chưa hề chia sẻ thông tin gì với chúng ta, không ai rõ đi đâu đó. Cậu sẽ phải trả lời nốt những đi đâu tôi chưa biết.

Hà Phan liếc nhìn chiếc vé may bay trên góc bàn. Hóa ra là như vậy.

Vậy là đã rõ vì sao ông ta gọi anh từ tỉnh mơ là vì cái vụ này đây. Nhìn tấm bản đồ chằng chịt núi non xen lẫn sông ngòi nhưng một mạng nhện rừng giăng lên chờ mồi. Vốn là lính trinh sát cấp trung đoàn, anh đã từng thuộc

bản đồ như lòng bàn tay khu tây bắc Campuchia, nhưng đã gần 17 năm trôi đi, anh biết nó đã khác xưa nhiều lắm.

- Tôi xin hỏi thêm, mình sẽ nhờ cảnh sát Campuchia và đại sứ quán Việt Nam giúp đỡ khi cần chứ.

- Không! – Viên thám tử trả lời dứt khoát. Ông nhẹ nhàng tiến gần anh rồi phủ một bóng mờ lên người thanh niên đang trong căn phòng chưa tắt ánh đèn đêm.

- Không được để tung tích cậu là ai. Hãy lòng sự các phum bản nơi xảy ra sự việc để lấy thông tin cũng như phải bí mật thâm nhập vào các nhóm du kích hoặc các tổ chức khác miễn là có thông tin tôi cần. Đừng đại dốt mà đụng độ với cảnh sát hay quân đội bạn. Thế nhé, nhớ báo cáo tình hình với tôi hàng ngày.

- Tôi chỉ đi một mình hay phối hợp nhóm.

- Một mình, đưa quân sang nhiều lúc này là không cần thiết. Vả lại dưới trướng tôi, duy nhất chỉ có cậu đã từng tham chiến tại Campuchia. Ngoài cậu không ai sử dụng được tiếng Khmer. Sẽ có người đi theo hỗ trợ cho cậu lúc cần thiết nhất. Tuyệt đối không được tấn công bất cứ kẻ nào trù phi cậu bị hấn đe dọa tính mạng nghiêm trọng. Mọi hoạt động trên đất bạn cậu chỉ tuân lệnh một chỉ huy duy nhất và tất nhiên đó là tôi. Cậu rõ chưa?

- Vâng, rõ!

- Hỏi gì tiếp đi.

- Để lần ra tung tích giáo sư Sắc là một việc gần như không thể ngày một ngày hai. Tôi cần tiếp cận vài nhân chứng trong vụ đó, trước tiên là ngài giám đốc bệnh viện quân y. Sau đó là các nhân chứng quanh hiện trường và các trưởng phum.

Trần Phách dơ ngón trở lên trán ra vẻ thú vị.

- Cái này sẽ giúp cậu rất đắc lực đây.

Trần Phách rút ngăn kéo lấy ra một tấm thẻ màu trắng có in hình chữ thập và lưới liềm màu đỏ chói. Góc trên thẻ là tấm ảnh 3x4 in hình một khuôn mặt phẳng phiu đang tươi cười chính là anh. Hà Phan đưa bàn tay nóng ran cần lấy tấm thẻ mà không thể đoán được nó được sắp làm trong thời gian nào.

Hà Phan hiểu rằng vỏ bọc nhân viên Chữ Thập Đỏ này vừa tạo cho anh một tư cách dân sự, trung tính, và mang cảm giác vô hại cho những kẻ đang chữa mũi giáo về phía anh. Nhân viên Chữ Thập Đỏ quốc tế dễ dàng tiếp cận được các điểm xung đột đổ máu hay đang xảy ra thảm họa. Họ luôn được

nơi sở tại đón nhận với thái độ khuyến khích và biết ơn. Bởi vì đã là bác sỹ không biên giới, trên mình họ đầy ắp sự vô tư nhân đạo với thông điệp: "Đâu khó ở đó có chúng tôi".

Cái anh bận khoăn nhất là mọi kỹ năng của một võ bộc cần được huấn luyện và thực tập kỹ càng trước khi tung vào trận. Nhưng lần này anh không có sự chuẩn bị cần thiết nào là một thiệt thòi rất lớn.

Trần Phách nhìn anh bằng ánh mắt đầy khích lệ.

- Cậu từ giờ phút này đã là bác sỹ! Thành Hội chữ thập đỏ Quốc tế. Đừng làm gì xấu mặt đến họ đấy nhé.

Nói đến từ "xấu mặt" anh vội liên tưởng đến vụ bắt cướp quá ư là tai tiếng trong chùa Tây Lương năm ngoái. Trong vụ đó anh đảm trách việc bắt tên cướp Phi Lương chuyên săn lùng phi pháp đồ cổ đang bị truy nã toàn Asean. Nhận được tin báo của cảnh sát Thái Lan rằng tên này đã nhập cảnh vào Việt Nam, Trần Phách lệnh cho anh bắt quả tang tên này đang ăn cắp cho thật thuyết phục. Qua theo dõi, anh biết mục tiêu của lần này là bức tượng Phật bằng đồng hai ngàn năm tuổi tại chùa Tây Lương. Trước khi tên này ra tay, tối đêm trước, anh đóng vai nhà sư phục sẵn trên chùa.

Sáng hôm sau, một đôi trai gái đóng vai người đi lễ lĩnh kính đầy đủ hương hoa và lễ vật thành kính dâng lên Đức Phật. Đương nhiên chúng chỉ nhằm nhằm tấm thân ngàn vàng của Ngài mà thôi.

Trong phút chốc tên Phi Lương đã đóng vai một nhà sư với bộ nâu sồng, cổ đeo tràng hạt to tướng đang len lỏi trên dãy bàn thờ giả vờ sắp đặt đồ đạc gì đó. Mọi hành động của chúng không qua khỏi ánh mắt của Hà Phan cũng đang mặc áo nâu tay đếm tràng hạt, tay gõ mõ ở thềm sân sau. Đợi đúng thời điểm thuận lợi, tên này nhấc bổng đức Phật cho vào bao rồi chuồn lẹ cửa nách.

- Đứng im! – Hà Phan vùng dậy tung vòng hạt vào cổ hắn, "sư cụ Phi Lương" cần túi đồ phi thân đúng lúc Hà Phan nhảy phốc rơi xuống trước mặt hắn. Một màn đấu hệt Thiếu Lâm Tự ngắn diễn ra và "sư Phi Lương" bị đánh gục, túi đồ văng ra nhưng Hà Phan vội nhận thấy bức tượng quý đã đi theo cô gái.

Không chậm trễ, anh liếc mắt thấy cô gái mang túi du lịch trà trộn vào đoàn khách đi chùa liền đuổi theo. Cô gái thấy nguy cấp liền rẽ sang đường tắt hút trong sườn núi rậm rạp. Hà Phan lao theo dấu chân cô ta rất lâu nhưng khi tìm thấy báu vật vứt lẫn lóc trong rừng thì không thấy cô gái xinh đẹp

đâu nữa. Anh hốt hoảng đi tìm và hải hùng khi thấy cô ta đang nằm bất tỉnh dưới một hào sâu.

Hà Phan cuống cuống xuống kéo cô ta lên rồi bế xốc lên sân chùa nhờ mọi người giúp đỡ. Mọi việc chỉ có thế và tất cả đều diễn ra như ý.

Sáng hôm sau lên cơ quan cứ tưởng được Trần Phách tuyên dương nhưng đón anh ở cổng là khuôn mặt hầm hầm của sếp.

- Đây, anh làm ăn như thế này hả.

Chẳng hiểu mô tê gì thì sếp anh kéo vào phòng bật máy tính lên.

- Xem đi.

Hàng mấy tờ báo điện tử đã được kích lên. Hà Phan buồn rùn chân tay khi nhìn lên trang nhất báo Phụ Nữ in đậm dòng chữ: “ Sư thầy phá giới cứu mỹ nhân” kèm theo là bức ảnh anh vác một cô gái hở hang đang rũ rượi trên vai.

Cũng bức ảnh gần như thế, báo Tiền Phong viết “Hòa thượng vô danh hết mình vì chị em”

Kết luận hồ đờ hơn là một trang blog có lượng người truy cập lớn lại giật tít “Lại một trò dị hợm của kẻ đội lốt nhà sư”. Tay chủ blog này không biết kiểm đâu được bức ảnh chụp đúng lúc anh đang hạ cô gái xuống sân chùa đông đúc, nhìn từ phía sau trông anh hết như một nhà sư đang đè sấp cô gái trẻ để hô hấp nhân tạo.

Bỏ mẹ thế chứ ỉ. Anh mặt đỏ lừ lừ ra trả máy cho Trần Phách.

- Cậu lên chùa Tây Lương mà xin lỗi đi kìa, hàng chục sư sãi đang sùng sục đòi gặp cậu đấy.

Giờ đây, khi giao anh tấm thẻ hội Chữ Thập Đỏ cao quý, Trần Phách không giấu nổi những lo âu.

- Lần này đừng để xảy ra Xi-căng-đan nào nữa đấy nhé!

- Sếp yên tâm.

Trần Phách dí tấm thẻ và kèm thêm một lá thư vào tay Hà Phan, một lá thư giới thiệu của Hội trưởng gửi viện quân y. Hóa ra cấp trên đã chuẩn bị xong xuôi và chu đáo cho anh từ trước đó mà không triệu tập anh để bàn bạc trước. Một thoáng tự ái và hãnh diện đan xen.

Trần Phách nhắc lại như đinh đóng cột:

- Hãy nhớ cho rõ. Không được để lộ tung tích của anh. Với tư cách nhân viên của Hội sang công tác, bằng nghiệp vụ trình sát luồn sâu của mình, cậu hãy tìm ngay tung tích vị giáo sư đáng kính của chúng ta và báo ngay cho tôi trước khi nhận lệnh giải cứu. Chúc thành công.

- Rõ! Tôi sẽ đi ngay bây giờ.

- Khoan, còn đây nữa...

Trần Phách nhìn cấp dưới bằng ánh mắt đắn đo như đang cân nhắc thiệt hơn. Một thoáng lưỡng lự rồi ông đưa tay vào chiếc tủ tường rút ra chiếc điện thoại cầm tay màu đen. Hà Phan không lạ gì chiếc điện thoại siêu bền Gamin có tích hợp chức năng dẫn đường GPS.

- Máy chỉ đường, nó sẽ có ích lắm đấy.

Hà Phan biết những đặc vụ thành công nhất của sếp mình cũng nhờ một phần không nhòiet bị kỹ thuật cao này. Chia tay bảo bối bất li thân là một việc không bao giờ dễ dàng đối với ngài chỉ huy, nhưng hôm nay ông ta quyết định nhường lại cho cấp dưới ưu tú nhất của mình. Hà Phan nhìn thiệt bị mà anh và tất cả nhân viên M35 chưa hề một lần được sờ đến. Anh cẩn thận nhét vào túi quần mà không thể tin nổi đây là sự thực. Lúc này anh đã cảm nhận tầm vóc điệp vụ đang đè nặng trên vai.

- Vậy sếp dùng máy nào để liên lạc với tôi.

- Khỏi lo, tôi sẽ nhắn tin số mới cho cậu.

Nắm chặt tay viên thám tử mái tóc hoa râm h ồi lâu, ông nói chậm nhưng đầy quyết liệt.

- Đi tìm dấu vết ông ta trong khu vực đây r ầy mìn và phiến quân là một nhiệm vụ vô cùng gian nan và nguy hiểm, nhưng ít nhất cậu phải biết ông ta đang ở đâu.

- Tôi sẽ làm hết khả năng.

Trần Phách lại g ần r ồi vỗ nhẹ vai anh.

- Trình sát đặc nhiệm Hà Phan! – Giọng ông ta chột chùng xuống. – Trước khi đi, cậu nên viết một cái gì đó...cho vợ con đi.

Hà Phan thẳng thốt nhìn ông ta:

- Sếp! Chẳng lẽ tôi phải viết cái giấy đó ư?

Hà Phan không thể nào quên được rằng vụ thảm sát đ ắm máu Ba Chúc năm xưa đã thôi thúc anh viết một bức huyết thư xin được tòng quân cứu nước. Còn một bức thư khác anh viết cho th ầy u mà cho đến nay chỉ có mình anh mới biết, đó là “di chúc” phòng khi anh không thể trở về. Nay lá thư đó vẫn đang ở đâu đó dưới đáy hòm cá nhân và anh muốn giữ kín như một kỉ niệm khó quên trong đời. Lá thư ngắn ngủi kia chỉ rõ chiến trường ở đâu và do vậy nên anh chưa kịp ghi ngày tháng, khôil hài thay, nó vẫn còn nguyên giá trị và có thể ứng dụng cho lúc này.

Hà Phan khẽ nhìn ông ta mỉm cười.

- Bác cáo sếp, không cần nữa đâu!

Hà Phan giật mình nhìn đồng hồ rồi vợ tấm vé lao ra cửa.

Gần 75 phút sau tại sân bay Nội Bài, chiếc Boeing 737 của hãng hàng không Vietnam Airline lao hết tốc lực trên đường băng rồi vươn rộng đôi cánh lên bầu trời. Những cú lắc giật làm những hành khách yếu bóng vía thét lên hoảng hốt. Ngay thu mình cuối dãy ghế, Hà Phan nhìn ra ô cửa xuống mặt đất bị bao phủ bởi làn sương bạc quanh những ô nhà nhấp nhô. Hà Nội đang xa dần.

Quay lại chiến trường xưa, cảm xúc một thời “Máu và Hoa” đầy oanh liệt xốn xáo trong lòng người cựu chiến binh trẻ tuổi. Hơn mười lăm năm trước anh từng là một người lính tình nguyện khi còn đang học dở phổ thông. Khi người lính cuối cùng rút khỏi Campuchia cũng là lúc cậu thanh niên Nguyễn Hà Phan ngây ngô nhìn biển người tràn ngập trong màu đỏ cờ hoa. Những đoàn xe chở lính nặng nề nhích từng bước qua rừng cánh tay như muốn níu chặt họ. Các cô gái trẻ bên lên giấu những giọt nước mắt sau mảnh khăn cà- ma. Những mẹ già khmer bịn rịn ôm chặt những người lính như sắp chia tay đưa con đẻ của mình đi xa không hẹn ngày gặp lại.

Những năm tháng bị hùng và ngăn ngui đó không đủ để cậu thanh niên vốn chỉ mê chăn trâu bắt cá cắt nghĩa được, vì sao đất nước anh lại có cuộc chiến xa hương và tàn khốc như vậy. Cất chiếc quân hàm trung sĩ vào tủ kính, anh bắt đầu cuộc sống một cựu chiến binh khi vừa tròn 20 tuổi.

Không lập gia đình sớm, không bằng đại học, anh lăn ra làm đủ thứ nghề. Đã có lúc anh cùng với các cảnh sát mật lao vào phá các vụ án xuyên biên giới Tây Nam rồi Tây Bắc. Anh đã từng lũng tục trong các ổ buôn người trên đất Vân Nam rồi thoát khỏi sự truy nã nhàn lẩn đáng xấu hổ của đặc vụ Trung Hoa.

Và bây giờ, sau 17 năm khi đã an bệ gia thất cũng như có công việc chắc chắn ở phòng thám tử do Trần Phách sáng lập, anh lại được tập trung vào nghiệp vụ sở trường trinh sát của mình.

Đã bao lần vợ chồng anh mong vài ngày nghỉ ngắn ngủi để cả hai cùng đi tuấn trắng mặt đã bị hoãn để sang Angkor Wat rồi tiện thể thăm lại chiến trường xưa. Anh sẽ kể cho người vợ thân yêu của mình rằng dưới gốc Thốt nốt già này anh đã chết khát rồi sống lại khi được mẹ Cathy dìu về phum đổ nước dừa vào cuống họng khô cháy của anh.

Anh sẽ kể cả chuyện bên bụi Le con suối này, mấy tên lính trinh sát đã từng núp khi bắt gặp các mê- mai đi tắm suối. Rồi anh cũng phải nói thẳng cho

vợ một đi đầu rằng trong cái phum có cái tên lãng mạn Th'mey này, có một cô thôn nữ đã tự nguyện hiến dâng cho anh nhưng người lính này đã từ chối để trở về với cô giáo làng này đây.

Gần sáng cũng là lúc anh đang ngon giấc thì tiếng điện thoại Trầ Phách reo vang. Anh vội vã xỏ giầy mặc áo cấp tốc lên cơ quan, thế rồi nay lại đang ngồi trong một chuyến bay sang một quốc gia đang có xung đột biên giới. Gạt phất chuối kí ức chập chờn trên, anh nhấc li cà phê lạnh ngắt mà cô nhân viên áo tím vừa rót ra. Trước mắt anh bài toán Tôn Thất Sắc nổi lên:

"Giáo sư Tôn Thất Sắc đang ở đâu" một câu đố hóc búa đang treo lơ lửng trên đầu. Trước đây, cũng với câu hỏi gần như tương tự "Polpot ở đâu" mà cả hơn chục sư đoàn của ta và bạn với hàng ngàn trinh sát lùng sục hàng năm trời mà đâu bắt được hần tuy biết chắc hần đang ẩn nấp trên mấy huyện biên giới. Giờ đây, cũng bài toán ấy, mảnh đất ấy với bao cánh rừng hiểm độc ấy mà chỉ có một mình anh đi lùng. Trời ơi, không biết cự chiến binh Trầ Phách, người từng lĩnh một mảnh sắt vào đầu liệu còn tỉnh táo nữa hay không.

Tại sao lại chỉ một mình anh tham gia vụ này? Trầ Phách không bao giờ giải thích những gì đã gọi là mệnh lệnh. Đã từng cộng tác với ông, anh hiểu tính cách ông. Tuy Hà Phan và Trầ Phách không cùng đơn vị và thời điểm tham gia nghĩa vụ nhưng cũng là trinh sát đặc công, ông quan niệm cái gì ông làm được thì cấp dưới cũng phải làm cho bằng được. Trầ Phách ưa chạy đường tắt miễn nó đến đích sớm hơn kẻ khác bất chấp phải trả giá đắt. Xếp hàng để chờ đến lượt là một nhục hình với ông. Một chuyến công cán nước ngoài dưới danh nghĩa tổ chức phải vượt qua một rừng thủ tục pháp lí. Trầ Phách khuyên nhân viên đi theo tư cách cá nhân và hành động theo đúng pháp luật nước bạn.

Nhanh gọn và hiệu quả. Không gì là không thể, nhất định anh sẽ tìm ra và anh luôn tin như vậy.

Hà Phan nói đại an toàn rồi ngã lưng vào thành ghế rồi thiếp đi hồi lâu. Hai tiếng 17 phút trên trên độ cao 9 ngàn mét là thời gian quá dài cho một chuyến đi nhưng với Hà Phan là một giấc ngủ ngắn ngủi. Anh không thể quyết định là nên làm theo thứ tự nào trên đất nước có 13 triệu dân, bắt đầu từ hang nào, ngọn núi nào? Trong những cánh đồng và khu rừng nhiệt đới này còn hàng ngàn cơ sở bom mìn chưa tháo dỡ. Đã có thời điểm số mìn bình quân trên đầu người cả nước xấp xỉ hai người chia nhau một trái.

Sau bao nỗ lực của các tổ chức quốc tế, số mìn đã giảm xuống nhưng số người học nghề làm chân giả lại có xu hướng gia tăng. Không biết bao giờ mới tháo hết hàng ngàn trái mìn đang sót lại khắp nơi, mà biết đâu một trong số đó vẫn đang nằm chờ anh.

Chương 4

B

uổi sáng cùng ngày 22/6.

Cách trụ sở M35 không xa, nằm sâu trong một hẻm vắng là ngôi nhà nhỏ của bác sỹ thần kinh học Tôn Thất Sang, em trai Tôn Thất Sắc.

Tối qua Tôn Thất Sang dường như thức trắng một đêm, sáng nay ông vừa chớp mắt thì một giấc mơ kinh quái làm ông bừng tỉnh. Một người thần kinh thép như ông chưa bao giờ bị ác mộng thâm nhập đe dọa, vậy mà hôm nay, một trăm tỉ nơ-ron thần kinh làm nhiệm vụ canh gác trong não ông đã để một con quỷ.

Bác sỹ Tôn Thất Sang quyết định bật dậy làm việc lúc 4 giờ sáng. Pha một tách trà Thái nóng đậm đặc, ông muốn cảnh cáo hệ thần kinh đang u mê của mình.

Tuy không nổi tiếng như anh trai mình nhưng tài năng và cống hiến to lớn của ông cho nền y học nước nhà là không ai dám phủ nhận. Không chuyên sâu vào não bộ, nghiên cứu của ông tập trung vào tủy sống và vai trò của nó trong hệ vận động con người. Trong hệ thần kinh trung ương, não và tủy sống đóng vai trò cơ bản trong suy nghĩ cũng như mọi hành vi của động vật. Vì vậy mọi nghiên cứu của ông luôn hỗ trợ cho công trình của người anh và ngược lại.

Mặc dù được mời tham dự hội thảo tại Campuchia nhưng công việc quá tải ở bệnh viện Việt Đức buộc ông không thể góp mặt. Tôn Thất Sang tiếc nuối vì phải bỏ lỡ cuộc giao lưu học thuật hiếm hoi của các nhà thần kinh học đến từ các cường quốc y khoa. Một cơ hội ngàn vàng một năm chỉ có một lần đã vượt mất. Tuy nhiên, ông cố vớt vát lại bằng cách ông vẫn sang Campuchia và chỉ tham gia bên lề hội nghị trong ngày cuối cùng.

Tuy không nói ra, mục đích chính của ông là phải gặp bằng được thần tượng của mình, đó là giáo sư Yukio Matsumoto, người khai sinh ra môn giải phẫu tủy sống. Chỉ cần được nắm tay ông ta thôi, Tôn Thất Sang như thể được bơm đầy đầy cảm hứng và năng lượng đủ cho ông làm việc trong vài năm liền.

Trở trêu thay, mong ước khiêm nhường của ông mãi mãi không bao giờ trở thành hiện thực.

Hai hôm nay, trên báo chí nước ngoài như bbc.com, aseansec.org loan tin một vụ khủng bố và bắt cóc nhằm vào viện quân y Sisowath. Tôn Thất Sang biết anh trai mình có quan hệ rất tốt với Viện này từ khi ông ta còn là bác sĩ sư đoàn 778 đóng tại Siem Reap. Một sự trùng hợp kì lạ, cũng hai hôm nay ông không thể liên lạc được với anh trai mình.

Chưa có xác nhận chính thức của cơ quan công quyền cũng như báo chí trong nước. Tôn Thất Sang gọi điện cho Viện não TW nơi anh ông đang công tác, tuy nhiên họ cũng đang cố gắng để liên lạc với những nhân vật có trách nhiệm bên Campuchia.

Tôn Thất Sang đứng ng ẫ không yên, đi Campuchia cũng không giải quyết được gì và ở lại cũng không đành. Theo lịch trình, ông sẽ đáp máy bay đi Siem Reap vào sáng nay như đã định nhưng rốt cuộc chuyến đi này không xảy ra. Sỡ là, tối qua đang sắp đi ngủ thì nhận được một thư điện tử kí tên anh trai gửi vào điện thoại của mình. Tôn Thất Sang vừa mừng vừa lo, mừng vì anh ông còn sống, lo vì không biết anh ông đang bị ai bắt giữ.

Bức thư của anh trai xác nhận chính mình đã bị bắt cóc và khuyên em mình hủy ngay chuyến đi tránh một tổn thất v ề nhân mạng.

Đang bán tin bán nghi mấy tin trên báo thì sau khi đọc lá thư này, ông quyết định hủy ngay vé máy bay và tiếp tục ở nhà nghe ngóng.

Sáng nay, ông lại liên lạc đến Nguyễn Khoa Học hỏi thêm tin tức thì chính vị viện trưởng này cũng như đang ng ẫ trên đồng lửa. Tuy nhiên với con người đầy kinh nghiệm ngoại giao, Nguyễn Khoa Học đã báo với các cấp có thẩm quyền và yêu cầu Tôn Thất Sang hạn chế ra ngoài tránh nguy hiểm. Vị viện trưởng đầy trách nhiệm này còn căn dặn ông tuyệt đối đừng để tin này đến tai mọi thành viên gia đình họ Tôn cũng như bất cứ ai khác. Những tin đồn vô hại nhưng đôi khi đủ sức mạnh thổi lên một làn sóng bài ngoại với sức nóng không thể dập tắt nổi. Hơn nữa, đây rành rành là sự thật, và dư luận trong nước sẽ phản ứng ra sao khi hàng ngàn con em họ đang đi du lịch hoặc công tác tại nước bạn. Tôn Thất Sang quyết "ẩn nấu" tại gia và nếu phải báo cho ai thì đó phải là cảnh sát cấp thành phố trở lên. Ngày hôm nay, Tôn Thất Sang quyết định ở nhà làm việc thay vì đến viện Việt Đức như thường lệ. Nhưng sự bình yên không đến từ ngoại cảnh mà nó đến từ trong não. Mỗi khi nhìn vào tập bệnh án, hình ảnh người anh lớn

tuổi đang bị tra tấn bởi những kẻ lạ mặt lại chập chờn hiện lên trước mắt ông.

Chương 5

C

hiếc Boeing đã hạ xuống sân bay Siem Reap mà Hà Phan vẫn chưa cho ra một phương án khả dĩ nào để lần tìm vị giáo sư đáng kính. Hàng chục phương án anh đã vạch ra trong đầu rồi lại vứt bỏ vì thiếu điều kiện hoặc tốn kém thời gian. Cái anh cần là con đường ngắn nhất, và dù bằng cách nào thì cũng phải gặp ngay ngài giám đốc quân y trước, ông ta là nhân chứng số một, thậm chí là nạn nhân duy nhất còn sống.

Xứ Chùa Tháp đang vào mùa mưa, xa xa trên cánh đồng màu xanh non là những rừng Thốt Nốt vút cao xuyên thủng những đám mây mù đang giăng kéo. Làn gió mát lạnh từ biển hồ Tonle Sap thổi về se se lạnh. Trước mắt anh giờ đây là một quốc gia khác, con người khác, ngôn ngữ khác, một nền văn hóa hoàn toàn khác.

Ra cổng chính sân bay, Hà Phan trông rạng rỡ như vị khách du lịch đang đứng trước một lộ trình hấp dẫn. Anh hít một hơi thật sâu rồi nhanh chóng lẫn vào dòng người tấp nập trước cổng chờ sân bay để vẫy một chiếc xe taxi.

- Anh về đâu?

- Cho tôi về Viện quân y.

Chiếc xe chạy thẳng ra đường lớn rồi lao như bay trên con đường nhựa láng bóng mới khánh thành chưa lâu. Nhìn lên đồng hồ đeo tay đã gần 10 giờ trưa, Hà Phan hỏi anh ta.

- Về đến đó hết bao nhiêu thời gian?

- Nếu không tắc chỉ mất 40 phút.

- Giờ này mà cũng tắc sao?

- Bình thường thì không, nhưng hôm qua khu viện chật ních xe công vụ.

Hôm nay không biết sẽ ra sao?

Anh tranh thủ thăm dò.

- Sao có sự kiện gì vậy?

Người lái xe quay sang nhìn vị khách có nước da trắng và mái tóc mượt cắt ngắn. Không phải người Khmer nhưng có thể là gốc Việt đang định cư

nước ngoài lâu ngày về thăm quê. Anh ta vẫn hay gặp Miên Kiều bằng quan với đất nước như thế.

- Vậy anh mới về nước hả? Hôm kia xảy ra một vụ bắt cóc nhóm bác sỹ quân y. Chính viên giám đốc đã thoát chết trở về, mấy người mất tích đấy, xem đi. - Anh ta lôi tờ báo trong hộp phía trước vô lăng ném sang cho Hà Phan.

Nhìn tờ báo “Pnompenh News” Tuy không thực sự đọc thông viết thạo tiếng khmer nhưng Hà Phan có tài suy đoán nội dung chỉ dựa trên những từ khóa. Tuy nhiên khi cầm tờ báo lên anh không phải đọc nhiều, hàng loạt bức hình được các phóng viên đã đăng tải gần như toàn bộ nội dung. Nhân vật được đề cập nhiều nhất là một người đàn ông băng bó đầy người. Nhân vật thứ hai chiếm một góc nhỏ đó ảnh bác sỹ Tôn Thất Sắc.

- Tôi không biết người đàn ông này? ông ta cũng bị giết sao?

- Một người Việt, hình như chưa chết.

Hà Phan lật đi lật lại xem có tin gì về bọn bắt cóc và cảnh sát nước bạn triển khai như thế nào nhưng sự kiện mới xảy ra nên thông tin rất chùng mực và mang nặng tính đoán.

Chiếc xe chạy qua một cánh rừng rồi ven theo rừng Khộp đang đâm chồi sau một mùa khô trụi lá. Xe đi vào con đường hai chiều men dọc một bức tường cao và đỗ lại khi đi ngang một cửa cổng lớn.

- Đây rồi. May quá hôm nay không tắc.

- Hết bao nhiêu?

- 3500 riel, hẹn gặp lại.

Hà Phan trả tiền rồi nhìn chiếc cổng lớn chạm hoa văn và mảng mác vuốt cong khắc tua tủa đầu rắn hung dữ như đang canh gác địa ngục. Liếc về hai phía tường rào bê tông cao hai mét và dây kẽm phía trên, cứ khoảng một trăm mét lại có một cảnh vệ ôm AK đứng nghiêm mặt hướng ra đường. Nơi đây không khác một pháo đài, cũng phải, mà đâu đâu cũng vậy. Bệnh viện 108 Hà Nội hàng năm có đến hàng trăm vị tướng tá và nguyên thủ quốc gia đến điều trị. Họ là những người bảo vệ của ngôi nhà quốc gia và trước tiên, họ cần phải được khỏe mạnh.

Hà Phan đi qua cổng chính trình giấy tờ. Phải mất một lúc lâu anh mới trình bày một cách đầy đủ lí lịch và mục đích đến đây với người lính gác. Viên trực ban sau khi xem giấy giới thiệu của Hội chữ thập đỏ liền dẫn anh đến gặp trợ lí giám đốc.

Dường như chưa yên tâm, thêm một lính mang súng dẫn anh đi sâu vào sân trong về phía nhà khách. Người đàn ông thuộc bộ phận tiếp khách mời Hà Phan ngồi xuống bộ sa-lông gỗ rồi anh ta gọi điện lên phòng giám đốc.

Một hồi lâu anh ta dập máy rồi quay lại lễ phép:

- Thưa ông, giáo sư vừa ra viện và đang tiếp một đoàn khách từ văn phòng chính phủ, mong ngài ngồi đây chờ giây lát ạ.

Không sao. Vậy là đã ổn, anh có thêm thời gian ngó xung quanh một cơ sở y tế tốt nhất nước và được quảng cáo là có trang thiết bị mới nhất từ các nước tiên tiến. Phải nửa giờ sau nhân viên tổng hợp lại thông báo.

- Xin mời ông, chúng ta đi ạ.

Hà Phan mừng rỡ, ruốt cuộc anh đã được họ dẫn lên tòa nhà chính phía sau. Hai người bước lên một ngôi nhà ba tầng xây kiên cố theo kiến trúc kiểu Pháp, khi đến một phòng đóng kín cửa, nhân viên tổng hợp ấn chuông.

- Mời vào.

Cánh cửa mở ra, một không gian ấm cúng tỏa ra từ nội thất làm bằng gỗ lát đất tiền. Từ sàn, tường, và trần được ốp các loại gỗ có vân dài với sắc màu tự nhiên đang thơm mùi hương mộc. Đây là câu trả lời rõ nét nhất vì sao rừng già trên đất nước này dần biến mất. Một người đàn ông béo trắng trong bộ quân phục xanh bên bấp tay có hình ảnh quốc huy màu lam-đỏ nổi bật ra mở cửa.

- Thưa trợ lý, đây là vị khách của giáo sư Samdech.

Hóa ra chưa phải Samdech. Người mặc quân phục chỉ chiếc sơ-pha.

- Anh ngồi đi, hiện sức khỏe của giáo sư rất xấu.

Ông ta vừa dứt lời, từ cánh cửa góc phòng một người đàn ông đi ra, dáng thấp đậm, mắt hẹp dài chạm mang tai, đầu và trán tràn ngập ánh sáng phản chiếu từ mọi cánh cửa đang mở toang. Tất cả lặng im nhìn về người đàn ông trạc sáu mươi dẫn những bước đi quyết đoán ra bắt tay vị khách lạ. Mùi cồn lẩn thuốc tây nhanh chóng tỏa khắp căn phòng lớn. Viên trợ lý nhỏ nhẹ:

- Giáo sư đang...không được khỏe!

- Người kia là ai? – Ông ta liếc mắt sang Hà Phan.

Nhân viên tổng hợp mau mắn đáp:

- Báo cáo giám đốc, anh ta là bác sĩ thuộc Hội chữ thập đỏ quốc tế, đang nghiệp với ngài Tôn Thất Sắc. – Nhân viên tổng hợp tỏ ra lúng túng. - Tôi

đã nói rằng, việc này nên đến Phnompenh gặp Hội CTD quốc tế thì hơn nhưng anh ta...

Giáo sư Samdech ra hiệu anh ta im lặng rồi hất hàm nhìn vị khách mới đến buộc Hà Phan phải lên tiếng:

- Kính chào ngài Samdech! Tôi xin được tự giới thiệu. Tên là Nguyễn Hà Phan, đại diện hội Chữ thập đỏ muốn làm việc với ông về vụ mất tích của giáo sư viện não chúng tôi Tôn Thất sắc.

Hà Phan rút tấm hộ chiếu cùng lô giấy tờ trình ông ta.

Thấy vậy, người trợ lý và nhân viên tổng hợp nhận thấy đã xong việc liền liếc nhìn nhau đầy ẩn ý rồi tự rút lui. Chúng đã nhàm tai những từ thâm nho khó chịu của ông già gốc Hoa này. Mà biết đâu gã trai này lại hợp với lão thì sao. Hai vị này biến mất.

Đón xem lấy lệ, Samdech nheo nheo mắt tiến sát vị khách rồi nhìn thẳng vào mắt anh bằng một cái nhìn sắc lẹm.

- Rốt cuộc cơ quan các ông đã cử đại diện sang.

Hóa ra ông ta đang đợi mình. Hà Phan đáp:

- Lẽ ra tôi đã đến đây sớm hơn nhưng còn chờ lệnh cấp trên phê duyệt.

Giáo sư Samdech chuyển sang giọng trấn an.

- Tôi biết các bạn rất đau buồn và lo lắng. Tôi vô cùng lấy làm tiếc vụ việc vừa xảy ra. Trong chuyện này tôi có lỗi một phần. Thú thực vụ tai nạn sẽ không xảy ra nếu tôi đề nghị quân đội hộ tống.

Bỗng ông ta ngừng lên nhìn xoáy vào Hà Phan:

- Hãy nói thật đi, anh là cảnh sát hay nhà báo đấy? Công an Việt Nam phái anh sang đi điều tra phải không?

Hà Phan khá bất ngờ với câu hỏi đi kèm ánh mắt đe dọa của vị tướng quân y. Nhưng với bản lĩnh dày dạn của một cựu chiến binh, anh không hề biểu lộ sự nao núng nào. Ngưng lại vài giây như để cho vị giáo sư nghĩ lại rồi đáp:

- Thưa ngài Samdech! Tôi không đại diện cho chính quyền. Chuyện đó bên Bộ ngoại giao đang thu xếp. Tôi sang đây trách nhiệm mà Hội và viện não giao cho với mục đích tận mắt xem và nghe lời giải thích từ các ông.

Samdech nở nụ cười vẻ thông thái như muốn nhắc mình là người đang nắm rõ cuộc chơi.

- Anh nói tiếng Khmer khá lắm! - Ông ta lập tức đổi đề tài. - Nói thật, sáng nay tôi đã đuổi một tay gián điệp đội lột Bangkok Post rồi đấy. Thú thật tôi thích ánh mắt của anh hơn, trung thực đến thơ ngây. Với anh thì tôi chẳng

khó khăn gì. Mà suy cho cùng, anh là ai đi chẳng nữa thì tôi cũng chỉ có một câu trả lời mà thôi. Đó là sự thật.

- Đa tạ giáo sư. Thú thực mấy hôm nay chúng tôi vô cùng lúng túng khi trả lời gia đình nạn nhân. Bạn bè quốc tế liên tục gửi điện sang thăm hỏi. Gia đình nạn nhân một mực đòi qua đây trông ngóng. Hi vọng cảnh sát Khmer sẽ đảm bảo tính mạng và giải thoát cho ông ta càng sớm càng tốt.

Samdech đây về ăn năn:

- Tôi rất tiếc đã để xảy ra cảnh bi đát này, và càng có tội khi không làm được gì hơn trong tình hình hiện nay nhưng chúng ta phải nhìn thẳng vào thực tế. Giáo sư Sắc đang ở một cảnh ngộ rất xấu.

- Nếu không phiến đến ông? Chúng ta có thể xem qua hiện trường được không?

Samdech liếc nhìn cao mày:

- Xem hiện trường? Nghe mùi hình sự quá nhỉ.

Viên bác sỹ nhếch mép rồi lảng lạng tiến về góc phòng mở chiếc tủ kính dài. Hà Phan nhận ra yêu cầu của mình hơi vội vã và không đủ khéo. Đã không ít lần anh vò đầu bứt tai vì kỹ năng ngoại giao hạn chế của mình. Cũng phải thôi, hai năm đi lính trình sát chỉ quen lăn lê chui lủi, có khi cả ngày trời không hé răng với ai một lời. Hơn chục năm phục viên làm thường dân anh cũng chỉ là gã thợ hàn suốt ngày đeo mặt nạ. Từ khi quen Trăn Phách anh cũng chỉ là tay võ biền đi dẹp bọn trộm cắp nghiện hút. Ngôn ngữ của anh là tay đấm chân đá và đối tượng giao tiếp của anh là đám du côn vô học chứ đâu là lớp thượng đẳng như giáo sư với tiến sỹ. Nay Trăn Phách cất cử anh sang để khai thác và đấu trí với vị tướng quân này quả là một canh bạc liều mạng nếu như không muốn nói là tự bôi bẩn mặt mình.

Hà Phan ngẩn nín thình ngẩng nhìn vị giáo sư đang lục đục trong mấy ngăn tủ lén mò thuốc men, đoạn ông ta dốc đứng cái lọ thổ vào miệng rồi nuốt khan. Đứng nguyên vị trí trước chiếc tủ, ông ta quay chiếc cầm bệnh về phía sau rồi nhìn Hà Phan qua đôi vai u tròn của mình.

- Dù sao tôi cũng rất hân hạnh khi được đón tiếp anh. Hãy chờ tôi giây lát Ông ta ấn chuông. Có lẽ đang chờ sẵn phòng bên, viên trợ lý lập tức xuất hiện trước cửa.

- Báo cáo giáo sư, tôi có mặt.

- Hãy chuẩn bị xe, lần này đi đều thêm xe hộ tống và bốn vệ sĩ cho chắc ăn.

Thay vì chạy ra ngoài thi hành lệnh, y tròn mắt nhìn người bác sỹ mang đầy thương tích rồi ném một ánh mắt thiếu thiện cảm về phía vị khách trên sa-lông.

- Thưa giáo sư! Ngay cả Quốc Vương cũng không nỡ xâm phạm đến giờ phút dưỡng bệnh của giáo sư. Vết thương của giáo sư...

Bằng cái phẩy tay dứt khoát, ông ta làm hiệu viên trợ lý ngưng lời.

- Tôi là bác sỹ, không ai hiểu thể trạng của tôi bằng tôi, nhanh lên!

Gã quay gót rồi biến mất sau hành lang. Bỗng viên bác sỹ vội đưa tay bụng vội lấy chiếc đầu tròn nhẫn của mình như thể sắp rơi. Hà Phan bối rối đứng dậy tiến về phía ông ta.

- Thưa bác sỹ! Không nhất thiết phải đi đâu cả. Ông cứ nghỉ cho lại sức.

Tôi biết chính ông cũng bị trọng thương khi chiếc xe bị tấn công. Khi nào ông thấy khỏe, chúng ta sẽ gặp nhau sau.

Samdech nhìn thẳng Hà Phan bằng cặp mắt đang vãi đom đóm của mình.

Ông nói:

- Người Khmer chúng tôi không thích khách khí, anh muốn đi thì tôi đưa đi. Hơn thế, tôi cũng cần đến đó xem bọn có làm ăn đến đâu.

Viên giám đốc buông bàn tay mập trắng để lộ sắc da sáng xanh rồi loạng choạng đi vào cửa sau. Hà Phan nhanh nhẹn đến đỡ lấy đôi vai ông ta đang chực sụm xuống.

- Hãy để tôi giúp ông!

- Không sao, cảm ơn. Tôi tự đi được. Hôm qua là một ngày đen tối nhất trong đời tôi. Dù sao cũng còn may mắn hơn Tôn Thất Sắc rất nhiều.

- Như vậy ông báo cảnh sát ngay lúc đó chứ?

- Tôi đã làm xong thủ tục khai báo cho có lệ mà thôi. Khốn khổ hơn, thay vì tìm nạn nhân họ lại cử báo chí và cảnh sát thay nhau thăm vấn tôi như một kẻ tòng phạm. Anh không thấy ngoài cổng đang có xe cảnh sát đầy ắp. Quả thực khi bước chân vào đây, anh thấy một không khí căng thẳng bao trùm.

Samdech đi vào cửa sau. Trong khi chờ vị bác sỹ thay quần áo, anh liếc khắp căn phòng trang trọng. Đến bây giờ kịp để ý hai bên bức tường cao ốp gỗ lát là hàng loạt những huân huy chương. Một bức ảnh khung vàng khổ lớn chân dung Hoàng Thái hậu Norodom Moninieth Sihanouk và Samdech chụp rất trang trọng tại phòng khánh tiết Cung Điện Hoàng Gia. Bên cạnh còn nhiều bức ảnh quý về hoạt động khác của viện quân y. Đáng

chú ý, một bức ảnh Samdech chụp chung với bác sỹ Tôn Thất Sắc tại lễ nhận văn bằng tiến sĩ tại sảnh đường đại học Harvard.

Cho đến giờ phút này Hà Phan phần nào mừng tượng ra anh đang ở trong phòng của một nhân vật có uy tín và công trạng bậc nhất Campuchia. Đó là một phần lí do tại sao trước danh cao quý “Samdech” do chính Quốc Vương phong tặng đối với rất ít các nhân vật có công hiển to lớn cho đất nước này.

Trên chiếc bàn dài, một loạt các tài liệu xếp đầy dường như đang chờ đợi vị giám đốc sau mấy ngày vắng mặt. Hà Phan cho rằng nếu đi hiện trường với mình, có lẽ ông ta sẽ mất trắng một ngày nữa.

Bất chấp sức khỏe của mình, ông sẽ đích thân dẫn anh đi vào khu vực vừa xảy ra thảm cảnh. Samdech hiểu rằng đó là cách thể hiện sự nhiệt thành mà trong hoàn cảnh này, bất kì động thái nào của ông cũng sẽ đến tai mắt nhân dân Việt Nam.

Hà Phan ngời đợi dăm phút sau thì viên bác sỹ đã xuất hiện trở lại với bộ quân phục lấp lánh ánh sao trên người.

- Ta đi thôi. - Vị thiếu tướng oai vệ phất tay.

Hai lính hộ tống xuất hiện ngay trước cửa nhanh nhẹn dìu vị giám đốc quân y rời hành lang bước xuống chiếc xe Mecedess đỗ sảnh tầng một.

Phía sau vài mét, chiếc xe màu xanh hiệu Chevrolet Avalanche mang trọng trách hộ tống cũng đã nổ máy sẵn sàng.

- Mời anh lên xe cùng tôi. – Samdech chỉ chiếc Mecedess của mình.

Nhìn chiếc Chevrolet và toán vệ sĩ bậm trợn sau lưng, Hà Phan dám chắc rằng cách đây mấy hôm, giáo sư Tôn Thất Sắc không thể có được sự chăm sóc chu đáo đến thế này. Một vụ bất cóc không thể xảy ra lần nữa. Kì thực, họ sẽ đưa anh đi đâu và cái gì đang chờ anh phía trước?

Chương 6

C

ấp mắt hồ của viên chỉ huy đường như đã trương to hết cỡ. Anh ta nhìn Hà Phan không bỏ chỗ nào trên người, một gã đàn ông da trắng mặc sơ mi đóng thùng hết một sinh viên tại chức bám càng theo thầy giáo. Heng Sovan có thói quen không màng để ý đến những người im lặng kè kè đi cạnh những yếu nhân, nếu không là vệ sỹ thì là kẻ đi theo điều đóm.

Heng Sovan quay về phía giáo sư hỏi.

- Anh ta là ai đấy?

- Người của tôi, bác sỹ cả đấy.

- Amang di động và máy ảnh đấy chứ? - Heng Sovan hất chiếc cầm vuông nhìn vào thắt lưng Phan.

- Tôi tắt rồi. – Đây cũng là câu mở miệng đầu tiên của anh.

Không hề phản đối, viên thiếu tá thúc giục những người khác mau lẹ mang quân trang cần thiết lên đường. Hà Phan nhìn vị bác sỹ đầy thiện chí và được đáp lại với cái nháy mắt khích lệ của ông ta.

Hà Phan nhận ra cơ hội để tiếp cận những thông tin bắt đầu từ đây, anh phải nắm lấy. Ông ta cho mình cơ hội.

Loáng một lát, cả sáu người gồm viên chỉ huy, 2 lính vệ binh, một nhà báo, một viên y tế phụ việc với chiếc xác -cốt cộm lên báo trước một công việc không dễ chịu đang chờ họ. Cả tốp mau chóng lẫn khuất vào rừng Khộp xen lẫn cây bụi và dây leo chằng chịt. Tiếng chim phàn phật rộ lên trên đầu làm những hạt nước nặng trĩu bám trên ngọn cây rào rào đổ xuống.

Sau nửa giờ chui rúc, viên chỉ huy hăm hở đi đầu bỗng dừng đứng khựng lại khi trước mặt là bãi đất trống có hai họng súng thoát chĩa về phía họ.

Nhận ra ngay chỉ huy của mình một người ôm súng nói.

- Báo cáo chỉ huy, phía trước 20 mét.

Hà Phan ngược đầu nhìn thẳng phía trước, một thi thể sóng soài trên mặt đất. Hai lính vệ binh dấn lên vài bước để nhìn cho rõ thì cánh tay viên chỉ huy kịp ngăn ra ngăn lại.

- Tất cả đứng nguyên vị trí. Y tế và phóng viên vào trước tác nghiệp.

Viên nhà báo quân đội lột xoạt chiếc canon cổ dài ra khỏi bao r ỡ xấn vào. Minh là một bác sỹ mà. Hà Phan tự nhủ r ỡ cũng đi theo tay phóng viên, vừa bước lên thì bị bàn tay viên chỉ huy tóm lấy cổ áo lôi giật lại.

- Bình tĩnh. Chỉ cần một người là đủ.

Hà Phan bị ghim sững lại mà không dám hé răng nửa lời. Anh chỉ cách thi thể chục bước chân và đành chịu đứng nhìn nhân viên y tế kia một mình vào cuộc. Mắt anh không chớp nhìn vào thi thể. Nó khuất sau một ụ mỗi nhỏ nên anh chỉ thấy nửa thân dưới, đợi cho đến khi viên y tế xong các thao tác đầu tiên họ mới lật sang một bên. Lúc này anh đã nhìn rất rõ và không thể ngờ nổi. Thi thể không đầu.

Hà Phan không lạ với những cuộc tử thí của đám đam mê chém mướn, đôi khi tử thi còn mất mát hơn thế này nhiều, nhưng nạn nhân bị cắt đầu là một nhà khoa học thì phải có cái gì đó rất bất thường.

- Mang cáng vào đây được r ỡ. Viên y tế vẫy tay về phía sau. Đến lượt hai vệ binh bung chiếc cáng xếp tiến vào. Chỉ còn trơ lại anh và viên chỉ huy đang khoanh tay đứng nhìn.

Hà Phan định lao vào chỉ để nhìn cho kĩ, dù chỉ một giây, nhưng thấy viên chỉ huy đang kè kè khẩu Makarov trước mặt nên anh lại thôi. Nhìn mãi mãi mắt, anh lại ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm. Biết đâu còn cái đầu lẫn lóc đâu đây.

Như chợt nghĩ ra điều gì, anh ng ỡ xuống gốc cây D ầu lấy một cục đất sét miết lên lòng bàn tay. Nếu có cơ hội lại gần xác chết anh sẽ ộp ngón trỏ vào đây, chỉ cần như thế là quá đủ.

Viên y tế phụ việc có lẽ quá cẩn thận khi nhập vai pháp y chính. Anh ta kiểm tra bên ngoài chán chê r ỡ nói cả cặp qu ần nhìn vào trong, xong lại lu ồn bàn tay đi găng lên ngực như tìm kiếm cái gì đó. R ỡ bất chợt anh ta rút từ túi áo nạn nhân ra một mẫu bìa cứng màu xanh. Hà Phan cố trưng cặp mắt chỉ còn 8/10 và th ần nguy ền rửa nghề thợ hàn quá bạc bẽo của mình. Tuy nhiên không khó để anh nhìn rõ đây là chiếc cuống vé máy bay của hãng Vietnam Airline mà anh từng đi.

Viên y tế ngهن c ỡ nhìn quanh nói to:

- Có ai đọc được tiếng Việt không?

- Có tôi đây! - Hà Phan chỉ chờ có vậy, bất chấp viên chỉ huy đô vật đứng lấp kín lối đi, anh né lén nhanh vào r ỡ ng ỡ thụp xuống bên cái xác. Mắt nhìn hàng chữ trên thẻ trong khi tay bẻ thẳng ngón trỏ cứng đờ của thi thể định ấn một nhát thì phía sau có bàn tay vỗ mạnh lên vai.

Hà Phan giật mình quay phắt lại nhìn trôn trối lên khuôn mặt đanh rắn thiếu kìm chế của viên chỉ huy.

- Tránh ra! – Viên chỉ huy phũ phàng gạt anh sang bên rồi giật lấy mẫu giấy đích thân đọc bằng tiếng Việt một cách rành rọt.

- Họ và tên: TÔN THẤT SẮC. Số hộ chiếu: B1476927. Ngày 19/6...

Hà Phan ù cả hai tai, anh nhìn lên bộ vest trên thi thể không đầu lấm lem bùn đất. Chiếc cravat đỏ sẫm nới rộng sau cổ áo trông không. Nếu nhìn thật kĩ trong cái cổ áo hở hoác đen ngòm kia sẽ thấy một đoạn cổ bị cắt tịt sát thân bằng một nhát dao sắc lẹm. Anh đau đớn ôm mặt, toàn thân trờ trờ chao đảo. Thế là hết.

Sau khi khám sơ bộ tử thi họ liệm bằng một tấm vải trắng rồi đặt lên cáng. Tất cả đờng loạt đứng dậy như mặc niệm rồi lục đục quay về Hà Phan ngạc nhiên khi thấy họ không tìm kiếm. Anh sững sờ nhìn toán quân vội vã rút đi và định hỏi viên chỉ huy sao không tìm nốt cái đầu. Nhưng rồi không hiểu sao anh lại im lặng và... lăm lăm bước theo họ. Minh sẽ trở lại sau

Đọc đường đi họ không nói với nhau nửa lời. Y tế và viên nhà báo đi trước. Hai vệ binh đi kế tiếp khiêng cáng. Viên chỉ huy đi sau chốc chốc lại quay lại nhìn anh cứ như sợ tên tù trốn mất. Rõ ràng trong con mắt anh ta, Hà Phan này chỉ là một kẻ vô danh không đáng tin cậy.

Khi sắp đến điểm đóng quân, từ xa anh đã thấy vị bác sỹ quân y lộ rõ sự sốt sắng, ông ta đi đi lại lại bên doanh trại. Khi chiếc cáng được hạ xuống bên trong căn lều lớn, ông ta đã đứng chờ sẵn bên trong. Hai vệ binh đứng chắn hai bên cửa lều ngăn những kẻ không có phận sự. Hà Phan chỉ còn biết đứng bên ngoài nhìn vào. Anh thấy những nếp nhăn trên khuôn mặt có tuổi của vị giáo sư như xô tùa xung quanh cặp mắt ngấn nước. Ông quỳ một chân xuống rồi lấy hết sức bình sinh lật tấm liệm trắng.

- Sao lại thế này? – Giáo sư Samdech bất ngờ đứng phắt dậy.

Viên chỉ huy khệnh khạng vượt nhẹ chum rìa giải thích.

- Thừa giáo sư, tôi cam đoan chiếc đầu đã được ai đó mang đi khá xa. Hoặc nạn nhân bị cắt đầu nơi khác rồi mới mang phần thân vút đến đây tối qua. Chúng tôi đã lùng từng mét vuông đất đã hai ngày nay rồi nhưng không hề thấy gì hơn.

- Nhưng tôi cần phải biết ông ta là ai? – Samdech gắt lên.

- Vâng, ông có thể xem kĩ cái này.

Viên chỉ huy lôi ra một quyển sổ ghi chép bỏ túi và một tấm thẻ lên máy bay đầu ghi tên tuổi chủ nhân rõ ràng.

- Báo cáo giáo sư, những hiện vật tùy thân này đã đủ khẳng định một điếu, đời nghiệp của ông đã...

- Khoan đã! – Vị giáo sư trở tay xuống xác chết cắt ngang. - Nếu tôi lấy thẻ quân nhân của anh nhét vào đây rồi tuyên bố cái xác này là của Heng sovan có được không? Tìm cái đầu ngay lập tức!

Đứng ngoài ngó vào, Hà Phan hả hê khi thấy mặt viên chỉ huy lụi xuống. Ông ta là tướng mà lại.

Viên chỉ huy chưa kịp thừa bầm, ông ta liên tiếp:

- Ngoài cái đầu còn cái gì bị cắt nữa hay không? Cái xác này là đàn ông hay đàn bà tôi cũng không được biết nữa.

- Ờn ông, đàn ông, tôi đã soi rất kỹ. - Viên y tá hấp tấp xen vào.

- Không được chậm trễ, cho dù ông ta là ai đi chăng nữa các anh phải có trách nhiệm tìm nốt phần còn lại. Còn ngay bây giờ, chỗ nằm ông ta là phòng mổ tử thi Quân Y Viện. - Thiếu tướng Samdech vung tay thể hiện ông vẫn có thừa quyền uy tại đây.

Viên chỉ huy giật thót mắt nhìn vị tướng như sợ bị cướp công.

- Không thể được thưa ông, cấp trên tôi sẽ...

Không để đối phương nói hết câu, vị giáo sư xoay người đưa ngón trỏ chỉ vào ngực mình.

- Ở đây tôi mới là cấp trên của anh. Tôi nhắc lại, bằng mọi giá phải tìm ra con tin Việt Nam. Danh tính của nạn nhân này sẽ được công bố sau khi khám nghiệm. Ông cấp tay sau lưng bước ra khỏi lều quất đám vệ sĩ của mình:

- Mang cái thi hài này về Viện.

Viên chỉ huy tất tả lao theo Samdech.

- Khoan! Thưa giáo sư, chúng tôi sẽ đưa xác về sở chỉ huy trước khi đưa đi giám định. Chúng tôi tự làm được điếu đó.

Giáo sư Samdech quay đầu chỉ tay lên núi:

- Việc của các anh là không được ngừng cuộc tìm kiếm con tin trước khi có kết luận chính thức đây là ông Tôn Thất Sắc. Bồn phận của chúng tôi là làm rõ danh tính và nguyên nhân cái chết này. Nếu sai, tôi, Samdech Pen Niouk này sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm trước tòa án binh.

Viên chỉ huy đứng sững sờ nhìn vị giáo sư đã từng ra vào phủ thủ tướng như người nhà. Cứ để ông ta đi xong, Minh sẽ báo cho bộ tư lệnh hiến binh

sau.

Heng Sovan hạ giọng:

- Thừa giáo sư, tôi đồng ý. Chúng tôi sẽ cho phương tiện để mang thi thể về cho các ngài.

Ông ta phẩy tay đáp luôn.

- Cám ơn, chúng tôi tự làm được đi đâu đó.

Samdech quay sang bốn vệ sĩ và hai lái xe đang không giấu nổi niềm phấn khích khi sắp mình đang dẫn điếm. Ông ra lệnh:

- Mang thi thể lên xe.

- Rõ, thưa

Bốn tên hộ tống ngấn ngại nhìn nhau rồi miễn cưỡng tiến về cửa trại. Hà Phan cảm tưởng mình như đang thừa thãi tại một nơi bận rộn thế này.

Mảng đất sét lấy vân tay đã khô trắng vỡ thành bụi đầy lòng bàn tay. Liếc thấy viên chỉ huy và giáo sư đang đôi co với nhau, anh lén bám theo sau toán vệ sĩ.

- Thừa ngài Samdech! – Như nghĩ ra đi đâu gì, viên chỉ huy bước lên trước giáo sư. - Tôi tạm chấp nhận yêu cầu của ông, nhưng tôi phải cử đại diện đi cùng các ông. Nếu không tôi biết báo cho cấp trên tôi thế nào bây giờ?

Vị giáo sư cười sảng khoái rồi vỗ tay lên bờ vai rắn chắc của viên chỉ huy trẻ tuổi. Ông nói:

- Anh sợ bị cấp trên kỷ luật hay là sợ tôi đánh tráo cái xác thối kia hả?

Nói xong ông ngừng đầu gọi to:

- Bác sỹ Nguyễn Hà Phan đâu?

Hà Phan đã chen chân qua mấy vệ sỹ đang xắn tay định bê xác thì bị tiếng gọi giật lại. Anh vội quay trở ra rồi tiến lên đứng ngay ngắn trước mặt vị giáo sư như một học trò cứng. Samdech chỉ vào anh trong khi mặt hướng về viên chỉ huy:

- Đây, nếu anh cần người giám sát thì đây, bác sỹ Hội CTD quốc tế sẽ đảm trách việc này.

Viên chỉ huy khẽ vuốt hàng ria mép cong veo nhìn lướt qua khuôn mặt thư sinh chẳng lấy gì làm ấn tượng. Ai biết hắn là thằng nào. Đoạn anh ta nhìn sang vị giáo sư cứng giọng:

- Không, ý tôi là người của cục hiến binh chúng tôi. Họ sẽ đi cùng các ông. Như một sự thỏa hiệp đã đạt được điểm dừng hợp lý, viên giáo sư gật đầu:

- Được, vậy cứ cho người theo tôi nếu anh thích.

Viên thiếu tá ngược lên đã thấy thi thể được đưa vào trong chiếc xe Chelovert hộ tống, anh ta rút phất bộ đàm bên hông hạ lệnh cho ai đó. Ngay tức thì, một chiếc BTR im lìm bên vệ đường nổ máy rền vang bắt đầu rời vị trí.

Vị bác sỹ chậm rãi quay về chiếc Mercedes đang mở cửa đợi sẵn. Hà Phan nhìn quanh quất lần nữa rồi cũng lặng lẽ bước theo ông ta. Hẹn gặp lại Rum Chek.

Hà Phan luôn thể hiện sự tôn trọng với họ, nhưng bên trong anh rất đỗi đồng tình với cách làm của vị bác sỹ. Trách nhiệm đi đầu tra thuộc về ai khoan bàn cãi, nhưng thu hồi thi thể và tìm dấu vết kẻ gây ra tội ác phải được quan tâm hàng đầu. Nói về chuyên môn y khoa, ở đất miền tây này ngoài bệnh viện quân y của Samdech liệu còn nơi đâu đủ khả năng. Nếu đúng Tôn Thất Sắc đang nằm trong chiếc Chelovert kia thì việc Trần Phách giao coi như đã xong.

Nếu giáo sư Sắc còn sống thì cái thi thể kia là của ai chẳng còn mấy ý nghĩa. Vấn đề chỉ còn là, giáo sư Tôn Thất Sắc rốt cuộc đang ở đâu? Trong anh le lói lên một niềm hi vọng mong manh đó là Tôn Thất Sắc vẫn còn sống.

Ngắm nhìn nội thất chiếc xe đắt tiền một lúc. Đắn đo giây lát, anh nhìn sang giáo sư Samdech hỏi:

- Bao giờ các ông chứng minh xác chết này là ai?
- Tôi cần hồ sơ ADN của ông Sắc để đối chiếu với mẫu của xác chết này, việc này tùy thuộc sự hợp tác của các ông thôi.
- Nếu không phải ông Sắc, vậy thì ông ta đang ở đâu?

Giáo sư im lặng sau câu hỏi có vẻ hơi quan tòa. Ông đáp trung dung:

- Tình hình biên giới gần đây rất phức tạp là cơ hội tốt cho các phe nhóm đang lợi dụng để hoành hành. Có thể đây là một vụ trả thù nhằm vào người Việt. Cũng có thể là một lá bài chính trị nhằm lôi kéo Việt Nam các ông vào cuộc. Nhưng anh bình tâm, tôi sẽ lột cái mặt nạ của chúng.

- Nếu ông ta còn sống, vậy theo ông nhóm nào đang bắt giữ ông ta?

Hà Phan biết câu này hơi khó đáp. Có những điều chỉ được tồn tại trong ý nghĩ mà không thể nói, nhưng anh vẫn thử.

Đang dăm dăm nhìn phía trước, bỗng ông ta quay hẳn sang Hà Phan vẻ nghiêm trọng:

- Hôm nay anh xuất hiện ở đây là một sai lầm. Anh nên rời Campuchia ngay lập tức!

Câu nói lạnh lùng của Samdech như một liều thuốc chích mạnh vào hệ thần kinh Hà Phan. Anh thấy đầu óc bỗng quay cuồng, những gì anh nhìn thấy sáng nay là điều anh không lường trước, ngay cả với giáo sư Samdech. Thái độ nghi hoặc của viên chỉ huy quân cảnh. Những khuôn mặt dữ tợn của lính PMBU, hàng chục cặp mắt sẫm soi của những người mặc thường phục mà anh dám chắc rằng họ thuộc cục tình báo quân đội Hoàng Gia. Hà Phan khẽ nhích người sát cửa, mũi i-ốt sát trùng và thuốc Peneciline quện vào nhau tỏa ra từ vị bác sỹ càng trở nên đậm đặc. Anh ấn nút h cửa sổ để hít không khí trong lành từ cánh rừng nhưng đập vào mắt anh là chiếc Cheloveret hộ tống kiêm chở thi thể hiện lên trong gương chiếu hậu. Hà Phan bắn khoăn không biết 5 người và cái xác không đầu kia sẽ ngồi chen chúc thế nào trong chiếc xe chỉ có 4 chỗ.

Ngay sau chiếc hộ tống là tháp thoáng chiếc BTR-80 găm cao mũi vát nhọn gắn tua tủa các loại kính ngắm và họng súng như muốn trừng phạt bất cứ kẻ nào dám khiêu khích nó. Đoàn xe rầm rập thẳng tiến về phía bệnh viện quân y

Sau khoảng lặng nặng nề, Hà Phan đề nghị:

- Tôi cũng định vậy ngay. Tại sao tôi lại không cầm một mẫu phẩm của cái xác kia để mang về được nhỉ. Cả hai phía cùng xét nghiệm thì sẽ chính xác hơn.

Vị bác sỹ gạt ngay một đề nghị hời hợt.

- Anh là bác sỹ, lẽ ra anh nên hiểu rằng một người chết chưa rõ nguyên nhân sẽ không được đưa qua biên giới kể cả một cái mẫu móng tay. Ai dám chắc ông ta chết vì một loại vi rút nguy hiểm nào đó. Ai sẽ chịu trách nhiệm nếu một đại dịch tràn lan toàn cầu.

- Ông ta bị chặt đầu, tôi cam đoan như vậy.

Cặp mắt dài của vị giáo sư trừng lên.

- Anh lại ngây thơ quá, ông ta có thể đã phơi nhiễm một loại virus trước khi chết chém. Không được phát tán bất cứ thứ gì kể cả một kẽ cả một mẫu giấy trên người ông ta cho đến khi có bản xét nghiệm của Viện.

Dường như thấy mình quá giáo điều, ông ta lại nhẹ nhàng:

- Anh quá sốt sắng thì phải. Lương tâm và trách nhiệm của tôi trong vụ án này lớn hơn anh tưởng đấy. Nhất định phải lòi sự việc này ra ánh sáng bất kể thế lực nào ẩn nấp sau đó. Anh đừng lo, nếu không yên tâm có thể cử một bác sỹ pháp y Việt Nam sang đây làm việc cùng chúng tôi, nhưng theo tôi đi đâu đó là không cần thiết.

Thấy có lí. Biết không thể đòi hỏi gì thêm ở vị bác sỹ khó tính. Hà Phan tỏ thái độ vui vẻ:

- Nếu vậy tôi chờ kết quả giám định của ông. Nếu ở lại đây cũng vậy thôi, tôi sẽ về nước ngay chiều nay.

- Được. Sau khi giao xác cho pháp y, tôi sẽ cho xe hộ tống anh tận sân bay để rời Siem Reap càng sớm càng tốt. Sau khi máy bay cất anh tôi mới yên tâm.

Đoàn xe đã về đến cổng bệnh viện. Họ không đi theo mà theo cổng phụ phía sau để vào khu vực nhà xác. Chiếc Mercedes và xe hộ tống đỗ sát dãy nhà cách li khu bệnh nhân, ở đó đã chờ sẵn vài nhân viên chuyên trách. Chiếc BTR tách tốp chọn một vị trí khác khá rộng rãi rồi quay cái đầu dù tọng của mình như để căn chỉnh toàn bộ khu vực lọt vào bộ kính ngắm trên nóc xe.

Giáo sư Samdech cẩn thận theo dõi công đoạn bảo quản làm lạnh thi thể chờ đội pháp y đến. Xong đâu đấy ông tiến sát Hà Phan.

- Máy bay mấy giờ cất cánh?

- 15h 35 hàng ngày. Còn một tiếng 13 phút nữa.

Samdech nhìn đồng hồ rồi nói:

- Anh hãy ngồi yên trong xe, họ sẽ đưa anh ra sân bay ngay kéo trễ. Tôi chờ mẫu phẩm của Tôn Thất Sắc từ phía các anh. Nếu gặp rắc rối gì hãy gọi ngay cho tôi.

- Cảm ơn giáo sư!

Chiếc Chelover màu xanh tức tốc chạy thẳng ra sân bay Siem Reap. Đến nơi Hà Phan bước xuống chào người lái xe rồi tiến về quầy làm thủ tục. Viên lái xe quyết chờ cho anh đi qua cổng kiểm tra an ninh rồi mới vẫy tay từ biệt.

Nhìn phi trường tấp nập, Hà Phan biết rằng lẫn trong những vị khách du lịch kia, biết đâu sẽ có người đang để ý anh. Chúng không ngờ một điều rằng, Chuyến bay này sẽ thiếu một hành khách.

Anh nhìn bảng điện tử trên cổng ra máy bay: Siem Reap- Hà Nội VN835. 15,35. Vậy còn hơn 20 phút nữa. Anh định dùng chiếc di động Gamin của mình nhưng thấy một máy điện thoại công cộng treo trên tường sau dãy ghế chờ. Nó an toàn hơn. Anh lại cầm lên nhét 2 đô la rồi gọi về báo cáo Trần Phách.

Chương 7

T

rong phòng giám đốc M35, Trần Phách ngỡ kẻ ngỗ trước mặt mình là một chuyên gia chống khủng bố chứ không phải là một vị tiến sĩ y khoa. Đề tài thay não mà ông ta đang rao giảng mang thiên hướng một câu chuyện khoa học viễn tưởng hơn là một nguy cơ cận kề “vai trò của y học trong chủ nghĩa khủng bố” là có thật và đã được nhiều chuyên gia cảnh báo. Trần Phách không ngờ vị tiến sĩ y khoa lại quan tâm đến vấn đề thời sự gai góc này nhiều đến thế. Có thể ông ta đang nói những gì ông ta vừa nghĩ ra, một viễn cảnh chỉ có trong tương lai nhưng loài người nên đề phòng khi trình độ y học đang phát triển như vũ bão mà nhiều thế lực lại đang lạm dụng nó. Trần Phách chỉ hoài nghi khi ông ta tuyên bố Tôn Thất Sắc có âm mưu ứng dụng công nghệ thay não vào các mục đích phi pháp. Ông phản ứng:

- Tôi thật không ngờ ông Sắc lại có thể thay được não.
- Đời người là một chuỗi những cái không ngờ. Thật nực cười cho những tiểu thuyết gia cắm đầu vào viết những cuốn sách mà họ gọi là viễn tưởng thì trong các phòng thí nghiệm của thế giới ngầm nó đã diễn từ đời xa xưa nào rồi. Cho đến nay người Trung Hoa vẫn sùng bái Hòa Đà vì có một truyền thuyết cho rằng ông ta có khả năng mổ não chữa bệnh mặc dù ca phẫu thuật ấy chưa từng xảy ra. Thế nhưng họ có biết đâu rằng năm ngàn năm trước công nguyên y học Ai Cập cổ đại đã làm được điều đó mà bằng chứng vẫn còn trong bảo tàng Ai Cập. Người Inca tuy muộn hơn nhưng cũng đã mở hộp sọ chữa động kinh từ 1500 năm nay.
- Tôi đã đọc tạp chí và đã biết, cổ nhân thật phi thường.
- Đấy, ông thấy chưa. Tổ tiên loài người chúng ta với nền kinh tế dựa vào săn bắn hái lượm, trang thiết bị y học chỉ có con dao sắt và mấy loại lá cây làm thuốc mà đã làm được cái việc không tưởng như vậy. Vậy mà từ đó đến nay loài người đã có hàng ngàn năm tiến hóa. Họ đã có nền khoa học vĩ đại của mình, máy móc thiết bị tối tân, dây chuyền công nghệ hàng tỉ đô la mà không thay nổi 1,25kg khối thịt đó. Tôi cho đó là điều xấu hổ. Đã thế lại bó tay ngỗ nhìn bệnh nhân của mình chết vì vài ba cái bệnh thật vớ vẩn

như tai biến và chấn thương sọ não. Cũng chẳng ngạc nhiên khi họ biện minh cho sự bất lực của mình bằng một nhận định khoa học cũng đáng xấu hổ không kém rằng: loài người chúng ta chỉ khai thác được 3% nơ ron thần kinh não bộ, còn 97% đang ngủ quên.

- Sẽ thật phi nhân đạo khi nào con người lại chuyển từ đầu người này sang người khác, liệu có còn là nhân bản nữa hay không? - Tr ần Phách hỏi.

- Cũng như sinh sản vô tính trước đây, các tổ chức nhân quyền, y tế thì cực lực lên án, còn đạo h ồi và thiên chúa giáo thì nhảy ngược lên coi đó là phi đạo lí, thóa mạ gốc gác nòi giống. Nhưng các ông có biết nhân bản vô tính mang lại lợi ích to lớn như thế nào không?

- Thay não nếu để chữa bệnh thì tốt, còn lọt vào tay Mafia thì thật là tai họa cho nhân loại.

- Ngài nói hay đấy, nhưng tôi e rằng chúng đã có từ lâu.

- Có lẽ trình độ y học của chúng chưa đủ mạnh nên chưa có vụ nào?

- Không, không phải là trình độ y học không đáp ứng được. Tôi dám khẳng định y học còn và đã tiến xa hơn thế nhiều nhưng đến nay chưa có vụ thay não nào xảy ra là vì sao? Vấn đề là: ai thay? thay cho ai?

Tr ần Phách định đưa phỏng đoán của mình thì bị cướp lời, ông ta vung tay chỉ thẳng Tr ần Phách nói:

- Có ai đồng ý nhét bộ óc kẻ khác vào trong cái sọ của mình không? Ai dám từ bỏ mình để biến thành người khác. Ông có bị sốc không khi một sáng ngủ dậy thấy mình trở nên thấp bé, da đen sì, tay chân dài ngoằng còn lông lá thì đầy người vì người ta đã cấy não ông vào trong đầu của một anh thổ dân nào đó. Tất nhiên để làm việc đó họ cần dùng vũ lực nhưng xin thưa rằng người như ông, như tôi, và các chính trị gia vĩ đại không dễ bị bắt cóc. Chính vì vậy mà Mossad l ồng lộn lên khi chuẩn bị đầu vào đấy mà bị đổ vỡ, còn bác Sassdam vẫn tung tác lộng hành. Kế đeo chuông cổ mèo thì hay nhưng làm sao bắt được mèo thì lại là vấn đề khác.

- Nói như vậy có nghĩa là Tôn Thất Sắc đã trở thành công cụ cho bọn Mafia đó sao?

- Tôi e rằng thực tế còn bi thảm hơn.

- Là sao thưa ông? Tóm lại là theo ông thì tại sao Tôn Thất Sắc bị bắt?

- Nếu bọn mafia hay khủng bố sở hữu được nhà bác học này, không loại trừ khả năng chúng biến ông ta thành cỗ máy kiếm tiền. Các đại gia sẽ bỏ cả gia tài để thay một phần não cho con cái họ không may bị động kinh, tai nạn, hay thiếu năng. Hệ lụy kéo theo là tệ nạn bùng nổ buôn bán não hệt

như buôn bán nội tạng đang xảy ra tại Ấn Độ hiện nay. Thế nhưng nguy hiểm hơn, chúng lại sử dụng vào mục đích quân sự. Chúng cấy não một tên khủng bố vào một viên chỉ huy nào đó thì sẽ nguy hiểm khôn lường. Ông thử tưởng tượng xem, cái gì sẽ xảy ra nếu một vị thuyền trưởng của một chiến hạm có bộ não là tên khủng bố. Hắn sẽ nhấn nút hỏa tiễn mang đầu đạn hạt nhân vào bất cứ đâu mà hắn thích. Hắn sẽ tổng tiếm cả thế giới. Như sự tỉnh sau cơn thôi miên, Trần Phách bắt bẻ:

- Cứ cho là họ giải quyết thành công mỹ mãn về mặt sinh lý học đi, nhưng sau khi thay não, bộ óc mới hoàn toàn không biết gì về cái cơ thể đang chứa mình. Những biểu hiện không nhớ gì về quá khứ chẳng hạn. Họ sẽ hoài nghi ông ta bị tâm thần và vụ việc nhanh chóng bị phanh phui.

- Trước khi phẫu thuật, người cho não phải học kỹ cách nói năng, hành động sao cho giống thân chủ. Thí dụ, đối với một con người đầy cá tính và phức tạp như Saddam. Mossad muốn thay thì phải chọn ra một trong hàng ngàn điệp viên của mình để huấn luyện nhiều năm từ cách cần điều xì gà, cái nhếch mép cho đến giọng nói y chang. Tiểu sử và những việc làm quá khứ của ông ta được các điệp viên học thuộc lòng. Tuy nhiên, diễn kịch không phải là đi đầu b khủng bố quan tâm. Chỉ cần chúng được thay não xong, hắn ta sẽ bước ngay vào phòng làm việc và mọi mệnh lệnh khẩn cấp sẽ được thực thi. Lúc đó an ninh có nhận ra hắn là ai thì đã muộn. Thậm chí khi cần vũ khí trong tay hắn có thể hiện nguyên hình là một kẻ khủng bố vì hắn biết địch thủ không kịp trở tay. Thế giới sẽ đón nhận ngày tận thế ra sao nếu một ngày nào đó tổng thống Putin mang chiếc vali hạt nhân bước ra từ bệnh viện ra trước truyền hình liên bang rồi hùng hồn tuyên bố rằng ông ta không phải là Putin mà là một chiến binh Al Qaeda? Và ngày tận số của nước Mỹ đã đến.

Trần Phách nhận thấy nhiều điều thú vị và hài hước thường đến từ những con người làm khoa học khô khan, nhưng lần này ông thấy chính bộ não của vị viện trưởng này quả thực có vấn đề. Thật may là ông ta đã từ bỏ làm khoa học để đi diễn thuyết và làm chính trị, chứ nếu không, với kiểu suy nghĩ viển vông và ăn nói khuấy đảo kiểu này thì sẽ đẩy nền học thuật đi về đâu?

- Thế nếu sau khi tên khủng bố này được thay não, hắn có còn giữ nguyên phẩm chất hung bạo của mình nữa không? Hay trở nên đần độn và mất trí thì sao. – Trần Phách lại hỏi.

- Kể cả bại liệt cũng có. – Nguyễn Khoa Học co nhẹ chân trái rồi thừa nhận. - Lỗi kỹ thuật là không nói trước được.
- Nếu lỗi xảy ra, tên khủng bố này sẽ ra sao?
- Không ai lại lạc quan để tin vào sản phẩm thí nghiệm chưa qua thực nghiệm lâm sàng cả, khi phẫu thuật các bác sỹ phải gắn vào vỏ não một con chip. Nếu não bộ làm việc không bình thường hoặc mắc lỗi nghiêm trọng. Con chip đó có nhiệm vụ kết thúc cái công trình y học trên bằng một xung điện làm tê liệt đại não.

Trần Phách thở dài:

- Thôi, sẽ trao đổi vào dịp khác, dù Tôn Thất Sắc là ai và kẻ bắt cóc là tổ chức nào tôi cũng sẽ đưa ông ta trở về
- Xin ngài thám tử lưu ý chi tiết này. Rất có thể Mafia chọn vị trí bắt cóc gần biên giới Thái Lan là để đưa ông ta sang Thái. Từ Thái sang Mỹ cũng dễ như ông đi từ Hà Nội sang Phnompenh vậy. Đây là nhận định của tôi về đích đến. Còn nhận định của tôi về mục đích bắt ông ta là, sau bao nỗ lực chiêu dụ bất thành, kẻ bắt cóc sẽ cắt đầu ông ta để mang sang Mỹ. Tại Mỹ, Tôn Thất Sắc sẽ tái sinh trong một cơ thể khác.

Trần Phách đứng bật dậy hốt hoảng:

- Họ mang não ông ta đi ghép cho một chủ nhân khác ư?

Cập Nguyễn Khoa Học sấm lại khi nhìn ra bầu trời đỏ quạch phía đằng đông. Dường như buổi thuyết trình của ông đã gây được sự chú ý cao độ của các cử tọa. Viện trưởng thở dài rồi buông một câu sắc mùi nhân quả.

- Tôn Thất Sắc thay não cho người khác được thì cũng có kẻ làm việc đó với ông ta.

Lại một quả pháo nữa nổ bên tai Trần Phách.

- Viện trưởng hãy tin tôi, Tôn Thất Sắc sẽ trở lại bình an.

Viện trưởng lại nhìn vào chiếc Rolex đeo tay.

- Các ông không được lãng phí một phút giây nào. Còn đây nữa, vì ông sắp phải đi dài ngày. Đây là món quà của viện tôi tặng cho ông. - Nói xong ông rút ra một chiếc hộp nhỏ.

- Ấy, bác sỹ đừng làm thế, chúng tôi không nhận quà của dân. - Trần Phách đưa trả lại.

- Ông tưởng tôi hối lộ đấy hả? Tôi hiểu nhiệm vụ hải ngoại đặc biệt này không được đến tai cấp trên, mọi chi phí sẽ dồn lên hết vai ông, nên tôi đề nghị kinh phí chuyển đi này do tôi và viện nào chi phí hoàn toàn.

Nói xong ông ta thản nhiên mở hộp, bên trong là một xấp đô la dày và chiếc điện thoại. Ông ta phân trần:

- Đây thú thực là quà của một vị doanh nhân mà viện chúng tôi cứu chữa, tôi chối mãi mà đâu có xong. Ông này mắc bệnh tự kỉ, xem thường ông ta bệnh chỉ tội nặng thêm. Không trả được nên tôi sáng kiến sẽ dùng số tiền này phục vụ cho những việc có lợi cho cộng đồng. Chiếc điện thoại này cũng vậy, thú thực đây là nghề bác sĩ chúng tôi không hợp trong khi các ông lại rất cần.

Trần Phách cầm chiếc điện thoại Vertu trên tay, ông hiểu đây là một tài sản lớn nhưng cái ông thích không phải là nam ba viên kim cương mà là nó có 2 camera và tích hợp 3G.

- Hay lắm đấy! Ông cứ cần mà đi Cam, khi nào xong ông có thể mang về trả tôi. Đừng ngại.

- Thôi thế này, tiền thì xin ông cần về, còn điện thoại tôi xin mượn ông vài hôm.

Trần Phách dứt khoát nhét bọc tiền vào túi ngài bác sĩ.

- Các anh rắc rối, đã thế khi nào xong nhiệm vụ ta nói sau nhé.

Nhấp nốt ngụm chè, Nguyễn Khoa Học nhăn nhó chụm đôi chân mỏi nhừ của mình đứng dậy đi ra cửa.

Ngay lúc đó, điện thoại bàn reo vang. Trần Phách nhấc lên và nhận ra giọng Hà Phan từ Campuchia, đây là cuộc báo cáo đầu tiên của anh ta trên đất khách. Nhìn vị viện trưởng đã xuống cầu thang, ông ta nhấc lên và suýt đánh rơi máy khi nghe thông tin từ bên kia.

- Xác không đâu?

- Báo cáo, đúng vậy.

Trần Phách ù tai. Lẽ nào nhận định thay não của Nguyễn Khoa Học đã thành sự thật. “Kẻ bắt cóc sẽ cắt đầu ông ta để mang sang Mỹ”

- Bàn chân trái ông ta có bị cụt một nửa không? – Ông hỏi.

Hà Phan lặng đi vì sợ nghe nhầm. Anh hỏi lại:

- Bàn chân trái ông ta dẫm mìn K58 ư?

- Đúng.

- Ông ta đi giày nên tôi không thấy hết, với lại bên quân cảnh giám sát rất chặt. Tôi định lén lấy vân tay mà không thành.

- Cậu quay lại xem kĩ bàn chân và lấy mẫu phẩm về Hà Nội. Các bác sĩ của ta sẽ chứng minh.

- Tôi hiểu, nhưng đã rời xa xác chết.

- Nhanh chóng tìm lại xác chết trước khi bọn họ chuyển đi nơi khác.
- Vâng!

Treo máy lên tường, Hà Phan biết nhiệm vụ này sẽ khó khăn gấp bội. Trên đường tìm cổng ra anh cần lấy chiếc gamin bật lên thì nhìn thấy biểu tượng một lá thư chưa mở trên góc màn hình. Tưởng tin nhắn của sếp, anh mở ra đọc. Vậy nhưng, bức thư làm anh phải đứng lại giữa đường để đọc hết tập trung lên những con chữ.

“Gửi thám tử Trần Phách/ M35. Tôi đang bị bắt cóc và giam giữ dưới một căn hầm sâu nhiều xác chết và đang bị tra tấn nếu không giải phẫu theo lệnh của chúng. Tôi không rõ địa điểm ở đâu vì sau vụ tấn công, chúng bịt mắt và đưa lên ô tô ra khỏi hiện trường khoảng nửa giờ chạy xe. Đó là tất cả những gì tôi thấy và nhận biết. Hãy cứu tôi ra khỏi đây trước khi chúng hành quyết cả nhóm sau 48 giờ nữa. Bác sỹ: Tôn Thất Sắc”

Sender +000992. 17 giờ 30 Ngày 21/6

Hà Phan lấy hết bình sinh đọc lại lần nữa rồi nhìn đồng hồ, đã 15h39' ngày 22/6. Anh nhẩm tính, tin đã gửi hơn 22 tiếng tức không đầy 26 giờ nữa sẽ bị hành quyết. Việc tin này có chính xác hay không rất khó xác minh. Dù sao chủ nhân đích thực chiếc Gamin cần phải biết.

Hà Phan báo tin cho ông chưa hết câu thì ông quát rung cả chiếc máy:

- Tại sao giờ này mới báo cho tôi.
- Dạ, tôi cũng vừa... nhìn thấy.
- Thế này là giết người ta rồi cậu hiểu không, mất toi một ngày rồi.
- Thưa sếp, tin này gửi từ chiều hôm qua tức lúc đó sếp chưa đưa cho tôi. Lúc đưa lại hết pin, đi với Samdech không tiện bật máy.
- Cậu forward tin đó ngay cho tôi.
- Tôi đã gửi rồi đấy, phát hiện đi đâu gì sếp báo ngay, tôi sẽ làm tất cả trước 26 giờ sắp tới.
- Trong khi chờ đợi tôi, hay làm như những gì đã giao.

Anh không ngạc nhiên Trần Phách đã không sử dụng Sim này, và rất có thể ông tắt máy nhiều giờ trước đó. Thật đen đủi cho ai đó kêu cứu chỉ bằng một tin nhắn lại đúng lúc ông tắt máy. Bởi cũng rất hiếm hoi mới có một cuộc kêu cứu kiểu này.

Xét về nguyên tắc, không ai dám bỏ qua lời kêu cứu này, nhưng anh thấy tên người gửi là: Sender +000992. đây không phải một số điện thoại thường thấy trừ khi đã bị mã hóa nên dò theo đó là vô vọng. Hơn nữa ông

Sắc không chỉ ra được vị trí cụ thể nào thì khác gì đánh đố. Việc xác định chính xác vị trí con tin chỉ còn cách là... tìm ra bọn bắt cóc để hỏi.

Hy vọng đây là một tin giả mạo của lũ bắt cóc tung ra để làm rối mù cơ quan đi điều tra. Anh muốn chứng minh tin nhắn đó là giả, mà để khẳng định tin đó là giả thì chỉ còn nước là chứng minh cái xác không đâu kia là ông Sắc.

Nghĩ đến thái độ dứt khoát của Samdech và đám tay chân bặm trợn của ông ta lúc này, anh liề ần gạt ngay phương án vào xin mẫu công khai.

Vậy thì phải lên lút.

Anh nhận thức được việc lấy một chiếc lông trên người ông ta hoàn toàn vô hại nhưng xâm phạm một tài sản thuộc loại đặc biệt của quân đội sẽ trở nên nguy hiểm. Bằng mọi giá phải có nó. Anh tự nhủ.

Trời đã ngả về chiều, hai bên đường là những gốc Thốt Nốt xù xì thô kệch cao lêu nghêu trong bóng hoàn hôn. Anh lặng lẽ nhìn về khoảng trời xa lắc phía Biển Hồ đang hắt những khối nhấp nhô mờ ảo. Nơi đó là bệnh viện quân y. Hà Phan nhìn đồng hồ, đã 17 giờ 30 ngày 22/6.

Chương 8

S

ân bay Nội Bài. 17 giờ 55' phút cùng ngày 22/6.

Chiếc loa phát thanh thông báo chuyến bay RK 684 của hãng Royal Khmer từ Siem Reap đã hạ cánh an toàn. Vài phút sau tại cổng ra xuất hiện một thanh niên trạc 30 đeo kính đen, v ãng thái dương rộng, khuôn mặt bành to bị bóp nhọn đột ngột phía dưới bởi một chiếc cằm vênh lên đầy vẻ hiếu chiến. Với chiều cao trên mức lí tưởng của mình trông hắn khá bảnh trong bộ sơ mi trắng thắt cravat màu ghi nổi bật. Quần ka-ki hiệu Pierre Cardin là thẳng mượt. Tay nắm chắc chiếc cặp da màu đen vuông vắn. Y phớt lờ các lời mời của đội taxi rồi rảo bước về các quầy lưu niệm cạnh cổng.

Y là sát thủ số một, biệt danh Po-vek.

Phiên âm theo tiếng khmer, Po-vek có nghĩa là rắn hổ mang, dĩ nhiên đây không phải là tên thật. Chính vì vậy hắn có thể sở hữu rất nhiều tên tùy theo tính chất và chức năng từng phi vụ cụ thể. Lần này biệt danh “hổ mang” như muốn nhắc nhở hắn “đánh nhanh rút gọn”. Bỏ một nhát chết tươi rồi thu về trong nháy mắt. Các biệt danh luôn thay đổi sau mỗi vụ án để tránh lộ dấu vết. Đời hắn không biết đã bao nhiêu lần đổi tên, nhiều đến nỗi tên thật của mình là gì hắn cũng không nhớ nổi. Nhớ tên thật là đi đâu không cần thiết.

Po-vek chọn lấy hai cái Sim viettell trả trước rồi bước đi.

Cũng tại đây 10 năm về trước, khi còn là sinh viên Đại Học Bách Khoa theo diện nhà nước gửi đi đào tạo các cán bộ chủ chốt để xây dựng một nước Campuchia tự chủ vững mạnh. Thủ đô lãng mạn nhất mà hắn được biết vẫn như xưa. khác với lần trước là đi gom góp kiến thức, lần này hắn sang đây với sứ mệnh lấy mạng một người thầy của y học Việt Nam.

Từ chỗ một kĩ sư điện tử để thành tên sát thủ lại là một câu chuyện dài.

Hắn hít một hơi thật sâu không khí mát rượi từ phương bắc để trở về thực tại với nhiệm vụ nặng nề trước mắt. Hạ sát ba người trong thời gian một ngày.

Một yêu cầu bất khả thi với những tên đòtê đầu đất, nhưng với hắn, mọi thứ sẽ khác.

Rút mảnh giấy ghi ba số thuê bao ra, hắn bắt đầu gọi. Trước lúc ra đi Bề trên đã cung cấp cho hắn chủ nhân 3 số thuê bao kia là ai. Điêu kinh ngạc nữa ở Bề trên là dường như cái gì cũng thông, cũng hiểu. Bề trên hắn hầu như có mọi mối quan hệ tới bất cứ ai miễn có ích cho ông ấy. Mỗi khi hắn bốn ba nơi đâu trên hành tinh này hắn có cảm tưởng như bóng ông ta đang trùm tỏa phía sau che chở hắn. Hắn rất tự

Tìm một góc tối ít ai để ý, Po-vek bắt đầu công việc.

Hắn lấy số thứ nhất ra gọi. Đây là bác sĩ Tôn Thất Sang, em trai ông Sắc.

Một hồi lâu mới có người bắt máy.

- A lô, có phải bác sĩ Sang không ạ!

Bên kia một giọng đàn ông ngập ngừng.

- Vâng... xin lỗi ai đấy ạ?

- Tôi từ Campuchia sang cần gặp ông để bàn về việc giáo sư Sắc. – Hắn vào đề một cách chắc nịch.

- Xin lỗi, tôi không được ông Sắc nói về anh bao giờ cả.

- Đúng vậy, ông Sắc đang bị quản thúc nghiêm ngặt và không thể nói gì nhiều ngoài mẫu thư đã gửi cho ông.

Viên bác sĩ chột dạ. Một giọng lơ lớ ròn ròn. Ông nhìn lại số điện thoại lạ trên màn hình Nokia lần nữa. Tin nhắn bí mật anh trai gửi cho ông đêm qua có lẽ nào đã có kẻ khác biết. Không lẽ anh ông gửi tin mật kia đã bị bại lộ? Thoáng chút sửng sốt, từ khi nhận được tin anh trai ông hôm qua, Tôn Thất Sang không một phút giây không nghĩ đến anh trai mình. Ông chờ một cú điện thoại của anh trai mình chứ không phải là giọng nói ma quái này. Ông đập vội máy rồi đứng thẫn ra giữa phố.

Máy lại đổ chuông. Ông ta rảo thật nhanh về nhà đóng cửa cẩn thận rồi chủ động gọi lại người kia. Sau cánh cửa khóa chặt, chất giọng vị bác sĩ thẫn kinh bình tĩnh lên nhiều:

- Hãy nói rõ anh là ai, gặp tôi có việc gì?

Bên kia, chất giọng trọt trọt lại vang lên:

- Xin ông đừng vội hiểu sai ý tôi, tôi sang đây là để mang đi đâu tốt đẹp cho ông và anh trai ông. Xin đừng đập máy.

- Tôi muốn hỏi, tại sao anh lại có số điện thoại của tôi và biết rõ về anh tôi như thế? Anh hiểu tôi nói không?

- Ông Sang, chính ông phải nghe và hiểu những gì tôi sắp nói. – Chết giọng rợn tai ngán lên. - Sau khi bị phát giác gửi lời kêu cứu, ông ta trở nên đặc biệt nguy hiểm, tôi đến gặp ông để nói rõ cái gì đã và đang diễn ra với anh trai ông. Tôi cần tham vấn với ông một số giải pháp để đưa ông ta về nước.

Vị bác sỹ khá thận trọng khi người khách lạ có nhã ý cứu chuộc anh mình, ông lặng người chưa biết ứng xử ra sao. Đầu giây bên kia gấp gáp hơn

- Ông Sang ạ, tôi vội vàng sang Hà Nội là để bàn chuyện hệ trọng này đây. Hiện tôi đang ở sân bay và không thể trình bày chuyện cơ mật này trong điện thoại được. Ông bố trí một nơi nào đó chúng ta sẽ gặp nhau. Nếu ông chưa muốn cứu anh trai thì... thôi sẽ để dành dịp khác vậy.

- Khoan đã, thôi được. Chúng ta hẹn nhau ở công an quận Tây Hồ 7 giờ tối nay được không?

Đã tính đến khả năng này, tên sát thủ không hề ngạc nhiên.

- Liệu đây là giải pháp thông minh nhất sao? ông Sắc đang nằm trong tay phiến quân. Tôi nhắc lại những gì ông biết phải tuyệt mật. Tuyệt đối không để ai biết bức thư hôm qua và cuộc nói chuyện này. Nếu chúng biết tôi và ông đi báo công an, tôi e rằng hậu quả khó mà nói trước. Ông hiểu rồi chứ.

- Tôi chưa nói với ai và sẽ không nói cho ai hết. Nếu ông có ý tốt, mời đến ngay nhà riêng của tôi trên phố Hai Bà Trưng đi.

Ra về nghĩ ngợi vài giây, hắn đáp:

- Thế cũng được, hãy cho tôi địa chỉ đi.

Tên sát thủ mừng thầm. Tôn Thất Sang chưa báo cho ai về bức thư. Ông ta lại mời mình đến thăm nhà. Thế này thì gọi là “cống rắn về nhà” được không nhỉ?. Đầu giây bên kia im lặng như để lục lại địa chỉ nhà mình.

Dường như chưa thật tin tưởng, vị bác sỹ vội thay đổi ngay ý định.

- Hay sáng mai đến gặp tôi tại bệnh viện Việt Đức cho tiện?

- Không được, ông chọn nơi nào thì tùy nhưng không được chậm trễ. Thời gian cứu anh trai ông không còn nhiều. Tốt nhất ta nên chọn một nơi an toàn kín đáo để còn thỏa thuận chi tiết.

Bây giờ bác sỹ Sang mới dám thở phào, ông luôn tự hào về khả năng phán đoán ý đối phương qua ngôn ngữ. Ông dám khẳng định đây là một vụ bắt cóc tổng tài. Vậy là sau 2 ngày im lặng đến rợn người, kẻ chủ mưu đã tìm đúng địa chỉ để ra giá. Ông lấy làm mừng vì anh mình chưa mất, và ít ra, tài sản còn cứu được mạng người. Tuy nhiên nếu đồng ý ngay sẽ gây tâm lý

đắc thắng cho bọn bắt cóc. Ông tìm cách moi thêm thông tin, nó rất bổ ích cho cảnh sát.

- Tình cảnh cụ thể ông Sắc thế nào ông có thể vẫn tắt được không?

Tên sát thủ kiên nhẫn:

- Ông Sắc và rất nhiều người nữa đang bị giam, tôi là số ít đã may mắn được chúng thả ra để mang yêu sách của chúng đến từng gia đình con tin Tôn Thất Sang thả phào. Cuối cùng hắn cũng tự nói ra. Ông thề thốt hỏi:

- Thật sao. Chúng muốn gì, tiền chuộc hay là yêu sách khác?

- Tôi cam đoan chỉ có ông mới dám ứng được. Ông Sắc đang trong tình trạng bị đe dọa tính mạng và sức khỏe giảm sút, bệnh đái đường ông ta nặng thêm. Ông ấy muốn tôi gặp gấp ông để bàn cách kéo ông ta ra sớm giờ nào hay giờ đấy.

- Thôi được, ông đang ở đâu tôi sẽ đến ngay. - Tôn Thất Sang quả quyết.

- Ông không định đến cùng cảnh sát đấy chứ?

- Hãy tin tôi, tôi không đùa với tính mạng anh tôi đâu.

- Tôi sẽ trọ tại khách sạn Media trên thị trấn Đông Anh. Nếu ông đến đây thì tốt biết mấy.

- Được, tôi sẽ đến gặp ông đúng 8 giờ tối nay.

Tên sát thủ hạ máy xuống rồi thả phào, hắn nhìn những áng mây xám nặng nề đang trĩu xuống xuống thị trấn Đông Anh rồi bắt Taxi về khách sạn nghỉ ngơi. Hắn biết đêm nay sẽ rất dài.

Đúng 7 giờ 45 Pu-vek bật dậy. Hắn uống ngụm nước khoáng Aqua để làm mát cuống họng khô khan của mình. Mình còn phải nói nhiều nữa. Lát sau hắn soi gương chỉnh lại cravat rồi mỉm cười hài lòng với môn tiếng Việt vẫn còn sắc lẹm của mình. Con mồi sẽ tự động dẫn xác đến. Pu-vek moi dưới vali lên một chiếc đèn pin Trung Quốc rồi lấy một thỏi sắt đúc bằng chì lắp vào thanh gỗ thành chiếc búa đinh. Hắn gõ gõ đầu búa lạnh buốt vào lòng bàn tay vẽ hài lòng với thứ vũ khí tự tạo này. Chẳng cần đến cuộc xẻng hay xà beng lênh kênh tốn sức như tiền nhân hắn hay dùng. Loại búa chì này chỉ cần gõ nhẹ vào mồm đầu, dù khỏe như voi Nimith cũng phải quay đầu về núi.

Chỉ hơn chục phút sau, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

Tim Pu-vek như lồng lên trong ngực. Hắn hít một hơi thật sâu rồi liếc qua chiếc gương lần nữa khi đi ra mở cửa.

- Xin lỗi, ông là bác sỹ Sang?

- Đúng vậy, tôi nên gọi anh là gì nhỉ?

- Mời ông vào, cứ gọi tôi là Chea.

Bác sỹ Sang thận trọng bước vào phòng, tên sát thủ mừng rỡ định sập cửa thì một thanh niên cao lớn ăn mặc lịch sự cũng luồn theo làm hấn ngổ ngang.

Như, bác sỹ Sang chỉ tay người thanh niên đi sau giới thiệu.

- Đây là anh Phương bạn tôi.

- Cum riep sua! – tên sát thủ có khuôn mặt tam giác chụm hai tay vào nhau đặt ngang cằm đúng kiểu một người Khmer ngoan đạo.

- Chào anh, rất vui gặp các anh, mời các anh ngồi.

Sau màn chào hỏi. Nhận ra đối tượng có ý đề phòng mình và cơ hội không lí tưởng để ra tay, Po-vek hất hàm hỏi bác sỹ Sang.

- Liệu chúng ta có thể nói chuyện được không?

- Không sao, đây là bạn thân tôi, cũng là người họ hàng với ông Sắc. Anh cứ nói không có gì phải ngại.

- Tôi thì không vấn đề gì, chính bác sỹ Sắc dặn tôi chỉ để cho ông biết thôi, tôi không thể làm khác được.

Bác sỹ Sang nhắc khéo người đi cùng ra ngoài chờ. Người đàn ông to con nhanh nhẹn bước ra ngoài nhưng tên sát thủ vẫn không thấy an tâm. Hạ thủ thì dễ nhưng ra khỏi đây mới là vấn đề. Ai dám chắc tên kia không phải là một vệ sỹ “có nghề”. Pu-vek nhận thấy muốn ra tay trót lọt cần tách chúng ra và kéo đi khỏi khách sạn. Nghệ thuật “điều hổ li sơn” đâu rồi?

Pu-vek cất giọng điềm tĩnh:

- Nay ông đã đến đây, tôi buộc phải nói sự thật. Trước tiên tôi xin lỗi vì chiều nay qua điện thoại nói rất bất tiện. Tôi sợ làm ông xúc động mạnh.

- Ý ông là, chẳng lẽ...? - Vốn là bác sỹ nên ông nhạy cảm với những câu mào đầu kiểu như vậy. Cũng như ông, hàng bao nhiêu lần, mỗi khi bệnh nhân của mình không qua khỏi, ông lại không đủ dũng cảm để nói ra sự thật với người thân của họ. Nỗi đau tan nát.

Giờ đây tên sát thủ trả lại câu nói đó cho ông:

- Thật đau lòng... Ông ấy đã... không còn nữa.

Bác sỹ Sang như bị dội nước lạnh phủ đầu:

- Trời... không thể! – Ông ta thốt lên.

- Rất tiếc đó lại là sự thật.

Có tiếng két cửa vang lên, tên sát thủ giật mình nhận ra người đàn ông đang xộc vào sau tiếng thét của vị bác sỹ.

- Anh Sang, không sao chứ?

Đôi mắt thất thần vị bác sỹ vẫn không rời tên sát thủ.

- Không thể, ông nói dối...Chính tôi qua anh tôi còn gửi tin cho tôi rằng...

- Hãy nghe tôi nói đây. Chính vì cú nhấn tin vụng về và đại dốt kia không may bị bại lộ. Anh trai ông đã giết hại sự nghiệp và đe dọa tính mạng tên thủ lĩnh, Một việc tày trời như thế thử hỏi sao chúng có thể buông tha?

May mắn thay, tôi được hứa thả từ trước. Một số con tin thì mau chân chạy thoát ra rừng.

- Vậy là anh tôi đã chết thật rồi sao? – Vị bác sỹ đau đớn rên lên.

- Đúng vậy, tôi rất đau lòng phải nói ra sự thật này.

Bác sỹ Sang ôm lấy đầu hốt hoảng tột độ. Người bạn đi cùng vội tiến sát tên sát thủ hất hàm:

- Anh nói có bằng chứng gì không?

- Tất nhiên. Nếu ông hỏi cơ quan ngoại giao thì sẽ khách quan hơn, nhưng ông có thể kiểm chứng ngay lúc này, tại đây. – Hắn chỉ chiếc laptop trên bàn. - Báo điện tử Pnompenh news có hai phiên bản tiếng Anh và tiếng Pháp giờ này chắc đã đăng tin.

Hắn bật chiếc máy tính rồi kích một trang web.

Bác sỹ Sang và người bạn cúi nhìn chằm chằm trang nhất tờ báo điện tử rồi kích vào mục chữ đen đậm “Tìm thấy xác viên bác sỹ bị mất tích” vốn hiểu được hai thứ ngoại ngữ nhưng mấy bức ảnh chụp trên hiện trường đã nói lên tất cả.

Bác sỹ Sang không thể nào quên hình ảnh người anh đạo mạo và rạng rỡ trong bộ đồ vest thắt cravat đỏ sẫm khi đưa tiễn ở sân bay. Đau lòng thay, đó cũng là lần cuối cùng ông còn được tận mắt nhìn thấy người anh tài ba mẫu mực của mình. Giờ đây, nhìn những bức ảnh anh mình chỉ là cái xác không đầu vút xộc xệch trong rừng. Không đủ can đảm để đọc nốt những dòng chữ màu đen, ông ta ôm đầu gào lên.

- Trời!... anh ơi...!

Thình lình. Như chợt nhớ ra điều gì, ông quay phắt lại nhìn Pu-vek với ánh mắt ngầu đỏ. Không thể kìm nén những tấn đau thương đang dâng trào, vị bác sỹ hai thứ tóc nhìn vị khách khmer như muốn buộc tội.

- Tin tày trời, vậy mà lúc nãy anh còn nói rằng anh tôi đang sống và về tìm cách cứu ông ta. Tôi thật không hiểu anh đang muốn gì?

Vị bác sỹ gằn như nổi xung, cơn xúc động xô hất sự điềm tĩnh của ông đến bờ vực giận giữ và hoảng hốt. Như một hành động vô ông chỉ mặt tên sát thủ rít lên:

- Anh không thành thật với tôi. Rốt cuộc anh là ai? Là ai?

Tên sát thủ lùi bước tránh luồng hỏa khí phả ra từ người bác sỹ nhưng bị bàn tay rắn chắc ông ta túm lấy cravat.

- Nói đi, Mày đã làm gì với anh tao? Nói!

Bộ mặt tam giác quắt lại dưới ánh đèn nê-ông, sắc mặt tan máu của hắn trông càng thảm hại. Pu-vek lùi thêm mấy bước nhìn hai khuôn mặt thất hồn trước mặt. Hắn nhận ra dùng chiêu bài cuối cùng này là một con dao hai lưỡi. Hắn biết rằng, đùa giỡn với tình yêu đã là nguy hiểm, đùa giỡn với sự đau khổ người khác còn khủng khiếp hơn nhiều. Pu-vek hối hận vì đã tung tin độc này quá sớm. Mẹo điệu hồ li sơn có nguy cơ không thể triển khai. Dường như sự căm phẫn và xúc động mạnh đang làm vị bác sỹ không còn làm chủ được bản thân. Ông ta buông cravat rồi điên cuồng xô đến bầu lấy cổ áo hắn lay mạnh.

- Chính chúng mày đã giết anh tao! quân sát nhân! Tao sẽ tổng chúng mày vào ngục.

Tên sát thủ bị dồn sát bức tường cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Trong tình huống như thế này, nếu như không có gã vệ sĩ hộ pháp đang khoanh tay đứng giữa nhà, có lẽ hắn đã ra tay thực thi ngay tức khắc sứ mạng “rắn hổ mang” của mình. Nhưng kìm chế là cốt cách của kẻ quân tử. Tên sát thủ nhận ra màn kịch vụng về của mình đang chuyển biến theo chiều hướng xấu. Hắn tự biến mình từ vị cứu tinh thành tên tội đồ chỉ trong nháy mắt. Pu-vek nén chặt uất khí vào lồng ngực nhìn đối phương, hắn sợ rằng chỉ một phút không kìm chế được, người đàn ông đang đau khổ tột cùng kia sẽ làm điều không hay. Trong khi tiêu chí của hắn là mau lẹ và kín đáo.

Hạ nhiệt vị bác sỹ lúc này là ưu tiên hàng đầu của hắn. Nắm lại cổ áo, kéo thẳng cravat, miệng hắn ấp úng:

- Thưa bác sỹ, tôi không hại ông ấy. Bác sỹ Sắc bị giết nằm ngoài mong muốn của tôi. Tôi thành thật xin lỗi và lấy làm tiếc về việc đau lòng này. Câu nói của hắn phản tác dụng ngay tức thì.

- Lẽ độ lắm! anh muốn gặp tôi chỉ để xin lỗi một việc mà không phải anh gây ra? Đồ giả dối!

- Xin đừng nhàn lẩn, hãy chờ tôi.

Pu-vek vẫn còn một nước cờ dự phòng cuối cùng, và giờ là lúc hắn giở bài ấy ra. Tên đồ tể bộc hết vẻ tự tin li trên giường lấy ra một phong bì rồi lôi ra một mẫu giấy được gấp làm tư. Hai cặp mắt không bỏ sót nhất cử nhất

tiện nào của hắn. Tên sát thủ lấy giọng điềm tĩnh như một mục sư. Hắn đánh hắng nhẹ rồi nói:

- Xin hai vị nghe đây. Nếu không vì tình nghĩa bạn tù với ông Sắc và tính mạng của ông Sang đây, tôi đã không lặn lội sang đây để hứng lấy sự phẫn nộ và chửi mắng của các ông. Suy cho cùng sự xúc động và giận dữ của các vị là dễ hiểu. Đây, lời tuyệt tự ông ta đây. Các ông muốn phán xét tôi là ai thì hãy xem đi rồi nói. - Gã chìa bức thư về người bác sỹ. Tôn Thất Sang lật ra đọc như nuốt khan từng chữ.

Chương 9

“S

ang em, anh Chea là người cùng chịu cảnh như anh trong địa ngục. Anh đã biên thư qua mạng nhưng sợ em không nhận được. Anh và ba vị giáo sư về nào đã bị bắt cóc, rất có thể em cũng là mục tiêu tiếp theo của chúng. Đừng sang nữa. Anh sẽ không thể trở về được nữa đâu, đừng tìm anh nữa. Hãy chăm sóc mẹ và 3 con họ anh. Nỗi đau này rồi sẽ qua đi. Anh: Tôn Thất Sắc”.

Dưới bức thư còn được lặn dấu vân tay bằng máu của chính người viết.

Cảm thấy họ chưa thực sự rõ ràng, tên sát thủ chú thêm:

- Bức thư này ông ta viết để trao cho tôi sau khi gửi thư điện tử và trước khi bị hành quyết. Ông ta biết sớm muộn gì rồi cũng bị giết. Còn tôi thì sẽ được thả nên ông ta nhờ tôi mang tận tay cho ông.

Tuy nhiên đầu óc Tôn Thất Sang giờ đây không còn để tâm đến đi đâu đó.

Chết nghĩa là hết.

Từng là một bác sĩ khoa ngoại, những đường dao nhuộm máu của ông từng làm xiết trên cơ thể bệnh nhân nhưng ông vẫn không khỏi rùng mình khi nghĩ đến nó lại bỏ vào một cơ thể đang tỉnh táo. Người bác sĩ dày dạn vẫn ớn lạnh khi tưởng tượng đến cái chết kinh thảm của kẻ bị hành quyết bằng dao. Vậy sau hai ngày chờ ngóng tin tức, hôm nay đã có lời giải thỏa đáng. Một sự thật phũ phàng.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má, vị bác sĩ không biết phải làm gì ngay lúc này. Bức thư tuyệt mệnh trên tay buông ra liệng xuống đất. Ông đã buông xuôi, chờ đợi, tan hoang.

Ngược hẳn với ông, lúc này tên sát thủ như lấy xong vẻ lạnh lùng vốn có.

Hắn nói gì lúc này cũng không bị ai phản pháo.

- Ông Sang! Các người cứ kết tội tôi cũng không sao. Nhưng xin các vị hãy nghĩ cho, nếu tôi là hung thủ thì tôi còn dám dẫn xác đến gặp mặt các ông để làm gì?

Một không khí tang tóc trùm ngập căn phòng, người bạn đi cùng muốn xoa tan phần nào bằng một hi vọng dù nhỏ nhoi:

- Anh Sang, chúng ta cần kiểm định lại thông tin này, trước tiên chưa nên thông báo với bất cứ ai trong gia đình. Chúng ta sẽ báo lên công an chờ họ giải thích. Biết đâu...

Tên sát thủ vội vuốt theo:

- Anh Phương nói rất phải, theo tôi cơ quan ngoại giao hai phía sẽ thông báo trong ngày mai. Sở dĩ tôi phải cấp tốc sang đây là để đình chỉ ngay chuyến đi sang Kam của ông Sang phòng một hậu quả đáng tiếc. Một việc nữa không thể không làm đó là làm lễ cầu nguyện cho anh trai ông.

Người bác sỹ đang mê man bất chợt tỉnh ráo, ông quay sang tên sát thủ:

- Theo anh tôi nên làm gì bây giờ.

- Theo phong tục người Khmer chúng tôi, thi thể phải hỏa thiêu và mang tro gửi lên chùa. Thế nhưng chúng tôi không thể áp dụng cách đó cho một người ngoại quốc mà thân nhân còn không biết ở đâu. Ấy nhưng, thế giới tâm linh đâu có tồn tại cái gọi là biên giới quốc gia. Mọi linh hồn oan khuất trên trần gian đều được nằm trong vòng tay chở che của Đức Phật anh linh. Tôi mong ông hiểu và cần làm một lễ cầu siêu cho phải đạo với người đã khuất. Vâng, mục đích tôi sang đây là cùng ông đến một ngôi chùa để làm lễ cho linh hồn ông ta được hồi sinh, quy chốn Phật tử.

- Vâng... anh tôi có đi mà không trở lại. – Vị bác sỹ nén cơn ngẹn ngào. -

Tâm thức anh tôi đã không biết đường đi lối về Cầu nguyện để siêu độ cho người chết là một trong những Phật sự quan trọng của Phật tử nước Việt chúng tôi. Ông đã có ý tốt mà tôi đã hiểu nhầm, hãy thứ lỗi cho tôi. Như thế thì chúng ta nên đi ngay, cầu siêu càng sớm linh hồn càng sớm trở về.

Lúc này người bác sỹ mới quay sang người bạn của mình:

- Cậu nói có lí của cậu, ta vẫn chờ xem Bộ ngoại giao trả lời chính thức thế nào. Về phần tôi. – Tôn Thất Sang lau giọt nước bên khóe mắt rồi tiếp. -

Nếu anh Sắc đã bị hành quyết thì sự việc cũng đã rồi. Nếu đi đầu kì diệu nào đó xảy ra, hay mẫu tin kia sẽ cải chính là một điều may mắn. Dù sao chúng ta nên lên chùa đề cầu khẩn đức Phật phù hộ độ trì cho anh dù đang thất lạc ở cõi nào.

Pu-vek lại nói thêm vào:

- Tôi lặn lội đêm hôm sang đây cũng vì để cho linh hồn ông ta sớm được siêu thoát. Ta đi ngay thôi, kéo lại khuya...hồi xưa tôi biết gần đây có chùa Thầy, dân gian đồn đại linh thiêng lắm. Ta đến luôn nhờ các sư cụ làm lễ Tôn Thất Sang đích chính:

- Miền bắc thì phải nói đến chùa Hương, Yên Tử, nhưng hai nơi đó xa xôi quá. Pu-vek giục:

- Thôi. Chùa Hương cho gần. Rất may các ông có xe.

Không nghi ngờ gì nữa, bác sỹ Sang và người bạn lái xe về phía huyện Quốc Oai khi trời đang về khuya. Đến chân chùa, ánh đèn thăm thẳm vẽ trên nền trời những đường cong chập chờn của núi. Tiếng ve sầm sầm nào nề vắng vắng từ cõi xa xăm rủ ngủ các tầng ni phật tử như từ thửa nào. Bác sỹ Sang tiếc nuối nhìn tứ phương rồi dẫn đo.

- Muộn quá, giờ này sự cụ đã nghỉ. Chúng ta đã quá trễ. Hay ta gác đến ngày mai?

- Không được. – Pu-vek chỉ một đốm lửa trên một ngọn núi đá vôi lơ lờ mờ bên đường. - Chùa nào đây vẫn sáng đèn kia?

- Đây là chùa Vô Vi, có người lại nói là Vi Vô. - Người bạn tên Phương vẻ rành hơn.

Pu-vek thốt lên đắc chí:

- Vô Vi? Nghe lạ tai quá. Ta lên đó cũng được, chùa nào mà chẳng thờ Phật.

- Vậy ta ra đầu làng kia mua tạm nắm nhang.

- Trên ấy ắt có mà.

Cả ba người xuống xe, tên sát thủ nhìn người đàn ông to con nói:

- Anh Phương hãy ngồi đây chờ chúng tôi, thấp xong nén nhang là chúng tôi quay lại ngay.

- Vâng, tôi xin ở đây trông xe. Hai vị cứ bình tâm mà hành lễ.

Hai bóng đen khuất dần trong những khóm cây trúc mọc cheo leo trên dải đá vôi. Tên sát thủ muốn xua không khí u tịch liền gọi chuyện.

- Tại sao lại gọi là Vô Vi?

- Vô Vi có nghĩa là hư không, vô lo, vô tư lự. Khi xây chùa, có lẽ các vị sư thầy muốn nhắc nhở chúng ta rằng, đã bước chân lên chùa thì phải rũ hết những u uất cõi trần gian. Phải tĩnh tâm, xả bỏ.

- Nghe hay lắm! - Tên sát thủ cười sặc một tiếng. - Xứ Miên chúng tôi coi Phật giáo là Quốc giáo. Đạo phật ở nước Việt cũng quan trọng không kém gì chúng tôi. Tuy từ hai phái Tiểu thừa của chúng tôi và Đại thừa của các ông là hai dòng chảy khác nhau nhưng xuất xứ nguyên thủy từ Thích ca Mâu ni mà sinh ra cả. Đã có thời hai cái Thừa này xung khắc và miệt thị nhau. Nghịch lý thay, gieo mâu thuẫn và xung khắc lại đi ngược giáo lý của đạo Phật. Suy cho cùng, sống trên đời này là phải hướng về cái thiện, bài cái ác, bác sĩ công nhận với tôi không. Mà thôi, ta đến cổng chùa rồi kìa.

Ngôi chùa thiêng nằm cheo leo trên mỏm núi đá, không gian thanh vắng linh thiêng đến rợn người. Tên sát thủ lợm trong bóng đêm đến gần pho tượng Phật có ngọn nến sắp tàn. Hắn mò lấy nắm hương trên bàn đá thấp lên rồi quỳ xuống lẩm bẩm:

- Nam mô a di Đà Phật! Con Nam mô Đại từ, Đại quan âm Bồ Tát. Con lạy Quan m Đại sĩ cùng Thánh Hiền Tăng chứng giám. Tín chủ con là Tôn Thất Sắc, yếu thọ tuổi 63, quê quán...

Hắn quay sang hỏi:

- Ông ta ở phường nào ấy nhỉ?

- 23... Hai Bà Trưng, Hà Nội – Bác sỹ Sang nhắc khẽ.

- Vâng, tín chủ con ngụ tại 23... Hai bà Trưng Hà Nội, Việt Nam. Hôm nay là ngày 22 tháng 6. Tín chủ con quy tiên chiều Phật tại đất Miên xa xôi không người hương khói. Hồn lìa khỏi xác lang thang bất định trên đất khách xứ người. Con thành tâm đến trước Phật đài, nơi điện Cửa Hoa, kính dâng hương hoa kim ngân tịnh tài, nhất tâm kính lễ dưới toà sen hồng. Cúi xin đức Phật anh linh, các bậc tăng tối cao mong ngài thương xót, ngài dẫn đường chỉ lối. Ngài chở che phù hộ cho thân chủ con trở về chốn an sinh, về nương nhờ chốn cửa Phật, hưởng linh khí an lành dưới vòng tay chở che của ngài...Con lễ bạc tâm thành, cúi xin được phù hộ độ trì...Nam mô a di Đà Phật!...Dãi tấm lòng thành cúi xin chứng giám... Nam mô a di Đà Phật!

Tên sát thủ chống hông vái ba cái sát đất rồi quay sang bác sỹ Sang.

- Lễ đã xong, lời ít tâm sâu. Đến lượt ông, hãy cúi xuống lạy vài lạy đi rồi ta về.

Người bác sỹ cúi xuống chắp tay đưa lên ngang cằm lẩm bẩm một hồi rồi cúi gập người xuống.

Giờ G đã điểm. Đứng sát phía sau, Pu-vek rút nhẹ chiếc búa đinh dặt trong người bất thần nện ba nhát chí mạng vào đỉnh đầu. Nạn nhân khụy người trong thế quỳ bò, mông hơi vồng lên. Pu-vek không thể quên chi tiết quan trọng nhất. Hắn rút chiếc nokia trong túi hậu đang chếch lên của người xấu số soát kỹ các tin nhắn. Đây rồi:

“Tin khẩn, Gửi Tôn Thất Sang!

Anh đã bị bắt cóc tại Siem Reap. Rất có thể chúng đang nhắm tới em, hãy hủy ngay lập tức chuyến đi này. Một nhóm...Hủy ngay chuyến đi trước khi quá muộn.

GS-TS: Tôn Thất Sắc”

Nhếch mép cười thầm, tên sát thủ ấn Delled r ấ nhét máy trở lại túi hậu. Hắn vút chiếc búa vào bụi cây, cúi xuống vơ nắm hương văng ra tung tóe trên sân chùa r ấ bước xuống núi.

Nhìn thấy gã đi xuống người thanh niên thò đầu ra cửa kính hỏi:

- Xong chưa? Ông Sang đâu?

Tên sát thủ bình thản đưa nắm hương đang cháy dở cho anh ta và rằng:

- Cũng là họ hàng máu thịt với nhau, anh cũng nên lên chùa thắp cho ông Sắc một nắm nhang. Ông Sang đang chờ ông trên đó.

Người bạn to cao xuống xe theo lên những bậc tam cấp đá r ấ bước vào sân chùa um tùm cỏ dại. Dưới ánh sáng mờ mờ tỏa ra từ ngọn nến dưới chân đức Phật. Anh ta rùng mình khi thấy một người đầu trụ xuống đất, hai tay gập xuống như đang vái lạy. Toàn thân bất động như con nghê đá đang khom mình chầu phục. Anh ta kinh hãi đến lay thì khối thịt sụp úp xuống sân. Anh ta rú lên man dại r ấ lao như điên xuống chân núi. Đã quá muộn, dưới chân đ ấ vang lên tiếng động cơ r ấ mất hút sau khúc cua.

Pu-vek bình tĩnh cho xe chạy đến đầu đường Láng- Hòa Lạc thì chuông điện thoại đổ vang. Hắn giật mình vì chưa tắt máy. Tên sát thủ tắt xe ven đường r ấ lấy điện thoại ra xem. Không lẽ ông ta gọi quay lại làm nốt lễ c ầ siêu sao.

Pu-vek thở phào khi nhận ra số điện thoại tên thủ lĩnh. Hắn kiêu hãnh ấn nút r ấ báo cáo.

- Thừa thủ lĩnh, xong một. Mỹ mãn. Nội trong sáng mai sẽ hoàn tất.

Tiếng tên chỉ huy rè lên trong máy:

- Dừng tất cả lại, v ề ngay!

Trước khi bị dập máy hắn kịp hỏi:

- Tại sao. Tại sao?

- Hai tên còn lại đã sang đây r ấ, quay v ề khẩn cấp.

Pu-vek sững sốt nhìn màn hình xanh lét vụt tắt trên tay. Không lẽ 2 tên kia đã lọt vào tận hang ổ của hắn nhanh đến vậy sao? Hắn lặng đi h ầ lâu r ấ lái xe đi tiếp lên Nội Bài kết thúc dang dở điệp vụ “rắn hổ mang”

Chương 10

2

3 giờ 7 phút. Ngày 22/6. Sân bay Nội Bài.

Pu-vek nhúng tay lại bờm tóc loăn xoăn trên đỉnh đầu rồi nắn thẳng cravat chuẩn bị cho chuyến bay về nước sớm hơn dự định. Trong khi hắn đã lập một chiến công không tưởng thì tại cùng thời điểm đó, trên quê hương hắn, Hà Phan đang rối bời về cách thức làm sao để đột nhập nhà xác Viện quân y Sisowath.

Bệnh viện mang tên một vị vua nổi tiếng trị vì trong những năm đầu thế kỷ 20 này được xây dựng ngay sau khi Siem Reap được giải phóng khỏi tay Khơ Me Đỏ bằng các nguồn viện trợ đã dào từ các nước trong phe Xã Hội Chủ Nghĩa. Hà Phan đã nghe danh viện này từ hồi còn là lính và suýt nữa anh cũng đã vào đây do đập phải chông của địch.

Khi đặt những viên gạch xây móng cho công trình này, quân lính được ướn đi ướn về để bảo vệ thi công, đã có lúc lực lượng lính gác còn áp đảo số lượng công nhân trên công trường. Sau khi khánh thành năm 1985 và đi vào hoạt động, những trận đánh liên miên của đám tàn quân và các phe phái chống chính phủ lâm thời của Heng Samin đã làm tòa bệnh viện khổng lồ này không còn một giường trống.

Là lính trinh sát đặc công, anh được đào tạo để làm thế nào tiếp cận mục tiêu nhanh nhất mà không bị phát hiện bất chấp đó là công sự hay bộ chỉ huy đầu não địch. Trong mọi hoàn cảnh và tình huống, anh đều có giải pháp cụ thể để dành chiến thắng.

Giờ đây, việc này khá thuận lợi vì lúc chiều anh đã biết cái xác ấy giấu ở đâu và lực lượng nào bảo vệ. Nhìn dãy tường bao cao hơn hai mét có chằng thép gai và dây điện, anh nhớ lại khi xây bệnh viện này nghe đâu có rất nhiều tù binh là sĩ quan Khơ me Đỏ được chữa ở đây. Để tránh chúng bỏ trốn nên các kiến trúc sư đã thiết kế riêng hệ thống tường bao công trình theo bản thiết kế của một... nhà tù. Hà Phan hơi hoài nghi về thông tin này nhưng anh cũng không có ý định kiểm chứng đường dây cao áp trên tường kia có điện thật hay không.

Xem như cách sáng nay tổ bảo vệ chăm sóc anh từng bước là biết mức độ an toàn của bệnh viện dành cho cấp tướng này cao đến đâu.

Tuy vậy, chỉ mất vài phút anh đã có mặt tại khu vực nhà xác bằng một xảo thuật khá trẻ con mà anh thường tiêu khiển thừa chảnh trâu. Bám càng một chiếc xe tải. Anh biết cổng phụ phía sau là lối đi dành cho công tác hậu cần như chở trang thiết bị, lương thực phẩm, thuốc men và đôi khi chở tử thi nên nhiều xe tải ra vào. Anh đứng trong bóng tối chờ một chiếc xe tải đi vào và chỉ việc bám đuôi luôn người xuống gần nhanh đến nỗi gã bảo vệ không hề thấy cái đầu anh cố tình thò ra để đếm chốt này có mấy người gác.

Thực ra anh có thể áp dụng hàng chục cách tương tự để tiếp cận ngôi viện trưởng sáng nay để tránh lãng phí gần 3 tiếng đồng hồ quý hơn vàng. Nói không ngoa rằng, không quá 4 phút để anh có thể xuất hiện ngay trong phòng ngủ vị tướng này ngay bất cứ mọi thời điểm mà không cần mở bất kỳ một cánh cửa nào. Tuy nhiên đây không phải là cách gấp gáp để làm việc giữa hai người tử tế với nhau trừ khi anh có điệp vụ là đi... ám sát ông ta. Bệnh viện tọa lạc trên khu đất rộng 127 héc-ta ngoại ô Siem Reap và giáp biển hồ Tonle Sap để tận hưởng nguồn không khí trong lành quanh năm. Trong khuôn viên rộng lớn nhiều cây xanh này có vẻ như thừa thớt nhưng hàng ngày tiếp nhận hàng trăm ca bệnh của các binh lính lẫn dân thường từ trong khu vực.

Sau khi thành công bước tiến nhập, anh ém người sau bụi cây trong khuôn viên phía bên trái nhà xác.

Từ đây, anh đã nhận ra chiếc BTR lù lù nằm trước nhà xác. Hai bóng người mang súng đang đi lại trước cánh cửa duy nhất ngôi nhà. Sự hiện diện của chiếc thiết giáp và hai lính gác như thách đố bất kỳ kẻ đột nhập nào, và dĩ nhiên nó nói lên rằng bên trong vẫn còn thứ đáng giá.

Hà Phan khom người rào một vòng quanh ngôi nhà chữ T không cửa sổ mà chẳng phát hiện ra được kẽ hở nào để chui vào. Để đột nhập được vào trong không có cách nào khác là phải đi cửa chính trước hai họng súng AK. Lúc này anh mới ân hận cho sự kém nhanh nhạy trong giây phút hiểm hoi cận xác chết trên rừng. Giá như thay vì bẻ ngón tay trở, anh nhanh tay cấu một mẫu da thì giờ đây đâu phải chui rúc thế này. Sự chậm chạp đó nay phải trả giá cả một đêm dài đầy nguy hiểm.

Anh nấp sau một bụi hoa nhài để theo dõi quy luật của hai tên gác và tìm thời điểm chúng sơ hở. Cứ khoảng 5 phút một trong hai tên lại vác súng đi

quanh một vòng rồi quay về vị trí. Trời về khuya, gió từ Biển Hồ mát rượi nhẹ thổi, bất chấp đàn muỗi ngày càng đen đặc bám đầy tay và mặt nhưng mắt anh cứ như muốn riu lại khi đã gần sáng.

Đang tính kế thì anh nghe một tên nói nhỏ với tên còn lại.

- Mày ng ồi đây vài phút để tao đi vệ sinh một lát.

Tên kia nghe vậy li ền giãy nảy.

- Mày đi tao sợ ma lắm. Tè đại ra bụi cây kia kìa. - Hấn ngoái lại ngôi nhà trông hệt một nấm mộ khổng lồ.

- Tao rửa luôn cái mặt cho đỡ buồn ngủ, chỉ hai phút thôi.

- Phải nhanh lên đấy.

Bằng lòng cho đồng đội đi, nhưng hấn cũng dời xa ngôi nhà một đoạn. Y ng ồi xuống châm diều thuốc đuổi muỗi. Cơ hội đây, Hà Phan nhồm dậy áp sát rồi bước vào hành lang trước. Ng ồi thụp xuống quan sát kỹ cánh cửa đang hé mở rồi anh ném một cục đá nhỏ về phía nhà vệ sinh. Tên gác vội quay mặt về đó biểu không cho anh một cơ hội.

Một không gian lạnh buốt mở rộng trước mắt anh. Những cỗ hòng thối hơi lạnh gắn trên trần và mùi formol từ những chiếc giường đựng tử thi trộn lẫn vào nhau tởm lợm như ngập đầy ruột gan.

Đi ầu anh cảm thấy không như mong đợi là trên hàng chục chiếc giường trống được sắp san sát không có một thi thể nào. Hà Phan ngó nghiêng xung quanh rồi tiến vào sâu. Anh bất chợt dừng lại khi nghe một âm thanh như người l ần r ần khẩn vái vang vọng bên trong. Cúi thấp người, anh tiến vào góc tường sát cánh chữ T đối mặt về phía phát ra âm thanh. Một nhà sư mặc đồ vàng cam đang đứng cúi đầu, chắp hai tay kính cẩn trước một chiếc giường. Ông ta đang làm lễ cầu siêu? Có lẽ vì thế mà cánh cửa nhà xác đang khép hờ dễ dãi.

Theo phong tục người khmer, khi chết, xác được mang lên chùa làm lễ rồi mang đi hỏa táng hoặc mai táng. Sự hiện diện một nhà sư đến đây có thể được hiểu người xấu số này sẽ không cần trình diện lên chùa nữa mà đi thẳng ra nghĩa trang.

Trong trường hợp này, gia đình thân nhân chưa được xác định nên vị nhà sư này được mới đến làm lễ cầu hồn cho hợp phong tục là đi ầu để hiểu.

Anh đang tìm cách tiếp cận gần thêm thì phải rúc ngay xuống gầm giường khi nhà sư đứng dậy.

Dường như xong lễ ông ta vái ba cái rồi khoác cái túi bước qua chỗ anh nấp tiến ra cửa. Anh rời chỗ ẩn dò sâu vào cái nơi ông ta vừa bỏ đi. Đó là

chiếc giường có người duy nhất kê sát góc nhà. Anh lật tấm chăn để nhìn thi hài.

Tuy chuẩn bị trước nhưng anh vẫn bủn rủn chân tay khi nhận ra thi thể trên truồng không đầu. Anh lướt nhanh xuống bàn chân phải bị cắt cụt sát gót và nhận ra ngay đây là một dấu ấn của mìn k58. Một đặc sản của chiến trường K. Nạn nhân của loại mìn quái ác này quá nhiều. Nó chỉ lấy đi một phần nhỏ xác thịt nhưng lại gây kinh hoàng cho thương binh và cả tất cả ai chứng kiến.

Hà Phan đã bao lần tự hỏi rằng liệu cha đẻ của loại mìn cá nhân này có được phong tướng hay không khi phát minh và ứng dụng thành công nó đến vậy. Một thỏi bọc nhựa bằng ngón tay cái chỉ nhẹ nhàng xé nửa bàn chân nhưng đã làm chùn bước cả một đạo quân khổng lồ vốn được coi là thần thánh.

Nhìn lại tấm xác đầy sứt mẻ này anh không thể cầm lòng. Điềm đáng chú ý là toàn thân đã cứng đờ nhấp nhóa chất bảo quản dưới ánh đèn trắng nhạt, mùi hóa chất sắc súa. Nước da nhăn nheo bung đại như bị ngâm tẩm lâu ngày. Anh đang loay hoay chưa biết lấy mẫu chỗ nào cho thật nguyên chất thì một vệt đèn quét qu

Hà Phan rúc vội xuống gần giường im thin thít, một giọt nước thấm thấu qua giường rỏ xuống rơi trúng cánh mũi làm anh giật thót người. Anh đưa tay quệt khẽ thì cùi chỏ chạm vào chân giường buộc nó bất ngờ lăn khỏi vị trí. Nửa thân trên của anh bỗng dựng trơ hơ trên nền nhà. Đúng lúc đó tên lính gác từ ô bên cạnh bước sang. Sau nửa giây đầu người hắn chĩa nòng súng vào anh. Nhanh như sóc, anh bật mạnh người lao ra cửa. Một viên đạn chỉ thiên réo lên, tên lính cầm đầu đuổi theo.

Bất chấp tên lính còn lại từ ngoài cửa xông vào, Hà Phan đâm sầm nhảy ra sân. Một tiếng thét vang phía sau.

- Bắt lại, bắt lại!

Hà Phan chạy về cổng phụ bệnh viện tuy anh biết ở đó có tới ba lính gác. Đây là khoảng cách ngắn nhất để ra ngoài. Anh tăng tốc định phi qua thanh barie thì 3 tên lính đồng loạt lao ra chặn ngang. Anh xoay ngang mu bàn chân hăm người đánh xoay rồi quay lưng chạy ngược về cổng chính. Tên bảo vệ đứng trước cổng phụ rút phắt máy bộ đàm báo động khóa chặt cổng chính rồi giật súng khỏi bao phối hợp với hai tên lính gác nhà xác tạo thành hai mũi truy kích.

Hà Phan chạy thực mạng nhằm hướng cổng chính đang mở toang. Từ khá xa anh đã thấy một chiếc xe cứu thương hú còi ầm ầm đang chờ mở cổng đi vào. Cơ hội đây. Anh chạy nước rút, nhưng bất hạnh thay, chiếc xe vừa vào thì lộ nguyên hình năm bóng đen giương súng đứng lấp kín cổng. Hà Phan khựng lại rồi quay người đuổi theo chiếc xe cứu thương đang chạy vào trong.

- Bắt nó lại, bắt thằng cao cao mặc áo xanh kia lại! – Đồng loạt trước sau đầu vang tiếng hô hoán.

Chiếc xe rẽ trái, Hà Phan ngoắt sang định bám đuôi nhưng vội nhận ra chiếc xe đang hướng vào khu cấp cứu sáng choang đông nghịt người. Không ổn tí nào. Ba phía bị bao vây anh chỉ còn đường duy nhất quay ngược về bên phải rồi một sân chơi thể thao đột ngột hiện ra.

Không kịp suy tính, anh nhao vội vào sân dành cho thương bệnh binh đang nhốn nháo đủ các loại bóng trong giờ thể dục buổi sáng. Nhìn những bệnh nhân gầy gò đang hăm hở tranh nhau một quả bóng rõ ai đó vừa nép hụt, Hà Phan cũng vô lý bóng hệt như đang chơi với họ. Trò trò trộn này không lọt qua gần chục cặp mắt săn đuổi phía sau.

Một tiếng hét rất gần vang lên:

- Bắt thằng cao cao áo xanh kia lại...!

Anh thấy mình lạc lõng giữa rừng bệnh nhân cời trăn và mặc quần đùi. Thay vì đuổi theo quả bóng, toán cầu thủ nghiệp dư dường như tìm thấy mục tiêu sốt dẻo hơn để làm. Họ ủa vây lấy anh. Hà Phan bắt buộc phải mở đường máu để thoát. Húc dổ một “vận động viên”, anh băng ra ngoài. Khuôn viên bệnh viện rất rộng và lối kiến trúc dài trải được nối với nhau bằng hệ thống hành lang dày đặc. Càng chạy càng bị đố ý và mỗi lần quay lại anh lại thấy đám người đuổi theo ngày một đông hơn.

Cần phải có một rào cản nào đó để tách khỏi bọn họ. Ngược lên anh thấy một tấm biển đề “khoa chấn thương”. Khu nhà 3 tầng nằm ngang trước mắt la liệt bệnh nhân chống nạng và đi xe lăn. Họ ngời tràn ra hành lang để đánh cờ và hóng mát. Anh quyết định băng qua khu nhà này để cắt đuôi chúng.

Quả nhiên, đám người chống nạng và đi xe lăn không đủ khả năng ngăn anh. Tốp truy đuổi càng không dám lao bừa lên họ. Thoát ra sau khu nhà, anh vui sướng vì sau lưng chẳng còn ai.

Nhận ra nơi thích hợp để ẩn náu, anh lao vào một căn phòng đang mở cửa. Một nhóm đầu bếp tay búa tay dao đang hì hục xẻ đôi một con lợn thì giật

mình khi anh đâm đầu vào. Hà Phan lại cuống quýt chạy trở ra.

Hà Phan lao ra đến cửa thì một tiếng súng vang lên. Nhóm bảo vệ và một đám bệnh nhân ùa đến sau lưng. Anh hú vía lao như điên đại về phía cuối hiên. Khi nhảy qua hàng lan can đầu hồi, một tập người khá đông đang mang xô chậu tập nập qua lại, anh nhận ra đó là khu vệ sinh công cộng. Anh lao về phía khu vệ sinh nam, lúc đó một người đàn ông đi xe lăn đang hì hục với chiếc xe quá cỡ cản lối đi. Quá sốt ruột, Hà Phan đẩy giúp chiếc xe nhưng lại kẹt bánh vào khe cửa. Anh cuống cuống giục anh ta nhưng vô hiệu. Cực chẳng đã, anh lao bừa vào khu vệ sinh nữ đối diện. May sao, không ai nhìn thấy anh và các buồng tắm đang đóng kín vang ra tiếng xả nước ào ào. Anh chạy tìm một buồng tắm đang mở cửa phía trong cùng thì một phụ nữ gần như trần truồng ở đó bất ngờ đi ra. Thấy người đàn ông, chị ta ôm ngực thét toáng lên:

- Ra ngay! vào đây làm gì hả?

Đồng loạt các cánh cửa hé mở, gần chục chiếc đầu lộ ra nhìn anh.

Hà Phan chỉ có cách bưng mặt chạy vội trở ra. Rủi thay, ra đến cửa anh lại đâm sầm vào một cô gái đang bê một chậu đồ từ ngoài đi vào làm áo quần rơi tung tóe ra sàn.

- Này, thần kinh hả?

- Xin lỗi

Hà Phan cuống cuống cúi xuống vơ một chiếc áo đứt túi nhanh như nhà ảo thuật, đồng thời tay kia vơ nốt những thứ đang vương vãi trên sàn giúp cô ta.

- Không khiến anh ngại, đưa đây!

Chị ta giật phắt chiếc áo hai mảnh trong tay anh. Không để lãng phí thời gian, anh lao ngay vào khu nam. Tại đây, khá đông đàn ông đang tắm truồng thoải mái trong nhà tắm tập thể. Anh chạy lướt qua rồi vào khu tiểu tiện nằm trong cùng. Đối diện với các bệ tiểu là một dãy buồng đi ngoài. Anh liếc thấy tất cả các buồng đều đóng cửa im ỉm, duy chỉ một buồng đang hé mở thì lại có chiếc xe lăn đặt chắn trước cửa. Đang không biết phải làm gì thì bỗng có một cánh cửa bật hé. May mắn quá, anh vờ ôm bụng lao tới lôi một trung niên đang cài khóa quần ra ngoài.

- Xin lỗi, tôi đau bụng! - Anh kêu khẽ.

Chui tọt vào sập cửa, anh thở phào nhẹ nhõm. Ngay lúc đó tiếng bước chân truy đuổi rầm rập sau cửa sổ. Bên ngoài lại vọng lên tiếng “bắt thằng cao áo xanh kia lại”. Hà Phan cài chặt cửa rồi rút từ trong túi ra mảnh vải

của cô gái lúc này. Anh vui sướng bao nhiêu khi đó là một chiếc áo cộc tay màu trắng.

Hà Phan mau lẹ cởi chiếc áo xanh nhét vào thùng nước bồn cầu rồi mặc chiếc áo trắng cộc tay. Tuy hơi chật nhưng độ co giãn vải cô-tông cũng làm anh hài lòng. Nhưng anh lại lo lắng, đặc điểm nhận dạng chính là người cao cao, với chiều cao 1,75 của mình, họ dễ dàng lọc ra anh ra khỏi nhóm người ở đây. Tháo ngay chiếc giày dưới chân, anh thấy mình vẫn thừa chiều cao.

Lúc này, bên ngoài khu WC, toàn bộ nhân viên an ninh bệnh viện đã quây kín. Một con kiến cũng không lọt ra mà không qua mặt họ. Một hàng rào bằng người cầm hung khí bao bọc và chỉ dành một lối ra duy nhất. Bất cứ ai đi qua kể cả phụ nữ đều được chúng soi kỹ. Những người đàn ông cao to mặc áo sẫm được chúng lừa vào một buồng kín để khám xét. Khi bên trong chỉ còn vài người, tốp lính quyết định đột kích.

Gã đội trưởng tuốt súng k59 khỏi bao lên đạn rồi hít hà hai tên khác đi theo.

Vừa nhảy lên hành lang thì tên đội trưởng suýt đâm sầm vào chiếc xe lăn từ trong lăn ra. Hắn điên tiết vội tóm lấy cổ áo người đàn ông khốn khổ rút lên:

- Biến nhanh, bên trong còn ai không?

Ngước khuôn mặt tái mét nhìn tên sĩ quan đang hùng hổ, người đàn ông trả lời bằng giọng run rẩy.

- Có...hai... hai ba người đến.

Gã buồng người đàn ông, tay bóp chặt súng đập cửa xộc vào.

Khu tắm nam không một bóng người, bỗng một tiếng kêu oai oái bên trong khu đại tiểu tiện. Chúng ùng loạt xông vào và một cảnh tượng khôi hài đến đáng thương đập vào mắt chúng. Một người đàn ông hai chân cụt đến đầu gối, hai tay đu lên thành cửa buồng, miệng ú ớ...

- Khốn nạn, trả lại xe cho tao...!

Bỏ mặc người đàn ông đang kêu ai ái. Ba tên điên cuồng lao vụt ra ngoài sân nhằm phía cổng nhưng gã đàn ông áo trắng đã biến mất. Cách đó không xa là chiếc xe lăn đỗ ngay gần gốc cây.

Hà Phan ung dung ra cổng chính gần như đang bỏ trống. Lại một lần nữa anh về tay trắng. Niềm an ủi duy nhất có lẽ là chưa bị tóm. Anh vẫn còn tự do để tiếp tục những công việc li kì mà biết trước là có thể vẫn trắng tay.

Nếu như trước đây mẹ anh khôn khổ vì anh bao nhiêu khi đàn trâu thất lạc do con trai mải chơi thì giờ đây vợ anh lại tủi thân bấy nhiêu khi có một người chồng xoay mãi không nuôi đủ hai miệng ăn. Nếu như “Thằng ăn hại” là biệt danh mà mẹ anh đặt cho hồi xa xưa thì “đồ vô tích sự” là từ mà vợ anh thường tru lên mỗi khi điện bị cắt hay tiền nhà bị thiếu. Chẳng sao. Anh có thể là một đứa con hư, một thằng chồng tồi nhưng tuyệt nhiên không thể là một thám tử bất tài.

Sáu năm theo Trần Phách anh đã sắp chứng minh được điều đó. Điệp vụ “Ổ buôn người” tại Quảng Tây đã làm cho Interpol Trung Hoa cúi đầu bái phục anh. Thế nhưng giáo sư Samdech sẽ ném một cái nhìn khinh bỉ vào anh nếu vụ đột nhập nhà xác hôm nay đến tai ông. Tai hại hơn, giả dụ ngày mai báo Pnompenh News đăng bài một nhân viên hội CTD quốc tế cướp xe lẫn của người tàn tật thì không khác gì bôi tro trát trấu vào Hội và cả Sếp. Nếu vụ chùa Tây Lương làm ông xấu một thì vụ này sẽ làm ông mất mặt ngàn lần.

Để chuộc lại lỗi lầm đã qua, anh sẽ phải cố lên rất nhiều. Anh sẽ tiếp tục chứng minh.

Hà Phan tự hỏi rằng xác cụt đầu kia là ai mà hai lần từ chối anh? Viên bác sỹ quân y có thực sự khám nghiệm hay là một kiểu câu giờ với mục đích nào đó. Có lẽ Tôn Thất Sắc còn sống, chính viên bác sỹ cũng nói một câu lấp lửng như thế hôm qua. Nếu đúng thì ông ta đang bị giam ở đâu, cụ thể là nơi nào. Không lẽ suốt ngày anh chỉ loay hoay ở đây mà mất đi quỹ thời gian quý báu.

Đi đến cuối đường anh ngoái về phía sau, bệnh viện đã khuất sau cánh rừng thưa. Nếu không lấy được mẫu thì phải tìm theo sự chỉ dẫn của cái tin nhắn đó.

Anh rút chiếc điện thoại để báo cho Trần Phách thất bại đáng xấu hổ của mình.

- Báo cáo sếp, tôi rất tiếc là không hoàn thành nhiệm vụ.
- Tại sao?
- Tuy không lấy kịp mẫu nhưng tôi thấy trên thi thể một chi tiết mà sếp rất quan tâm.
- Gì thế?
- Bàn chân trái ông ta bị cụt hơn phân nửa.
- Thật sao, có đúng là chân trái?

- Đúng chân trái. Rất giống vết thương mìn K58, nếu thương binh Tôn Thất Sắc cũng cụt bàn chân trái thì đây chín mươi phần trăm là ông ta rồi.

- Cần nhưng chưa đủ. Nên nhớ không dưới mười ngàn thương binh cụt chân trái ở ta và bạn. Cậu lên Anlong Veng ngay tức khắc, bức thư điện tử mô tả một hân ngân trên đó.

- Chính xác vị trí nào ở đó. – Anh hỏi hộp hỏi.

- Thư này gửi qua mạng internet, máy chủ lại ở nước thứ ba. Không thể dò ra vị trí nơi gửi. Qua phân tích thuật ngữ trong thư thì có thể là núi Danggret. Cậu lên Anlong Veng chờ tôi ở đó. Tôi sẽ dò ra vị trí trong thời gian sớm nhất.

- Báo cáo sếp, tôi lên ngay bây giờ. Chờ tin của sếp.

Hà Phan nhớ lại cuộc thoại ngắn ngủi của Samdech và chỉ huy Heng Sovan. Họ có nói đến chuyện tấn công Anlong Veng, và không phải ngẫu nhiên họ lại tính chuyện vào đó. Anlong Veng một thời là sào huyệt Khơ Me Đỏ, là vị trí công khó thủ dễ. Và, mọi nẻo đường đều dẫn đến Anlong Veng. Tất chiếc Gamin, anh vẫy ô tô theo hướng tây bắc.

Chương 11

K

OMPUN BANNHA. 2 giờ 45' sáng ngày 23/6

Thủ lĩnh Tea Sech vừa nhận được một tin tốt. Tôn Thất Sang, một trong ba đầu mối nguy hiểm đã được đàn em Pu-vek cho về chầu trời. Một tin xấu kèm theo đó là hai đầu mối còn lại bỗng dưng mất tín hiệu. Có thể họ tắt máy hoặc đang đi nước ngoài, nhưng Tea Sech cho rằng họ đang đi tìm gã. Trong xử lý tình huống, đặc biệt tình huống nguy cấp, Tea Sech luôn đặt ra hàng chục giả thiết và được hấn gạch đầu dòng thứ tự từ thấp lên cao theo mức độ nguy hiểm tăng dần. Khi bắt tay xử lý thì hấn lại làm theo quy trình ngược, nghĩa là giải quyết mỗi nguy hiểm nhất trước tiên. Lần lượt và lần lượt, tên cựu cảnh sát này không bỏ qua giả thiết nào.

Khi phát hiện hai đối tượng bỗng dưng mất tích, giả thiết nguy hiểm nhất của Tea Sech đó là hai tên này và đã tiến sát sau lưng hấn. Một giải pháp mạnh được hấn vạch ra và chỉ huy đàn em thi hành ngay tức khắc. Hấn thà “giết nhầm còn hơn bỏ sót” đặc biệt là khi căn cứ đang bị đe dọa nghiêm trọng như mấy hôm nay. Nếu giả thiết này sai thì hấn vẫn còn thời gian để đối phó với các giả thiết tiếp theo kém nguy hiểm hơn.

Hai tên mất tích này chỉ có thể là mật vụ. Một người bị bắt sắp chết đến nơi như Tôn Thất Sắc khi có cơ hội kêu cứu thì không thể kêu với kẻ thù thường được. Và khả năng họ đã xuất hiện tại Campuchia để can thiệp là điều có thể.

Tối qua Tea Sech đã trình Bề trên phương án đối phó khẩn cấp bằng cách mua chuộc quan chức Metfone để đoạt phần mềm định vị số thuê bao.

Sáng kiến này được Bề trên chấp nhận ngay. Bề trên còn nói với hấn chắc như đinh đóng cột rằng, một trong hai tên kia là kẻ duy nhất có khả năng đe dọa đến sự tồn vong của KOMPUN BANNHA. Và chỉ cho phép hấn tập trung sức mạnh thủ tiêu một tên mà thôi. Đó là tên thám tử đặc công cực kỳ nguy hiểm thuộc M35, Trần Phách, số mobil 098 9122510. Tên còn lại bỏ qua.

Và không phải đợi lâu, Bề trên đã chỉ huy hắn bằng phần mềm định vị lợi hại này.

Giờ đây, một tên đàn em biệt danh “chuyên gia” đang theo dõi màn hình trên chiếc “siêu máy tính” trong “vali thông tin”.

Có trong tay thiết bị định vị vô tuyến tối tân đó, Tea Sech giảm hẳn được một nửa khối lượng công việc. Hắn chờ cho Chuyên gia xác định xong vị trí thì mới đến việc của hắn. Do đó bây giờ Tea Sech khá nhàn rỗi.

Tên thủ lĩnh quyết định quay lại buổi thí nghiệm hôm qua mà hắn đang theo dõi dang dở. Nếu như không có vụ đột nhập thì hắn đã chứng kiến trọn vẹn cuộc phẫu thuật kì lạ. Chiếc đầu bị ngắt gọn nằm lại trong cỗ máy. Họ, những “tinh hoa nhân loại” vô đạo kia sẽ làm gì với phần thân và cái đầu tách rời. Liệu chúng có liên lạc được hay không. Tea Sech một lần nữa rời phòng kiểm soát.

- Mày cứ ở đây, tao lại đầu kia.

Chuyên gia vẫn dán mắt lên chiếc máy tính.

- Thủ lĩnh yên tâm.

Tea Sech lại gần cabin thì người ta đã chuyển phần thân đi nơi khác. Chiếc đầu nay chỉ còn phần não đang ngâm cấy trong một dung dịch đặc biệt. Tea Sech không hề biết rằng, với công nghệ này, não sẽ phục hồi hoàn toàn chức năng khi được ghép lại vào hộp sọ.

Bên dưới chiếc bình ngâm não là một dàn máy gắn hàng chục đồng hồ và màn hình lớn nhỏ đang nhảy nhót cho năm người áo trắng đang theo dõi nó. Tea Sech thấy họ gần như chẳng phải làm gì, hết như đang xem một bộ phim câm. Phải rất lâu Tea Sech mới thấy một vị ấn vào bàn phím máy tính rồi lại ngẩng...xem phim.

Khi đó tại phòng kiểm soát do hắn làm chủ, nữ sát thủ biệt danh Chuyên gia cũng đang dán mắt lên chiếc máy tính xách tay. Màn hình hiện bản đồ toàn bộ lãnh thổ Campuchia nơi mà mạng Metfone đang độc quyền phủ sóng.

Hàng ngàn cột phát sóng BTS được đánh dấu trên bản đồ tỏa ra các vòng tròn đủ kích cỡ chằng chéo lên nhau phủ kín phần lớn lãnh thổ.

Hắn biết phần mềm tra cứu tọa độ thuê bao theo đơn vị diện tích “cell” này là do Bề trên đi đêm với nhà cung cấp dịch vụ Metfone mà ra.

Cứ mỗi năm phút Chuyên gia lại nhập số điện thoại trên rồi ấn nút

“tracking”. Nếu thuê bao đang trong vùng phủ sóng, một tọa độ sẽ hiện ra trên một cell nào đó. Hắn đã vào đến hàng trăm lần nhưng vẫn là chiếc bản đồ trống trơn.

Đã gần sáng, chỉ còn nửa tiếng nữa hẳn sẽ đổi ca trực. “chuyên gia” uể oải nhập số. Cũng như những lần trước hẳn không may mắn một tia hi vọng nào. Khi nhập xong và ấn “tracking” màn hình được làm mới và một vết đỏ lập tức xuất hiện. Chuyên gia đứng bật dậy và không tin nổi mắt mình. Cẩn thận hơn, hẳn kích chuột phóng to vị trí chấm đỏ rồi kinh ngạc tột độ. Đó là thành phố Siem Reap.

Tên Chuyên gia nhìn trân trân chấm đỏ như hạt đậu nhích từ cổng bệnh viện quân y ra ngoài.

Nguy quá. Không thể để chúng di chuyển tiếp. Hẳn lao ra khỏi phòng sập mạnh cửa. Liếc mắt quanh khu thí nghiệm rộng mênh mông, hẳn thấy gã thủ lĩnh đang dán mắt vào một ca-bin cuối dãy.

- Thủ lĩnh...đã tìm ra hẳn!

- Đâu? Gã thủ lĩnh lao về phòng kiểm soát.

- Mời thủ lĩnh vào máy nhanh lên!

Hai tên kéo nhau về phòng. Chúng mở hai lớp khóa từ rồi ập vào đôi mắt lên màn hình. Như một sự trùng ngẫu nhiên, khi đó màn hình chỉ trở lại tấm bản đồ trắng phau. Chuyên gia há hốc mồm:

- Thừa... vừa này có thật mà.

Tên thủ lĩnh đưa cánh tay hộ pháp lôi gáy hẳn ra.

- Mà quang gà không đấy?

- Tôi...Tôi xin th lúc này hẳn đứng ngoài cổng Viện quân y.

- Chẳng lẽ hẳn đã đến Siem Reap rồi sao?

- Đúng thế thưa thủ lĩnh.

Tea Sech rút điện thoại gọi ngay cho sát thủ số một, nhưng máy vẫn đang tắt. Tên thủ lĩnh nhìn đồng hồ, đã 5 giờ sáng, lẽ ra Pu-vek đã về đến Siem Reap. Đang nước sôi lửa bỏng thế này mà còn la cà casino thì tên này cũng đã đến lúc phải cho đi “học tập”

- Mà cứ ng ầy đây tiếp tục theo dõi, thấy nó nổi lên ở đâu gọi ngay cho

tao. - Tea Sech rút khẩu Kel-Tec PF9 mà hẳn chuôm được khi đào tẩu khỏi ngành và nhét hai băng đạn vào túi rồi lao ra thang máy ấn nút.

Chương 12

Đ

áp xuống Sân bay Quốc tế Pochentong lúc 2 giờ 15 phút rạng sáng do chuyến Hà Nội Siem Reap đã hết vé. Pu-vek phải mất tới 6 tiếng để đi xe hơi trở về căn cứ của mình. Vẫn còn sớm.

Lúc này Pu-vek vẫn không thể ngờ rằng phi vụ quốc tế của hắn lại kết thúc chóng vánh và ngoạn mục đến như vậy.

Theo thông lệ, đêm nay hắn sẽ tung bừng nhảy múa với thuốc lắc và đ m vũ nữ tại hộp đêm NagaWorld quen thuộc. Nhưng, hôm nay là ngày hoàn toàn đặc biệt. Mục tiêu đang phía trước, máu sát thủ đã kích hoạt và không thể kìm xuống. Mọi nhục dục còn phải tiếp tục đè nén.

Vừa bước ra sảnh chờ sân bay. Một chiếc xe Lexus LX470 màu đen đã đỗ đúng vị trí. Hắn ung dung bước lên từ ghế sau. Chiếc xe lăn bánh hướng ra quốc lộ 6 nhằm phía Siem Reap. Sau 5 tiếng 45 phút chiếc xe đỗ ngay cổng khách sạn Grand d'angkor.

Nhận thấy bị đưa sai chỗ, hắn hỏi tên lái xe?

- Sao lại vào đây?

- Thủ lĩnh dẫn anh vừa từ nước ngoài về, tránh những cái đuôi bám theo về căn cứ nên anh phải ở đây chờ lệnh. Chamneng-kar sẽ làm việc tiếp với anh. Liếc nhìn khách sạn 5 sao với những mê cung Casino tập nập khách quốc tế, hắn tặc lưỡi gật đầu.

- Phòng bao nhiêu?

- 506, Chamneng-kar đang chờ anh.

Tên sát thủ cẩn thận chỉnh cravat rồi xách vali bước qua đại sảnh rộng như một sân ga được bao bọc bởi các bức tường ốp đá granit tự nhiên màu đỏ sẫm. Hắn ghé chiếc cổ to bè dõ theo pho tượng đá quý khắc họa vị thần hủy diệt Shiva cao vút lên tận vòm trời nhân tạo sáng rực ánh đèn rồi cười khẩy vào máy hòng camera trên

Nhìn mãi cũng mỏi cổ, hắn phóng thẳng tầm mắt về quầy Bar cuối đại sảnh rồi cười nụ một mình khi ngắm các thiếu nữ Apsara xinh đẹp đang múa lâm-thôn. Chao ôi! Những bộ ngực đầy đặn. Những cặp đùi thon dài lộ ra

dưới mép xà-rông sắc sỡ, những đôi tay trềnh nồn nà mơn mớn xòe từng nụ hoa sắc mùi cảm dỗ lan dọc sống lưng xuống tận bẹn tên sát thủ.

Cặp mắt dâm dăng của hắn chỉ bị chặn đứng khi trước mặt là một cánh cửa thang máy kim loại mở toang.

Lên đến tầng 5, hắn tìm tấm biển 506 rồi nhấn chuông.

Chamneng-kar là con mả mẹ nào đang chờ mình nhỉ.

Cánh cửa hé mở, một một khuôn mặt tròn trĩnh quen thuộc bó trong vành khăn cà- ma lộ ra ngoài.

- Tưởng ai, hóa ra bà chị. - Pu-vek cười nhăn nhó.

Hắn chui tọt vào phòng sập cửa. Cũng như cái biệt danh “pu-vek” của hắn, Chamneng-kar tiếng bản địa có nghĩa là “Chuyên gia”.

Chuyên gia là tên sát thủ giọng nữ trầm khăn kín mặt trong KOMPUN BANNHA hôm nay lột xác thành một con thiên nga lông lẩy. Với năng khiếu kĩ thuật điện toán của mình, ả ta không phải làm một tên đao phủ vấy máu đúng nghĩa. Nhiệm vụ của ả là xử lí mọi thông tin thu về từ các thiết bị điện tử như camera, tín hiệu cảm ứng chống đột nhập, cháy nổ, hệ thống điện đài liên lạc và chống hacker đột nhập vào mạng vi tính của pháo đài ngầm.

Vai trò và quyền uy của ả cao hơn những tên vai u thịt bắp như hắn và chỉ đứng sau mỗi tên thủ lĩnh. Là nữ nhi duy nhất trong biên chế của Bề trên.

Một thân hình nở nang hấp dẫn nhưng ả không bị những ánh mắt đờng nghiệp làm phiền hay lậm dụng. Đơn giản ánh mắt ả khá đặc biệt và dư thừa năng lượng để dập tắt bất cứ cơn khát dục của tên giống đực nào.

Cô gái trẻ mở ngay chiếc va-li trên bàn rồi nhìn tên sát thủ từ tốn.

- Trước tiên, bề trên có lời khen ngợi anh vì chiến công xuất sắc tại Hà Nội, nhưng lúc này chúng tôi lại rất cần anh ở đây.

- Tôi chưa xong việc, tại sao lại đi đâu tôi về? – Hắn nhìn thẳng vào mắt ả khó hiểu.

- Nhiệm vụ mới của anh cấp thiết hơn nhiều.

- Gì vậy?

Cô gái điệu đà quay về chiếc bàn kê cuối phòng. Bộ xà-rông tím mỏng tang ôm gọn cặp mông tròn đang nguẩy trước mặt làm đôi mắt hắn như lờ lờ trên khuôn mặt tam giác. Bỗng ả bất ngờ quay lại.

- Thế nào, anh dám chơi không?

Tên sát thủ giật thột nhìn phất lên mặt ả.

- Chamneng – kar vừa nói gì tôi không hiểu?

Cô gái liếc cặp mắt sắc lẹm nhìn hấn rồi chỉ chiếc máy tính trên bàn.

- Tên cảnh sát đã đến ngay sau lưng chúng ta rồi, anh dám ra tay không?

- Trời! sao nhanh vậy?

- Đừng quên hấn là lính đặc nhiệm. Theo dõi và làm như tôi hướng dẫn.

Tên sát thủ nắm chặt hai tay vào nhau mắt găm lên màn hình. Cô gái đổi giọng trầm trầm:

- Tình thế chúng ta giờ đây vô cùng hiểm nguy nên Bêtrên đã cung cấp hết dữ liệu và thiết bị cần thiết. Đây không phải là thứ mua được trên thị trường.

Một giao diện kẻ lưới ô vuông hiện trên màn hình máy vi tính. Pu-vek nhô chiếc cổ bò mòng đọc hết dãy số hiện góc dưới màn hình rồi liếc sang một chấm đỏ đang nhích như kiến bò. Khi tên sát thủ đã tập trung cao độ, cô gái chuyển sang giọng thách đố:

- Thủ tiêu hấn ta muộn nhất là vào trưa mai. Làm được không?

Tên sát thủ nhìn đồng hồ, còn những 12 tiếng nữa. Hấn cảm thấy bị xúc phạm. Mụ này lại quên mất kỉ lục của ta rồi sao. Giờ này sang Hà Nội làm mạng nữa rồi quay về còn kịp nữa là.

Hấn chắc nịch:

- Thừa bà Chuyên Gia, đúng 8 giờ ngày mai hấn chưa chết tôi sẽ đâm đầu vào tường.

- Nhìn cho kĩ, đừng giết nhầm người – Cô ta lấy ra bức ảnh 4*6 còn ướt mực in.

- Đây là tên cảnh sát mày cần giết.

- Hấn đang ở đâu? - Pu-vek buột miệng nhưng vội nhận ra câu hỏi của mình quá ngớ ngếch trước mặt người đẹp. Tọa độ chỉ rõ như đinh đóng cột trên bản đồ màn hình vi tính. Hấn vội chỉ tay chữa ngượng.

- Tôi sẽ đi xe đón ngay đoạn giữa con đường này, khi chấm đỏ đi qua sẽ bắn cho hấn tắt ngấm. Thế nhưng nó tắt máy thì lần thế nào?

- Nó không tắt. Điện thoại đối với hấn quan trọng hơn chúng ta, nhưng tôi muốn anh ra tay thật sớm thì tốt hơn.

Mắt tên sát thủ quắc lên khi thấy vệt sáng mờ ảo rồi tắt ngấm. Pu-vek chỉ tay:

- Hấn biến mất rồi.

- Vùng ấy không có sóng, nó sẽ nổi lên ở đây này!

Nữ chuyên gia trở ngón tay thon dài như vũ nữ Chăm lên một hình tròn lớn nhấp nháy có tâm là một kí tự trạm BTS cố định.

Quả thực sau một lát, trên vòng tròn xuất hiện điểm sáng dịch vào phía trong. Góc dưới màn hình đồng thời hiện lên các tọa độ tham số.

- Thánh thật! – Pu-vek phấn khích như khi được gã hàng xóm hướng dẫn chơi game thua còn bé. Mùi nước hoa Chanel thoang thoảng bủa vây pu-vek. Hắn quay sang nhìn vành tai trắng ngà uốn cong hết nửa ánh trăng đang hé ra sau búi tóc xoắn bồng bênh. Pu-vek cao hứng thề thốt:

- Đích thị lão Duôn chỉ đường cho hắn lên Along Veng rồi. Tôi sẽ cho hắn nằm luôn ở đó.

- Bề trên không thể ngờ chúng sang nhanh đến thế. Có thể đây là con rối chúng tung ra để nghi binh, thực tế kẻ thù chính giờ này có khi đang nằm đâu đó xung quanh ta. Dù sao giết nhần còn hơn bỏ sót. Angka đã ra lệnh cứ phải thủ tiêu tên này xong đã.

- Tôi phải cần cái máy tính này để tiện tìm hắn chứ. – Tên sát thủ rón rén chỉ chiếc siêu máy tính giá bảy trăm lượng vàng trên bàn.

- Không thể được, do thời gian không cho phép nên không thể cài phần mềm này vào máy di động của anh. Nhưng đã có cách, anh hãy cần lấy chiếc Iphone 4 này và nhận lệnh chỉ điểm liên tục của tôi. – Cô gái rút từ vali chiếc điện thoại vừa đập hộp.

- Cũng được. – Pu-vek chặc lưỡi.

- Thôi, hành động đi! – Cô gái đứng vụt lên làm mảnh xà- rồng miết mạnh lên má pu-vek rất bồng.

Tên sát thủ đứng lên dọn đồ đạc rồi cúi gằm mặt ra cửa. Trời đã sáng rõ, khu casino tầng trệt đã vắng ngắt. Mấy nàng Apsara mua vui cho thiên hạ đã biến mất như những ánh sao mai. Trên các bàn quầy bar chỉ còn lại vài khách tây phương lơ đãng ngục bên chai rượu mạnh đã trống rỗng. Pu-vek chợt nhớ rằng, đã hai ngày nay mình chưa ngủ.

Không sao, sau phi vụ này, hắn sẽ có một kì nghỉ dài hoặc sẽ phải ngủ vĩnh viễn.

Pu-vek xuống bãi đỗ xe đích thân lái chiếc LX 470 theo quốc lộ 67 theo hướng Anlong Veng, hướng cái chấm đỏ đang đi trên máy vi tính.

Chương 13

H

à Nội rạng sáng ngày 23/6

Đúng 6 giờ 45 sáng, chiếc Land cruiser từ sân bay Nội Bài lao như tên bắn về phố Yên Kiêu. Trần Phách nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp của Tổng cục cảnh sát khi ông đang ở sân bay. Sự việc đột xuất này làm ông liên tưởng phương châm phá án độc lập của mình đã bị các ông lớn ngăn cản. Mất gần một tiếng thì đến địa chỉ được hẹn, tuy đã trình kiến ở đây nhiều lần nh

ưng hôm nay có điều gì đó làm ông tiếc nuối và căng thẳng.

Khi đến phòng làm việc của phó Tổng cục, có vài nhân vật đang đợi sẵn.

Tất cả im phăng phắc nghe phó cục trưởng Bàn Khắc Sinh nói:

- Đã đủ hết những người tôi cần ở đây. Tôi xin nói lại để tất cả các đồng chí cùng rõ. Thứ nhất: yêu cầu cảnh sát điều tra và cảnh sát hình sự phối hợp truy tìm khẩn cấp thủ phạm gây ra cái chết của bác sĩ Tôn Thất Sang. Thứ hai, đại diện Interpol và cục V sẽ nhận quyết định sang Pnompenh phối hợp với đơn vị bạn truy lùng và giải cứu con tin. Thứ 3, cục cảnh sát cơ động và 113 phối hợp với bộ y tế tung hết lực lượng bảo vệ tất cả các bác sĩ và đặc biệt các giáo sư tiến sĩ y khoa trên toàn Hà Nội. Điều cuối cùng. - Ông ngưng lại nhìn tất cả các khuôn mặt lớn trong cơ quan sức mạnh của mình rồi tiếp. - Thám tử Trần Phách đã được điều phái sang interpol và cùng làm việc với các đồng chí bên đó. Yêu cầu các đồng chí về ngay sở chỉ huy của mình thi hành quyết định. Nếu có ý kiến gì gọi trực tiếp máy cần tay cho tôi. Giải tán!

Trung tướng Bàn Khắc Sinh trong khoảng khắc đã xong công việc rồi đi ra. Trần Phách biết rằng cuộc họp khẩn này diễn ra sớm hơn giờ hành chính đến một tiếng rưỡi. Ông quay sang hỏi giám đốc công an Hà Nội Ngô Minh khi ông này đang lục đục đứng lên:

- Tôn Thất Sang bị làm sao?

Vị giám đốc công an mở cặp tài liệu của mình ra.

- Trầ Phách, phòng cảnh sát đi ều tra chúng tôi 4 giờ sáng hôm nay nhận được tin báo về một bác sỹ thần kinh học của bệnh viện Việt Đức đã bị sát hại dã man tại sân chùa Vô Vi.

Trầ Phách khẽ giạt mình nhìn lên bàn tay ông ta. Ngô Minh đưa một tập Trầ Phách.

Lật vội ra, Trầ Phách suýt ngã người xuống ghế vì người đàn ông trong ảnh đang nằm sấp trong tư thế hai tay vãi lạy trước một tượng Phật. Nếu không để ý dòng máu đen chảy ra từ vùng đầu ắt hẳn mọi người lầm tưởng một con chiên ngoan đạo đang bò sấp cầu khẩn. Thật thê lương.

Trầ Phách hiểu ra không chỉ vụ Tôn Thất Sắc như ngài viện trưởng tiết lộ hôm qua. Buổi họp hôm nay lại thêm một chuyện khác và có phần nghiêm trọng không kém. Ra đến bãi đỗ xe Trầ Phách đến ngay chỗ giám đốc Minh hỏi:

- Anh Minh, sắp bắt được hung thủ chưa anh?

- Ông Sinh chỉ đạo thế thôi chứ còn quái gì nữa mà bắt. Hắn sang đến Pnompenh rồi, mà sang đến Cam thì chỉ có interpol chủ công thôi - Giám đốc công an Hà Nội thật thà phân trần.

- Chả hiểu bên Interpol ấy thiếu nhân lực đến đâu mà lại dí cái thằng bắt tài này sang đó cơ chứ. - Trầ Phách nhăn nhó cười.

Ngô Minh nheo đôi mắt đen đay ẩn ý.

- Đi ều ông sang bên ấy là có ý của họ hết cả đấy. Thay đổi chiến thuật, dí thêm ti ền đạo cấm. Ông cẩn thận kẻo bị chém đấy.

Trầ Phách quen Ngô Minh đã hơn chục năm khi họ chạm trán dữ dội không phải trong đánh án mà là giải bóng đá nghiệp dư toàn ngành. Thừa đó Ngô Minh là hậu vệ thông nỏi danh với tài chém đỉnh chặt sắt của Công An Hà Nội, còn Trầ Phách là ti ền đạo của Nghệ An. Trong một pha tấn công của đội Nghệ An, Trầ Phách nhận được bóng rồi quyết định đột phá khu cấm địa đối phương. Sau khi lách qua hai hậu vệ và chuẩn bị tung cú sút sở trường bằng chân trái thì Ngô Minh chẳng biết từ đâu xuất hiện và đến khi Trầ Phách tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong phòng y tế của sân vận động.

Trong công việc, Ngô Minh nổi tiếng hà khắc và quyết đoán không kém trên sân cỏ. Tuy nhiên, ngoài đời Ngô Minh là một người hài hước và dễ gần. Sau cú va chạm ngoài ý muốn đó, “hung thủ” Ngô Minh đã đến tận nhà ông để xin lỗi với một chai Vodka Nga, một hành động hiếm có của một cầu thủ.

Trần Phách quay sang Ngô Minh cười xuýt xoa.

- Dí vào đâu mà chả bị chém. Mà này, ta về cơ quan ông làm li Vodka rồi bàn cho nó hăng nhé.

- Lừa đến đuôi rồi mà ông còn đòi nhậu hả? Đi thôi.

Giám đốc Ngô Minh phất tay ý đi cùng xe Trần Phách bỏ chiếc Lancuise rồi chui vào chiếc xe Missumisi ngồi cạnh Ngô Minh. Vừa ngồi xuống thì Trần Phách vào đề luôn.

- Cái thằng cha Miên nào to gan dám làm chuyện đấy?

- Lên tổng công ty Viettel hỏi nhé, trình sát của tôi sáng nay đến đó làm việc rồi. Ngoài số SIM mới bóc tem gọi cho ông Sang, đi đâu đáng chú ý là một thư điện tử gửi cho ông ấy từ sáng hôm kia với nội dung khá kì dị.

- Thư điện tử ư? – Trần Phách hừ hớp.

Giám đốc Ngô Minh rút túi đưa tờ giấy in cho Trần Phách xem. Trần Phách đọc xong thì liên tưởng ngay đến bức thư mà Hà Phan gửi qua điện thoại cho ông. Cùng sender, cùng font chữ và văn phong. Căn cứ theo mốc thời gian thì hai thư này gửi gần như cùng một lúc.

- Ông đọc thư này rồi hả? – Chất giọng khô khốc của Ngô Minh vang lên như báo hiệu ông đang ở chế độ làm việc.

- À, chưa, nhưng tôi thấy người viết đang ở trong sự tuyệt vọng và đau đớn.

- Đây là bức thư định mệnh, ai đọc nó thì kẻ đó phải chết, ông Sang là một minh chứng.

Trần Phách bắt đầu chột dạ. Ông đối ứng:

- Tìm cho được tên Miên kia sẽ rõ ai bắt cóc Tôn Thất Sắc.

- Phải. Tên này ngạo mạn đến mức còn dám nhắn tin vào máy cho nạn nhân lúc đó đã chết rằng: lên sân bay Nội Bài mà lấy xe về.

Ngay lúc đó điện thoại Ngô Minh reo vang.

Trần Phách lường trước được vụ án này lớn chưa từng có, đến nỗi phó tổng cục xuống làm giám đốc công an Hà Nội. Giám đốc công an lại xuống làm thay việc của một đội trưởng đội cảnh sát đi đầu tra.

Cái chết của nhà thần kinh học Tôn Thất Sang và tin xấu về Tôn Thất Sắc đã giáng một cú sốc chí mạng cho y học nước nhà và tiếc thương cho hàng triệu người quan tâm đến họ.

Trần Phách cho rằng đây là một âm mưu được nhen nhóm và đi đầu khiến từ ngoài biên giới với một mục đích khá thần bí. Nếu không vào tận hang ổ của chúng mãi mãi không bao giờ giải mã được. Không nghi ngờ gì nữa,

hai sự kiện nhà họ Tôn nằm trong một động cơ gây án. Xét từ bên ngoài hiện tượng, dân chúng có xu hướng suy nghĩ theo chiều một thế lực nào đó đang đang tâm triệt hạ y học Việt Nam.

Xe đi qua bệnh viện Việt Đức, Trần Phách nhìn ra ngoài ô kính. Lệnh Bàng Khắc Sinh vừa ban ra vài chục phút mà hàng chục cảnh sát mặc sắc phục xuất hiện với mật độ khác thường quanh bệnh viện này. Cảnh sát 113 đích thân dẫn đường và hộ tống những chiếc xe mà có thể là các bác sỹ cao cấp. Lệnh này đã có hiệu lực. Bảo vệ an toàn cho bác sỹ thần kinh được nâng lên chỉ sau hàng bảo vệ nguyên thủ.

Tiếng Ngô Minh át tiếng động cơ chiếc Missumisi làm ông chú ý.

- Gửi ngay vào máy tôi, nhanh lên!

Ngô Minh cắt ngang cuộc gọi để nhận một tin nhắn có vẻ quan trọng. Có tiếng bíp vang lên ông liền mở ra. Anh mắt đen Ngô Minh chiếu sang ghế bên vẻ nghiêm trọng:

- Anh đọc đi, nhân viên tôi đang ở Viettel gửi về đây.

Trần Phách cầm chiếc BlackBerry nhìn lên màn hình lớn đang hiện một bức thư:

“Gửi thám tử Trần Phách/ M35. Tôi đang bị bắt cóc và giam giữ dưới một căn hầm nhiều xác chết và...

Hãy cứu tôi ra khỏi đây trước khi chúng hành quyết cả nhóm trong 48 giờ tới. Bác sỹ: Tôn Thất Sắc”

Viên thám tử dày dạn biến sắc mặt. Không đi đâu gì có thể lọt mắt Ngô Minh. Trần Phách chưa kịp phân trần thì Ngô Minh quay lên gọi lái xe.

- Không về cơ quan, đến ngay văn phòng Interpol.

Chiếc Missumisi liền đổi hướng.

Ngô Minh nhìn Trần Phách bằng ánh mắt đờ phòng:

- Ông phải giải thích ngay cho tôi?

- Tôi không dùng máy di động đã một tuần nay.

- Nghĩa là ông không biết tin này?

Trần Phách gật đầu không nói. Suy cho cùng cái tâm trong sáng của ông cũng không ít lần phải tìm câu nói dối. Mặc dù chỉ là những lời nói dối vô hại nhưng lương tâm ông luôn luôn phản đối. Trần Phách hiểu ý Ngô Minh đang hướng về vấn đề khác.

Ngô Minh nói như mắng:

- Sáng nay Tôn Thất Hoàng đã bỏ mạng vì đã nhận một tin nhắn kì bí. Lẽ nào kẻ tiếp theo là Trần Phách

Khi Ngô Minh nói câu này, tại một nơi cách đó hàng ngàn km một chiến sĩ đặc nhiệm đã suýt mất mạng và đang tiếp tục đối mặt với hiểm nguy. Trầ Phách biết rằng nếu anh ta có mệnh hệ gì thì cả kiếp này ông không thể nào báo đáp được cho anh ta, một kẻ đang thí mạng cho ông. Ông tự trách mình đã phái anh ta đi quá sớm thay vì tham khảo thêm các thông tin khác.

Giọng Ngô Minh trở nên đáng sợ:

- Không được chủ quan tên sát thủ bí ẩn này, nó siêu hơn ông nhiều đấy, thứ nữa là chưa biết âm mưu của chúng là gì. Theo tính chất này tôi nhận định đây là vụ thủ tiêu để diệt khẩu. Không chừng sẽ còn nhiều Tôn Thất Sang nữa.

Lại có tiếng reo vang từ chiếc điện thoại trên tay Ngô Minh. Ông ta rút lên trong máy:

- A lô, cái gì, lại một tin nữa à...Gửi ngay!

Trầ Phách thở dốc. Hội thoại vừa ngắt thì máy lại rung lên bởi một tiếng bíp. Ngô Minh vội vã mở ra, lần này khuôn mặt hờn hào của ông giám đốc đổi sắc. Trầ Phách hoảng hốt uôm sang nhìn chiếc màn hình đang sáng xanh. Cả hai không thể tin nổi dòng chữ đang hiện trước mắt. Như một luồng điện không dây. Hai viên cảnh sát nhận được một tín hiệu lóe lên từ trong não:

Cần phải báo cho trung Tướng Bằng Khắc Sinh và Tổng Cục II ngay lập tức.

Chương 14

S

iem Reap. Sáng 23/6.

Thời điểm này, giờ làm việc buổi sáng của giáo sư Samdech đã bắt đầu. Mặc dù đã hi sinh thói quen dùng cà phê để chuyển sang chất kích thích có tên Jaya nhưng tâm trí ông vẫn không thể đặt lên tập bệnh án trước mắt mà đang rong ruổi đi tìm cái đầu của xác chết.

Mấy hôm nay ông tự dưỡng thương trong chính văn phòng bận rộn của mình.

Ông thẳng tay hủy các cuộc họp của viện. Kiểm sát viên quân sự hện xuống làm việc, ông cũng tìm lí do trì hoãn. Các nhà báo thì phải lục đục kéo về sau khi chán nản đợi hàng chục tiếng đồng hồ. Các bác sĩ khoa ngoại thì tha thiết mời ông xuống hội chẩn cho các ca hiểm nghèo, và đây là phận sự mà ông không bao giờ thoái thác. Bệnh nhân là đối tượng phụng sự duy nhất của ông. Công việc đối với ông là sự cống hiến thiêng liêng.

Bận rộn là tốt. Thế nhưng bác sĩ mà bận rộn lại là một tín hiệu chẳng hay. mấy hôm nay, ngoài công việc chuyên môn, vị dành hết quỹ thời gian nghỉ ngơi của mình để dò la tin tức và đôn thúc các cơ quan hữu quan giải quyết hậu quả vụ khủng bố.

Vụ tấn công vừa qua đã làm ông choáng váng. Người bạn lớn của ông thì mất tích. Quay mặt với nỗi đau đùng loại, nhiều kẻ cơ hội nhân đây tung ra vô số tin đồn nhằm bôi nhọ thanh danh của ông. Đời là thế. Giáo sư Samdech khẽ thở dài rồi lật tập công văn mới nhận.

Do không hiểu thời gian quý hơn máu của ông hay sự việc quá khẩn cấp mà viên đội trưởng bảo vệ nhè vào lúc này để xuất hiện:

- Thưa giáo sư, đêm qua có kẻ đột nhập bệnh viện. Chúng tôi cần báo cáo ông.

- Chuyện này các anh tự biết phải làm gì. – Giáo sư Samdech xua tay và mắt không rời tập công văn.

- Thưa ngài...Nhưng đây là một nhân vật đặc biệt.

- Ăn trộm mà cũng có loại đặc biệt sao? Cứ theo quy định mà xử. - Giáo sư Samdech phát câu.

- Chúng tôi biết... nhưng đây lại là... hoàn toàn khác ạ.

Viên đội trưởng vẫn ì ra trước mặt buộc Samdech phải ngừng lên.

- Tại sao lại khác?

- Vì tên này là khách của... giáo sư ạ!

Ông ta trừng mắt:

- Khách của tôi và kẻ trộm là hai phạm trù ngược hẳn nhau.

- Dạ thưa, sáng qua tôi đã dẫn anh ta lên đây gặp ngài, và đây là những bức ảnh camera ghi lại đêm qua và rạng sáng hôm nay.

Viên đội trưởng tranh thủ rút nhanh tập ảnh trong cặp đã chuẩn bị sẵn.

Giáo sư Samdech đón xấp ảnh đang chìa ra trên tay viên đội trưởng rồi lật từng trang. Đúng là không lẫn vào đâu được.

- Các anh bắt nộp công an rồi hả? - Samdech thẳng thốt.

- Chưa, thưa giáo sư. Đối với kẻ gian thông thường dám dùng hung khí chống trả, chúng tôi sẽ bắt hạ. Do kịp thời nhận ra đây là khách của ngài nên chúng tôi không dùng biện pháp mạnh. Vả lại anh ta chưa gây ra chuyện gì nên chúng tôi... để hắt vuột mất ạ. Tôi xin nhận lỗi.

Giáo sư Samdech không nói gì, các nếp nhăn trên mặt ông dường như sâu hơn. Ông đã đọc vị được mục đích của người khách mới quen. Cũng là tại ông sáng qua đã từ chối cấp mẫu phẩm nên anh ta phải liều lĩnh làm cái việc không đáng hoành hành này.

Suy cho cùng, áp lực một nhân viên y tế vượt hàng ngàn cây số rồi trở về tay không là điếu muối mặt. Là lãnh đạo, ông hiểu áp lực của nhân viên đến đâu. Tuy nhiên nhìn những tấm ảnh này, cái thì lén lút, cái thì trườn bò, cái thì xô đẩy trong đám bệnh nhân của ông thì quả là không hay ho chút nào. Khách của giáo sư mà thế này ư.

Ông khẽ thở dài rồi dúm trả xấp ảnh cho người đội trưởng.

- Hủy ngay những bức ảnh đáng xấu hổ này đi. - Mắt ông ta cụp xuống đầy vẻ ân hận như lỡ nhìn phải một ấn phẩm xấu xa.

Viên đội trưởng ngạc nhiên nhìn vị giám đốc quân y nghiêm khắc mà nay lại có hành động bao dung hiếm có.

Viên đội trưởng mất hút ngoài cửa, giáo sư Samdech liếc nhìn ôm đầu khó hiểu. Thằng cha này chưa về nước thật. Ông nghĩ. Hắn ta không tin mình đến nỗi phải trộm mẫu sao. Hắn ta đột nhập vào nhà xác thì chỉ làm việc đó mà thôi.

Nếu hắn lấy được mẫu và tự kiểm tra gen thì cũng tốt, chỉ sợ xét nghiệm xong lại thêm đau lòng hơn mà thôi.

Samdech thấy không cần phải khám nghiệm ADN và công bố danh tính nạn nhân một cách quá vội vã, dù kết quả cái xác đó là ai cũng là con người, và đã chết. Công bố kết luận quá sớm sẽ gây phân tâm cho chỉ huy Heng Sovan. Cứ để anh ta tập trung vào công việc truy tìm cái đầu và kẻ gây án. Bắt kẻ chủ mưu và ngăn chặn tái diễn mới là mục đích chính. Samdech vật tập hồ sơ cao ngất trước mặt với các bệnh án nguy kịch đang chờ ông. Một phút lơ là có thể gây ra những cái chết mới. Người sống mới là quan trọng.

Tắt máy di động, Hà Phan vẫy một chiếc xe chở hàng theo quốc lộ 67 nhằm hướng thị trấn Anlong Veng, đúng con đường vắng vẻ mà sáng qua anh đi cùng giáo sư Samdech. Chốc chốc lại bật máy kiểm tra tin nhắn, từng phút từng giây anh vẫn mong tin từ Trăn Phách. Anh không biết sắp sẽ làm cách nào để tìm ra vị trí con tin khi ông ta đang ở xa hàng ngàn km, nhưng anh vẫn hi vọng một thông tin cụ thể hơn.

Một mình anh tay không đi tìm quả là không cạnh tranh được với hàng trăm nhân viên bộ quốc phòng nước bạn được trang bị các thiết bị do thám tối tân. Còn anh, chiếc Gamin tích hợp GPS cũng trở nên vô dụng khi không kịp cài sẵn bản đồ vùng sâu này.

Việc này khó hơn tìm kim đáy bể. Anh chỉ có lợi thế duy nhất so với họ là đã từng lòng nát các căn cứ ngầm vùng này, nhiều căn hầm và công sự kiên cố mà ít ai biết đang rải rác xung quanh đồi Dangkrek. Phải rồi, mình nên đến đó trước tiên.

Không phương hướng. Không người cộng tác. Không mẫu bánh dất lưng. Không vũ khí phòng thân. Hiện trường bí ẩn và mẫu tin nhắn “vu vơ” là tham số duy nhất để anh tìm đáp án trong hàng ngàn ẩn số.

Địa điểm khả nghi đầu tiên mà anh nhắm tới đó là một căn hầm chứa vũ khí và quân dụng của Pot pot giáp Thái Lan với vỏ bọc “trại tị nạn”. Nơi đây được xây dựng kiên cố và trang bị hiện đại để kháng chiến lâu dài chống lại quân tình nguyện trong những năm 80 và quân chính phủ liên hiệp của Hun Sen trong những năm sau đó. Nay hầm này bỏ hoang và gần cửa khẩu Osmach. Mặc dù đã được ta thu hết vũ khí và phá hủy nhưng nó có thể khôi phục lại chẳng mấy khó khăn. Ở đó có rất nhiều xác chết. Cách vị trí bị nạn nửa giờ chạy xe. Nghe có vẻ phù hợp với nạn nhân mô tả trong thư.

Hà Phan suy đi tính lại, vị trí khả nghi nhất vẫn là dãy núi Dangkrek. Tuy một phần rừng núi hiểm trở ở đây đã trở thành khu du lịch “sinh thái” hay “mao hiểm” gì đó nhưng vô số căn hầm chỉ huy của các tên đầu sỏ Khơ Me đỏ vẫn đang bị bao trùm bởi màn đêm bí ẩn. Tại đây có căn nhà hai tầng hầm kiên cố là nơi diễn ra các cuộc họp để đưa ra những quyết định tối cao của Khơ Me đỏ, từ đây có một mạng đường hầm chằng chịt dẫn sang dinh thự của Khieu Samphan và một số lãnh tụ khác. Nay “di sản” này thuộc về phiến quân và là nơi đang diễn ra các hoạt động bí mật của chúng. Một nhà quân sự phương tây đã ví von rằng Along veng chính là một Tora Bora của người Khmer.

Trời về chiều, sau chặng đường hơn 70 km anh đã thấm mệt, đói và khát. Hà Phan quyết định xuống một con suối vắng uống nước.

Địa bàn Battambang- Siem Reap vốn không lạ gì với các trinh sát của sư đoàn bộ binh 309. Tuy mới tham chiến vài năm cuối thậm niên 80 nhưng anh thuộc như lòng bàn tay các phum sóc, ngọn núi cho đến các khe suối. Thậm chí đến vị trí từng gốc cây Bằng lăng cổ thụ ở Cao Melai anh còn nhắm mắt mà đọc vanh vách. Anh và các đồng đội đã từng chui lủi hàng tuần để thâm nhập vào các căn hầm chỉ huy của Khơ me Đỏ ở Amleng, Tà sanh hay Pailin.

Nhưng đó là hơn 17 năm về trước, còn bây giờ nếu có một nhóm nào nhốt con tin ở đâu trong số các vị trí trên anh không thể nghĩ một chỗ mà phỏng đoán.

Bỗng có tiếng súng nổ làm Hà Phan đứt ngang dòng suy nghĩ. Anh vội nằm rạp xuống đất quan sát.

Nằm nghe ngóng hồi lâu, anh giật mình khi có tiếng sột soạt cách mình không xa, và những tín hiệu khả nghi dần hiện ra trước mắt:

Hai người đang chặt cây trước một cái lán, một người mang súng M-16 đứng gác. Chúng có tham gia tấn công hay giam giữ nhóm bác sỹ không. Anh đang tự hỏi thì một tiếng quát vang bên tai:

- Shoso-nghiem, boongto-rou chaphoz!

Hà Phan giật mình quay lại, xung quanh anh đã bị vây kín bởi các tay súng PMBU.

Chương 15

G

hì chặt tay lái và không bao giờ rời lỏng chân ga, chiếc LX 470 lao chồm chồm trên con đường gồ ghề chưa rải nhựa thì chiếc iphone đổ chuông.

Hắn không hề giảm tốc, tay kia bắt máy giọng cáu kỉnh.

- Gì thế Chamneng – kar?

- Đừng điên rồ nữa, nấp ngay vệ đường! - Cô ta reo lên trong máy.

- Hắn ở đâu?

- Hắn đang đi ngược chiều, cách chiếc xe của anh 5 km, tốc độ 75- 80 km/h.

Hắn biết chiếc LX 470 đang lái có gắn chip GPS còn vết đỏ của tên cảnh sát thì mục ta theo dõi từng giây.

Tên sát thủ đập mạnh bàn phanh, hai vết đường bị xới tung quất đám bụi bay mù mịt. Chiếc LX 470 tấp vào bụi sim ven đường. Hắn rút khẩu Marui Glock mà Chamneng-kar dúi vào túi khi hắn ra cửa lên đạn rồi móc túi ngực lấy tấm ảnh ôn kỹ khuôn mặt con mồi lần nữa. Mà chỉ còn năm phút nữa thôi. Pu-vek thì thảo trong cổ họng rồi dứt ảnh vào túi.

Hắn nhẩm tính: nếu con mồi đang đi xe máy hay tuk- tuk thì sẽ bị bắn bỏ dễ dàng. Còn nếu con mồi đi ô tô hắn sẽ bám theo chờ cơ hội ra tay đến chết thì thôi. Đến phút thứ 4 chiếc iphone lại reo lên.

- Chú ý, hắn đang cách anh 120 m.

Tên sát thủ ngừng lên và không tin nổi mắt mình khi thấy một chiếc bọc thép to đùng đang lao như một mảnh thú về phía hắn. “Rắn hổ mang” há hốc miệng như bị nện vào đầu, người hắn cứng đờ. Đến khi chiếc xe bọc thép lướt qua phải một cuộn khói khét lẹt, hắn mới dụi mắt bề đầu xe thụ động bám theo. Tay kia ấn số máy chuyên gia.

- Nhàn không đấy, hắn... đang ngẫ trong xe... chiến đấu bộ binh.

- Thế sao? – Cô gái khá ngạc nhiên. - Trước và sau xe kia 3 m có xe nà

- Không.

- Vậy thì dứt khoát hắn đang ở đó, đừng để hắn thoát.

Tên sát thủ dập máy cõ lấy lại dũng khí. Hắn không biết sẽ phải làm gì nếu bẻtrên đích thân ra lệnh đâm chiếc LX 470 mười vạn đô-la vào khối thép di động kia. Tên sát thủ chột hoang mang khi phải tham gia phi vụ này, mang súng ngắn đuổi theo một chiếc thiết giáp có khác gì cừu trướng đi ném vào đá. Một con mồi khó nhằn. Hắn cười cay đắng. Phải chăng bẻtrên và con mẹ Chuyên gia kia sắp xếp cho hắn một cái chết yêng hùng nhất. Hay phi vụ đã được bẻtrên lo lót và đảm bảo độ thành công gần như tuyệt đối.

Tuy nhiên, càng chạy càng thấy mục tiêu không đến nỗi đáng sợ. Nơi an toàn nhất sẽ sơ hở nhất.

“Rắn hổ mang” miệt mài đeo bám không chút sợ hãi, chẳng ai nghi ngờ một chiếc xe doanh nhân lại có thể đi gây sự với một chiếc bọc thép. Hắn biết chiếc BTR không thể chạy được mãi và những người trong xe thể nào rồi cũng phải chui ra. Thế nhưng, đi đâu giản đơn kia lại không diễn ra như ý. Chiếc xe ấy sẽ đi về đâu thì một đứa trẻ cũng nghĩ ra. Một tiếng sau, chiếc bọc thép chui vào cánh cổng đồ sộ của Bộ Tư Lệnh quân khu. Pu-vek không có ý định đuổi theo qua cánh cửa có gần chục vệ binh đang bồng súng đứng canh kia.

Tên sát thủ phanh gấp chiếc xe. Hắn rà rà ngoài Bộ Tư Lệnh rồi tìm một chỗ dừng cao nhất để quan sát từ xa.

Pu-vek không sợ sẽ mất dấu vết con mồi, hắn biết tại một căn phòng đi đâu hòa cách đó 30 km, chamneng – kar vẫn nhìn rõ mục tiêu hơn hắn. Đêm nay, vị trí đích xác của con mồi sẽ lộ ra.

Chương 16

Á

nh hoàng hôn rực rỡ trên đền Pre Rup tắt dần nhưng một quầng sáng đầy sức mạnh hơn lại rực lên bên mạn tây thành phố Siem Reap. Hàng ngàn ngọn đèn Halozen đèn loạt rực sáng trong khuôn viên rộng hơn 172 hecta của Bộ Tư Lệnh Quân Khu Miền Tây. Các khối kiến trúc nhiệt đới được quy hoạch phân tán theo mô hình chia vuông theo ô cờ. Các trục đường thẳng vuông góc nhau để ăn khớp với chu vi vuông vắn của khu đất. Từ trên cao nhìn xuống, tổ hợp kiến trúc quân sự này giống hệt một bàn cờ vĩ đại với ba điểm nhấn trung tâm là một giàn ra-đa và hai đài quan sát quang học mang tính biểu tượng. Khoa học và sức mạnh. Tọa lạc một phần tổ hợp khổng lồ đó là khu vực riêng biệt của trụ sở Hiến Binh Hoàng Gia.

Trong phòng làm việc được trang bị đúng tiêu chuẩn mới nhất dành cho sĩ quan chỉ huy. Điện thoại vang lên:

- A lô, thiếu tá Heng Sovan đây!
- Báo cáo chỉ huy, tôi đã cho người đưa hân về sở chỉ huy của ông.
- Đúng tên sáng nay đi cùng giám đốc viện quân y không?
- Không nhàn vào đâu được.
- Tốt.

Chỉ huy Heng Sovan dập máy đứng dậy bước ra khỏi bàn và cắp tay đi dạo ngay trong phòng làm việc rộng rãi của mình. Cặp mắt anh ta sáng lên đầy vẻ kích động.

Lực lượng Hiến binh quân đội Hoàng gia với con số gần 10 ngàn quân được biên chế thành 6 tiểu đoàn và hiện diện trên toàn lãnh thổ. Bộ chỉ huy đầu não của lực lượng này đóng tại Pnompenh dưới sự chỉ huy tập trung của một vị tướng duy nhất. Với chức năng truyền thống như giám sát thực thi pháp luật trong quân đội, chống bạo loạn và khủng bố, họ còn hỗ trợ tư pháp dân sự và một vài các chức năng khác.

Trong tình hình mới có nhiều biến động phức tạp, họ đảm đương luôn chức năng theo dõi và phân tích các thông tin liên quan đến an ninh quốc gia

nhằm phòng ngừa và ngăn chặn từ xa các nguy cơ khủng bố và li khai. Một chức năng tương đương tình báo quân đội.

Chính vì sự tồn vong của quân đội và toàn vẹn lãnh thổ mà lực lượng này được trang bị tinh nhuệ nhất trong các binh chủng hiện có. Vụ khủng bố và bắt cóc liên quan đến nhân tố nước ngoài hôm qua đã được lực lượng này lôi vào tầm ngắm đặc biệt.

Sau khi sự vụ xảy ra vài giờ, thiếu tá Heng Sovan lập tức được phái từ Pnompenh đến Siem Reap để chỉ huy một lực lượng hỗn hợp tiến hành đi đầu tra và phá án trong thời gian nhanh nhất. Viên chỉ huy 38 tuổi tức tốc huy động một đại đội bộ binh, một trung đội PMBU và một tiểu đội biệt kích 911 Para cùng 5 xe thiết giáp và một số hỏa lực cần thiết. Trong tình huống khẩn cấp anh ta có thể huy động những chiến đấu cơ tối tân nhất trong kho vũ khí hiện có.

Chiếc bọc thép BTR-80 giọt hai luồng đèn pha chói lòa xé toang màn đêm rờn rợn trước một hàng lính. Một kẻ tình nghi đặc biệt được dẫn lên gặp chỉ huy cao nhất của họ. Viên trung úy PMBU ăn mặc vẫn văn vẻ bước như vũ báo đến trước cửa phòng chỉ huy:

- Báo cáo thiếu tá, chúng tôi đã mang hấn về đây.
- Cho hấn vào.
- Rõ!

Hà Phan bị kẹp giữa hai tên lính lực lưỡng khi đi vào phòng chỉ huy

- Nguyễn Hà Phan, mời anh ngồi xuống. - Viên chỉ huy chỉ tay chiếc ghế đối diện bàn làm việc.

Từ lúc bước lên chiếc BTR-80 hầm hố, Hà Phan đã biết điểm đến đêm nay của anh là đâu. Anh cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên khi viên sĩ quan này lại khổ công chờ mình đến vậy. Nếu không nổ mìn mặt giáo sư Samdech, anh ta có lẽ đã lôi cổ anh về đây từ sáng qua.

- Anh lén lút quay lại khu vực đó làm gì?
- Tôi đi ngay thẳng không việc gì lén lút cả. – Dựa hấn lưng vào thành ghế, anh nói vang phòng.
- Thế anh biết đấy là khu vực cấm hay không?
- Người chết bị đánh cắp đầu, chưa tìm thấy, tôi về sao được?

Viên chỉ huy đang cấp tay đi đi lại lại trong phòng bỗng dừng sát Hà Phan rồi nhìn vào mặt anh, nửa hàng ria mép nhếch lên:

- Trách nhiệm phết nhỉ? Tưởng anh tìm thấy trong nhà xác Quân y đêm qua rồi cơ mà?

Hà Phan khẽ giật mình, chợt nhớ gã vệ binh trong chiếc BTR đêm qua đã thấy rõ mặt anh khi chạy ra ngoài nhà xác. Công bằng mà nói, nếu hấn nổ súng lúc đó, cái nhà xác tiện nghi hôm qua lại được tiếp nhận thêm một nạn nhân nghèo vô tội nữa. Hà Phan cứng lưỡi không biết nói sao.

Viên chỉ huy lại cặp tay chầm chậm bước đến cuối bức tường, mặt vênh lên nhìn dãy huân chương thẳng tắp treo dưới bức ảnh chân dung vị lãnh tụ từng là sĩ quan Khơ me đỏ trước khi tị nạn sang tỉnh Sông Bé. Thủ tướng Hun Sen. Bỗng anh ta bất ngờ quay lại:

- Khai ra đi, có đúng Cục II phái anh sang đây không?

Mặt Hà Phan buốt lên như bị hắt một gáo nước. Anh nhìn thẳng viên chỉ huy bằng ánh mắt lạnh băng.

- Ông nói gì tôi thực sự không hiểu.

- Đừng che mắt tôi, Tôn Thất Sắc hiện đang trốn ở đâu?

Mũi Hà Phan cay xè. Chính tao phải hỏi mày câu này mới phải. Những câu hỏi bi hài này không biết khi nào chấm dứt đây. Anh không hiểu sao ngay từ ánh mắt đầu tiên viên chỉ huy đã không có thiện cảm với anh. Hay là anh cảm tưởng như thế? Giờ đây câu trả lời đã rõ, hấn sợ anh hơn là sự coi thường.

- Thừa chỉ huy, nếu tôi biết vị giáo sư ở đâu, liệu ông có mang ông ta về đây cho tôi không?

Cặp mắt hổ viên chỉ huy đỏ lòm báo hiệu đang bị thách thức.

- Tôi đang hỏi anh. Đúng Tôn Thất Sắc giết Son Sen phải không?

Viên chỉ huy đấm mạnh lên bàn đánh rầm. Hà Phan choáng váng khi nghe đến Son Sen, một kẻ chớp bu trong hàng ngũ Khơ me đỏ một thời. Lại một câu hỏi nữa không thể hiểu nổi.

Hà Phan nhận ra mình là một tù binh tự khi nào. Anh hoa mắt nhìn viên chỉ huy cao lớn hơn anh trên mọi phương diện mà muốn tay đôi sòng phẳng với hấn. Đừng để lộ danh tính, không tấn công ai trừ khi bị đe dọa nghiêm trọng đến tính mạng. Trong lúc anh thiếu kìm chế hay xúc động nhất, lời dạy của sếp anh lại tự động tua qua trong đầu.

Anh chưa biết đối đáp ra sao thì có chuông điện thoại reo vang. Chiếc Gamin chưa tắt có gắn thiết bị “gián điệp” GPS réo lên trong cặp quần. Sau chút bối rối anh quyết định dùng quyền tự do thông tin chính đáng của mình. Đúng như anh dự cảm, số máy của Trần Phách đang reo. Nếu TP là sỹ quan Cục II thật thì lời tố cáo của viên chỉ huy quả đâu có oan.

Hà Phan giấu sự lúng túng bằng thao tác đi ềnh tĩnh.

- Thưa ông, tôi có thể ra ngoài một lát không.

- Cứ tự nhiên.

Anh biết chỉ khi cực kì khẩn cấp Trầ Phách mới chủ động gọi cho anh.

Anh bước ra sân một khoảng mà máy nghi âm không vươn tới rồi bật máy.

- Tôi đây ạ. Sếp nói ngay đi.

- Bức thư cậu gửi cho tôi được hãng Viettel xác định là có thật. Nó được gửi đi từ một website và hiện trang web này đang bị hacker kiểm soát nên chưa thể tìm ra được địa chỉ IP thật của chúng. Trong thời gian này nếu tiếp tục có tin nào tương tự hãy thông báo trực tiếp cho nhân viên interpol nước sở tại là ông Rai số điện thoại là 0855 96... Cậu không được tắt máy, và nhiệm vụ của cậu là trinh sát ngay cho tôi một ngôi nhà ở ngoại ô Sisophon.

- Báo cáo sếp. Tôi đang bị quản thúc khá nghiêm ngặt trong Bộ Tư Lệnh.

- Tôi biết, tôi tin cậu sẽ ra được thôi mà. Thôi nhé.

Trầ Phách tắt máy, anh sững sờ vì đang bị giữ tại trung tâm đầu não quân khu, chuyện to đùng như thế mà ông phớt lờ như không. Chợt nhớ mình là lính trinh sát và đủ mẹo để làm những việc như vậy, anh tỉnh bơ quay lại phòng viên chỉ huy.

Heng Sovan thấy anh vào vội bật dậy tiến sát nói vẻ bóc mẽ.

- Anh đang chỉ huy mấy người trên đất nước nà

- Thưa ông chỉ huy, ông đánh giá tôi cao thế sao. Thực sự tôi không biết gì hết về tung tích vị giáo sư mất tích. Tôi bất chấp nguy hiểm sang đây để trả lời câu hỏi đó. Ngoài việc đang lặn mò đi tìm như các ông đã thấy, tôi không có gì để nói thêm.

- Thế tại sao anh tin ông ta còn sống?

- Bởi vì tôi không tin ông ta đã chết.

- Tại sao chưa chết?

- Trừ khi tôi tận mắt nhìn thấy đầu ông ta hoặc sau khi kiểm tra gen, nhưng cả hai nhân tố trên vẫn chưa được ai làm sáng tỏ.

Chỉ huy Heng Sovan nghiêng nghiêng đầu nhìn anh:

- Phản biện hay ghê. Được, tôi sẽ cho anh xem cái này.

Chỉ huy Heng Sovan đi vòng qua Hà Phan về phía ngăn kéo thì một trung niên thấp đậm, đầu trọc mặc áo đen gắn quân hàm xuất hiện. Hà Phan thấy khá quen, nhưng chưa nhớ ra gặp ở đâu.

- Báo cáo chỉ huy, tôi muốn gặp ông một lát.

Chỉ huy Heng Sovan bỏ dở chiếc ngăn kéo bước ra trước mặt anh ta hỏi:

- Có kết quả gì không?

- Có, nhưng... - Viên sỹ quan đưa ánh mắt về phía Hà Phan rồi e dè nhìn chỉ huy.

- Cứ nói luôn ở đây.

- Báo cáo chỉ huy. Chính cái xác là Son Sen, các thông số và đặc điểm trên thi thể nạn nhân đều khớp với hồ sơ của quân báo.

Chỉ huy Heng Sovan nhướn mày lật qua tập hồ sơ mà viên sỹ quan đưa ra lấy làm đắc ý.

- Có nói rõ hẳn chết lúc mấy giờ được không?

- Chúng tôi có tìm thấy dung dịch phoormaldehit trên cơ thể ông ta, đây là loại dung dịch ướp xác khá phổ biến hiện nay nhưng đắt tiền. Thi thể vẫn rất mới nên rất khó xác định ngày chết.

- Chết ít phải nói cho được hẳn chết ngày nào?

- Cái này là bài toán mà pháp y Hoa Kỳ còn bó tay đấy ạ. - Hắc gãi đầu cười càu lồi. - Nhưng chúng em sẽ cố gắng thêm ạ.

- Đi ra được rồi. - Heng Sovan giữ lại tập hồ sơ rồi chỉ tay ra cửa.

Hóa ra đây là viên tên pháp y bỏ đội hình hôm qua. Y đã lập công chuộc tội một cách thành khẩn trước cả viện quân y lấy lòng. Viên sỹ quan đầu trục tay không đi ra. Hà Phan nhìn kĩ dáng đi cẩu thả, nét mặt và cái đầu ẩu hơi giống nhà sư đêm qua. Đúng chính nó. Cái xác vô thừa nhận kia là Son Sen thật sao. Nếu vậy thì anh đã có thể báo cáo cho Trần Phách rằng, cái xác kia không phải là Tôn Thất Sắc. Coi như tên pháp y chứng minh hộ anh rồi.

Hà Phan không hề biết rằng, đêm qua, nằm sẵn trong chiếc BTR đợi cho hai lính gác viện quân y sơ hở, viên pháp y cải trang thành nhà sư rồi dùng thiết bị mở khóa đột nhập vào nhà xác mà ngay cả anh cũng không phát hiện ra.

Không giấu nổi sự hân hoan, Hà Phan hỏi ngay viên chỉ huy:

- Vậy các ông đã chứng minh được cái xác kia không phải là Tôn Thất Sắc rồi chứ hả?

Bộ mặt dễ sợ của Heng Sovan lờ mờ quay sang:

- Anh đóng kịch khá lắm. Tôi hỏi anh lần cuối. Tôn Thất Sắc cắt đầu Son Sen phải không?

Hà Phan nhìn trân trân khuôn mặt của viên chỉ huy, rõ ràng đây không phải lúc để đối thoại. Mọi sự nhún nhường nào rồi cũng lên đến cực điểm. Anh đứng hẳn khỏi ghế tiến về trước mặt viên chỉ huy đòi sự sòng phẳng.

- Tôi thì là giáo sư Tôn Thất Sắc sang đây không phải để giết người. Một nhà khoa học quanh năm vui đầu trong phòng thí nghiệm lẽ nào lại biết được nơi ẩn náu của một tên trùm diệt chủng mà cả interpol lẫn quân đội Campuchia đang truy lùng hàng chục năm nay. Hoang đường, các ông hãy dừng ngay trò vu khống và thả tôi ra khỏi đây ngay lập tức.

Chỉ huy Heng Sovan khẽ nhếch chòm ria mép cố vẽ cho mình một nét thiện cảm trên khuôn mặt khô khốc. Định cứng thì ta mềnh.

- Biết đấy... vậy mà ông Sắc biết đấy. – Giọng chỉ huy Heng Sovan đầy vẻ khiêu khích. Anh ta lẳng lẳng tiến về học bàn kéo dờ lúc này rút ra một tấm ảnh đặt trước mặt Hà Phan.

- Anh nói sao về tấm ảnh này?

Hà Phan tò mò lấy tấm ảnh đóng dấu “top secret” rồi nhìn trừng trừng. Đập vào mắt anh là cảnh tượng không thể ngờ nổi. Cảm thấy đã đến hồi cao trào của cuộc thẩm vấn. Viên chỉ huy tiến lên trước mặt anh gân giọng:

- Tôn Thất Sắc là một trong những rất ít người biết nơi ẩn náu của Son Sen. Không những thế, vị bác sỹ đáng kính của các ông đã không dưới một lần đến chữa bệnh cho ông ta.

- Cứ cho những gì ông nói là đúng, nhưng ông ta biết nơi ở của ai, chữa bệnh cho ai là quyền của ông

Chỉ huy Heng Sovan nhìn thẳng Hà Phan toát vẻ kinh ngạc.

- Biết một kẻ nguy hiểm đang bị tróc nã như Son Sen mà không tố giác thì khác gì đồng lõa với hắn?

- Tôi không biết bức ảnh này xuất xứ từ đâu.

Heng Sovan giật lại tấm ảnh đặt lên bàn rồi quát lớn:

- Tôi sẽ chứng minh bức ảnh này trước tòa ECCC chứ không phải trước mặt anh.

Thấy Hà Phan không phản ứng gì anh ta mới chịu hạ giọng rồi tiếp:

- Nhưng cái tôi quan tâm là ai đặt dây vụ ám sát này. Một số cơ quan tình báo treo giải hàng triệu đô la cho tên tội phạm chiến tranh này là lí do cho một cuộc săn lùng hăng gắt gay nhất thế giới. Hơn hai mươi năm nay Son Sen giữ được cái đầu của mình là một kì lục, vậy mà cuối cùng ông ta lại mất đầu vì một bác sỹ riêng của mình.

Viên chỉ huy lại dơ bức ảnh lên rồi nói tiếp:

- Đây mới chỉ là một phần sự thật, thực tế còn kinh khủng hơn nhiều.

- Nhưng đi đâu đó chưa đủ nói lên Tôn Thất Sắc giết ông ta. – Hà Phan cãi.

- Vậy anh hãy giải thích cho tôi tại sao cái xác Son Sen xuất hiện đúng thời điểm Tôn Thất Sắc mất tích? Nếu là một tên hung thủ khác thì sao lại chọn thời điểm Tôn Thất Sắc mất tích rồi mới ra tay?

- Thế giám đốc Samdech cũng có mặt lúc đó, sao ông ta lại không biết? Viên chỉ huy tỏ rõ thất vọng khi ai đó nhắc đến cái tên Samdech, vị giáo sư quân y này đối với anh ta hết như một con voi nằm ngang giữa đường vốn đã chật hẹp mà anh ta đang phải đi. Nói về Samdech trước mặt một vị khách nước ngoài không phải là phận sự của Heng Sovan. Chỉ huy Heng Sovan tự giải tỏa căng thẳng bằng cách cáp tay đi hết căn phòng. Bất ngờ anh ta xoay người nhìn Hà Phan đang ngẩn ngơ phía đầu kia rồi nói:

- Hai vị giáo sư này có nhiều vấn đề phải làm rõ, có thể một trong hai vị này sát hại Son Sen nhưng Tôn Thất Sắc đã rời hiện trường một cách bí ẩn và đi đầu đó buộc chúng tôi phải phát lệnh truy nã ông ta ngay lập tức. Một ngày đẹp trời nào đó sẽ đến lượt Samdech.

Hà Phan trong giây lát hoàn toàn đồng tình nhận định khá logic này. Món tiền 20 triệu đô la quả là hấp dẫn bất cứ ai nhưng đối với một nhà khoa học danh tiếng coi tiền là thứ phù phiếm thì e rằng chưa thuyết phục cho lắm. Nếu lập luận động cơ ám sát là để trả thù cho 2 triệu lính hồn oan khuất, cho hàng vạn bộ đội tình nguyện hay thậm chí là cho cái bàn chân cụt của ông ta thì nghe còn vẻ vang hơn nhiều.

Tuy nhiên Hà Phan không muốn nhắc lại quá khứ, cũng như chỉ huy Heng Sovan đang không muốn tranh luận gì ngoài mong muốn anh phải nhận tội làm gián điệp và thành khẩn khai báo.

Trước thái độ dè dặt của viên chỉ huy khi nói về Samdech, Hà Phan chợt lóe ra một ý nghĩ:

Phải chăng Samdech đã dùng uy lực của mình để bao che cho Tôn Thất Sắc bỏ trốn với chiếc đầu của Son Sen? Anh xin lại tấm ảnh quan sát lần nữa. Rõ ràng đây là ảnh tối mật. Có lẽ chụp lên nên trong ảnh chỉ thấy Tôn Thất Sắc đứng sát chiếc giường của Son Sen. Khuôn mặt mập ú với đôi mắt lé đặc trưng dễ nhớ của tên diệt chủng. Khi còn là lính trinh sát, mọi bức ảnh về các thủ lĩnh Khơ Me Đỏ từ Polpot, Yeng Sary, Tamox, Son Sen phải được trinh sát ta thuộc mặt để phòng chúng trà trộn vào dân thường khi chạy trốn. Nếu Tôn Thất Sắc và Samdech có quan hệ bí mật với Son Sen thì quả là một khúc xương khó nuốt trôi cho hai dân tộc.

Đi đâu chưa thuyết phục nổi anh là, một người như Tôn Thất Sắc sao lại không công khai chuyện đó. Thế nhưng rất tiếc đây lại là suy diễn cá nhân mà không có cơ sở khoa học. Tai hại hơn, sự xuất hiện của anh ở đây bị họ lôi vào cuộc với tội danh gián điệp. Hà Phan nhắm mắt nghĩ về quê hương, nghĩ về người vợ thương yêu mới cưới của mình. Anh dần hiểu ra rằng còn lâu anh mới có thể được trở về.

Câu nói mang tính cảnh báo của Samdech còn ám ảnh lấy anh “sự xuất hiện của anh ở đây là một sai lầm, anh nên rời Campuchia sớm nhất có thể” Tiếc thay, anh không thể làm theo ý ông ta được.

Viên chỉ huy dường như hết hi vọng vào sự thành khẩn của Hà Phan. Anh ta hỏi dồn:

- Hãy trả lời tôi đi, ai phái anh đi tìm Tôn Thất Sắc? Ông ta ở đâu?

Người thợ hàn Nguyễn Hà Phan chỉ còn biết ngậm miệng nuốt khan. Viên chỉ huy liên tục tấn công bằng những lời tố cáo mới.

- Anh khoác trên mình chiếc áo Chữ Thập đỏ để che đậy cho một mục đích đen tối, kì thực ông đang đi tìm chiếc đầu của Son Sen và móc nối với tên thủ phạm Tôn Thất Sắc. Nếu anh không khai chúng tôi sẽ tự đi tìm, nhưng tôi nói trước rằng đến khi đó anh không còn cơ hội hưởng khoan hồng của Quốc Vương nữa đâu nhé.

Chỉ huy Heng Sovan chán nản mang tấm ảnh vứt vào ngăn kéo rồi quay lại với một giọng dọa dẫm:

- Anh sẽ có nhiều ngày để làm việc với tôi, hãy nghỉ ngơi cho lại sức đã nhé, nhà nghỉ chúng đang chờ ông kia!

Chương 17

T

rong ngôi nhà khách 3 tầng thuộc Bộ Tư Lệnh, Hà Phan ngồi trên chiếc giường mộc, lưng dựa vào tường. Anh ngậm ngùi khi nghĩ đến thân phận mình lại bé nhỏ đến vậy. Cái thẻ Hội chữ thập đỏ và lời giới thiệu đầy trọng lượng của vị giám đốc Viện quân y không có nghĩa lí gì với viên chỉ huy sắt đá này. Hà Phan tin chắc viên chỉ huy cố tình không hiểu việc nhân viên Chữ Thập Đỏ đi tìm tung tích một người mất tích là không vi phạm điều khoản của luật pháp cũng như 7 nguyên tắc đẽra của Hội này. Đến nay, mặc dù Hội chữ thập đỏ Quốc tế đã có mặt trên 130 nước và được mọi dân tộc hoan nghênh vì những tiêu chí hoạt động mang tính nhân đạo của mình. Tuy nhiên ít ai hiểu được rằng người sáng lập ra tổ chức này là một thanh niên Thụy Sĩ. Anh này đau lòng trước cảnh la liệt quân nhân và dân thường tả tơi máu đổ dưới bom đạn mà không được cứu chữa. Ý tưởng của anh ta là lập một nhóm những người dám xả thân vì đồng loại để vào chiến trường giúp đỡ các nạn nhân còn sống và mai táng xác chết. Việc làm của Hà Phan suy cho cùng không khác người thanh niên Thụy Sĩ kia là mấy.

Anh chỉ làm những gì anh cho là đúng.

Trong trường hợp vị bác sĩ đang mất tích và một thi thể không đầu nằm trong rừng cần được thu hồi đầy đủ là một nhiệm vụ vừa nhân đạo vừa cấp thiết. Đây chính là tình thần của một hội viên.

Giờ đây, muốn làm gì thì việc đầu tiên của anh là phải thoát ra khỏi bốn bức tường phi lí này. Mọi cuộc liên lạc của anh chắc chắn sẽ bị nghe lén, có lẽ vì thế mà họ chưa tước mất chiếc Gamin này. Viên chỉ huy có thể di lí anh đến địa điểm khác hoặc đến lấy cung ngay bất cứ lúc nào. Cần phải ra khỏi đây. Hà Phan tự ra lệnh.

Đứng trước cửa sổ anh quan sát kĩ bên ngoài hòng tìm một kế hoạch “vượt ngục” ngay trong đêm nay. Ngôi nhà khách nằm khá riêng biệt với các công trình xung quanh, bên phải là ga ra ngoài trời. Phía trước là một sân bóng đá. Phía sau là một vườn cây cao tán rộng.

Trời về khuya, những bóng áo rằn ri thưa dần. Ánh điện sáng trưng. Trước khu nhà khách vài chục thước có hai cảnh vệ mang súng trường đi tuần, chốc chốc họ dừng lại để nhìn lên phòng anh. Nhìn họ, anh nhận ra một sự khô hời ở đây, lẽ ra cái biển “Nhà khách” để dưới tầng phải đổi thành “Nhà tù” thì đỡ mâu thuẫn hơn. Thoạt nhìn, muốn thoát hay đột nhập vào đây gần như không thể.

Rảo loanh quanh trong căn hộ khép kín như chú hồ đoi, chốc chốc anh lại ngó ra ngoài cửa sổ đây thêm muốn. Hàng song sắt phi-18 mà nếu có cửa như các chiến sĩ Côn Đảo anh cũng mất tối thiểu nửa tháng làm việc. Cửa chính thì bị khóa ngoài và một bảo vệ hành lang sẵn sàng can thiệp nếu xảy sự việc ngoài ý muốn.

Tất cả tĩnh lặng, Hà Phan leo lên bậc cửa sổ khảo sát ô quạt thông gió.

Ngay lúc đó có tiếng bước chân dừng lại bên ngoài hành lang. Hà Phan nhẹ nhàng nhảy xuống đúng lúc gã bảo vệ mở khóa đi vào:

- Anh lục đục cái gì thế?

- Tôi đâu làm gì.

Tên gác ngó quanh quất rồi lại khóa cửa.

Hà Phan lặng thinh để ý tiếng bước chân hẳn dừng lại phía bên ngoài. Lần này anh không xoay sở được gì nữa. Anh trở lại chiếc giường đơn đặt lưng xuống suy nghĩ cần phải làm gì trước nếu như anh... được thả.

Chương 18

Pu-vek dường như không đủ sáng suốt để ngộ rằng hẳn đang ách trên vai một sứ mệnh không tưởng. Ngay cả trong mơ hẳn cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến một ngày nào đó hẳn sẽ mang vũ khí đột nhập vào một căn cứ quân sự để gây tội ác. Cuộc đời dữ dội và ngắn ngủi của một sát thủ sẽ dừng bước ở đây sao. Vào thánh địa của chiến tranh mà gây chiến thì chắc chết. Hẳn sẽ tan biến trong lò lửa như một que diêm bị ném vào bếp.

Nhất định đã có sự nhần lẫn nào đó.

Theo hẳn, thiết bị điện tử dò mục tiêu mà mục Chuyên gia lờ hẳn đêm qua không đáng tin cậy. Một kỹ sư điện tử dở dang như hẳn dù dốt cũng hiểu rằng thiết bị càng tối tân càng dễ bị đánh lừa.

Thực tình, hẳn vừa tin tưởng vừa ưa chuộng cách dò tìm thủ công kết hợp xảo thuật hơn. Kiểu như vụ Tôn Thất Sang mà hẳn vừa ghi điểm tối đa với Bề trên là phi vụ mẫu mực đến kinh điển. Nếu có ai biên soạn sách giáo khoa dạy về ám sát, thì thủ pháp của hẳn hôm qua xứng đáng một chương trong đó.

Tận mắt thấy, tận tay sờ và đâm chết con mồi ngay trước mắt mới gọi là thực tin.

Hắn lập luận rằng, được trang bị tinh vi tuốt đỉnh như CIA còn giết nhầm dân thường như ngóe, huống hồ thủ lĩnh hắn lại là một tên cảnh sát đào ngũ với vài chiêu học mót đã lỗi thời. Nằm chờ trong xe đã nửa ngày hắn mới nhận được cú điện thoại của Chuyên gia. Cú điện này chỉ rõ vị trí tên cảnh sát nghiệp dư trong Bộ Tư Lệnh. Hắn lôi chiếc bản đồ Bộ Tư Lệnh mà chuyên gia gửi kèm khẩu súng nghiên cứu nát cả buổi sáng. Lôi khẩu Marui Glock ra ngắm nghía, Pu-vek nghĩ ngợi một lúc làm thế nào để đột nhập vào đó. Bỗng dưng Pu-vek thoáng chút thối chí. Tên sát thủ quyết định gọi Chuyên gia để kiểm chứng lại lần nữa. Đồi bên kia có giọng nữ bắt máy.

- Chamneng-kar hả. Có chắc là thằng kia đang bị giam trong đó không đấy?

Giọng nữ:

- Chính xác, anh không dám vào đó hả. Đừng quên lời thề hôm qua đấy! Sáng nay cao hứng trước người đẹp mà hắn thề xong việc trong 12 tiếng, nay có khi phải gia hạn thêm không chừng. Hắn khẳng định lại thông tin:

- Tọa độ chính xác, nhà khách, dãy 13 tầng 3. Blok Hiến binh Hoàng gia.

- Thì đúng như thế.

Pu-vek vuốt nhẹ nòng súng đáp:

- Ta nên chờ nó ra ngoài rồi thịt, vào đó tôi sợ ném chuột vỡ bình.

- Không, chính vì hắn ở đó nên phải ra tay ngay lập tức.

Pu-vek im lặng một nhịp:

- OK, chờ tin vui.

Chưa từng từ chối nhiệm vụ nào được giao cho dù quá sức hay nhàm chán.

Ám sát là niềm đam mê, nghĩ đến con mồi bị bắt xuyên sọ làm hắn ngứa ngáy đôi tay từng vấy máu của mình.

Pu-vek ngẩng bật dậy từ hàng đệm sau chiếc SUV. Mở chiếc ba lô mà chuyên gia đưa, hắn diện bộ quân phục y hệt đám lính gác mà hắn nhìn thấy trước cổng Bộ Tư Lệnh. Nhét lại khẩu Glock gắn ống giảm thanh trong túi quần, dao găm Boker dắt bắp chân. Một quả lựu đạn da láng M67 cài thắt lưng. Nghĩ về chiếc búa thô sơ đem qua tại Hà Nội, lần này sự chuyên nghiệp tăng lên gấp bội.

Mình chỉ có 2 tiếng. Hắn tự nhắc nhở.

Tên sát thủ lái chiếc LX470 đến cuối đại lộ Sivatha nơi cách tường bao Bộ tư Lệnh 200 m rồi đỗ dưới một khóm cây bên đường. Quan sát phố xá tấp

nập trước sau một hồi, tên sát thủ kiểm tra lại vũ khí, tắt hết các phương tiện liên lạc rồi bước xuống. Hắn đi bộ dọc quanh thể được bảo vệ nghiêm ngặt chỉ sau Cung điện Hoàng gia và Điện Chamcarmon đến vị trí được vạch sẵn trên bản đồ thì dừng lại nghe ngóng.

Nhanh như một con mèo, hắn áp sát mảng tường bám lên đỉnh rồi nhảy xuống. Nằm trong vùng góc chết của các Camera hắn nép vào góc tường quan sát thật kĩ.

Căn phòng được cho là nơi giam giữ con mồi đang sáng đèn nằm phía bên kia dải cây rậm rạp. Hắn liếc nhìn lên qua dải cây bám sau dây nhà ba tầng rồi leo lên bằng đường chống sét. Dẫm lên bậu cửa sổ ngó vào trong, hắn thấy sai số vị trí mà Chuyên gia chỉ điểm không quá 3 mét.

Trong căn buồng duy nhất có ánh đèn này, một người đàn ông trông mệt mỏi đang ngồi co ro một góc. Anh ta hình như đang xem sách bên ngọn đèn bàn, tóc ngắn, trán rộng cùng với cơ thể tráng kiện không thể chê được. Nét mặt đăm chiêu nhìn lên trang giấy toát lên sự thông minh điềm tĩnh. Không cần đối chiếu với bức ảnh mang theo, tên sát thủ nhận ra đây chính là người đàn ông đêm nay phải chết.

Hắn chỉ thắc mắc một điều rằng, không hiểu sao Bề trên luôn ưu ái dành cho hắn những con mồi trí thức ưu tú đến vậy. Pu-vek dành cho anh ta năm giây cuối nguyện trước khi rút khẩu Glock.

Hắn luồn đoạn nòng giảm thanh qua cánh quạt sắt đang quay vù vù trên lỗ thông gió ngấm đúng trán con mồi rồi riết nhẹ ngón trỏ. Bỗng có tiếng chuông làm hắn thót tim, một chiếc điện thoại trong phòng reo vang. Mục tiêu vội đứng dậy tiến về góc phòng khuất tầm khẩu súng. Chỉ một tích tắc là khừ. Hắn nghiến răng khi bỏ lỡ giây phút ngàn vàng.

Hà Phan đang ngẫm tính kế thì có tiếng bíp bíp vang lên. Chiếc điện thoại bật sáng. Anh bật dậy đi về chiếc bàn nhỏ góc nhà nơi chiếc Gamin báo hiệu tin nhắn đến. Anh biết một tin nhắn quảng cáo ập đến lúc này cũng làm nguy hiểm đến tính mạng. Thực vậy, tiếng chuông này không lọt qua tai tên lính canh bên ngoài. Cánh cửa tách một tiếng rồi mở tung, viên lính canh lập tức xuất hiện như bắt được quả tang vụ trộm. Tay hắn chỉ chiếc điện thoại trên tay anh:

- Này, đừng có xóa đấy nhé!

Hà Phan cười thầm, hóa ra chúng có thể ghi âm mọi cuộc gọi nhưng tin nhắn thì không đơn giản để đọc trộm. Anh đọc lướt trước khi bị tên lính

thô bạo giết mất. “Hãy cứu tôi ngay, chúng đang giam tôi trong chiếc hang đá trên đỉnh Xrong Krau - Tôn Thất Sắc. sender: +000992”

Mắt Hà Phan quắc lên. Đây chính là số máy đã gửi tin hôm qua. Chưa kịp chuyển tin này cho Rai mà sắp đến lúc chiều thì gã bảo vệ đã xấn tới cướp ngay trên tay anh.

- Đề nghị anh cho kiểm tra máy.

- Anh đừng động vào. – Hà Phan tay nắm chặt máy.

- Chớ lệnh hử? - Miệng nói tay làm, tên lính giết máy ngay trên tay anh.

Không thể để lộ bí mật, Hà Phan xông vào giành lại máy làm chiếc Gamin vắng trên sàn nhà. Gã bảo vệ lao tới khom người nhặt nhưng bị anh đẩy nhào vào góc giường. Nhanh tay hơn hẳn, anh vọt rồi nhặt lên xóa tin.

Một cuộc xô xát với tên lính canh quả là không hay ho gì khi đang nằm trong lãnh địa của hắn. Không thêm ngời dậy, gã rút bộ đàm gọi ngay đồng nghiệp đang gác dưới sân. Cả hai không thể ngờ rằng mọi diễn biến đang nằm trong tầm mắt của “Rắn hổ mang”. Một họng súng đen ngòm lộ dần ra sau cánh quạt.

Pu-vek đứng cheo leo ngoài bậc cửa sổ, tay trái bám vào tấm ô văng mỏng manh. Tên sát thủ tăng hết độ rướn nhưng con mồi vẫn chưa đi vào vào tầm ngắm. Tứ chi hắn mỗi như. Tấm ô văng dày bảy phân đã phát ra những âm thanh răng rắc nhỏ khi phải gồng lên đỡ tấm thân 75 ki-lô của hắn. Giá như hắn đến sớm nửa phút mọi chuyện đã kết thúc. Giờ đây tình huống đang trở nên khó lường và sẽ diễn biến bất lợi khi vài tên vệ binh sẽ đến trong chốc lát. Cần ra tay ngay.

Hắn đu mạnh tay trái nhằm phân phối trọng lực lên tấm ô văng đồng thời dướn cao thêm vài phân. Tất cả đều vô hiệu.

Kẻ cần chết thì khuất, Kẻ không đáng chết lại phơi thây dưới nòng súng.

Hắn không thể đợi thêm dù một giây.

Thế nhưng cái đầu kia chưa chịu lộ ra thì bắn thế nào đây. Không sao, câu trả lời nằm ngay bên thắt lưng.

Pu-vek thu khẩu súng vào bao rồi móc trái phá M67 lạnh ngắt đưa lên hàm răng. Hắn biết vụ này sẽ kinh động quốc gia nhưng không còn sự lựa chọn nào khác. Hắn nghiêng răng rút chốt.

Một tiếng xoẹt khê vang lên. Tay trái chộp chặt cánh quạt đang vù vù, tay phải luồn vào trái phá rồi ngả lưng về phía sau lộn tung người xuống đất.

Mặc dù đang giăng co chiếc Gamin nhưng đóm lửa sáng lóe trên nền nhà cũng là lúc Hà Phan chu ối thân ra ban công. Một tiếng nổ long trời hất hai người té xuống hiên tầng một. Hàng tấn gạch đá tung lên trời. Hà Phan té sấp xuống đất chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một thanh chắn bê tông rơi trúng cánh tay trái. Đất đá tấp đầy người. Anh đau đớn ngoái đầu lại thấy gã bảo vệ nằm vắt ngang rãnh nước, y bất động hoàn toàn khi chiếc cột hiên đè ngang ngực.

Như một phản ứng dây chuyền bị kích hoạt, tiếng còi báo động réo lên xé tan màn đêm. Từ đài quan sát trung tâm, một quả pháo sáng được bắn lên soi rõ từng ngọn cỏ. Các toán quân tủa ra từ các dãy nhà. Hà Phan nghiêng rằng vẫn thanh chắn bê tông rồi gồng mình vùng dậy, toàn thân đau nhói. Máu trào ra ướt cả vạt áo. Như một bản năng sống còn, anh vùng dậy lao vào chỗ tối nhất. Cơ hội trốn tù đến bất ngờ nhưng phải trả bằng máu.

Chương 18

C

Chỉ huy Heng Sovan tung mình tỉnh dậy khi tiếng nổ kinh hoàng như sét bên tai. Cánh cửa kính rung lên bần bật. Anh ta tung chấn vùng dậy rút khẩu Makarov trong ngăn lên đạn rồi mặc nguyên áo may ô lao ra ngoài ban công. Sau tiếng nổ là tiếng còi báo động réo rất vang lên từ đám cháy cuối khuôn viên Bộ tư lệnh. Bỏ mẹ rồi, đúng nhà giam tên gián điệp.

Chỉ huy bước vội vào buồng bật máy bộ đàm liên lạc xuống đội lính gác nắm tình hình rồi dùng mật khẩu phát lệnh trực tiếp cho trung úy Chap Narith đang trực ban.

- F2 gọi Chim Cắt! Cho lập các trạm kiểm soát tại năm trục đường dẫn ra ngoài Siem Reap. Trung lực lượng chính dọc trục Sisophon - Pnompenh. Hết mệnh lệnh.

Chỉ huy Heng Sovan vút chiếc máy kêu rào rào tạt âm lên giường rồi với bộ áo quần sĩ quan trên móc, xỏ nhanh đôi boot bọc kim loại rồi lao sầm sầm xuống cầu thang bộ về phía ra ra. Tay anh ta dí sát môi chiếc bộ đàm liên tục đi đầu phối đội quân phản ứng nhanh của mình.

Chiếc Hummer gắn đầy thiết bị liên lạc khởi động máy rồi dũng mãnh lao qua cánh cổng Bộ tư lệnh nhằm hướng Pnompenh tăng tốc. Nhốt kín để bắt.

Một thành phố không quá một triệu dân và năm trục đường nối với bên ngoài là không quá khó để bắt một đối tượng dù hắn có tài ẩn náu đến đâu. Lệnh giới nghiêm đã được cấp trên phê duyệt ngay tức thì. Các trục đường lớn nhỏ bị đóng kín, thành phố bị cô lập, chia ô, rồi tung các toán bộ binh đi lùng thì đến con chuột cống cũng bị lôi ra khỏi tổ. Chiếc nơm khổng lồ đã úp xuống và chỉ việc thò tay tóm lấy con cá. Nếu việc bắt anh ta trên núi Dangret đem qua là một nước cờ mạo hiểm về nhân quyền thì giờ đây, sau vụ đánh bom Bộ tư lệnh này, chỉ huy Heng Sovan có đủ mọi lý do để tống cổ hắn vào ngục tối, thậm chí bắn bỏ ngay lập tức.

Các phần tử và tổ chức quá khích mấy năm gần đây ngoi lên không thiếu. Điển hình là tên Kim So Vath cần đầu một nhóm khủng bố âm mưu phá

hủy tượng đài hữu nghị Việt - Cam đã bị lôi ra xét xử. Những điệp viên người Thái đầu bị âm thầm trục xuất hoặc ra tòa công khai. Vụ lớn nhất phải kể đến Chhun Yasith, thủ lĩnh nhóm nổi loạn Các chiến binh Tự do này đã tổ chức một âm mưu đảo chính đẫm máu bất thành chống Thủ tướng Hun Sen hồi năm 2000. Hơn sáu mươi tay súng có trang bị súng AK-47 và rocket đã tấn công vào các cơ quan chính phủ Campuchia, kể cả Bộ Quốc phòng, Hội đồng Bộ trưởng và một bộ chỉ huy quân sự. Hàng chục người thiệt mạng và hơn 100 người bị bắt sau vụ này. Mấy bài học xương máu đó đã cho Heng Sovan và thuộc cấp nhiều kinh nghiệm đối phó.

Tuy nhiên, việc tên gián điệp người Việt có khả năng đưa thuốc nổ làm đại náo Bộ tư lệnh lại là một chuyện cực kỳ. Đáng nói hơn, chính tên gián điệp này đang chứng tỏ những cáo buộc của Heng Sovan chỉ vài nay hoàn toàn có căn cứ.

Viên chỉ huy trẻ này tin chắc sẽ gây chấn động lớn về mối quan hệ bí mật giữa tình báo Việt nam và các trùm Khmer Đỏ. Tóm sống tên này là một việc vô cùng cấp thiết. Dù sao, một tên gián điệp người Việt là một món lạ miệng nhất trên mâm thành tích đầy ắp của Heng Sovan.

Chiếc Hummer mở hết tốc lực lao về phía Pnompenh để lập một chốt chặn chính yếu. Chỉ huy Heng Sovan tin chắc rằng họ sẽ tóm gọn con mồi trước rạng sáng. Việc tên gián điệp vừa gây ra vụ khủng bố ít có khả năng ẩn náu lại trong thành Siem Reap chật hẹp. Khả năng hắn chạy trở lại khu vực bị bắt lúc chỉ vài cũng gần như bị loại trừ. Xác suất lớn nhất là y chạy về hướng Pnompenh rộng lớn. Chính vì vậy nên anh ta quyết định làm một chiếc thông lọng treo đầu chân cầu Kralanh. Trong khi đó, trung úy Chap Narith đội trưởng đội PMBU, cánh tay phải đắc lực của Heng Sovan trong vụ án này cũng đã vào sẵn vị trí mai phục.

Bất chấp luồng đèn pha quét lia lịa trên sân, Hà Phan lao ra sau khu nhà rồi băng qua dải cây để thoát. Một bóng đen đang leo tường phía trước làm anh thoáng sửng sốt. Để tránh va chạm với kẻ lạ, anh vội hất biến mất rồi cũng bám theo nhảy ra ngoài.

Mọi đầu đón tạm biến mất.

Hà Phan nhảy ra đường rồi chạy thục mạng về phía đại lộ Achamean lấp lánh ánh đèn xe. Anh để ý người đàn ông cao lớn mặc quân phục lúc này chạy rất nhanh trước mình về phía vườn hoa đối diện. Mặc dù đang cần

tìm lối tẩu thoát nhưng anh vẫn dỗi mắt khi hẳn đang lên một chiếc SUV. Chiếc xe mất hút về phía quảng trường Imperial Angkor.

Lúc này khu phố bắt đầu náo loạn, người đi đường đang nháo nhác nhìn cuộn khói và ánh lửa sáng rực bên trong Bộ tư lệnh. Hà Phan lao hẳn ra đường vẫy xe ôm nhưng không hề có chiếc nào. Bỗng một chiếc tuk tuk chạy rề rề ngay sát vỉa hè.

- Tuk Tuk. - Không đợi chiếc xe dừng hẳn Hà Phan nhảy phốc lên.

Thay vì chạy đi, gã lái xe nhảy xuống nhìn vị khách máu rồng rồng đầy sợ hãi.

- Đi viện hả?

- Tất nhiên, đi ngay cho.

Còn lâu mới phải nhập viện. Hà Phan thẫn nghĩ.

Chiếc xe phóng lên mười mét thì gặp đèn đỏ và dòng người hiếu kỳ chen lấn tắc nghẽn hết ngã tư. Không ổn rồi.

Anh lên xuống băng qua đường sang phía bên kia trong khi gã lái xe đang dán mắt vào đám chá

Sang bên kia đường anh chạy dọc theo vỉa hè dưới tán cây tối om, ngày thường đây là tụ điểm xe ôm thế mà giờ đây họ tản đi đâu hết.

Những hồi còi báo động réo inh ỏi góc phố. Phía bên kia đường ngay cổng Bộ tư lệnh, những chiếc xe bị bùng chất đây lính tỏa ra tứ phía. Đang tìm hướng an toàn để chạy chọt anh thấy đèn đường chuyển sang màu xanh.

Một chiếc xe Reo chở gỗ đang rú ra. Hà Phan vội vấp băng qua dòng xe máy rồi bám lên thùng xe Reo.

Chiếc xe chuyển bánh.

Nằm im trên thùng xe, anh hi vọng chỗ nấp di động này sẽ đưa anh ra khỏi nơi đây. Vừa đặt lưng xuống, bỗng từ phía sau có ánh đèn pha sáng chói rồi tiếng còi hú réo rất.

Hà Phan thấy toàn thân mình rõ mồn một trước ánh đèn, và anh chỉ còn cách nằm dọc thật sát giữa hai khúc gỗ, thân xác anh lúc này cũng đã trở như củi khô. Chiếc xe quân cảnh ào lách lên khi chiếc xe gỗ chậm lại nhường đường. Thật may mắn.

Nấp trong thùng xe, Hà Phan cố hình dung lại phương hướng mà phương tiện này đang đi.

Rõ ràng chiếc xe này đang chở gỗ từ miền rừng xuống thành phố. Trời tối không một ánh sao nhưng anh đã định hướng xong. Không nghi ngờ gì nữa đây là trục đường lớn. Chiếc xe đang chạy từ miền tây xuống Pnompenh

và anh đang xa dần phía tây bắc, xa dần nạn nhân bắt cóc đang chờ anh từng phút từng giây. Cần phải đi ngược lại. Anh nghĩ.

Vừa cựa mình, cánh tay trái trở nên đau nhói. Anh sờ thấy tay áo ướt đầm và sưng phù. Gãy xương rồi.

Hà Phan nghiêng rằng rồi tiếp đi trong đau đớn. Còn sống là may lắm rồi. Số anh vẫn đỡ hơn gã bảo vệ kia nhiều. Không biết tính mạng gã ra sao sau khi chiếc cột nặng gần chục tấn đè lên người. Anh vẫn chưa hết bàng hoàng sau vụ ám sát. Ai đã mưu sát anh? Hà Phan chưa đủ bình tĩnh để suy nghĩ, nhưng tại sao lại phải giết anh? Chắc chúng thấy trước nguy cơ nào đó từ anh. Hay vì anh biết nơi giam giữ vị bác sỹ nên chúng giết để bịt đầu mối.

Kẻ chủ mưu là ai. Vở kịch tồi của viên chỉ huy Heng Sovan? Của bác sỹ Samdech? Hay biết đâu đây là âm mưu của... Trăn Phách? Ông ta muốn dùng cơ hội này để đẩy anh đi thật xa rồi loại bỏ một cấp dưới có khả năng hiểu những việc làm mờ ám của ông ta? Thảo nào ông ta bóng gió anh viết di chúc.

Thuyết hoài nghi cho phép anh được nghĩ thế.

Dù cái gì đứng đằng sau thì cũng không quan trọng bằng việc phải khẩn trương tìm ra bác sỹ Săc. Ông ta bị đe dọa là có thật. Gạt hết ý nghĩ rồi ren trên, anh quyết tâm làm hết khả năng vì ông ta.

Hà Phan ngóc đầu lên nhìn qua thành xe thấy một chiếc xe khác đi ngược chiều.

Mình phải đổi xe.

Hai xe chạy chậm lại để tránh nhau, anh ngẩng hẳn dậy và thất vọng vì đó là một chiếc container loại 40feet to kềnh, ngẩng chông chênh trên nóc kia chỉ làm bia cho bọn lính tập bắn. Anh lại nằm phệt xuống nghe ngóng. Không phải đợi lâu, chiếc xe gỗ lại chạy từ từ rồi dừng hẳn. Lại một cơ hội.

Anh ung dung đứng dậy và không tin nổi vào mắt mình, một chiếc Hummer dữ tợn đỗ ngược chiều đang chiếu đèn pha vào mặt anh. Một toán quân cảnh đang chặn chiếc xe Reo. Thế là hết.

Pu-vek nhảy qua bờ tường sau vụ nổ tại Bộ tư lệnh Quân khu. Hẩn thoát biến như một bóng ma qua đại lộ Sivatha rồi quay lại nhìn cột lửa đang bốc cao trước khi mất hút cùng chiếc LX470 màu đen. Ngoạn mục.

Y ngạc nhiên với cả chính mình khi hành động táo bạo và dứt khoát đến thế.

Điêu tên sát thủ áy náy duy nhất là ném lựu đạn thay vì bắn lén. Suy cho hết nhẽ, việc để lại một xác chết do bị bắn tã hay một vụ nổ thì mức độ kinh hoàng là ngang nhau. Có khác chẳng, vụ nổ sẽ tô điểm cho các bức ảnh màu trên các mặt báo trở nên bắt mắt hơn. Mặc kệ. Hoàn thành nhiệm vụ mới là cái hần cần.

Thật không thể ngờ nổi. Pu-vek phải vội đám bụi bám trên mái tóc xoắn rồi lôi thẳng cravat trước ngực. Vụ nổ kinh động quốc gia. Uy tín của quân đội có giảm sút hay không hần không dám nói nhưng chúng sẽ tìm ra thủ phạm là cái chắc. Càng tốt. Pu-vek nghĩ. Mặc dù sẽ ngỡ nhà đá nhưng danh tiếng hần bỗng chốc sẽ nổi khắp toàn cầu.

Tối qua hần lướt vội mấy trang mạng trên chiếc Iphone và phần khích tột độ khi 85 triệu dân nước Việt kinh hoàng khi phát hiện xác của một tiến sĩ trước cửa chùa. Những lời nhận định và đoán sai bét về tên sát thủ làm hần nhận ra rằng, ở đâu cũng thế, cảnh sát là bọn người ồn ào mà năng lực thì còn phải bàn. Nực cười nhất là mấy bức ảnh truy nã do nhân chứng tả và vẽ trên báo. Những bức họa nghệch ngoạc một khuôn mặt tam giác khá trí thức, tóc xoắn, mắt to mày rậm. Cổ thắt cravat. Hần nghĩ. Bọn chúng đâu biết rằng một nửa đất nước này có tóc xoắn mày rậm, và nếu căn cứ các đặc điểm trên bức ảnh đó mà bắt thì có lẽ người bị tóm trước tiên chính là... Hun Manet.

Cho xe chạy lòng vòng về phía đại lộ Pokambor, tên sát thủ muốn tận hưởng không khí chào đón thảm họa của dân Siem Reap nhưng tắc đường lại ngáng chiếc SUV của hần. Chẳng sao. Chạy ra khỏi ngoại ô với tốc độ cao lúc này mới là kẻ ngược. Ngồi chờ thông đường trong ca-bin, hần ngó về mấy khu căn hộ bên đường. Trên các sân thượng, từng nhúm người túm tụm chỉ trỏ và chụp ảnh đám cháy bằng điện thoại di động. Tính hiếu kỳ cũng làm cho sự kiện này kêu vang hơn.

Số phận con mồi sẽ được chuyên gia kiểm tra điểm thông báo trong chốc lát. Tuy nhiên trái M67 đã trả lời hần tất cả. Các chuyên gia vũ khí Hoa Kỳ khi chế ra trái M67 đã tính toán cho hần rằng bán kính tử vong là 5 mét, tên sát thủ thương không dưới 10 mét.

Ngay lúc đó chiếc Iphone rung bần bật bên hông. Con mẹ chuyên gia này thiêng thật. Hần vội sờn rút chiếc mobi. Nhìn dãy ký tự trên màn hình tim hần đập dồn dập. Không phải Chamneng-kar. Đây là một con người quý hiếm và khó chịu. Những cú điện thoại của ông ta không bao giờ mang tin vui.

Hắn chộn rộn bấm nút thì một giọng giận dữ gầm lên:

- A kòm-púch, mày làm hỏng hết việc của tao rồi.

Nội tạng pu-vek như bị tổng hết ra ngoài. Quay cuồng và trống rỗng.

- Thừa bề trên... chẳng lẽ hắn ta...?

Pu-vek ngập ngừng không dám nói hết câu, hắn biết nếu kẻ thù không chết thì hắn sẽ phải chết.

- Mày phải chịu trách nhiệm vấn đề này.

Pu-vek run lẩy bẩy:

- Xin Bề trên... tha lỗi, nếu hắn chưa chết tôi sẽ cho... nó chết.

- Tao sẽ cho mày cơ hội cuối cùng, chỉ một lần nữa thôi đấy. Chamneng – kar sẽ cho mày biết hắn đang ở đâu. Chờ đấy.

Đầu dây bên kia tắt rụp, Pu-vek như rụng rời từng khớp xương. Hắn cho xe chạy như mơ ngủ trên con phố đông đúc nhật nhòa. Đêm nay, lại một đêm rất dài.

o O o

Hà Phan ló mặt nhìn chiếc Hummer và toán quân lính nhốt đầu xe rồi lại quan sát cánh đồng vắng xung quanh. Bỗng có tiếng quát vang lên làm anh co rúm lại.

- Cho kiểm tra xe.

Có chuyện rồi. Anh nằm lọt giữa hai khúc gỗ lớn. Có tiếng giày bước lại gần rồi một ánh đèn chiếu xuyên thành xe.

- Chở hàng gì đấy?

- Báo cáo các anh, em chở gỗ thuê thôi

- Gỗ cấm hủ, cho xe sát lề đường.

- Dạ, em xin các anh. Các anh cầm lấy... rồi dưỡng ạ.

Một khoảng im lặng đáng ngờ, Hà Phan ló mặt qua thành xe và nhận ra hai viên quân cảnh đang đẩy ngược chiếc phong bì. Mọi sự từ chối đầu báo hiệu một động thái cứng rắn. Anh đang gặp nguy thực sự.

- Trên xe có gì ngoài gỗ không đấy?

Gã tài xế cười khúm núm:

- Báo cáo anh, lại còn gì nữa đâu ạ.

- Khai thật ra. Sau xe có ai không?

Gã tài xế ngần ngại.

- Ô, các anh cứ đùa. Nếu có ai em đi bằng đầu cho anh xem ạ.

Hà Phan lạnh cóng người. Tiếng bước chân bước sát đuôi xe rồi một ánh đèn lia ngược. Tiếng móc sắt cọ vào nhau rồi tiếng loảng xoảng của dây

xích. Tình thế rất nguy hiểm, cần phải trốn ngay. Không thể rơi vào tay bọn chúng lần nữa.

Luồng sáng cực mạnh từ chiếc Hummer bất ngờ chiếu xiết lên đầu anh.

Hà Phan nhẹ nhàng trườn qua thành bên phải. Khi tên lính leo lên thùng thì anh đã treo mình bên ngoài, tay bám chắc đỉnh thành xe.

Hà Phan nín thở khi tên lính sục sạo đến gần. Với sức nặng gần 70kg, tay trái anh bị kéo căng tưởng đứt lìa, máu lại ứa ra.

Anh muốn nhảy xuống nhưng lại sợ chiếc xe chạy mất làm tro xác trên đường

Đổi ngược tư thế, anh co người móc hai mũi chân lên thành xe, thông người xuống đất. Với tư thế này anh cảm thấy bớt đau hơn nhiều. Tên lính lùm mẫm trong thùng xe không thấy liềm nhảy xuống.

Chưa hết, bỗng từ trên đầu xe có tiếng bước chân, một bóng đen đi về phía bên phải. Đến gần chỗ anh, y kinh hãi khi thấy một người độn thổ bất động sát vách ngoài.

- Có người, có người treo cổ! – Y bấn loạn vút chiếc đèn pin tá hỏa chạy ngược lại.

Ba bốn bóng đèn lao sang tức thì. Nhanh như cắt. Hà Phan chống hai tay xuống đất hạ người xuống rồi luồn qua gầm xe biến mất như một con mèo đen. Tất cả đã chạy sang chiếu đèn lia lịa sang thửa ruộng. Hà Phan chui nhanh qua gầm góc đầu lên thấy chiếc Hummer đang mở cửa ca-bin.

Tên lái xe đang cúi húi xách cái can từ trong cốp sau

Cơ hội cuối cùng.

Không lãng phí một giây, Hà Phan chui ra đá mạnh vào khuỷu chân gã tài xế. Hắn ngã sập xuống làm can xăng đổ ừng ộc lên người. Anh nhảy tót lên xe sập cửa vào số đạp ga. Chiếc Hummer chồm lên.

Thấy động, toán quân cảnh chạy sang nhìn chiếc xe vụt lên trước và phải mất vài giây chúng mới biết kẻ lái xe không phải là người của chúng.

- Đứng lại! - Một loạt đạn chỉ thiên nổ xé trời.

Chiếc xe tăng tốc. Toán quân cảnh chồm lên đuổi riết nhưng rõ ràng chúng không phải là đối thủ của kẻ phản bội trắng trợn mang tên Hummer. Ngay tức thì chiếc xe lãnh ngay sự trừng phạt đầu tiên bằng loạt mưa đạn AK từ chính chủ nhân của nó.

Chỉ huy Heng Sovan tối sầm mặt mũi giật khẩu AK từ tay tên lính đích thân nã hết băng đạn lên đuôi chính chiếc xe con cưng của mình nhưng gần đây là không đủ buộc chiếc Hummer chuyên dụng cho quân đội dừng

bước. Viên chỉ huy hạ súng móc tay vào túi và sống người khi nhớ ra chiếc bộ đàm và mọi quân trang của mình đã đi theo tên khủng bố.

- Có thằng nào mang điện thoại không? - Chỉ huy Heng Sovan quay lại cuống quýt.

- Chúng tôi...không mang.

Hai tên lính đứng sau cảm thấy có lỗi khi không thể giúp nổi viên chỉ huy đáng kính trong lúc khốn khó. Nhưng, từ phía sau có tiếng gọi méo mó:

- Đây, thưa chỉ huy... tôi có điện thoại.

Tất cả ngoảnh về phía sau và bàng hoàng nhận ra gã lái xe đang nửa nằm nửa ngồi trên đường. Mùi xăng theo luồng gió xốc vào mũi họ nồng nặc. Bây giờ họ mới để ý đến gã lái xe hơi hên đang tự trả giá. Bên cạnh, chiếc xe Reo chở gỗ lậu nhân cơ hội đã tẩu thoát tự lúc nào.

Chỉ huy Heng Sovan và hai tên lính lao xộc tới gã tài xế. Người anh ta nồng nặc hơi xăng và tay đang bật chiếc điện thoại.

- Đứng bật! – Heng Sovan kinh hãi thét vang khi thấy nhá lên một tia lửa điện. Đám lửa bùng lên tức thì trùm kín gã lái xe.

- Trùm áo lại! trùm lại!

- Heng Sovan giật tung chiếc áo may ô duy nhất trên người cùng với hai tên lính đè sấp hẳn xuống lấp kín, đám lửa được dập tắt ngay lập tức.

Tên lái xe quên cả đau đớn vùng dậy chạy hoảng loạn. Chỉ huy Heng Sovan tóm vội cổ áo bốc khói khét lẹt kéo giật

- Bình tĩnh Nak! ổn rồi.

Tài xế Nak giằng đứt cúc áo sống lên nhưng bị chỉ huy Heng Sovan chộp lấy đôi vai đè sụm xuống. Nak vội quỳ hai chân run lẩy bẩy, miệng gào lạc giọng.

- Thưa chỉ huy, tôi đáng tội chết! Tôi đáng chết!

Chương 19

C

Chỉ huy buông tên lái xe cho hai lính kẹp giữ rồi nhảy xuống ruộng lúi húi tìm chiếc Nokia vắng xuống lúc này gọi điện đập cho Chap Narith. Một lúc sau, chỉ huy Heng Sovan thở phào quay về tên lái xe cháy lem luốc như một con chó vện đang run lẩy bẩy không phải vì rét mà vì bỏng.

- Anh Nak không sao chứ?
- Thừa chỉ huy, không sao. Tôi xin được kỉ luật thật nặng!
- Nói chuyện này sau, trên xe còn bao nhiêu xăng?
- Thừa chỉ huy, đã đến cuối vạch vàng. Chính vì thế tôi tranh thủ đổ thêm xăng nhưng đâu ngờ cái thùng khốn nạn nó...

Chỉ huy Heng Sovan cắt ngang.

- Như vậy có chạy nổi 5 km nữa không?
- Dạ thưa, giỏi lắm thì bảy cây nữa tùy hấn lái nhanh hay chậm.

Chỉ huy Heng Sovan lại bấm chiếc điện thoại gọi ngay cho trung úy Chap Narith đảm trách vai trò chỉ huy và chặn bắt chiếc Hummer, đoạn anh ta quay sang đám lính:

- Các cậu lần sau phải hết sức cảnh giác, trong tác chiến chỉ một phút sơ sẩy là nướng sống cả một đội quân đấy. Rõ chưa?
- Vâng, chúng tôi rút kinh nghiệm.

Tiếng điện thoại trên tay reo vang, chỉ huy Heng Sovan đưa cánh tay trái lên gân gốc áp lên tai. Ba tên lính im lặng nhìn vị chỉ huy mình trái, bộ ngực vạm vỡ, những thớ cơ nổi khối hiện lên dưới ánh lam nhạt của màn hình nokia. Họ nhận ra một nụ cười hiểm hoi trên khuôn mặt chai sạn của viên chỉ huy trẻ.

Chỉ huy của họ luôn vậy, độ lượng và lạc quan trong mọi bi kịch. Chúng ta thầm nghĩ.

Hà Phan ém người sát vô-lăng tránh loạt đạn phá tan kính hậu. Chân phải nhấn kích ga mà vẫn chưa hoàn hồn. Bỗng dưng chiếc xe nghiêng về góc trái phía sau. Mũi xe lạng mạnh. Lốp sau đã nổ buộc chiếc xe trở nên bất trị. Chiếc vành thép nghiêng lảo xạo trên đoạn đường nhựa nhô nhô.

Một tiếng thét vang ngay trong xe làm anh giật bản mình. Anh quay sang liếc nhìn ra một máy bộ đàm gắn trước ghế phụ đang phát các thông báo từ một đi ều phối viên.

- Báo cáo F2, báo cáo F2. Chặn ngay các xe tải chạy về Pnompenh, chặn ngay các xe tải...

Kệ xác nó. Hà Phan căng mắt nhìn con đường tối om, tay phải vật lộn với chiếc vô lăng hòng ghim chiếc xe đang mất thăng bằng. Máy bộ đàm lại réo rất:

- F2 chú ý, đối tượng bị thương tay trái, to cao, mặc áo trắng.

Hà Phan chột dạ nhìn vào cánh tay đang thấm máu của mình. Liếc sang bên cạnh anh thấy một chiếc áo khoác gắn quân hàm phủ lên chiếc ghế phụ. Anh buông vô lăng giật chiếc áo khoác lên người giấu cánh tay.

- F2 chú ý! Khám xét hết mọi xe tải chờ gở tiến về Pnompenh.

Hà Phan lạnh cả người, không hiểu sao quân cảnh lại có thông tin khá chính xác đến như vậy, cũng không ngạc nhiên khi phố phường đông đúc ắt có kẻ nhìn thấy anh. Ngoài ra hàng loạt camera cũng làm tốt việc đó. Rõ ràng thoát khỏi hệ thống an ninh hoạt động hết công suất là đi ều bất khả thi. Một đi ều khá thú vị là quân cảnh đang tập trung vào các xe tải chạy về Pnompenh. Còn anh giờ đây đang cưỡi Hummer chạy ngược lên Sisophon.

Đi trên chiếc xe đặc biệt gần còi ưu tiên, anh chạy xuyên tất cả các ngã ba, ngã tư đang đèn đỏ. Thậm chí anh còn lao cả đường ngược chỉ ều trong ánh mắt sững sờ của toán cảnh sát giao thông.

Tuy thế nhưng Hà Phan không muốn hành hạ chiếc xe đang thương tật này chút nào. Càng thoát ra càng sớm càng tốt. Vấn đề là xuống ở đâu mà thôi. Bên cạnh, chiếc bộ đàm vẫn lạnh lạnh giọng đi ều phối viên.

- F2 nghe rõ không? Trả lời! Tại sao không trả lời?

Tiếng loa giục dã khi không thấy phản hồi. Không để chúng nghi hoặc, anh cần lấy máy đáp.

- F2 nghe đây! - Hà Phan cố gắng phát âm khmer chuẩn và đặt xa micro để tạo tạp âm tránh bị nhận ra giọng.

- F2 nghe rõ không trả lời ngay! - Bộ đàm lại giục.

- F2 đây....kẻ khả nghi đã bỏ chạy về phía Pnompenh.

Nói xong anh tắt hẳn Micro. Chiếc xe ào ào lướt về phía Sisophon. Hà Phan chột dạ khi thấy một thanh barie ngang đường. Anh vội chộp ngay lấy bộ đàm bật micro ra hiệu lệnh.

- F2 ra lệnh tháo khẩn cấp các Barie trong trung tâm. Đi đâu hết xe về phía Pnompenh

Anh lại tắt máy. Chốt chặn thực thi mệnh lệnh chỉ huy ngay tức thì. Chiếc barie bung lên ngay trước mũi chiếc Hummer hung dữ.

Hà Phan không ngờ lệnh của mình phát ra có tác dụng nhanh đến thế.

Chiếc Hummer xé gió lao đi. Đột nhiên một đường nhánh hiện ra trước mắt. Đang phân vân chạy hướng nào thì chiếc bộ đàm lại vang lên. Anh hãm xe lại rồi bật loa:

- Báo cáo F2, các chốt dọc tuyến chính đã hoàn toàn tháo bỏ, Chim Cắt, Hải u đã rời vị trí tiến về Pnompenh. Các chốt nhánh vẫn phục kích.

- Tốt lắm! - Anh ném máy xuống ghế. Tay cầm lô lăng thẳng đường chính tăng ga.

Chạy thêm vài phút, một tín hiệu đáng ngờ lan nhanh khi anh không thấy chiếc xe công vụ nào ngược chiều. Quả nhiên, phía trước bất ngờ hiện lên một chiếc barie căng ngang dày đặc binh lính. Một chiếc bẫy đang chờ anh. Như một bản năng, anh đạp phanh buộc chiếc xe văng xuống ruộng. Chiếc Hummer vung văng như hổ dữ rồi bất thình lình ngược lên mặt đường cao tới nửa mét. Toán lính kinh hãi chạy toán loạn, trong khi chúng chưa kịp định thần thì chiếc Hummer đã quay đầu bỏ chạy. Một phát súng hiệu nổ lên và hai chiếc xe phục sẵn bên đường đồng loạt đuổi theo.

Bất chấp chiếc siêu xe nổ một lớp và người lái hồng một tay. Hà Phan đã kịp thích nghi để đi đâu khiêu và dễ dàng bút lên khá xa. Đến ngã ba lúc này, anh không chần chừ rẽ sang. Chính ngã nhánh này mới không bị phục kích, viên đi đâu phối đã thành công khi lừa được anh. Sau khi bị anh cho ăn quả đắng vài phút, chúng đã dùng ngay chiêu đó trả sòng phẳng món nợ.

Anh tắt hết các đèn rồi duy trì chiếc Hummer với tốc độ 90 km/giờ về hướng nam bất chấp làn đường hẹp. Ngồi trong xe của viên chỉ huy, anh cảm nhận được rằng lực lượng này phối hợp linh hoạt và phản ứng mau lẹ, quả không thể coi thường.

Đã đến lúc chia tay chiếc Hummer, tuy nhiên phải cố chạy thêm dặm km nữa mới an toàn được. Anh nhìn vào gương chiếu hậu và không hề ngạc nhiên khi toán xe truy đuổi đã gần hơn và không chỉ mỗi hai chiếc. Chân phải đã mỏi nhừ vì làm hết công suất, lúc này càng nhấn ga tiếng động cơ lại càng yếu dần. Nhìn lên đồng hồ anh thấy thẳng thốt đọc hàng chữ đỏ chói "fuel low"

Hà Phan hốt hoảng, người vã mồ hôi như tắm. Phía sau đoàn xe ngày càng đến gần. Thật không ngờ chiếc xe này lại cạn xăng không đúng lúc, và như vậy chắc chắn phải có xăng dự phòng.

Anh dừng xe chạy ra sau mở cốp, chỉ thấy một chiếc dùi cui điện vứt lẫn lóc. Bây giờ anh mới nhớ gã lái xe lúc này đã lấy can xăng ra ngoài. Hắn đã cho anh một cơ hội, nhưng rồi đòi lại ngay.

Hà Phan lại vào xe đẽm máy như một nỗ lực cuối cùng. Anh tuyệt vọng nhìn đồng hồ “fuel off”. Phía sau, đoàn xe quân cảnh đã phát hiện con mồi đang kiệt sức.

Hà Phan lao ra khỏi xe nhìn quanh. Đờng không trông thấy, chòm đèn pha sáng phía sau sáng lóa. Anh nhận ra có một đường lớn chắn ngang trước mặt. Lập tức anh lóe lên một ý nghĩ.

Hà Phan mở cốp sau lấy ra chiếc dùi cui điện rồi chạy về phía con đường lớn. Khi một chiếc xe máy từ xa lao đến anh dơ chiếc dùi cui làm chiếc xe máy đang lao vù vù phanh một vết cháy đường. Người thanh niên khiếp vía khi bị một cảnh sát giao thông dõ người cầm gậy tác nghiệp trong tình thế rất nguy hiểm. Gã phanh gấp rồi nhìn lên người cảnh sát:

- Này, ông làm ăn kiểu gì thế?

- Xin lỗi, tôi đang đuổi theo một tên cướp, rất tiếc xe tôi hết xăng. Tôi mượn xe máy anh một lát thôi.

- Không được, tôi vội lắm... - Nét giận dữ trên khuôn mặt y dần ra. Gã đắn đo chưa biết nên xử lý ra sao trước lời đề nghị của người đang thi hành công vụ.

Thấy anh ta lúng túng, Hà Phan rồi rít trấn an.

- Hay anh sợ mất xe chứ gì? Đừng lo. Tôi sẽ quay lại trả anh. Đây, anh cứ cầm chìa khóa ô tô của tôi ngồi đây chờ.

Người thanh niên nhìn về chiếc Hummer chết dí bên đường rồi quay sang nhìn người sĩ quan trẻ nhưng đã đeo lon thiếu tá.

Y lắp bắp:

- Dạ... anh cứ lấy mà đi, không sao đâu ạ.

Hà Phan vội lấy chìa khóa từ tay hắn rồi nhảy lên xe.

- Khoan đã. - Gã thanh niên gọi giật lại. - Đẳng nào em cũng chờ anh ở đây

- Cho em lấy quên sách đã. - Gã mở cốp xe lôi ra một quyển sách dày.

Nhìn qua trang bìa Hà Phan biết ngay đó là quyển tiểu thuyết trinh thám “âm mưu ngày tận thế” của Sydney Sharon

Đạp mạnh cần khởi động, chiếc Dream vù mất trong bóng đêm.

Mặc dù nhận được tin về sự cố từ chỉ huy Heng Sovan quá muộn màng, nhưng các dữ liệu về chiếc Hummer đã giúp trung úy Chap Narith có ngay phương án đối phó. Không mất nhiều thời gian, trung úy Chap Narith đã vạch rõ tuyến đường mà chiếc Hummer sẽ đi qua và lệnh cho đi đầu phối viên phát tín hiệu giả nhằm dẫn đối tượng vào bẫy. Từ vị trí ém quân của mình, trung úy Chap Narith đích thân dẫn quân đón lõng. Không sai so với tính toán, chiếc xe cạ xăng chết dí trước cửa ngõ quốc lộ 6. Đoán chắc tên khủng bố đang ẩn nấp đâu đó xung quanh chiếc xe, toán vệ binh đổ quân xuống lòng vực toàn bộ khu vực.

Trung úy Chap Narith siết chặt khẩu K54 thận trọng tiếp cận chiếc xe, anh ta nhìn vào trong từ phía sau ô kính toang hoác và ngạc nhiên không tin vào mắt mình. Đèn trong xe sáng trưng, một người thanh niên bình sinh đến kì lạ. Y gần như nằm ngửa trên ghế lái. Đôi chân vắt chéo trên vô lăng trong khi mắt hút vào quyển sách.

Trung úy Chap Narith đột ngột quay phắt về phía đồng đội đang bám sát phía sau thét vang.

- Tất cả nằm xuống! hấn cho nổ tung xe đấy.

Biết chỉ huy phó của mình hay nổi hứng khôi hài trong những lúc gặp stress, nhưng trong tình huống này tất cả rậm rập bỏ nhào xuống đất.

- Quân chết tiệt! Đứng dậy truy kích.

Viên chỉ huy phó ngao ngán nhìn toán lính túa ra khắp đường rồi chạy hết về hai phía quốc lộ 6, cứng nhắc, thụ động như lũ rô-bốt đời đầu.

Biết kẻ truy nã đã lọt ra ngoài vòng giới nghiêm. Con mồi tưởng như đã nằm trong tầm tay bỗng dừng tuột mất trong gang tấc. Trung úy Chap Narith cũng nộ trút hết dận dữ thúc tan kính lái chiếc Hummer tóm cổ lôi tuột con mọt sách ra ngoài.

- Mày là thằng khốn nào hả?

Gã đi Dream kinh khiếp chưa hiểu sự tình thì bị viên trung úy phả ngay lưng hơi nóng thứ hai vào mặt.

- Cái thằng cha kia chạy đường nào? Hả?

Gã Dream mặt tái đại lấp bắp không nên lời, thế này chẳng thấm vào đâu so với trong truyện trinh thám hắn đang đọc, thế nhưng sự thật hiển hiện trước mắt làm tim hắn chực lộn ra ngoài.

- Hắn đi đường nào? - Trung úy hạ bót cơn giận dữ.

- Dạ... thưa anh, cái anh cảnh sát đi chiếc xe này đúng không ạ?

- Mẹ kiếp, còn thằng chó nào nữa. Nói mau! – Trung úy Chap Narith gào thét.

- Dạ, lổi...rẽ trái. Anh ta đi bằng xe máy...của tôi.

- Xe gì, biển số?

- Dream, biển XR-934 màu tím than.

Trung úy Chap Narith buông cổ áo gã Dream chạy về xe của mình bị gã gọi giật lại như nhớ thêm tình tiết mới.

- Báo cáo anh...!

Trung úy Chap Narith chạy vội trở lại hỏi dồn.

- Nói ngay!

- Báo cáo anh... các anh cứ chờ đây. Viên cảnh sát kia chắc chắn sẽ quay trở lại để đổi xe đấy.

Trung úy Chap Narith cực chẳng đã chạy ngược về chiếc xe của mình hô toán lính tái xuất kích. Một lũ ngốc.

Ba chiếc xe với hai Mô- tô dẫn đường lách qua chiếc Hummer rầm rập đổ ra quốc lộ 6 theo hướng tây trong sự hoang mang của gã Dream. Khi đoàn xe khuất bóng, gã mới lăm lét tìm lại cuốn sách. Dưới bờ mương cạn là quyển sách đã rách toạc nửa trang bìa, chỉ trơ lại nửa dưới với dòng chữ “...Ngày tận thế”

Chương 20

H

à Phan cảm thấy vẩn vơ, chiếc Dream Thái xế màn đêm lao về phía Sisophon. Đường vắng không một bóng người, hai bên lấp loáng những khóm tre già, những rừng Thốt nốt im lìm như những gã khổng lồ lờ lờ biếng nhơ trong đêm. Tất cả như bị đánh thức bởi vị khách vô duyên xa lạ.

Hà Phan định thề nhớ lại tin nhắn cuối cùng. Vậy là Tôn Thất Sắc rốt cuộc đã chỉ rõ nơi bị giam. Núi Kong Krau.

Nếu như tin nhắn hôm qua mô tả một cái hang nào đó đầy xác chết, thì hôm nay địa chỉ đã cụ thể hơn nhiều. Hà Phan nắm khá rõ vị trí hang này trong một lần trinh sát căn cứ địch. Mật danh của nó là hang H núi X. Sự cụ thể hóa này sẽ rút ngắn cuộc tìm kiếm và cơ hội thành công lớn hơn.

Anh còn nhớ cái hang này nằm trên một ngọn núi lớn cây cối rậm rạp và khó tiếp cận, trước đây là nơi cố thủ của du kích Ta Mốc. Sau khi ta chiếm thì bị chúng cài lại đây rầy mình không thể tiếp cận nổi. Anh không hiểu tại sao Tôn Thất Sắc đang bị giam hãm mà vẫn có thể lén lút nhắn tin ra ngoài. Anh cần thông báo ngay cho Trần Phách để lập kế hoạch, nhưng sợi dây liên lạc đã bị cắt đứt khi chiếc Gamin đã tan tành trong vụ nổ. Anh cũng không muốn để lộ vị trí của mình bằng cách bật chiếc bộ đàm trong bao. Mọi chỉ thị mới từ Hà Nội tạm thời bị gián đoạn.

Hà Phan tự thấy đã hai ngày vèo trôi qua, nhiệm vụ của anh không tiến triển được tí nào. Ờn trời, Tôn Thất Sắc vẫn còn sống. Nguyễn Hà Phan này cũng chưa chết. Địa điểm bị giam đã hé lộ. Nếu hai ngày qua anh đang khủng hoảng niềm tin, thì giờ đây anh ngập tràn hi vọng. Trong 7 năm vào sinh ra tchống tội phạm bất cóc. Chưa bao giờ anh lại thấy sự cô độc đến thảm hại như lần này. Biết mình không chống thì chầy sẽ rơi vào tay mật vụ hoặc phải đối mặt với toán sát thủ bí ẩn nào đó. Không còn cách nào khác, anh phải hành động chớp nhoáng và rút.

Chỉ hai người may ra giúp anh được lúc này. Một là Đại sứ quán Việt Nam. Tuy nhiên Trần Phách đã chặn đứng ý nghĩ này bằng một câu đang ngờ: “Bằng mọi giá hãy giấu tung tích của mình và không được liên lạc với Đại Sứ Quán”. Còn một người nữa cũng có thể giúp anh, đó là giáo sư Samdech. Ông ta đủ uy lực và tỏ ra có trách nhiệm. Thế nhưng, chính anh lại rút ván chiếc cầ này bằng lời từ biệt để về nước. Nay dùng một cái gọi điện báo là đang bị cảnh sát truy bắt thì thật giống một trò hài.

Anh đã tính hết nước, cuối cùng, vẫn chỉ còn lại mình ta với ta.

Hà Phan nhận thức được rõ ràng rằng, mối đe dọa cận sườn nhất của anh lúc này chính là lực lượng đặc vụ Bộ quốc phòng. Toán PMBU phía sau sẽ phá hỏng chuyển trình sát này của anh. Từng phút từng giây họ đang ráo riết để bắt sống một kẻ gián điệp dám đánh bom Bộ tư lệnh. Với chỉ huy Heng Sovan, nỗi nhục này chẳng khác nào một người khổng lồ bị tát vào mặt.

Chiếc Dream đang lao vào vào thì một quầng đen hiện lên trước mắt. Anh phanh xe dừng lại, hóa ra đó là một cụm dân cư, nếu không nhầm thì đây là phum Soya.

Anh cầ vào đây gọi điện cho sếp trước khi lao vào chuyển trình sát lạnh ít dữ dội này. Nếu không may anh mất tích, Trần Phách còn có hướng mà đi tìm.

Hà Phan đạp chân chống xe rồi chấn chỉnh lại dung mạo tả tơi của mình. Chiếc áo khác sĩ quan đã thấm máu bên ống tay. Anh cài lại cúc rồi sờ lên túi trước. Một vật cứng trong túi. Anh móc ra nhìn kĩ và nhận ra đây là chiếc thẻ quân nhân. Dưới anh đèn pha, anh đọc kĩ từng chữ:

Royal Gendarmerie of Cambodia

Major– Heng Sovan. Series no: SS 272329.

Vậy là ai. Kẻ nào đang truy kích anh nay đã rõ. Hà Phan hôn lên tấm thẻ rồi cười thầm. Tạm biệt Nguyễn Hà Phan. Từ giờ trở đi ta sẽ là chỉ huy Heng Sovan. Anh nhét thẻ trở lại túi rồi hất ánh mắt tự tin về phía phum Soya.

Chương 21

H

à Nội. Tối 23/3.

Tại tòa nhà chính của Tổng cục cảnh sát quốc gia.

Sáng nay, khi phát hiện ra một lá thư điện tử động trời. Trần Phách và Ngô Minh đã báo thẳng lên phó TBàng Khác Sinh. Lúc đó ông này vừa đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất khởi đầu cho chuyến công cán các tỉnh Tây Nam. Nhận được tin này, ông đã rút ngắn chuyến đi chỉ còn 5 giờ đồng hồ và quay lại Hà Nội trong ngày. Áng chừng Bàng Khác Sinh đi từ sân bay Nội Bài đến cơ quan chỉ một tiếng. Trần Phách đã “mai phục” ngay ngoài phố Yết Kiêu để “đột kích” thẳng phòng làm việc của ông ta.

- Chào lãnh đạo. Rất mừng lại được gặp sếp lần thứ hai trong ngày.

- Đây là việc nghiêm trọng nhất kể từ khi tôi về Yết Kiêu đấy.

Bàng Khác Sinh kéo ghế chỉ tay:

- Việc này các anh suy nghĩ đến đâu rồi?

- Đã hoàn tất, chờ lệnh của sếp nữa là xuất quân.

Như mọi khi, Bàng Khác Sinh nhanh chóng vào đề khi gặp hạ cấp:

- Báo cáo tóm tắt đi.

Bàng Khác Sinh là một con người bận rộn. Ông là một con nợ của thời gian, vị cục phó luôn bị thế lực vô tri này chỉ huy làm ông phải xoay như chong chóng cả ngày và ngay cả trên bàn tiệc. Mỗi khi kết thúc một buổi làm việc với đối tác, câu tự vấn mình của ông là “không biết cha này đã hiểu chưa nhỉ”

Giọng ông ta như chuông kêu:

- Tôi biết có một mối liên hệ giữa tin nhắn và cái chết bất đắc kỳ tử của bác sĩ Sang, theo logic thì kẻ tiếp theo là cậu. Nhưng theo tôi đi đầu đó không cần thiết nữa vì nếu giết cậu thì phải giết gần một nửa Bộ công an mới có thể bịt đầu mối được. Theo cậu, Tôn Thất Sắc đang âm mưu cái gì?

Trần Phách cảm thấy vị sếp này hình như đã đọc trộm được ý mình. Ông hồ hởi đáp:

- Tôi cũng nhận định giống sếp, rõ ràng Tôn Thất Sắc không thừa thời gian để đi với Samdech lên tận vùng chiến sự để thưởng lãm cảnh sắc, trừ khi có mục đích đã tính toán kĩ.

- Tóm lại, có bao nhiêu thư mà Tôn Thất Sắc gửi về sau khi bị bắt, cho những ai, nội dung ra sao?

- Báo cáo sếp, có tất cả ba lá thư, một cho bác sĩ Sang, một cho tôi và một lá nữa rất quan trọng. Chúng tôi muốn gấp gấp sếp là vì bức thư thứ 3 này đây.

- Đưa tôi xem.

- Đây, mời sếp xem.

“Son Sen, hãy hủy ngay cuộc phẫu thuật này ngay lập tức, thả tự do vô điều kiện nạn nhân và bác sĩ ở đây. Bằng không tôi sẽ tiết lộ cho cảnh sát ông đang ẩn náu ở đâu. kí tên: Tôn Thất Sắc”

Bàng Khắc Sinh thốt lên:

- Tôn Thất Sắc biết Son Sen ở đâu ư?

Ông ta đọc xong hai lần rồi tháo cặp kính trắng để lên bàn đưa tay bóp trán.

Trần Phách nói thêm:

- Son Sen đang còn sống không lạ, đi đâu đáng nói là hắn đang nắm Tôn Thất Sắc trong tay.

- Phải làm rõ mối quan hệ giữa bọn họ. – Bàng Khắc Sinh chỉ bức thư nói. Cả hai không giấu vẻ hoang mang. Son Sen là bộ não của con quái vật diệt chủng. Đối với quân tình nguyện Việt Nam, cái tên Son Sen là một nỗi kinh hoàng. Nay có bằng chứng về tội phạm chiến tranh đang bị tòa án quốc tế ECCC truy nã này có mối liên hệ với Tôn Thất Sắc thì giết gân cũng chẳng khác gì tin Bill Laden đang đi đêm với một nhà bác học Mỹ vậy.

Bàng Khắc Sinh nhìn Trần Phách hỏi:

- Vị giáo sư khả kính này đang làm gì cho hắn?

- Theo nội dung bức thư thì có thể hiểu Tôn Thất Sắc đang bị khống chế phẫu thuật.

Bàng Khắc Sinh chau mày như đang tưởng tượng hậu quả xấu nhất khi hai còn người này đến với nhau. Ông nói:

- Son Sen cần ông Sắc để làm một cái gì đó siêu phàm? Suy nghĩ đi. Hãy chú ý các bí mật công nghệ mà ông Sắc đang sở hữu.

- Theo tôi. – Trần Phách nói. - Đối với một kẻ thất bại có chí, Son Sen sẽ dành hết cuộc đời để giành lại những gì đã mất. Những tổ chức tội phạm lớn thường sử dụng các nhà bác học là một xu thế đáng báo động. Trùm

khủng bố số hai Al Qaeda Ayman al-Zawahiri đã chiêu mộ các nhà khoa học để phát minh một siêu bom cấy trong ổ bụng có khả năng tàng hình dưới mọi máy soi. Tôi đang đặt giả thiết về mối quan hệ của họ theo ý tưởng này.

Bàng Khắc Sinh gọi thêm:

- Theo cậu, Son Sen sẽ cần gì ở một bác sỹ như Tôn Thất Sắc?
- Tôn Thất Sắc dành cả đời người để tìm hiểu bộ não, đáng chú ý là bệnh viêm não mà ông đang nghiên cứu. Son Sen là một lãnh tụ cuồng tín, với tài thuyết khách, hấn đủ sức lôi kéo bất cứ ai mà hấn muốn. Cũng như những tên trùm Khơ me đỏ khác từng tốt nghiệp các trường đại học danh tiếng của Pháp, Son Sen sôi tiếng Việt và tiếng Pháhi còn theo bằng tú tài ở một trường của Pháp tại Sài Gòn. Hấn không bao giờ quên mối thù với kẻ đã xóa sổ chế độ mà hấn cùng Polpot khổ công dựng lên. Hấn sẽ dùng Tôn Thất Sắc để trả thù người Việt. Tuổi già thúc giục hấn và ngày đó đã đến.
- Tiếp đi. – Bàng Khắc Sinh mắt sáng lên không chớp.

Trần Phách hửng khởi hấn lên. Những phân tích và suy nghĩ của ông lấy từ cảm hứng Nguyễn Khoa Học, người đã dạy ông nhiều thứ chỉ trong một ngày. Trần Phách tiếp:

- Theo kênh tìm hiểu riêng của mình. Tôi được biết Viện não đang nghiên cứu một loại vacxin mới phòng viêm não Nhật Bản, đây là con dao hai lưỡi. Nếu không được kiểm soát vi khuẩn này có thể thoát ra ngoài và biến thể mới sẽ nguy hiểm khôn lường.
- Biết đâu vũ khí vi trùng là đi ầu Son Sen đang thềm khát?

Trần Phách nhìn ông ta, cũng như ông, họ đã mất ngủ hai hôm nay vì bác sĩ Sang đã bị sát hại dã man, Tôn Thất Sắc thì bị bắt cóc ở nước ngoài. Họ đã nhận ra đây là vụ án siêu nghiêm trọng trong mấy thập niên. Nay quy mô đã lấn sang cả bên quân báo khi biết tin Son Sen là kẻ đang đứng sau âm mưu bí hiểm nào đó.

Bàng Khắc Sinh nói:

- Tôn Thất Sắc và Nguyễn Khoa Học cùng xuất hiện trong cuộc hội thảo về bệnh viêm não tại Campuchia cách đây một năm. Quả thực hội nghị đã kích thích được các nhà khoa học chuyên sâu các đề tài về bệnh não. Nhiều công trình được đưa ra các tạp chí quốc tế chuyên ngành và được đánh giá cao. Phải công nhận Tôn Thất Sắc là niềm tự hào của chúng ta. Thật không may, ông ta lại lâm nạn khi nhiều kế hoạch đang dang dở.

- Hóa ra các ông rất quan tâm đến y học? – Trần Phách tỏ ra rất vui khi Cục phó đã có trong tay sự kiện đáng chú ý trên.

Bàng Khắc Sinh đáp:

- Rất quan tâm nữa là đằng khác. Nhân tài về y học chúng ta không nhiều, vài thập kỉ mới có một người như họ. Nguyễn Khoa Học đang li tâm khỏi chuyên môn để theo đuổi tham vọng khác. Nay Tôn Thất Sắc bị bắt ra nước ngoài cũng là một dạng chảy máu chất xám.

- Một người vì nước như Tôn Thất Sắc không sa ngã trước các bài dụ dỗ bằng tiền tài danh vọng thì phải bằng cách bắt cóc và khủng bố. Mục đích của Sơn Sen là đang âm mưu sản xuất vũ khí sinh học. – Trần Phách kết luận.

- Chúng ta cần biết rõ Sơn Sen lẫn Tôn Thất Sắc đang ở đâu và đang làm gì. – Bàng Khắc Sinh nhìn thẳng Trần Phách ra lệnh.

Sau một cuộc họp hay hội ý có Bàng Khắc Sinh chủ tọa nhất định phải có cái gì đó để hành động. Đã quá lâu mà chưa chĩa được mũi nhọn vào đâu, ông ta tỏ ra sốt sắng. Ông nhìn đồng hồ rồi chốt buổi làm việc bằng một mệnh lệnh:

- Trần Phách, ông phải sang Campuchia làm việc với interpol nước bạn, bắt đầu từ vụ tên hung thủ giết bác sĩ Sang để tìm ra kẻ chủ mưu. Tôi sẽ làm việc với Tổng cục II về hồ sơ Sơn Sen để đi đầu tra từ trên xuống. Tôi tin hai con đường sẽ cắt nhau tại giao điểm Tôn Thất Sắc.

- Tôi đã rõ.

Trần Phách cúi gầm ra về, ông đang như lửa đốt khi hàng trăm phương án đang nhảy múa trong đầu. Hà Phan luôn là con bài bí mật và chìa khóa thành công của ông trong mọi điệp vụ lại đang bị tổng giam ở Bộ tư lệnh. Đã 5 tiếng trôi qua mà ông chưa nhận được tin tức gì từ anh ta. Vũ khí chủ lực của ông vừa tung ra đã bị vô hiệu hóa.

Chương 22

H

à Phan tắt máy dắt bộ xe theo đường mòn vào đến giữa phum. Hai bên đường lác đác những ngôi nhà sàn đã leo lét lên đèn. Anh muốn tìm một máy điện thoại để gọi khẩn cấp cho Trần Phách. Đỗ xe máy cạnh đường, anh tiến vào sân một ngôi nhà sàn nhỏ. Leo chiếc cầu thang gỗ bắc thẳng từ giữa sân lên tầng hai, anh rón rén gõ cửa.

- Xin lỗi, có ai nhà không?

Một người phụ nữ trong nhà bước ra.

- Anh cần gì?

- Tôi cần nhờ điện thoại một lát.

- Nhà tôi không có. - Chị ta dứt khoát.

- Tôi có việc khẩn mong chị giúp.

- Hâm, đã bảo là không có!

Hà Phan hiểu rằng ở nông thôn dùng điện thoại là rất ít, hơn nữa

Campuchia còn nghèo hơn mình. Anh xuống thang ngó quanh những ngôi nhà còn lại, cũng tạm bợ, tối tăm. Kia rồi, có ánh điện hắt ra từ một khung cửa sổ cao cao. Một ngôi nhà sàn lợp ngói khuất sau khóm dừa và ngói lên một cột ăng-ten xương cá cao vút. Trên xứ sở này vào đầu những năm 90, loại cây lá sắt này chỉ mọc trong vườn nhà các doanh nhân hoặc quan chức và là dấu hiệu của nạn tham nhũng trong một chính phủ không được tây phương thừa nhận. Biểu tượng này đã bị đẩy lùi về nông thôn tuy vẫn giữ nguyên giá trị. Nhà chắc khá giả.

Hà Phan đỗ xe trước cổng rồi phăm phăm leo thẳng lên tầng hai. Cửa đã đóng kín, qua khe hở anh nhìn thấy một cặp vợ chồng trẻ với ba đứa con nhỏ đang ăn cơm. Người chồng đang dán mắt lên chiếc tivi màu theo dõi bản tin thời sự buổi tối. Hà Phan nhận ra ngay bên cạnh tivi là chiếc điện thoại bàn mới tinh. Mừng rỡ, anh định gõ cửa thì ngay lúc đó người chồng buông bát cơm xuống mâm rồi chỉ tay lên màn hình gọi giạt giọng:

- Kìa, Bộ tư lệnh bị đánh bom!

Hà Phan rút tay lại rồi nhìn xiết qua khe hở lên màn hình đỏ rực.

Hai thằng nhóc buông bát bột dậy ôm sát màn hình hò reo inh ỏi. Anh chững tức tối lôi xệch hai đứa bé vào chỗ miệng quát tháo. Tiếng cháy nổ, còi cứu hỏa réo rắt phát ra qua đôi loa hi-fi to vật. Cô phóng viên phát các thông điệp lên án kẻ gây tội ác và thề sẽ thẳng tay đập tan nạn khủng bố. Màn hình lập tức phát các đoạn băng do camera quay được tại hiện trường và cách nhận dạng kẻ đánh bom. Ghê thật.

Hà Phan nhìn xuống cánh tay xệ rạc khốn khổ của mình rồi phân vân. Chỉ cần tên “khủng bố” này lộ mặt vào là cả nhà chết khiếp. Không.

Anh vội tụt cầu thang, rồi dắt xe qua những ngôi nhà sàn trống trải nhếch nhác không mấy hứa hẹn. Kia rồi, lại một ngôi nhà hai tầng hiện ra cuối dốc, từ ngoài nhìn vào biết ngay đây là một gia đình kinh tế khá khẩm. Tầng một trống hoác hoặc dùng nơi nhốt gia súc thì thay vào đó là cửa hiệu nhỏ, ánh đèn sáng choang. Làm kinh doanh bây giờ không thể thiếu điện thoại. Anh quyết định vào tìm vận may.

o O o

Trung úy Chap Narith ngồi trong chiếc xe chỉ huy nhằm hướng Sisophon xé nát màn đêm lao đi. Chụp bộ kính nhìn đêm lên đôi mắt, anh ta lia quét ba phía nhằm tìm chiếc xe máy bỏ trốn. Ngay hàng ghế sau, trung sỹ thông tin Sokchea ngồi cạnh chiếc máy vô tuyến 2w cũng kình vô dụng ít nhất là trong lúc này để dành tâm sức cho hai máy điện thoại di động đang chế độ làm việc. Nhận các cuộc gọi khẩn cấp của Sokchea là các đơn vị vệ binh, trụ sở chính quyền xã huyện và tất nhiên là cả cảnh sát địa phương dọc quốc lộ 6 nơi mà tên gián điệp đi qua.

- Báo cáo trung úy! - Sokchea bật máy rồi chỗ môi lên phía trên. - Có một chiếc xe máy đã vào đến phum soya cách đây độ 5 phút, công an xã đã xác nhận.

Trung úy Chap Narith quay phắt về phía sau:

- Hay lắm, nối máy với trưởng công an xã cho. Tên lính thông tin dùng máy di động thứ hai ấn số.

- Trung úy, đã thông máy!

Trung úy Chap Narith tháo kính nhìn đêm rồi lấy máy áp lên tai. Anh ta nói nhất một vào máy:

- Tôi, trung úy Chap Narith, lực lượng đặc biệt PMBU.

-....

- Ông hãy huy động quân khẩn cấp bí mật chặn các ngã đường ra khỏi phum. Tuyệt đối không hấn biết. Tôi nhắc lại, không được để hấn biết.

Chờ lệnh của tôi. Hết.

Trung úy đập máy r ồ quay ra sau:

- Từ đây đến Phum Soya còn bao xa?

Tên lái xe quay sang đỡ lời:

- Hết cánh đ ồng này là đến, độ 2 km.

Trung úy Chap Narith li ền móc bộ đàm của mình báo cáo cấp trên.

- Thừa chỉ huy, không cần tiếp viện nữa. Một tin rất vui sẽ đến với sếp chỉ sau nửa tiếng nữa.

Anh ta tắt bộ đàm r ồ ra lệnh cho lái xe:

- Tắt hết đèn đi, cho xe chạy năm trăm mét nữa r ồ dừng hẳn.

Qu ầng sáng tắt phụt, đoàn xe loạng choạng dưới ánh sao tiến v ề phía rừng cây đầu làng.

Toán PMBU lăm lăm vũ khí nhảy xuống khỏi xe mau lẹ xếp hàng trước mặt Chap Narith. Viên chỉ huy phó dùng tay ra ám hiệu. Trong nháy mắt, toán lính được huấn luyện tác chiến trong mọi đi ều kiện địa hình và thời tiết biến mất trong màn đêm.

Hà Phan tiến vào sân, họ đã chào đón anh bằng những cặp mắt đ ề phòng.

Một phụ nữ trạc ba mươi và một đứa trẻ lên mười đang dọn hàng nhìn ra.

- Chào chị, nhà chị có điện thoại không?

- Có...ai đấy?

Anh mừng quýnh:

- Gọi quốc tế tốt chứ?

- Nội hạt thôi. - Chị ta hạ bao hàng xuống sàn nhà r ồ nhìn người đàn ông lịch lăm khoác đ ồ y như cảnh sát mà họ thấy nhi ều trên tỉnh.

Hà Phan chưng hửng định bỏ đi nhưng chợt anh nghĩ lại. Vẫn có

Bằng mọi giá phải báo cáo cho sếp, nếu không may anh bị bắt hoặc ngã xuống trong lúc này, sếp còn cử người khác tiếp tục sứ mệnh. Thông tin anh đang nắm đất bằng chính mạng sống của mình. Cần chia sẻ ngay cho cấp trên.

- Vậy phi ền chị cho tôi gọi nội hạt cũng được, cước phí tôi sẽ gửi chị.

Biết không thể từ chối, chị ta ngược nhìn chiếc áo đen đeo quân hàm và cất giọng rụt rè.

- Anh cứ gọi, mời anh vào!

- Tôi không làm phi ền chị lâu đâu. Tôi cần liên lạc với cấp trên vài phút.

- Dạ vâng.

- Rất cảm ơn chị.

Hà Phan đưa ánh mắt trung thực nhìn chị ta như một lời trấn an rồi bước vào căn máy quay số. Anh sẽ gọi cho giáo sư Samdech. Ông ta là người duy nhất giúp được anh trong tình huống này.

Khi nhắc máy lên, anh không biết nên thanh minh cho ông ta là tại sao đã lên máy bay rồi còn bỏ xuống quay vào rừng. Anh tin sẽ có cơ hội giải thích sau. Còn giờ đây, tính mạng con tin không thể giao cho một kẻ lừng khừng. Anh ấn số Samdech.

Người phụ nữ và thằng bé tiếp tục công việc trừ đôi mắt. Viên cảnh sát có cánh tay bị thương đi một mình ban đêm đáng để họ lo ngại. Chiếc áo anh ta thật oai phong nhưng họ không thể hiểu chiếc quân hiệu màu đỏ có in hình thanh đoản kiếm và lá cờ trên bắp tay có ý nghĩa gì. Chị ta không thể hiểu rằng nó chỉ có ở sỹ quan Hiến binh Hoàng gia cao quý.

Bỗng có tiếng chó sủa rộ lên bên ngoài, thằng bé mau lẹ dừng tay chạy ù ra ngoài sân. Hấn không thích thú khi bị bắt làm việc.

- Mẹ ơi! Xe máy ai để ngoài cổng đấy hả mẹ?

Chị ta liếc sang người đàn ông rồi nhắc khéo con mình.

- Con nên ra sau nhà trông ngựa và bò thì tốt hơn đấy.

- Thằng bé lại nhảy lò cò vụt mất.

Hà Phan kẹp ống nghe vào cổ, gác cánh tay đau lên đùi. Bên kia đồ chuông khá lâu mà chưa có ai nhắc máy, anh bắt đầu sốt ruột. Người như giám đốc Samdech ban đêm có thể không ở văn phòng.

- A lô, cho tôi gặp giáo sư Samdech.

- Xin cho biết quý danh.

- Bác sỹ Nguyễn Hà Phan. Tôi người quen của giáo sư.

- Anh có hẹn không ạ?

- Không, việc đột xuất quan trọng.

- Vâng, anh chờ máy.

Ba mươi giây trôi qua nặng nề. Đầu giây bên kia có tiếng hắng rồi một giọng khàn khàn quen tai vang lên:

- Giáo sư Samdech đây? Ai?

- Xin chào giáo sư, tôi là bác sỹ Hà Phan đây!

Giọng nói bên kia như vỡ òa.

- Trời đất! Anh về đến Hà Nội sao không liên lạc ngay với tôi? Hôm nay tôi gọi cho anh mấy lần nhưng không được.

- Có tin gì mới không thưa giáo sư?

Giọng ông ta như trách móc:

- Anh không mang mẫu ADN thì chúng tôi kiểm tra cái gì?

- Báo cáo bác sỹ... tôi... vẫn chưa về Hà Nội?

- O... anh chưa về? Chúng tôi đã đưa anh ra sân bay?

Hà Phan đợi câu này đã lâu.

- Vâng đúng là tôi đã lên sân bay nhưng sau đó lại quay lại vì lệnh cấp trên.

- Có gì nghiêm trọng sao? Mà anh đang gọi từ đâu đấy?

Như chợt nhớ ra điếu gì, giọng ông ta trở nên e dè:

- Anh định làm quái gì ở đây thế?

- Thưa giáo sư, tôi đang làm thủ tục về nước thì nhận được điện gấp từ cơ quan lệnh làm sáng tỏ vài chuyện. Tôi quyết định ở lại đây mấy ngày. Rất tiếc, hai hôm nay có nhiều việc nên tôi chưa liên lạc được với giáo sư.

- Tôi đã cảnh cáo anh, ở lại Campuchia lúc này rất bất lợi cho anh.

- Tôi biết, cảm ơn giáo sư, tôi cần ông giúp một lần này nữa.

- Anh đang ở đâu? Tôi sẽ cho người đến bảo vệ ngay tức thì.

- Hiện tôi đang đi Sisophon và không thể gọi cho cấp trên. Giáo sư hãy làm ơn gọi cho sếp tôi và nhắn ông tattheo số này cho tôi.

- Anh cần nhắn gì cho ai chúng tôi sẵn sàng giúp đỡ, đừng ngại.

- Vâng! - Hà Phan vui sướng. - Nhờ giáo sư gọi theo số 0084 989122510 và bảo ông ta gọi lại cho tôi theo số tôi đang gọi đây.

- Tôi biết. Chờ tôi.

Hà Phan đặt máy xuống đảo mắt một vòng quanh nhà.

Người phụ nữ vội vã thu ánh mắt đang nhìn trộm rồi tiếp tục công việc đang dở của mình. Chị ta bắt đầu thấy sai lầm khi để một kẻ lạ mặt vào nhà lúc khuya khoắt. Tuy chị ta không phải loại bủn xỉn, nhưng anh ta không có dấu hiệu rời chiếc máy sắp hết cước. Thì ra là chuyện nhỏ. Đáng chú ý là anh ta mặc áo cảnh sát mà lại xưng là bác sỹ với ai đó. Không muốn nghe trộm nhưng câu chuyện kì cục cứ tuôn hết vào đôi tai vốn nhạy của đàn bà. Ngay lúc đó thằng bé từ cửa sau đẩy cửa xộc vào:

- Mẹ ơi, bò ngựa nguyên cả, con đóng then cài hết rồi.

- Thôi, giúp mẹ một tay nhanh nhanh lên.

Thằng bé miễn cưỡng vâng những bao đường Thốt nốt và thùng cá quả hun khói xếp ngay ngắn lên kệ.

Đã năm phút trôi qua, vẫn chưa có tiếng chuông đổ. Hà Phan nôn nóng định cần máy lên hỏi nguyên do nhưng rồi anh trộm nghĩ. Ông ta cố tình không giúp mình.

Chợt tiếng chuông reo vang. Anh vội hộp cần máy.

- A lô sếp à?

- Không, tôi, giáo sư Samdech.

- Lại là ông? – Hà Phan ngán ngẩm. - Giáo sư đã gặp sếp tôi chưa?

- Máy bạn, tôi gọi ba lần nhưng không được. Hãy bình tĩnh đợi lát nữa.

- Vâng, thì tôi đợi vậy.

Anh lại đặt máy xuống, người sôi sục như có lửa đốt. Anh cho rằng vị giáo sư gốc Hoa này không hề gọi. Đợi thêm vài phút cũng không có tín hiệu gì. Ước chớ, anh định bỏ quách mà đi cho xong, nhưng nếu trước khi đi vào chốn hiểm nguy mà không quay trở lại thì bí mật này sẽ bị chôn vùi. Nếu không báo được cho sếp thì nói quách cho Samdech biết chỗ của giáo sư Sắc cho xong. Khốn thay, cho đến giờ phút này vị bác sĩ gốc Hoa vẫn là bí hiểm với anh. Và trong một tích tắc, Hà Phan đã nghĩ ra vì sao Samdech không muốn giúp anh.

Không thể nán đợi thêm, anh bốc máy gọi lại.

- Phiền giáo sư, ông đã gọi chưa ạ?

- Chưa! Máy vẫn bận, để tôi thử lại xem sao.

- Xin giáo sư giúp tôi! Ông đang ở trong phòng làm việc và tôi biết có ông hai điện thoại để bàn. Ông hãy dùng máy còn lại gọi ngay để tôi nghe thấy. Vị bác sĩ im lặng, Hà Phan biết mình hơi quá khi đẩy ông vào tình huống không giúp không được.

Anh tin rằng vị bác sĩ không muốn anh liên lạc cho cấp trên nhưng ông ta không còn mặt mũi nào khi từ chối một lời đề nghị thiết tha như vậy.

Vài giây lặng lẽ trôi qua, và anh đã bắt đầu nghe tiếng bấm bàn phím đầu dây bên kia. Tưởng như sắp được gặp Trăn Phách đến nơi khi đã nghe chuông đổ bên kia. Bất ngờ ông ta đập cạch một tiếng rồi lên giọng mặc cả với anh:

- Bình tĩnh đã, Anh chưa trả lời tôi anh đang ở đâu?

Vậy là thông điệp đổi chác của giáo sư Samdech đã rõ như ban ngày. Anh có giúp tôi thì tôi mới giúp anh. Hà Phan chỉ còn cách nói thật anh đang ở đâu.

- Tôi đang ở phum soya dọc quốc lộ 6 đi sisophon. Ông có thể kiểm tra qua sổ thuê bao này.

Samdech phản ứng tức thì.

- Dừng lại ngay, Sisophon cực kỳ nguy hiểm. Và tôi sẽ không chịu thêm trách nhiệm một con tin nữa đâu! - Ông ta dần lên từng chữ.

Hà Phan rụng rời tay chân. Lại một lời cảnh báo nữa của ông ta, mà lời Samdech rõ là rất xui. Không, ý chí anh không dễ để ai át vía. Anh cũng quyết định dùng lại chiêu bài mặc cả. Biết Samdech đang hăm hực với chỉ huy Heng Sovan, anh thử dùng con bài này.

- Thừa giáo sư! Tôi đang nắm rất chắc về nơi giáo sư Sắc bị giam. Lực lượng PMBU đang truy kích tôi ráo riết và tôi e rằng họ sẽ tra tấn tôi để trước đoạt bí mật này...

Samdech cắt ngang:

- Cái gì? anh đã biết nơi ở của Tôn Thất Sắc ư? Ông ta đang ở đâu? Nói đi!

Dường như đã đánh trúng tim đen Samdech, Hà Phan đổi sang giọng kẻ đang nắm ưu thế. Anh nói thông thả:

- Đúng vậy, nếu ti không báo được cho sếp tôi, chỉ huy Heng Sovan sẽ phải biết.

- Khoan đã, tôi nối máy ngay đây. Chờ tôi. Tuyệt đối không để Heng sovan biết đi đâu này. Sự hung hăng và vụng về của anh ta sẽ giết chết con tin.

Chúng ta ưu tiên giải pháp ngoại giao với kẻ bắt cóc. Anh cứ việc báo với sếp anh xong thì nói cho tôi biết với đấy nhé.

- Tất nhiên.

Hà Phan thừa biết Samdech có thể nghe hiểu những gì anh sẽ nói với Trần Phách. Không sao cả. Còn hơn là không ai biết.

- Bàn phím vang lên 13 tiếng, lần này có tín hiệu kéo dài.

Hà Phan không ngờ mình đã ứng xử nhạy bén và chiêu bài này có ngay kết quả. Tin này đã hấp dẫn Samdech. Anh đã phải trả bằng máu để có tin này, còn ông ta thì hưởng miễn phí.

- Anh hứa đi. - Samdech nhắc lại trước khi nối máy.

- Tôi hứa danh dự. Nhanh lên tôi đang rất bận! – Anh gắt lên.

Chương 23

M

ột khoảng lặng bao trùm. Hà Phan ngừng lại quay sang hai mẹ con và chợt dạ khi thấy họ đang lén lút nghe lỏm những câu chuyện của mình. Đường như hiểu ý anh, chị ta lấy cớ đi ra sau nhà. Thằng bé thấy vậy cũng chạy ù ra sân. Hà Phan thở phào chỉ còn lại một mình, lúc đó đầu giây kêu sèn sẹt báo hiệu máy đã thông.

Hà Phan nghe rất rõ tiếng lách cánh khi Samdech ghép sát hai ống nghe đặt so le nhau để chuyển tiếp cuộc gọi. Bên tai anh đã vang lên giọng nói quen thuộc của sếp.

- Trầ Phách đây!

- Báo cáo sếp, có hai việc cần báo gấp:

Giọng ông ta gầ lên:

- Từ chiều đến giờ tắt máy hả?

- Thứ nhất, tôi đã bị ám sát hụt trong Bộ Tư Lệnh. Rất may vụ nổ đã giải thoát cho tôi tuy bị thương ở cánh tay. Điện thoại di động của sếp đã... tan tành nên... Sếp đừng gọi theo số đó và nếu có ai gọi từ số đó thì không phải là tôi.

- Chiếc Gamin của tôi...?

- Thứ hai, trước vụ nổ, tôi nhận được một tin nhắn của Tôn Thất Sắc báo vị trí.

- Forward lá thư đó theo số mà tôi đưa cho cậu ngay.

- Chưa kịp gửi thì vụ nổ đã cướp đi tất cả

- Vậy thì ở đâu nói đi?

Hà Phan định nói nhanh nội dung bằng tiếng lóng và hi vọng Samdech có nghe lỏm cũng chịu cứng. Thế nhưng đúng lúc này máy bỗng dừng... bị nhiễu.

Hà Phan hét tướng lên trong căn nhà vắng nhưng tạp âm trong máy lẫn át giọng anh hoàn toàn.

Bỗng dưng thằng bé lao thốc vào cửa báo tin dữ:

- Mẹ ơi, có người đang chạy về nhà mình kìa.

Hà Phan rung mình và chợt nhận ra giọng anh oang oang một góc làng.
Một tay bịt máy, anh chỗ môi nhắc khẽ thằng bé:

- Cháu chạy ra xem họ đến đâu rồi.

Thằng bé vụt đi.

Hà Phan cuốn mu bàn tay ôm lấy đầu ống nghe rồi hét rất thanh vào máy

- A lô, sắp có nghe tôi nói không?

Đáp lại lời anh là cơn cuồn cuộn của bão tố và động cơ xe tải gầm rú đến nhức óc. Quỷ kế.

Bất chấp sắp có nghe rõ hay không, anh rít lên rất thanh:

- Hang H trên đỉnh núi X. Hết.

Định dập máy tàu thoát trước khi quá muộn thì ngay lúc đó giọng khàn khàn đầy ma lực của Samdech kịp níu anh lại:

- Nguyễn Hà Phan! Tôi đã giữ lời hứa với mày. Tôi có thừa lòng tự trọng nên không nghe trộm anh. Bây giờ đến lượt anh hãy nói với tôi đi đâu đó bằng tiếng Khmer.

Hà Phan nán lại. Là người tôn trọng danh dự, anh vẫn bình tĩnh thực hiện lời hứa.

- Vâng, Tôi sẽ...

Bỗng thằng bé thành linh từ ngoài sân xộc vào, miệng lắp bắp:

- Chú gì ơi, họ đã đến đầu dốc.

Hà Phan nhận ra một dấu hiệu nguy hiểm ngay từ đầu. Tiếng xe máy của anh và tiếng chó sủa. Chiếc Dream để quá lộ liễu ngoài sân chẳng khác gì lạy ông con ở bụi này. Anh bịt ống nghe rồi quay sang thằng bé.

- Cháu đi được xe máy chứ?

- Không, để làm gì ạ?

- Vậy dắt hộ chiếc xe của chú ra đầu phum được không?

- Chú thưởng gì cho cháu chứ?

- Này cần lấy, nhanh lên! - Anh đành rút vội mấy ngàn riel dúi cho bàn tay nhem nhuốc đang vùi vĩnh chĩa ra. Thằng bé mất hút sau cánh cửa. Anh mỉm cười an tâm khi nghe tiếng chó sủa lại dần hết về cuối phum.

Trong lúc anh đang đắc chí với trò dụ trẻ con này thì mẹ nó, người góa phụ hành nghề kinh doanh lại nhảy cảm và quá đề phòng. Chị ta len lén vào buồng gom hết tiền rồi bí mật sơ tán sang nhà trưởng phum. Với chị ta, người đàn ông lục tuồn quắc thước đang đeo đuổi mình là chỗ tin cậy nhất trong số hai chục nam nhi làng này.

Chị ta vừa đến cổng ngôi nhà khang trang nhất phum thì một người từ bên trong cũng bước nhanh ra cổng.

- Bác Cheang?

- Trời, em Thy! Đêm hôm khuya khoắt thế này.

- Em báo bác tin quan trọng.

Trưởng phum Cheang kéo người phụ nữ một con vào trong ngôi nhà bằng gỗ của mình rồi đóng kín cửa. Ông ta vuốt chùm râu bạc trên gương mặt chữ điền và chưa kịp hỏi lí do sự viếng thăm bất thường này thì cô ta hỗn hển:

- Bác cho em gửi giùm ít tiền, chưa kịp mua hàng thì có người lạ đến. Em cứ cẩn thận vẫn hơn.

- Gã đi Dream đang ngủ ở trong nhà em hả?

Chị ta trở cặp mắt đen:

- Ôi, sao bác biết?

Trưởng phum phì cười, lão nhét nhanh bọc tiền vào lưng quần rồi đặt ngón trỏ lên môi thận trọng:

- Xuyt... hẩn đang làm gì trong nhà?

- Hẩn gọi điện, mặc đồ bộ đội, chẳng lẽ lính Tà Mốc?

- Cái thời lính Khơme Đỏ trà trộn vào dân để cướp bóc đã qua lâu rồi. Hãy nghe đây Thy - Giọng thuốc lào của trưởng phum được dịp ra oai - Cục tình báo quân đội Hoàng gia đã điện khẩn cho tôi. Em hãy nghe anh nói và thực hiện ngay. Thứ nhất, hãy lên trở về và đừng để hẩn biết em vừa đi đâu. Thứ hai, hãy kiểm soát gì đó để hẩn nấn ná thêm trong nhà em càng lâu càng tốt. Không được khinh suất!

Người phụ nữ nghe xong càng thấy mình trở nên yếu đuối. Chị ta rúm ró chực rúc vào bộ ngực vạm vỡ của vị trưởng phum.

- Em sợ lắm... hay là...em cứ nấu tạm lại đi

- Trưởng phum Cheang đưa tay gỡ lá tre khô mắc trên chiếc khăn cà-ma trùm đầu của Thy rồi trấn an:

- Em đừng lo, anh sẽ bảo vệ cho em cũng như tất cả bà con trong phum.

Dũng cảm lên, đây là nhiệm vụ tổ quốc giao phó. Hãy làm như anh nói.

Mau lên, không còn thời gian nữa đâu.

Trưởng phum Cheang đứng lên rút thanh roi ngựa trên vách rồi đi ra cửa.

Người phụ nữ cũng khuất vào lùm cây.

o O o

Thằng bé con lúc này tỏ ra không phải một đứa trẻ ham chơi lêu lổng. Thay vì đi chơi, hắn lại lảng vảng bên cạnh viên sỹ quan hào phóng chờ nhiệm vụ mới sau khi đã lĩnh xong một món tiền công hậu hĩnh.

Hà Phan tay vẫn cần điện thoại để thực hiện lời hứa với Samdech. Nhưng lí trí lại mách anh không nên làm đi đâu đó. Nếu theo hướng mà chỉ huy Heng Sovan gợi ý thì quả là không nên thật. Theo đó, Samdech và Tôn Thất Sắc đồng lõa với nhau để sát hại Son Sen. Tôn Thất Sắc có thể đang mang theo chiếc đầu của Son Sen và bị nhóm nào đó bắt giữ trên đường bỏ trốn. Một khi biết Tôn Thất Sắc bị bắt và đánh hơi nguy cơ bại lộ, Samdech dám cho người giết Tôn Thất Sắc để bịt đầu mối nhằm bảo vệ thanh danh cho mình.

Hà Phan đang lưỡng lự có nên nói hay không thì nghe tiếng động mạnh ngoài sân. Anh quay lại quát thằng bé:

- Xem ai đến báo ngay cho ta!

Thằng bé lao ra như một món đồ chơi bị ấn nút. Tuy nhiên khi bước đến cổng sân, hắn bật ngược trở lại bởi một nhóm người vũ trang ập vào. Từ thửa chào đời, đây là lần đầu tiên rất đông cảnh sát đến thăm nhà như vậy. Nhìn nhóm người mặc những bộ áo quần gân guốc súng ống đầy mình, hai mẹ con khiếp đảm chạy ngược vào nhà. Chúng đẩy cửa xông vào, bên trong trống không ngoại trừ chiếc ghế đầu lật ngêng trên nhà. Người mẹ nấp vội sau góc giường, trong khi thằng bé nhanh chân mất hút ra cửa sau. Một tên hét đánh:

- Tất cả đứng im!

Ba tên lính xốc xáo đá đổ bao tải làm những viên đường Thốt nốt lăn long lóc như những quân cờ. Ngay lúc đó thằng bé từ cửa sau tá hỏa chạy vào:

- Mẹ ơi... bò và ngựa mất rồi ạ.

Có tiếng két xe ngoài cửa, trung úy Chap Narith lăm lăm khẩu K54 lao vào thét vang.

- Đồn Ngu, tao đã bảo lỏng đằng sau rồi mới úp đằng trước. Nó chạy ra rừng rồi

Toán vệ binh ức chế nhìn nhau lùi nhanh ra cửa hậu. Chúng thừa biết rằng các chốt dày đặc đã vây kín quanh phum đến con kiến cũng không thể lọt ra. Việc tóm sống tên gián điệp chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Viên trung úy đứng sừng sững giữa nhà quét ánh mắt rực lửa quanh phòng rồi dừng lại trên chiếc điện thoại đặt chông chênh mép bàn. Hắn hít hà nhìn người phụ nữ đang rúm ró.

- Hấn gọi cho ai?
- Dạ ... tôi không biết.
- Biết hậu quả của kẻ nói dối về binh chưa?
- Tôi không biết thật, hình như anh ta cũng là... bộ đội.
- Bộ đội? Quân giả danh bô lão! – Hấn gầm lên.

Gã quân nhân lững lờ trong phòng. Ngay lúc đó chiếc điện thoại reo vang. Hấn lao như cướp về chiếc bàn vỗ má úp lên tai. Một giọng nói giận dữ từ đầu giây bên kia vang lên:

- Sao anh lại đập má? anh đã hứa là cho tôi biết...

Tên trung úy thét vào máy:

- Mày là thằng nào?
- Giáo sư, thiếu tướng Samdech Pen Niouk!

Gã trung úy rùng mình buông máy đánh xoảng, y đứng chết lặng một hồi lâu.

o O o

Toán vệ binh túa ra cửa hậu rồi lập tức lần theo các lối mòn phối hợp với các chốt chặn giăng sẵn hồng bóp kẹt tên khủng bố.

- Chú ý tiếng vó ngựa vừa chạy ra rừng!

Toán vệ binh ám hiệu cho nhau rồi mất hút trong bóng đêm. Cây cối rậm rạp và lối đi ngang dọc tối mò không những làm khó cho toán vệ binh xa lạ mà còn gây khó khăn cho cả dân quân địa phương. Trong lúc toán lính đang đồng tai căng mắt xác định phương hướng thì tiếng chó sủa rộ lên theo dây chuyền hướng về phía tây. Loài vật duy nhất từng được biên chế vào ngành cảnh sát này vô tình đã trở thành kẻ chỉ điểm miễn phí.

- Đằng kia, đuổi theo.

Toán quân vũ trang lao theo nhưng vội lúng túng khi nhận ra không chỉ một hướng mà bốn phía đều rộ lên tiếng chó sủa dõng dạc. Toán lính mau lẹ biến ứng bằng cách dàn mỏng lực lượng và quăng các mẻ lưới về nơi có tiếng động quyết bắt sống đối

Bất thành lĩnh, một tiếng động mạnh phát ra từ cuối phum làm toán lính co rúm người. Tiếng ngựa phi nước đại. Trung úy Chap Narith đang chạy lập tức nằm rạp xuống đất mắt hướng về phía đó. Một ánh đèn pin loá qua một con ngựa lớn đang phi như điên đại ra rìa phum, bên hông ngựa loang loáng một người đang ém sát.

- Chính nó. Đứng lại! – Trung úy Chap Narith hét lên đồng thời bắn chỉ thiên. Bất chấp tất cả, con ngựa vẫn liều chết lao đi.

- Dừng ngựa và xe mô tô bắt sống hắn! - Trung úy Chap Narith cấp tập đi đầu khiển quân.

Phó trưởng phum Cheang vốn là một gã quản trượng chính cống của Khor me đồ thời nội chiến, tuy nhiên thú tiêu khiển của ông lại là ngựa chứ không phải loài voi to xác vốn ừ lì chậm chạp. Bấy lâu nay ông cứ đinh ninh con ngựa chiến hiếm hoi mà mình phục bắt được bên Lào là giống ngựa chiến duy nhất Đông Dương. Hóa ra lũ ngựa kéo xe thay trâu bò trong cái xứ sở lúa nước này hôm nay lại nổi lên một tay đua đáng gờm. Mặc dù khó tin nhưng ông quyết định đuổi theo xem mặt mũi kẻ to gan nào dám trở tài trước mặt ông.

Quất mạnh cho “xích thố Đông Dương” lững lờ lên, ông dóc theo theo hướng con ngựa điên vừa khuất. Từ một vị trí khác, hai chiếc mô - tô của vệ binh như một cặp song kiếm cắt theo đường vòng cung tạo thành gọng kìm kẹp đầu kẻ bỏ chạy. Trung úy Chap Narith ng ỡ sau chiếc Kawasaki băng ào ào qua trắng ruộng úng nước cõ bứt lên áp sát con ngựa trước khi nó tẩu thoát. Cái bóng đen lúc rạp trên lưng ngựa lúc ồm sát hông mỗi lúc lại hiện lên m ền một trước ánh đèn pha.

Quyết không để tên thủ phạm lẫn mất vào rừng, nòng khẩu K54 chĩa xuống phần dưới và một tiếng nổ rất vang lên. Con thú bất kham đổ khụy xuống bờ đê. Toán vệ binh và trưởng phum Cheang lần lượt cán đích.

Dưới ánh sao lờ mờ, con ngựa gãy chân gãy dựa hoảng hốt. Một tên vệ binh lao tới giật mạnh cái mớ đen sì nhoe nhoét bùn mắc dưới chân ngựa và nhận ra đó là một chiếc áo đi mưa trông rỗng.

- Thừa trung úy, hắn đã tẩu thoát.

Trung úy Chap Narith bất thành linh xốc đến đá tung đồng búng nhưng làm con ngựa hộc lên kinh hãi.

- Mẹ kiếp? Nó thoát đường nào cơ chứ?

- Trung úy! Có lẽ hắn đã nhảy xuống từ trước. Ta quay lại xem sao.

Nhìn lại thế trận hắn công phu bài bố nay đã tan tác. Bóng dáng tên khùng bố mất tăm.

- Giờ có mà tìm đằng trời, lũ ăn hại!

Trúng úy Chap Narith lững lờ lên vắng tục vào nhóm lính dưới quỳ ền.

Hắn miễn cưỡng rút khỏi phum để tiến hành theo một phương án khác. Đã mười năm có lẽ khoác áo quân cảnh, viên sỹ quan chưa bao giờ làm phạt lòng cấp trên này không ngờ được rằng, đối thủ của hắn lần này lại ma thuật đến như vậy.

Trời vừa hửng sáng, Hà Phan lóp ngóp từ bụi le um tùm ven bờ suối cách ngôi nhà sàn đúng hơn chục sải chân. Đêm qua, khi toán vệ binh ập vào sân, anh đã mau lẹ chuồn ra cửa sau định chạy lên rừng nhưng mọi giác quan đều mách bảo các lối thoát đã bị kín.

Liếc thấy một chuồng bò sau nhà, những con bò lông trắng xứ Miên như những chú bạch mã đang thủng thẳng nhai sau một ngày lặn xả trên đồng. Bên gốc dừa lại có hai con ngựa đang rũ bồm lim dim ngủ. Anh tìm đoạn roi quất túi bụi làm đàn bò lồng lộn lên trong chuồng rồi tháo then cài. Các hậu duệ của thằn lằn Nandin no đòn lao tứ tung làm cả phum náo loạn. Chưa hết, để cho trò nghi binh này trở nên hoàn hảo, anh lấy một chiếc áo đi mưa treo bên cạnh ngoàng vào cổ một con ngựa rồi quất một roi chí mạng vào mông. Con ngựa hí lên khiếp đảm phì nước đại ra đồng. Càng chạy bóng ma bên cổ càng ôm chặt làm nó hú hờn. Núp vội vào bụi cây chờ cho toán vệ binh hò nhau đi đuổi ngựa mất, anh mới chui ra rút lẹ vào rừng.

Chương 24

R

ạng sáng 24/3

Hang H trên đỉnh X. Anh chưa kịp nói hết câu ngắn ngủi này cho vị bác sỹ thì đã phải tháo chạy khỏi căn nhà.

Giờ đây anh đã đến chân núi X. Mùa mưa, sương mù ban mai dày đặc phủ lên rừng núi nên anh tiến sát hang mà không bị phát hiện từ xa.

Anh chợt nghĩ. Mình đang một thân một mình tiếp cận con tin sẽ nguy hiểm, nếu vậy sao không để đội Hiến binh bám theo sau một cự li an toàn phía sau? Miễn sao đừng để họ tóm được anh. Vệ binh đang ráo riết như lũ chó sói đói ăn và sẽ xé xác bất cứ con mồi nào chúng vồ được. Phiến quân trên

núi sẽ được gặp khắc tinh của chúng. Kể ra, dụ vệ binh vào hang cộp là một diệu pháp “mượn đao giết giặc” không tồi.

Mà kẻ nào giam con tin trên đỉnh này cũng thật là khôn ngoan, khó lên và tận dụng được bãi mìn phòng thủ dày đặc trên đỉnh núi.

Trước đây, trung đội trinh sát đã bắt được sóng vô tuyến của địch từ đỉnh núi và tổ chức thâm nhập. Rốt cuộc họ phải rút lui sau bao nhiêu thương vong.

Sau hai giờ mò mẫm, một miệng hang lộ ra. Bên ngoài, tấm biển “Mines/Danger” đã bị bẻ gãy vứt trong bụi cây. Anh thận trọng nấp sau một đám cỏ tranh cao lút đầu, mắt không rời cửa hang quan sát.

Mặt trời đã lên cao, nhận thấy chiếc áo khoác của chỉ huy Heng Sovan không còn thích hợp lúc này nữa, nó đã xong phận sự. Hà Phan rút chiếc thẻ chốt vào túi quần rồi cởi áo nhét vào bụi cây.

Nửa tiếng trôi qua không thấy động tĩnh nào, anh quyết định chui vào hang. Áp đầu chân theo lối mòn, anh dò từng bước tránh dây vướng của mìn đang lẫn trong cỏ.

Cửa hang tối và lạnh run người, anh bật chiếc bộ đàm dí sát mặt hang soi kỹ trước mỗi bước chân. Một cành cây nhỏ nằm ngang lối đi. Anh lèn theo cành cây và sờn gai ốc nhận ra một quả mìn định hướng M18A1 Claymore

ém sát vách quay mặt ra ngoài. Nếu phát nổ, quả mìn với sức công phá đủ thổi bay một tiểu đội này, thân xác anh sẽ tan tành mảnh dưới đồng đất đá. Không nghi ngờ gì nữa, đây là quả mìn đang nằm đợi anh.

Hà Phan cho rằng bọn bắt đã tính toán rất hiểm độc, chúng cài vị trí đó nếu có người vào cứu cũng dính mà con tin thoát ra cũng dính.

Quả mìn không làm anh run sợ, ngược lại, nó làm anh hi vọng bên trong chắc chắn có gì đó đáng xem.

Thay vì mạo hiểm gỡ quả mìn, anh thận trọng lần sâu vào hang. Lòng hang càng sâu càng mở rộng. Anh mò mẫm thêm chục mét nữa thì thấy một quầng sáng đỏ quạch. Nép sát vách, anh căng mắt nhìn xung quanh đóm sáng. Cuối cùng, cái đáng xem cũng đã hiện ra.

Một người đang bị trói vào cái cọc trong một ngách hang cụt. Phần trán hói chìa ra hướng ngọn đèn dầu làm xuất hiện thêm một nguồn sáng ảo yếu ớt trên vầng trán. Nhà khoa học trông thâm thẳm trong bộ đồ lót, đầu gối xuống, đứng bất động.

- Bác sĩ Sắc!

Hà Phan khẽ gọi ông ta tới ba lần nhưng không có tiếng đáp. Anh nhè nhẹ lại gần chút nữa và nhận ra dưới khuôn mặt đang cúi là mảng băng dính dán chặt môi. Ông ta có thể chưa chết. Một ý nghĩ lóe lên: gọi ngay bác sĩ Samdech. Tuy không tin tưởng Samdech tuyệt đối nhưng trong tình thế này chẳng còn ai khả dĩ hơn để anh cầu cứu.

Hà Phan rút chiếc bộ đàm bên hông, đây là lúc dùng đến nó. Máy bộ đàm ICOM này được thiết kế đặc biệt, ngoài tính năng liên lạc qua các bước sóng ngắn. Một chiếc SIM điện thoại di động được lắp sẵn trong máy và hệ thống bàn phím có thể chuyển sang chế độ làm việc chiếc điện thoại. Trong điều kiện hoạt động ngoài phạm vi của bộ đàm, nó có thể được chuyển thành một máy di động thông thường. Hà Phan không mất quá một phút để khám phá ra điều này.

Hà Phan hiểu rằng vệ binh sẽ dò ra vị trí phát sóng chỉ trong 5 giây. Phiến quân Chechnya Duaev đã phải trả giá cho hành vi bất cẩn khi dùng điện thoại và ngay tức khắc lãnh hai quả tên lửa dò sóng điện từ của không quân Nga. Anh dám cam đoan rằng vệ binh sẽ đến trước Samdech. Vì vậy Samdech dù có dã tâm cũng không dám ra tay sát hại Tôn Thất Sắc trước mặt PMBU.

Hoặc ngược lại, biết đâu chính Samdech sẽ hãm được sự cuồng nộ và ngăn ngừa PMBU dùng biện pháp mạnh với Tôn Thất Sắc, điều này có cơ sở vì

vệ binh đang nghi Tôn Thất Sắc là hung thủ số một. Hai bên sẽ kìm hãm lẫn nhau. Khi hai lực lượng này có mặt ở đây anh mới yên tâm bỏ đi vì không ai dám chắc chúng sẽ không làm li ều với anh.

Anh lao ra cửa hang ẩn số giáo sư Samdech. Mỗi khi gọi cho ông này anh phải suy tính rất lâu, còn bây giờ thì không.

Giáo sư Samdech không thuộc mẫu người phôi bò, trí nhớ tốt và dai, sự thông tuệ và tính duy lí đã làm nên một vị giáo sư có tài lãnh đạo. Chức giám đốc Viện quân y mà ông đã ng ẫ lên từ khi mới ba mươi tuổi là thước đo của sự thông tuệ. Còn vì sao hơn hai mươi năm nay ông vẫn dấn chân tại chỗ thì có thể được hiểu chính sự bảo thủ đã ghìm con đường công danh của ông lại.

Ai bảo Samdech là kẻ bất mãn là người đó không hiểu gì về ông. Một nhà khoa học chân chính như ông luôn có góc nhìn xuất phát từ lí trí cũng như ông rất ưa phản biện. Vị giáo sư này sẵn sàng thẳng tay đập chất với bất cứ ai mà ông không thích. Đương nhiên cái “không thích” đó, không phải là cảm tính mà ông có cơ sở khoa học để chứng minh đường hoàng.

Chỉ huy Heng Sovan là cái tên mới nhất thuộc diện không thích của ông. Rất may cho chỉ huy Heng Sovan là giáo sư Tôn Thất Sắc chẳng hề máu mủ ruột rà gì với Samdech. Nếu không, ông đã lôi anh ta ra tòa án binh vì cái tội lạm dụng quyền lực và làm sai chức năng. Còn sự bất tài của anh ta thì đã rõ mười mươi.

Tuy giận dữ và bức xúc, nhưng ông tin việc tìm thấy Tôn Thất Sắc sớm muộn gì r ẫ cũng xảy ra. Kẻ nào bắt cóc ông ta r ẫ cũng sẽ sáng tỏ dưới ánh sáng công lí.

Giáo sư Samdech biết rằng Heng Sovan sẽ còn thử lòng kiên nhẫn của ông dài dài. Một việc nữa mà giáo sư Samdech đau đầu và lúng túng đó là một gã người ngoại quốc tự xưng là h viên hội Chữ thập đỏ đã tuyên bố tìm ra con tin trước lực lượng quân cảnh là một đi ều đáng bàn. Anh ta còn tự tin gọi về báo thành tích cho Hà Nội thì thật là nguy hiểm. Mọi tin đồn không được kiểm chứng sẽ gây hiểu nhầm, thậm chí bạo loạn vượt ra ngoài sự kiểm soát. Chính muốn ngăn sự nông nổi của anh ta nên ông đã đặt chiếc radio vặn to hết cỡ vào giữa hai chiếc điện thoại. Và tất nhiên ông biết anh ta muốn nói gì. Hang H núi X.

Có lí. Nếu ông là kẻ bắt cóc thì vị trí lợi hại nhất để nhốt con tin cũng sẽ là hang H núi X. Tuy nhiên nếu ai xui ông một thân một mình dấn đầu vào

đó để giải cứu con tin thì ông xin kiếu.

Một kẻ đang đối thành tích thường hành động liêu minh và đại dột như thế. Cứ để anh ta lên đó trước, biết đâu hắn còn cần đến mình. Samdech nghĩ thầm.

Gã trợ lí bỗng xuất hiện.

- Báo cáo giáo sư, vệ binh của Heng Sovan đang tiến quân về núi X
- Thật không? – Samdech nhồm bật dậy làm chiếc ghế bành chao đảo.
- Đúng như vậy.

Samdech có hẳn ba đội bảo vệ bệnh viện và một nửa trong số họ làm nhiệm vụ canh gác từ xa. Một thói quen dùng người từ thời chiến. Ông đã phải vất vả để bảo vệ chính kiến của mình với cấp trên khi yêu cầu biên chế quân số. Một bệnh viện tối quan trọng cùng máy móc đắt tiền không thể giao phó cho công ty vệ sĩ nghiệp dư kể cả trong thời bình.

- Bao nhiêu người?

- Một trung đội PMBU, người của ta báo về như thế.

Giáo sư Samdech chống cằm ngẫm xuống. Chỉ có kẻ ngu mới không biết bọn vệ binh đang đi về Sisophon.

Ông biết một khi Heng Sovan cho quân tiến về hướng Sisophon thì ngọn núi X sẽ là trọng tâm của họ. Chứng tỏ tên nhân viên Chữ thập đỏ này không phải là gà mờ nếu như không nói hắn là một kẻ đặc biệt nguy hiểm. Tối qua khi ông gọi cú cuối cùng cho tên ngoại quốc này lên phum soya, một tên vệ binh hỗn xược nào đó đã bốc máy. Lúc đó ông chợt dạ rằng hắn đã bị vệ binh bắt trong khi vẫn đang nợ ông một câu trả lời. Mãi đến giờ không thấy hắn gọi lại thì nhất định hắn đang nằm trong lòng của vệ binh thật rồi.

Một hồi chuông vang lên, ông chớp lấy máy.

- Ai đấy?

- Thừa giáo sư người muốn gặp ông.

- Nói máy cho tôi.

Một giọng rè nhiều vang lên:

- Chào bác sỹ Samdech, tôi là Nguyễn Hà Phan đây.

Nghe giọng Hà Phan, ông ta rống lên như hổ:

- Anh là kẻ thất hứa! Tại sao anh lại từ chối tiết lộ cho tôi.
- Xin lỗi giáo sư, Tôi đang bị PMBU truy nã, hãy lượng thứ cho tôi, bây giờ tôi mới gọi được cho ông. Tôi đã tìm thấy ông Sắc.
- Đâu? ở đâu? – Samdech thử độ thành thật Hà Phan.

- Trên hang H núi X. Ông ấy rất nguy kịch. Giáo sư hãy cho bác sĩ giỏi nhất đến ngay.
- Xa thế? Có chắc là ông ta không đấy?
- Tôi khẳng định chắc chắn!
- Cần thận đấy. Có ai xung quanh không?
- Tôi không thấy ai lúc này.
- Nếu ông ta ngưng thở hãy hô hấp nhân tạo ngay và để nguyên trạng chờ chúng tôi. Hãy cảnh giác có kẻ đang muốn giết anh!

Samdech chờ đợi tin này đã lâu. Rõ ràng anh ta không dám nói khác với lúc trước. Hang H núi X.

Samdech sửng sốt thực sự, rốt cuộc tên bác sĩ trá danh này là ai. Hắn ta vượt khỏi đội bảo vệ của viện quân y, nay lại thoát khỏi lưới của PMBU. Và hiện hắn lại đang ở cái nơi mà ông không bao giờ nghĩ hắn sẽ dám đến. Cao thủ. Samdech thẫn ngẩn.

Vấn đề lúc này là toán PMBU đang cách anh ta bao km mới là đi đâu ông phải tính. Giáo sư hất hàm sang viên trợ lý.

- Quân của Heng Sovan đến chỗ nào rồi.
- Báo cáo giáo sư, vệ binh đã cho xe đặc dụng đỗ dưới chân núi cách đây vài phút.

Giáo sư Samdech nhẩm tính. Phải mất tối thiểu một tiếng rưỡi để bọn quân cảnh leo đến đỉnh, còn chiếc Mi-8 của ông chỉ cần ba mươi phút để cán đích. Mình mang nạn nhân về đến Viện thì vệ binh mới tới.

Giáo sư Samdech thà mang một cái xác của Tôn Thất Sắc đích thực về đây chứ không bao giờ để nạn nhân lọt vào một đội quân chỉ biết bắt bớ và tra khảo làm tiêu chí. Ông ta rút tờ lệnh in sẵn trên bàn kí roẹt rồi đưa cho viên trợ lý:

- Cho trực thăng bay lên đỉnh núi Krau ngay. Mang theo đầy đủ thiết bị cấp cứu
- Rồi, thưa giáo sư.

Được sở hữu trực thăng Mi-8, viện Quân y Sisowath nghiêm nhiên được hưởng một ưu đãi lớn so với các binh chủng trực chiến khác. Một mặt nó phát huy ưu thế trên địa hình đồi núi và ngập nước miền tây nhằm ứng phó với các ca thương binh nặng từ miền phương chuyển về Cần trong chức năng cứu nạn dân sự, Samdech ít khi để con chim sắt của mình nhàn rỗi.

Uy tín của Samdech và viện Quân y được đánh giá cao không chỉ trong lĩnh vực chuyên môn họ đảm trách mà cả trong cứu trợ nhân đạo khẩn cấp.

Cơ trưởng Kim và lái phụ kiêm kỹ sư cơ khí bay có mặt trên buồng lái chỉ sau ba phút triệu tập. Một nhóm y tá và bác sĩ ba người cùng các thiết bị cấp cứu chiến trường cũng có mặt sau năm phút. Chiếc Mi-8 nhanh chóng bay về vị trí được bộ phận không lưu mặt đất dẫn đường.

Chương 25

C

uối cánh đờng trụi những gốc dừa già, một khu vực hoang vu chưa phủ sóng điện thoại di động. Ngay từ sáng nay đã xuất hiện một chiếc xe đặc chủng màu xanh có gắn một ăng ten chảo lớn hướng về đỉnh núi. Bên phải xe là triền dốc lộ ra màu xanh tươi tốt của ngọn núi Krau.

Kỹ sư viễn thông quân đội Neag ngồi gần như ôm gọn màn hình trong cabin chật chội của chiếc đặc chủng GAR được trang bị máy thu phát sóng điện từ siêu nhạy. Thực ra đây là một trạm BTS di động có thể thu mọi tín hiệu sóng điện từ phát ra từ bất cứ thiết bị viễn thông nào.

Ngay bên cạnh anh ta là trung úy Chap Narith tai chụp kín một đôi loa cá nhân. Đã mấy tiếng tự giam mình một cách vô bổ ở đây, trung úy Chap Narith liếc ánh mắt mệt mỏi nhìn sang màn hình đang chớp liên hồi rồi hỏi.

- Máy có trục trặc gì không đấy?

Neag vờ tay vặn lại nút điều chỉnh âm lượng máy thu, mắt không rời thiết bị. Anh đáp:

- Trung úy có thể tin cậy thiết bị này, kỹ thuật nghe lén của người Nga không bao giờ tở.

Trung úy Chap Narith gừ lên một tiếng khó chịu sau câu nói của Neag. Nhiệm vụ của Neag là thu sóng từ một máy điện thoại di động trong bán kính lớn hơn 2 lần chiều dài ngọn núi này. Hơn bảy giờ sáng, đã 3 tiếng trôi qua mà chưa thấy xuất hiện một tín hiệu nào trên màn hình. Tức là chưa có cuộc gọi nào xảy ra, tuy thế Neag không hề nản chí. Mức lương được trả gấp đôi quân hàm thiếu úy mà mình đang đeo là động lực để anh nhận công việc gò bó này.

Sau một chớp nháy nhè nhẹ, màn hình bắt đầu xuất hiện một dải sóng ngắn. Mắt Neag đột nhiên sáng lên.

- Chính nó!

Anh vặn to nút loa để viên trung úy có thể nghe thấy và tự giải quyết phần còn lại. Neag rút ra một chiếc máy tính nhỏ và một quyển sổ tay, căn cứ vào

công suất của ngu ần phát. Anh tính được khoảng cách tương đối của vật phát sóng tới chiếc xe anh đang ng ỡ. Neag rút máy bộ đàm bên cạnh liên lạc một lúc với hai kĩ sư khác cũng đang làm một việc giống hệt như anh tại hai chiếc xe khác. Neag kẹp bộ đàm vào cổ, hai tay dang rộng tấm bản đồ ỡ lấy chiếc com- pa rà lên. Sau vài thao tác thu ần thực, kĩ sư Neag vẽ ngay ba vòng tròn trên tấm bản đồ, mỗi vòng tròn có tâm là các xe đặc chủng, bán kính từng vòng tròn chính là khoảng cách của xe đến vật phát sóng. Trong số 3 điểm giao nhau có một điểm thỏa mãn mọi yếu tố anh ta cần. Anh xác định được tọa độ chính xác ỡ dùng đầu compa chỉ lên bản đồ.

- Báo cáo trung úy, hấn ta đang ở đây! – Neag nở một nụ cười thỏa mãn nhìn sang.

- Chuẩn không đấy?

- Sai số tối đa là 3,5m, nhưng do mục tiêu di động, chúng tôi phải lặp lại phép tính g ần như liên tục.

-Được lắm!

Trung úy Chap Narith giạt bung đôi loa bên tai ỡ vớ lấy máy 2w gọi đi đầu đó.

Neag quay sang màn hình thì chỉ số công suất máy phát đã tụt xuống, đi ầu đó có nghĩa là chiếc điện thoại đã di chuyển ra xa. Neag lại quay sang.

- Báo cáo trung úy, mục tiêu di chuyển!

- Tiếp tục đi.

Trung úy Chap Narith liên lạc v ề sở chỉ huy cho chỉ huy Heng sovan.

- Báo cáo chỉ huy, hấn đang ở trên đỉnh X.

Mọi giọng rì rề vọng lại:

- Cần hấn ở trong sở chỉ huy của tôi.

- Tuân lệnh.

Trung úy Chap Narith liếc sang quan sát màn hình và nhận ra mục tiêu đang di chuyển xa dần chiếc xe anh đang ng ỡ.

Neag lại hí hoáy với công việc của mình, tuy nhiên kết quả mỗi lần báo đầu làm cho trung úy Chap Narith phát cuống lên. Mục tiêu di chuyển phía tây nam với tốc độ nhanh dần. Một lúc sau thì mất tín hiệu.

- Báo cáo trung úy. Hấn đang rời đỉnh núi rất nhanh.

Trung úy Chap Narith vùng dậy mở cửa nhảy xuống khỏi xe kéo căng máy 2w liên tiếp phát lệnh cho quân lính bủa vây.

Tại một căn cứ không quân gần đó. Bảy lính dù 911 para đang túc trực 24/24 ngay tức khắc nhận lệnh xuất kích. Không đầy hai phút sau, một chiếc An-2 đang đậu sẵn trên đường băng xé tan màn sương dày vút lên nhằm hướng đỉnh X.

Chỉ rõ vị trí cho giáo sư Samdech xong, Hà Phan để nguyên điện thoại rồi ném mạnh xuống chân núi phía tây nam. Chiếc ICOM chuyển sang nhiệm vụ đánh lạc hướng. Hà Phan đánh hơi quanh hang lần nữa, từ vết đất hình dấu chân đã cũ, đám cỏ không trầy xước vẫn nguyên lớp sương mỏng. Nạn nhân là vì đói và khát. Hà Phan quay vào hang tìm lại Tôn Thất Sắc đang hấp hối. Càng lại gần anh càng thấy rờn rợn. Ông ta trông như một cái xác khô, rất mâu thuẫn nếu cho rằng tối qua ông ta vẫn còn tỉnh táo để dùng máy tính và gửi thư điện tử.

Qua ánh sáng mờ mờ anh nhìn rõ một ông lão hói đầu, chòm râu bạc tả tơi. Không nghi ngờ gì nữa, người đàn ông bị trói chặt kia chính là người mà anh đi tìm mấy ngày nay. Mấy bức thư kia rốt cuộc đã dẫn anh tới đích. Cần phải mở trói cho ông ngay trước khi kẻ bắt cóc xuất hiện. Cảm giác đồng loại đang hấp hối làm anh quên mất chiếc hang chỉ một cửa ra duy nhất.

Khi cách ông ta một tầm với, Hà Phan không dám động vào người mà nhìn kĩ lại ông ta. Hai tay buông xuôi, đầu gối gập giống như một người đang bị treo cổ. Một đoạn dây trói từ ngực áo thò ra ngang tầm anh đứng. Anh cần đầu gối lồi nhẹ nhưng như thế đã làm nó sỗ tung. Tấm thân giáo sư đổ trùn lên người anh. Theo né nhanh sang bên rồi xoay người lại nâng nhưng vô ích, chiếc đầu ông ta bất thình lình rơi xuống vang lên một âm thanh rợn người. Một hình nộm khô quắt đổ oặt xuống.

Sợi thừng vẫn chưa buông tha hình nộm, nó bung như một con rắn rồi co giật trên nền đá, Tôn Thất Sắc “giả” bị kéo xềnh xệch về góc hang rồi kẹt cứng trước một khe hẹp. Một tiếng rầm đầu đó rung chuyển nền hang. Khi anh nhận ra đây là cái bẫy thì đã quá muộn.

Hà Phan luống cuống mò mẫm chạy ra ngoài. Bóng tối bao trùm, qua tia sáng yếu ớt lọt qua khe cửa, anh nhận ra cánh cửa sắt đã sập xuống bịt chặt lối ra. Anh dùng hết sức đẩy nhưng không hề nhúc nhích. Mình đã giết lấy để tự nhốt mình.

Anh nuốt khan cay đắng, lần mò hết mọi góc ngách tối om với hi vọng có lối ra thứ hai. Như vậy mục đích của kẻ địch đã rõ, chúng dụ anh vào bẫy để giết. Đúng là có kẻ muốn giết anh. Samdech, ông nói không bao giờ sai.

Giá như đập vào trái claymo kia còn êm ái hơn hơn một cái chết dằn chết mòn dai dẳng.

Nghĩ đến mình, thần kinh anh tỉnh táo hẳn lên.

Quả mìn định hướng màu olive hình hộp cong vẫn đang ngoan ngoãn chờ anh. May mắn làm sao là nó chưa bị anh vứt ra ngoài cửa hang. Anh thận trọng tháo kíp rồi quay phần lõi có in dòng chữ “Front Toward Enemy” chĩa thẳng vào cánh cửa sắt lưng lửng. Anh cài lại dây vướng rồi tiến sâu vào trong hang tìm một hòn đá lớn. Khi đã cảm thấy an toàn sau một hôm đá sâu, anh ngấm đúng vị trí rồi ném mạnh hòn đá. Một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, thành vách chao đảo, đất đá thốc ngược vào hang rào rào. Anh lóa mắt khi nhìn ra phía ngoài, cánh cửa sắt đã bị thổi bay. Anh vùng dậy chạy ra ngoài nhưng một tiếng động mạnh làm mặt đất rung chuyển rồi trời đất bỗng tối sầm. Một tảng đá lớn rơi xuống lấp kín cửa hang. Hà Phan quyết định không bới đất chui ra. Anh cho rằng kẻ gài bẫy có thể đang nấp đâu đó sẽ quay lại xem kết quả sau vụ nổ. Anh nằm nguyên vị trí nghe ngóng một lát. Không ngoài dự đoán, gần chục phút sau có tiếng sột soạt cào xuống đất. Một mảng sáng hiện ra khi lỗ thủng lớn dần và một cái đầu hình tam giác thò vào. Hà Phan thụt đầu vào hốc đá, mắt giương to nhìn kẻ lạ mặt.

Rất nhanh, kẻ kia trườn qua lỗ thủng rồi lom khom đi vào. Hắn là “rán hồ mang” Pu-vek. Hà Phan nín thở quan sát. Tên sát thủ dùng chiếc điện thoại làm đèn soi và lăm lăm khẩu súng lục đi vào. Tuy hắn đi ngược sáng nhưng anh cũng không khó để nhận dạng. Tóc xoắn. Cao lênh khênh.

Hà Phan liên tưởng đến kẻ mặc đồ lính lao ra từ Bộ tư Lệnh.

Chính hắn. Nhận thấy đây chính là tên giết người bí ẩn, kẻ ném lựu đạn giết anh. Một ý nghĩ táo bạo lóe lên: cần phải bắt sống tên này.

Tên sát thủ thận trọng tiến gần chỗ anh nấp. Cần phải đánh đòn hiểm là cách tự vệ tốt nhất lúc này. Chỉ được ra một đòn quyết định, anh thầm nhắc lại. Môn đặc công là tổng hợp các đòn hiểm từ vô số môn phái do quân đội quốc gia đó sáng tạo ra để đào tạo các lực lượng tấn công đặc biệt của riêng mình. Chính vì là ngón võ tổng hợp nên có thể nói nó chẳng thuộc môn phái nào. Mục đích tối thượng là triệt hạ đối thủ nhanh và gọn. Hơn nữa trong hoàn cảnh anh đang bị thương và phải đối mặt với tên khổng lồ. Đòn hiểm và tính bất ngờ là điếu cốt tử.

Khi hắn lén qua vị trí nấp một sai tay, Hà Phan tung ngay cú đá VOVINAM vào gáy mạnh như trời giáng. Đòn đánh đã tạo ra luồng gió tạt vào thành

hang gây phản xạ tuyệt vời chỉ có được ở những môn sinh Bokator cổ truyền của gã đờn người Khmer. Tên sát thủ quá cao cộng với bóng tối làm cú ra đòn của anh chỉ sai vài mi-li-mét nhưng như thế là quá đủ để hất thoát một đòn vào tử huyết. Chiếc iphone lẫn khẩu súng văng ra.

Không như ý, anh lao lên sửa sai bằng cú điểm huyết thứ hai trước khi tên sát thủ kịp lấy thăng bằng. Nhưng sự bất ngờ là yếu tố sống còn đã bị anh bỏ lỡ. Trong không gian hẹp do vách đá lởm chởm và nền đất mấp mô vốn dĩ là đồng minh của các võ sinh Bokator. Họ luôn biết tận dụng địa thế hiểm nghèo để dành thế thượng phong trong đối kháng. Không ngờ đối thủ to con nhưng nhanh nhẹn, hất xoay mình nép vào thành hang làm cú đá hụt thứ hai kéo người anh nhào hẳn về phía trong. Đến lúc này anh đã nhận ra mình chọn nhầm đối thủ lẫn vị trí.

Pu-vek bắt đầu ra đòn, hất nhào lên song phi dõn con mồi vào sâu trong cái hang mà hấn đã quá quen thuộc. Hà Phan chúm người đập mạnh vào một mô đá. Tuy cặp đờn tử đã giãn nở hết cỡ sau nửa tiếng mò mẫm trong hang, nhưng trước mặt anh vẫn là cái hũ nút đang chao đảo. Và giây phút tên đờn tử ra đòn quyết định đã đến.

Trong tích tắc, Hà Phan bỗng lóa mắt rồi té nhào xuống đất sau cú đâm như búa bổ. Anh đổ vật xuống nền bất động.

Không có ưu thế nào là tuyệt đối. Pu-vek sau khi tung ra hai đòn áp đảo cũng bị bóng đêm tào phản, hấn loạn quạng không biết đối thủ đang nằm góc nào. Y không dám dấn sâu thêm sợ bị dính đòn hời mã thương nhưng tuyệt nhiên y chưa bỏ đi chừng nào đờn con mồi chưa bị đập vỡ. Không gian im lặng kinh người. Tên sát thủ hạ thấp đầu nhẹ nhàng đánh hơi.

Hà Phan nằm trên sàn nghiêng răng chịu đau, chỉ cần phát ra tiếng động nhỏ sẽ trả giá đắt. Nằm sát vách đá, anh nhận ra một luồng sáng xanh từ chiếc Iphone bất chợt hất vào hang. Gần như cùng lúc, một ánh kim loại sáng xanh lơ lửng treo ngay trên đầu. Khi anh nhận ra hấn thì hấn đã nhìn thấy anh trước. Tên đờn tử hành động tức thì. Ánh kim loại bay xiết vào mặt và anh mau lẹ thụt đầu xuống. Một tiếng xoẹt gai óc vang lên khi lưỡi dao xén bay mô đá tạo một đám bụi lửa rực đỏ. Tên sát thủ rống lên đau đớn non dao rơi xuống.

Chớp thời cơ, Hà Phan quét một cung tròn hất tung chân trụ tên sát thủ làm hấn khụy xuống. Rủi thay, tên sát thủ ngã ngửa trúng cánh tay trái làm anh rú lên đau điếng, và đòn kẹp cổ sở trường của anh bị phá sản. Hai chân đạp

mạnh chồm dậy. Vừa định lao ra cửa hang thì anh cứng đờ người khi hai gọng kìm ngoạm đúng ngang lưng.

Hắn xoay người anh úp mặt vào tường rồi ấn mạnh. Mặt anh đập mạnh vào đá. Hai cánh tay hắn như hai gọng kìm máy kẹp anh tê cứng. Máu từ bàn tay bị đứt của hắn rò thấm nóng ngực anh.

- Giờ thì mày chạy đằng trời con ạ! – Tên sát thủ rút trong cổ họng.

Hà Phan nghệt thở, đầu anh tựa quây thì chiếc cằm vếch hình lưỡi cày thì sập vào đỉnh sọ làm anh bị đóng khung hoàn toàn.

- Mày là ai? – Hà Phan ghen sắc cổ, chỉ còn cái lưỡi của anh là còn động đây.

- Người quen đây! Tao gặp mày trong Bộ Tư Lệnh rồi đấy. - Hắn cười khùng khục phả hơi nóng vào đầu anh.

Đứt lời, hắn tấn người anh sát vách đá rồi luồn đôi tay qua nách móc ngược gáy tạo thế khóa cổ một cách thuần thục. Tay trái Hà Phan như đứt rời ra, toàn thân bất động như bị trói chặt vào cột đình. Chỉ cần hắn vẩy nhẹ bàn tay vào gáy, đầu anh sẽ vỡ toác trước tường đá. Anh cảm nhận được máu từ bàn tay trên sát thủ rỉ ra nhấp nhúa sau gáy.

Pu-vek ngoạm miệng vào đầu cravat tuốt xuống đuôi rồi dùng răng vặn quanh cổ tay riết mạnh. Vết thương được cầm máu ngay tức thì khi được buộc ga-rô đúng lúc.

Tên sát thủ riết đôi tay thêm chút nữa, cổ anh như bị bẻ gập. Tên sát thủ nhìn xuống đôi tay sưng phù cộm lên trong tay áo anh cười thầm. Mày sẽ hết đau ngay thôi mà. Hắn hiểu đó chính là kết quả khiêm tốn của trái lựu đạn quá đắt đêm qua. Y riết thêm tí nữa làm Hà Phan rú lên đau đớn. Tên sát thủ như đang tận hưởng giờ phút hấp hối của con mồi. Kết thúc màn tra tấn ngắn, sẽ là món đập đầu.

Tên sát thủ nhìn gằm gằm vào mảng sọ trắng ợt dưới lớp tóc bê bết. Hắn toan kéo người anh ra một bước để thúc mạnh đầu vào vách đá. Sứ mệnh tai tiếng này đã đến hồi kết thúc. Lời hứa của hắn với người đẹp Chamneng-kar sắp hoàn tất.

Tên sát thủ xốc lại cái xác cứng đờ. Chỉ cần hai gang tay là vừa đủ. Hắn ngả người ra sau cổ kéo thêm chút nữa. Nhanh như cắt, Hà Phan bất ngờ đập mạnh đôi chân vào bức tường trước mặt, một lực cộng hưởng mạnh kinh kh đẩy hai người té vào vách đá sau lưng. Một tiếng bộp vang lên khô khốc, đôi tay tên sát thủ bỗng rũ thọt. Tấm thân cao kều của hắn nhào

xuống sau lưng anh. Hà Phan kinh hãi nhảy ra xa nhìn lại tên sát thủ đang bất động.

Anh lao ra cửa hang không quên nhặt chiến lợi phẩm. Một khẩu Glock đã lên đạn và chiếc Iphone đã có hai cuộc gọi bị nhỡ. Đến ngoài cửa hang, Hà Phan nghe tiếng động cơ phanh phạch vọng xuống từ không trung. Đoán chắc vệ binh và Quân y cũng đã sắp đến, anh cầm đầu chạy xuống theo hướng đông bắc.

Chương 26

C

hiếc Mi -8 lượn tròn ba vòng quanh đám cháy rồi mới tìm được chỗ hạ càng chật hẹp cách cửa hang đến một trăm mét. Ba người trong bộ quân phục quân y mau lẹ nhảy xuống kèm theo một chiếc cáng. Họ vạch đám cây cối um tùm chạy vội về đám khói bụi đang bốc lên ngùn ngụt. Một người có dáng chỉ huy quan sát xung quanh không thấy ai liền chỉ tay vào trong.

- Xong vào xem sao.

Hai người đội mũ sắt cầm cáng, rút chiếc đèn pin từ trong túi rồi lanh lẹ biến mất sau cửa hang hẹp. Viên đội trưởng đứng phía ngoài tiếp tục quan sát toàn khu vực và cố lắng nghe tiếng động nào đó. Chốc chốc anh ta lại nhìn vào cửa hang nghe ngóng. Nhìn đông đảo nát trước cửa hang, anh ta cho rằng đang có ai bị kẹt trong đó. Nhất định phải bới lên. Viên đội trưởng tên Khan tiến gần đông đảo nát đánh giá khối lượng đào đắp rồi cúi sát đất dòng tai nghe. Cuối cùng cái âm thanh ấy cũng đã đến với anh ta, nhưng từ phía sau:

- Có tôi đây!

Khan quay đầu lại khiếp hãi khi thấy quanh mình xuất hiện năm chiến binh mặc áo liền quần và trang bị vũ khí kì lạ. Một âm thanh đủ nghe phát ra từ người đứng gần nhất:

- Biệt kích 911 Para đây, hãy tuân lệnh chúng tôi.

Khan có rúm người và một biệt kích lặng lẽ rút chiếc còng bấm tách vào tay anh mà không hề giải thích.

- Bao nhiêu người ở trong hang? - Người này gạt nhẹ chiếc micro nhỏ xíu ra sau rồi hất hàm hỏi.

Khan dụi đôi mắt cay xè vì khói.

- Xin thưa, có hai người mới vào.

- Bên ngoài có ai không?

- Không rõ.

lính kì lạ quay lại ra một kí hiệu khó hiểu cho hai đồng đội. Ba người vội tẩu đi ba phía. Hai lính còn lại lăm lăm súng Mini Uzi và kính nhìn đêm tiến về cửa hang. Ngay lúc đó, một cái đầu ló ra từ cửa hang. Khan quay phắt lại nhìn chọc vào người đó định nói gì nhưng không kịp. Viên chỉ huy đội lính chạy lên chặn trước mặt Khan và chỉ cách người đàn ông kia vài mét.

- Ra hết!

Hai y tá dìu một thanh niên cao lớn dính nhiều vết máu nhưng còn tỉnh táo ra ngoài.

- Buông hắn ra, lục soát!

Chỉ huy đội lính nhìn thanh niên có chiếc cravat quăn queo đỏ lôm vì máu lũng thũng đi ra ngoài để mặc cho hai lính biệt kích lục soát. Tuy nhiên người thanh niên hết doanh nhân này không hề có vũ khí hay phương tiện điện đàm nào khác. Trong khi đó đội ngũ cứu hộ không thiếu loại vũ khí phòng thân nào. Đội trưởng Khan như chợt nhớ ra mình đang bị bắt liền phản ứng yếu ớt:

- Thả chúng tôi ra.

- Mang ra trực thăng ngay! - Người chỉ huy cướp lời Khan.

Cả bốn người lăm lét bước đi dưới họng súng của hai lính Para. Khi ra đến chiếc trực thăng, Khan đã nhận ra viên cơ trưởng đang ngẩn cạnh một tên lính vũ trang khác. Khan và đồng nghiệp biết rằng từ giờ trở đi họ không thể thi hành lệnh giáo sư Samdh và nhiệm vụ cứu hộ coi như đã kết thúc. Khan bất lực nhìn viên chỉ huy lính dù đang đứng cạnh đuôi trực thăng bật máy vô tuyến báo về cấp trên:

- Báo cáo chỉ huy! X1 đã tẩu thoát. Năm kẻ lạ mặt đã bị bắt.

- Có tình tiết ngoài kế hoạch?

- Đúng kích bản.

- Bí mật thi hành lệnh.

- Rồi.

Chỉ nghe qua Khan đã hiểu tất cả, hắn quyết chống cự:

- Các anh không có quyền bắt chúng tôi. Trả lại máy bay ngay. Chúng tôi đang thực hiện chức năng cứu hộ khẩn cấp.

- Lên máy bay! - Người chỉ huy lạnh lùng đáp.

- Nếu không về viện quây y anh ta khó qua khỏi. - Khan trắng trối chỉ người thanh niên đã được dìu lên khoang.

-có cơ sở cứu chữa không kém các ông. – Viên chỉ huy nhóm biệt kích nghiên rằng ken kết báo hiệu màn tranh kuận kết thúc.

Nói xong anh ta kéo Khan lên rồi chui vào buồng lái.

Viên chỉ huy toán biệt kích 911 Para này lôi cơ trưởng Kim vào nghề kỹ sư cơ giới bay phía sau rồi đích thân bước vào ghế lái chính.

Lính biệt kích 911 Para được đào tạo sử dụng mọi loại phương tiện từ ô tô, tàu thuyền cho đến tăng thiết giáp các loại. Đối với máy bay, không chỉ loại có cánh cố định mà các loại trực thăng có độ phức tạp cao cũng phải sử dụng thuần thục trước khi tốt nghiệp khóa đào tạo khắc khe của mình.

Chỉ huy nhóm biệt kích mặc áo liền quần nhập buồng lái và mau lẹ nắm quyền điều khiển. Anh ta sử dụng nhuần nhuyễn các cần điều khiển và pedan chống xoay. Sau vài thao tác, các cánh quạt đồng loạt chuyển động hất mạnh cổ máy tấc tẩn lên khỏi mặt đất.

Ngay phía sau ghế lái chính, cơ trưởng Kim mặt tái đại khi một lưỡi dao kềm cứa và buộc phải phát thông điệp về phòng điều hành bay quân y viện.

- Hãy nói là máy bay gặp sự cố và phải hạ cánh khẩn cấp xuống bìa rừng.

Không được nói sai một chữ. – Một biệt kích dùng tay bịt chặt micro trước mũi lái của Kim rồi ghé sát tai hắn lên gân.

- Tôi...tôi sẽ nói.

Nhìn cơ trưởng Kim miễn cưỡng làm theo lời ép buộc, nhóm biệt kích liếc nhìn nhau hài lòng. Trên màn hình trước ghế lái một màu lam thẫm in hình biển hồ Tonle Sap gợn sóng. Chiếc Mi-8 đang hạ dần độ cao xuống một căn cứ không quân ngoại ô thành phố. Nơi đó, chỉ huy Heng Sovan đang trông họ từng giây.

Chương 27

H

à Phan ôm chặt cánh tay rỉ máu chạy băng rừng mà trong thâm tâm vẫn băn khoăn liệu Samdech có tin những gì anh báo hay không. Nếu quả thực Samdech cho máy bay và nhóm bác sĩ lên núi để cứu một hình nộm thì anh thực sự sẽ không biết ăn nói thế nào khi gặp lại ông ta. Một lão tướng khả kính bị chơi khăm bằng một trò đùa ác ý như vậy đáng để ông ta trả đòn thù. Oái oăm thay, anh cũng chỉ là nạn nhân.

Hà Phan cố lê ra con đường nhỏ phía trước, anh tự hỏi tên sát thủ có phải thuộc nhóm bắt cóc hay không? Anh tự trách mình quá tin tưởng vào công cụ nhấn tin này khi sự thật giả trong thế giới ảo chỉ khác nhau kẻ ng ẫ trước bàn phím. Bọn bắt cóc mạo danh Tôn Thất Sắc nhằm dụ anh vào hang để giết. Chúng sử dụng cùng một máy phát tin với giáo sư Sắc mà bằng chứng là một se

nder. Đó có thể là một phần mềm cài trên chiếc điện thoại hoặc một chiếc máy tính. Anh lôi chiếc phone vừa lấy được ra xem xét nhưng đầu không lưu một tin nào. Nhìn lại cánh tay trái, anh không thể làm được gì với thân thể nát như thế này. Không thể nấn ná thêm dù chỉ một phút, anh ng ẫ dậy rồi lần ra phía đường cái, nơi đó thấp thoáng có xe máy đang đi. Chờ h ẫ lâu, một chiếc xe máy đi tới.

- Cho tôi đi nhờ với.

Người qua đường vốn hành nghề xe ôm. Anh ta cười rạng rỡ khi bắt gặp một khách hàng giữa đường. Anh ta reo lên.

- Lên xe, đi đâu?

- Chở tôi đi viện.

- Trời! sao thế kia? – Gã xe ôm phát hoảng.

- Tôi lấy nước thốt nốt không may bị rơi ngã. – Hà Phan nhăn nhó chỉ về cánh đ ờng. - Làm ơn đưa tôi về bệnh xá gần nhất.

- Lên xe, tôi đưa anh đi viện Sisophon.

Chiếc xe tiếp tục đi thẳng một đoạn khá xa thì đến một thị xã. Gã đỗ trước một dãy nhà hai tầng, bên trên có ghi bệnh viện thị xã Sisophon.

- Xuống đi, bệnh viện tốt nhất ở đây rồi đấy.

Bên trong anh thấy rất nhiều người già lẫn trẻ em xếp hàng chờ một ông bác sỹ trực ngũ tuần và hai phụ tá trẻ măng giúp việc. Hà Phan ngó xuống một cái ghế rồi cởi chiếc áo ngoài nhưng vội nhận ra khẩu Glock dắt trong thắt lưng nên vội mặc trở lại. Rất may chưa ai thấy.

Anh đứng dậy đi tìm nhà vệ sinh cởi áo ngoài bọc khẩu súng cẩn thận rồi lại quay về phòng khám. Nhìn xuống cánh tay trái của mình, anh hoảng hồn khi thấy vết thương sưng tấy đã chuyển sang màu thâm đen, đáng sợ đến nỗi thằng bé ngồi cạnh anh phải đứng dậy bỏ đi. Lúc này nhiều người bắt đầu để ý anh và một phụ nữ tốt bụng có nhã ý để anh khám trước.

- Cảm ơn chị, tôi chờ được mà. - Anh mỉm cười nhã nhặn từ chối.

Bất chợt viên bác sỹ ngược lên nhìn anh. Có lẽ bằng con mắt nhà nghề ông ta biết nên ưu tiên ai trước.

- Lại đây! - Ông ta vẫy tay.

Hà Phan cẩn thận ôm bọc áo tiến lại ngó xuống chiếc ghế xoay trước mặt ông ta. Vừa đặt mông xuống, bỗng chuông điện thoại trong người anh réo vang. Anh chợt nhớ chiếc Iphone của tên sát thủ trong túi mà anh quên tắt.

- Xin lỗi bác sỹ, chờ tôi một lát.

Hà Phan móc chiếc iphone nhìn trân trân vào màn hình, số hóa bằng một dãy ký tự. Chắc chắn đồng bọn của tên sát thủ đang gọi cho hắn, anh không dám nghe máy vì sợ bị lộ. Nếu không nghe chắc chắn cũng gây nhiều nghi ngờ cho chúng. Hà Phan quyết định không bắt máy chờ nó tự tắt.

Vị bác sỹ vẫn nhìn anh chờ đợi. Hà Phan dứt máy vào bao rồi đưa cánh tay trái lên. Ông ta chỉnh lại cặp kính cận rồi cầm cổ tay nâng nhẹ:

- Ối! Đau quá!

- Tại sao giờ này anh mới đến chữa! - Ông ta quát mắt quát.

- Thưa bác sỹ, nhà tôi xa... lại chủ quan. Có nghiêm trọng không ạ?

- Anh có biết đã hoại tử rồi không hả?

Hà Phan rùng mình, mắt hoa lên nhìn ông ta rồi nhìn kỹ vết thương. Anh không ngờ vết thương lại nặng hơn anh nghĩ, hay do trái lựu đạn có chứa thủy ngân.

Vị bác sỹ phán:

- Có thể gãy kín xương cẳng tay, tụ huyết, hoại tử, phải mổ ngay tức khắc.

- Hoại tử thì có phải tháo khớp không bác sỹ?

- Anh cần chụp X-quang đã. Nếu nằm ngoài khả năng chúng tôi, anh có thể phải chuyển lên tuyến trên bây giờ.

- Nghiêm trọng thế sao?

- Nếu anh đến muộn hơn vài phút, chúng tôi sẽ từ chối ngay.

- Bác sỹ có cách gì giúp tôi được không? Lên tuyến trên chắc chắn gia đình tôi không lo đủ chi phí.

Thực ra Hà Phan không muốn đi quá xa nơi này, anh chỉ muốn sơ cứu nhanh để còn tiếp tục sứ mệnh. Lên tuyến trên thì phải về Siem Reap và nguy cơ bị bắt oan lần nữa là rất cao.

- Anh có bảo hiểm không?

- Dạ không.

- Thế cái bọc gì đó? - Ông ta chỉ gói áo trên đùi anh.

- Đây là... mấy đồ lặt vặt của tôi mà.

Bỗng chuông trong túi quần lại reo vang, anh định lấy máy ra thì giọng vị bác sỹ gắt lên.

- Tôi không có thời gian chờ anh đâu. Anh hãy vào phòng chụp X-quang số 2.- Nói xong ông quay sang một nữ y tá trẻ:

- Cô nhận ca này chứ?

Hà Phan đứng dậy rồi rí

- Cảm ơn bác sỹ, ông cho tôi chữa ở đây.

Cô y tá có dáng người mảnh khảnh trong bộ blu màu lam nhạt được thêu giáo giao việc vội xúng xảng dẫn anh đi vào phòng máy X-quang. Sau vài phút cô ta lại dẫn anh vào một buồng khác. Phan nhìn căn buồng hẹp có hai chiếc giường đã có một bệnh nhân nằm sẵn ở đó.

- Anh nằm đây chờ em. - Cô ta chỉ lên chiếc giường tinh tươm ga trắng rồi vụt đi đâu đó.

Hà Phan đặt chiếc bọc áo làm gối rồi ngoan ngoãn nằm xuống, mắt liếc quanh phòng. Bà lão bị gãy chân bó bột trắng lớp đang mê man bên cạnh. Trong phút chốc, cô y tá trẻ lấy một túi đầy y cụ chạy vào rồi nói qua chiếc khẩu trang:

- Anh cứ nằm thật thư giãn, em sẽ bắt đầu công việc của mình.

Hà Phan ngoan ngoãn như đứa trẻ no sữa, nằm xuống mắt lim dim nhìn cô gái duyên dáng đang ngồi xuống cạnh mình. Mọi đau đớn tan biến cứ như anh chẳng hề hấn gì. Giá như không có bà lão thương tật bên cạnh thì đây không khác phòng mát-xa thư giãn trá hình tại Hà Nội là mấy. Một tiếng

cạch gai óc đánh thức anh tỉnh lại. Một cái banh rơi xuống khay làm anh lạnh ớn người.

- Có đau nữa không anh?

- Cũng không... đau lắm.

- Em sẽ tiêm cho anh một li ầu thuốc giảm đau. Sau đó anh phải nằm yên để em dùng nẹp cố định tạm thời chỗ gãy. Nếu có chuyển đi đâu cũng không sợ thoát vị. Miệng nói tay làm. Hà Phan nghiêng răng kìm cơn đau lại nói lên, hình ảnh tên sát thủ kẹp anh trong hang lại ập đến làm anh rùng mình rú lên.

- Cái anh này, im lặng nào!

Hi vọng đây là cơn đau cuối cùng. Anh tự nhủ. Đang nằm bỗng chiếc iphone lại reo vang làm anh chột dạ.

- Xin lỗi cô một lát.

Móc vôi chiếc máy từ cạp quần lên nhìn. Lại số lúc này hiện lên như một sự đe dọa đang ẩn nấp đâu đây. Hà Phan đoán chắc kẻ gọi đến để hỏi tên sát thủ mặt tam giác rằng đã giết được anh chưa. Mình có nên báo tin buồn này cho chúng không nhỉ? Anh tự hỏi. Cuối cùng, anh chọn giải pháp không nghe máy. Sự việc lặp đi lặp lại nhiều lần đã không lọt qua mắt cô y tá trẻ.

- Tại sao anh không bắt máy? Tôi thấy hình như anh đang có đi ầu gì không bình thường!

Hà Phan nhìn thẳng cô gái phân bua.

- Chủ nợ suốt ngày đòi tiền. Lát nữa lại cho họ. Cô cứ tiếp tục đi.

- Anh đuổi người lại ngay ngắn đi nào!

Hà Phan thông hai tay, đuổi chân, mắt nhìn lên trần nhà. Anh khẳng định bọn chúng đã biết tên sát thủ đã xảy ra chuyện khi máy không có người nghe đã quá lâu. Đồng bọn của chúng sẽ đi cứu nạn là đi ầu chắc chắn. Anh lo nơi đây không đủ an toàn, nhớ chúng đột nhập thì anh phải đối phó ra làm sao. Bỏ đi lúc này thì không nỡ. Nhìn cô gái trẻ thành thạo giúp anh chữa trị mà yên lòng. Cô ta trông khá trẻ và dễ mến, thái độ lẫn cách cư xử rất có học và nhân ái.

Cô ta là đại diện cho tầng lớp thanh niên Campuchia sinh ra và lớn lên sau thảm họa diệt chủng. Lứa tuổi này của thế hệ cha cô đang vui cả tuổi trẻ trong các trại lao động của Khơ Me Đỏ và kết thúc là các hồ chôn người. Trong 3 năm lăn lộn trên chiến trường khắc nghiệt anh may mắn không ngã xuống nơi đây.

- Bệnh tôi có nhanh hồi phục không cô?

- May là anh tìm đến đây sớm, muộn lát nữa thầy em không nhận là phải chuyển lên bệnh viện tỉnh. Mà sao anh không lên hẳn viện tỉnh?

- Nói cô đừng cười, nhà tôi kẹt lắm, mẹ già con thơ. Tôi trèo cao say nắng nên mới ngã. Mà em giống người Việt quá. – Anh chuyển đề tài.

- Đúng thế, mẹ em là người khmer Crôm còn bố em người Kinh.

Thảo nào. Nhìn cô gái có nước da trắng mịn và đôi mắt đen lánh đang trầm ẩn nhìn mình, Hà Phan chẳng mấy ngạc nhiên mấy cha lính tình nguyện xưa kia không những hào phóng cả xương máu của mình mà còn dễ dãi với các cô phum nữ luôn coi họ là các người hùng của đạo quân mà chính dân tộc này phong là “đạo quân nhà Phật”. Năm xưa, dưới gốc Bằng lăng ấy, nếu như anh thiếu kìm chế một chút thôi không biết đi đâu gì đã xảy ra.

- Nhưng bố em đã mất năm 85 trong một trận phục kích trong rừng. - Nét u buồn chợt hiện lên trên khuôn mặt thơ ngây. Rõ ràng khi nhìn thấy anh, một kỉ niệm đau thương nào đó về người cha của mình đang trở về với cô. Anh chẳng biết hỏi gì thêm, nhưng đi đâu đó không ngăn cô ta thổ lộ những kỉ niệm về người cha mà có lẽ đã lâu cô không có người để giải bày. Nhìn lên cánh tay đã băng bó của anh, cô tiếp:

- Không phải do vết thương quá nặng mà đi đâu kiện thiếu thốn và chậm trễ đã khiến vết thương của cha em nhiễm trùng, em quyết theo ngành y từ đó. Nhìn bệnh tình anh thế này, thực lòng ở đây khó đi đâu trị tốt nhất cho anh.

- Nhưng tôi đã nói rồi, tôi không có nhu cầu

Từ khi nhập ngũ cho đến tận ngày hôm nay, anh chưa bao giờ tự nhận mình là nghèo trước mặt phụ nữ. Lòng sỹ diện đó không hề mất đi mà tăng cấp số cộng theo tuổi tác. Quan điểm của riêng anh, cho dù trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa nghèo đừng nghĩa với thất bại và kém cỏi. Nếu thượng đế đã ưu ái cho ta có bộ não không đần độn, một cơ thể không quá dị tật đó là đi đâu kiện cần và đủ để bạn làm giàu cho bản thân và cộng đồng. Đổ lỗi cho hoàn cảnh để bào chữa cho cái nghèo là ngụy biện.

Sống trong đời thường, anh đã từng gặp không ít những con người biết vượt lên từ khó khăn bằng nghị lực phi thường. Tai điếc vẫn là nhạc sĩ thiên tài. Ít ai tin nổi có người mù lại đảm đương chức bộ trưởng. Người liệt giường mà vẫn trở thành thi sĩ. Người không tay vẫn vô địch môn bơi lội. Kẻ không chân vẫn là kiện tướng cờ vua, vậy mà đó lại là sự thực.

Không ít người đã tạo nên sự nghiệp lẫy lừng bằng chính thế mạnh là khiếm khuyết của bản thân.

Nay, trước mặt một cô gái trẻ trung xinh đẹp, một nam nhi trắng kiện nhận mình là người không tài năng thì xấu hổ không biết để đâu cho hết mặc dù anh đang đóng kịch. Cô gái băng bó xong rồi nhìn anh thương hại.

- Anh cứ nghĩ thật kĩ đi. - Lên tuyến trên tốn kém nhưng kĩ thuật tốt. Ở lại đây cũng được thôi. Thế nhưng bệnh viện tư này cũng có rẻ gì đâu. Vì quý anh em mới khuyên chân tình, còn ai chả muốn anh tiêu tiền ở đây.

- Thế tôi hết bao nhiêu hả cô? - Anh ngóc đầu dậy.

- Sẽ có kế toán, anh cứ đi đâu trị đi đã.

Hà Phan hạ đầu xuống, nói:

- Nhưng tôi cần phải định lượng để gọi người nhà lo viện phí.

Bỗng như một sự đùa giỡn, chiếc iphone bất ngờ đổ chuông. Anh lật máy lên và nhận ra vẫn là số cũ. Không thể trì hoãn mãi, anh phải hóa giải nó.

Hà Phan nhìn lên bảo cô gái.

- Cô nghe máy thay tôi nhé. Hãy nói thẳng với lão ta là tôi đang bị tai nạn bất tỉnh, ngoài ra xin đừng nói gì thêm về tôi cả.

Cô y tá trẻ chưa kịp chối khéo thì chiếc iphone đã bị anh dúi vào tay.

Thoáng giây phút do dự cô ta cũng ấn phím nghe.

Chẳng hiểu bên kia nói gì, Hà Phan thấy khuôn mặt dễ thương trở nên già đi trông thấy:

- Xin lỗi... chủ nhân máy này đang gặp tai nạn.

- Đây là bệnh viện Sisonphon.

.....

- Tôi là y tá, vâng. Anh ta đang cấp cứu tại đây, đừng gọi nữa nhé. Khi nào nạn nhân tỉnh họ sẽ liên lạc với anh.

Cô gái dập máy rồi trả lại anh.

- Hấn nói gì? - Hà Phan hỏi.

- Hấn ngạc nhiên vì người nghe là em. Hấn hỏi anh đang ở đâu sao không bắt máy. Hấn hỏi thêm hình dáng và tuổi tác của anh, lại còn hỏi tên là gì nhưng anh đã dặn em trước là...

Tốt lắm! - Hà Phan nhìn cô ta cảm kích.

- Đúng là quân siết nợ rồi đấy. Cảm ơn em, nếu anh nói thì chúng chẳng tin.

- Có gì đâu anh.

Trao chiếc máy cho Hà Phan, cô y tá mỉm cười hỏi:

- Anh vay người ta bao nhiêu mà hấn giữ vậy?

Ánh mắt Hà Phan không còn dám nhìn thẳng.

- Cái lão chết dẫm, khổ quá, tháng trước nợ tiền chữa bệnh cho mẹ tôi. Lão đòi suốt. Lão tưởng tôi bùng nên đòi tìm bằng được, cứ để lão vào thấy cơ cảnh tôi thế này may ra lão thương tình cho khất thêm vài hôm.

Cô y tá trẻ nhìn Hà Phan với ánh mắt thông cảm. Cô định trả lại chiếc Iphone 4 trị giá hai ngàn đô la cho anh nhưng rồi lại nhìn chiếc máy mà cô chưa thấy bao giờ.

- Điện thoại anh đẹp thế, ồ..mà anh đâu phải người nghèo khổ gì? - Cô gái reo lên với phát hiện mới của mình.

Hà Phan gượng gạo không biết nói sao trước sự sành sỏi của cô y tá gốc Việt.

- Hàng Tàu, được cái đẹp mã thôi chất lượng chán lắm. Nếu em cần ta đổi ngang nhé?

- Thôi em không dám.

Đến đây cô gái thay đổi hẳn thái độ, cô ngẩng nhìn anh từ đầu đến chân rồi quan sát kỹ vết thương. Rõ ràng tai nạn đã xảy ra ít nhất là hai ngày mà không hề có một sự chăm sóc y tế tối thiểu nào.

Nếu nhà xa thành phố anh ta có thể vào các trạm xã hay tủ thuốc có mặt khắp phum bản. Nếu nghèo kiệt xác thì cầu cứu các nhà sư trên chùa. Ngay cả thời Khơ Me đỏ, chăm sóc y tế trong các công xã đều miễn phí tuy nó tẻ tẽ và sơ cấp. Lí do hết tiền không đủ sức thuyết phục. Dùng điện thoại siêu sang và không biết cái của gì mà anh ta đang giấu khư khư trong bọc áo. Hắn không có thời gian để cứu mình, như thế chỉ có kẻ cướp đang bị truy lùng gắt gao, hoặc ân oán giang hồ mà bị đuổi theo siết nợ. Mình phải cảnh giác, nghĩ đến đây cô ta vội cầm khay đi về phòng trực ban.

- Tôi phải sang chăm sóc bệnh nhân mới nhập viện phòng bên, lát tôi sẽ quay lại.

- Cảm ơn cô! - Nhìn cô gái vội vã bỏ đi, anh thấy lòng bất an. Ai dám chắc cô ta không đi báo công an phường?

Hà Phan bật dậy nhìn sang bên và thấy bà lão đang nằm li bì trên chiếc giường đơn chật hẹp. Quay phía sau thấy chiếc nón lá ai bỏ quên trên tường. Anh lấy súng dắt túi, đội nón, mặc lại áo rồi rón rén đi qua hành lang dài duy nhất tiến ra cửa chính.

Vừa ra đến hành lang, một vị y tá khác đang dẫn một cặp vợ chồng xách hai túi quà đi vào. Linh cảm sắp có việc chẳng lành, anh lén nhanh ra ngoài cổng rồi ngoái lại nhìn đôi vợ chồng đã bước vào phòng của anh. Mỗi

nhìn, Hà Phan đâm sầm vào một cô gái đang từ ngoài cổng đi vào làm chiếc nón lá thốt nốt rơi xuống. Anh giật mình quay lại nhận ra cô y tá trẻ.

- Này anh đi đâu đó?

Hà Phan cúi nhặt mũ đội lên đầu rồi tiến sát cô ta nghe rằng thì thào.

- Này, lúc này cô đọc địa chỉ cho chúng phải không?

- Ờ...Thì anh bảo tôi nói thế. – Cô ta cãi.

Hà Phan đẩy về oán trách:

- Xong đời tôi rồi, nó đến đây siết tôi thật rồi.

- Anh bùng hả, viện phí anh chưa trả.

- Tôi không trốn đâu, hãy bảo hai người kia rằng tôi về rồi. Họ đi ra tôi sẽ quay lại.

- Tôi yêu cầu anh quay lại. – Cô ta đánh giọng. - Anh tự ý ra ngoài là vi phạm nội quy bệnh viện, tôi gọi bảo vệ bắt anh ngay bây giờ.

- Tôi quay lại họ sẽ lột hết quần áo ngay tức khắc, lấy gì để nộp viện phí cho các cô. Tôi van cô hãy để tôi đứng ngoài này cho đến khi họ ra về tôi sẽ quay lại.

Không muốn làm to chuyện, với lại anh ta mới dùng đơn vị morphin, nửa cân bột thạch cao cộng với hai cái nẹp tre. Giá trị chưa đến mức phải báo động để bảo vệ bắt. Cô gái gật đầu.

- Thôi được tôi tin anh.- Nói xong cô bỏ đi.

Hà Phan lao ra phố mua một chiếc điện thoại rẻ tiền và một SIM mới để liên lạc cho Trần Phách. Rõ ràng không thể dùng chiếc Iphone với những cuộc gọi bí ẩn.

Cô y tá đứng ngoài cửa sổ thấy một người đàn ông rất cơ bắp và một cô gái đang dựng bà lão khốn khổ giường bên cạnh để tra xét. Muốn nhìn tận mặt kẻ chủ nợ như thế nào, cô hèn nhiên đi vào. Thấy có người vào hai tên vội vàng hạ bà lão nằm xuống.

Cô y tá lên tiếng:

- Xin lỗi tôi có thể giúp gì được hai người?

Người đàn ông vạm vỡ có quai hàm bạnh quay ra nhìn cô, ánh mắt hằn ngầu lên hung dữ khi nhận ra một kẻ mặc áo blu trắng đứng sau lưng. Gã hỏi:

- Tôi tìm người đang nằm viện tại đây, bác sĩ có thể giúp chúng tôi?

Hắn kéo đai hai từ “bác sĩ” một cách khinh miệt. Cô y tá trẻ bất giác lùi lại trước cái nhìn xuyên thấu của gã. Người phụ nữ xinh đẹp đi cùng kéo tay gã lại rồi tiến lên hỏi cô lần nữa.

- Xin lỗi chị, chị có biết một thanh niên...

- Tên và họ anh ta là gì?

Chị ta nhã nhặn đáp:

- Một người mới quen tôi chưa kịp hỏi tên. Anh ta bị tai nạn, tay trái bị gãy.

- Anh ta vừa ra viện lúc này.

- Đi hướng nào và bằng phương tiện gì?

Cô y tá gai gai nhìn gã trung niên có bản mặt gai góc, sắc mặt phờn tái như sống dưới đất lâu năm. Nhưng ánh mắt hắn mới làm cô ám ảnh, tuy miệng thì hỏi nhưng mắt hắn đậu ngay lên khuôn ngực của cô một hồi bất chấp bị bạn gái lôi giật lại kèm một cái nguýt cảnh cáo. Những tên chủ nợ đầu dễ sợ thế này sao. Không biết gã sẽ đòi cái gì ở cô nếu chẳng may cô vay tiền của gã mà không có để trả.

- Hắn đi hướng nào? – Gã lại nhìn một nơi và hỏi một nơi.

Mình chẳng dại gì phải nói thật. Bởi, cô hiểu rằng nếu gã vật c trước thì cô chẳng còn gì để mà vật cái gã “trên răng dưới dép” kia nữa.

- Tôi không rõ lắm. - Cô lạnh lùng lắc đầu bỏ đi.

Chương 28

N

ằm phía tây nam lòng chảo biển hồ Tonlé Sap là thành phố Battambang rộng lớn và thưa thớt dân cư. Tại một căn cứ không quân nằm ngoại ô thành phố, chỉ huy Heng Sovan đứng trên đài quan sát dùng ống nhòm chia v ề phía ngọn núi mờ ảo. Chiếc An-2 đã đổ quân chỉ sau chiếc Mi-8 đúng 12 phút. Như vậy là đủ. Heng Sovan không lạ lẫm với những kiểu bay là là mặt sông của viên cơ trưởng từng được đào tạo ở Kiev khi cứu hộ mùa lũ và những cú treo mình hàng giờ trên đỉnh núi. Đáng nể hơn, những cú quay đầu và uốn lượn như chèo bẻo khi gặp phải hỏa lực mặt đất của Khơ me đỏ mỗi khi nó hạ xuống các sân bay đã chiến làm Heng Sovan mê tít.

Hẳn nhiên hôm nay là ngày đáng nhớ nhất trong sự nghiệp cơ trưởng và cả của chiếc Mi-8 huyền thoại của hắn. Cái Heng Sovan cần là những kẻ ng ồi trong chiếc máy bay đó. Viên chỉ huy biết chắc, cấp cứu hôm nay chỉ là một cái cớ, sứ mệnh của nó bí ẩn hơn nhiều.

Mặc dù không trực diện nhằm vào giáo sư Samdech nhưng nhất cử nhất tiện của vị bác sĩ này đều bị các nhân viên phản gián của mình bí mật theo dõi. Cho đến hôm nay, đội quân hỗn hợp của viên chỉ huy từng được đào tạo tại Học viện kỹ thuật quân sự Hà Nội này vận hành khá nhịp nhàng và ăn ý.

Heng Sovan mặc rằn ri, tay cầm máy vô tuyến đứng sẵn cuối đường băng chờ sẵn các lính đặc nhiệm mang tất cả thiết bị quân sự và chủ nhân của nó đang trở về. Chiếc Mi-8 màu xanh rêu đã xuất hiện từ xa rồi một bóng đen khổng lồ trùm tỏa ra lên vóc dáng uy nghi của Heng Sovan. Nó vừa hạ càng xuống sân, những người đợi sẵn mau lẹ dẫn họ lên một chiếc xe quân sự 12 chỗ màu xanh đi về khu nhà khép kín. Chiếc Mi-8 và 5 kẻ khả nghi bất ngờ bị tóm gọn đã phần nào gỡ lại sự ê chề khi để thoát tên gián điệp của Heng Sovan.

Một vụ nổ có chủ ý trên núi và chiếc trực thăng tự động chui vào vùng cấm bay mà họ đã giăng sẵn. Mẻ lưới l ần này hứa hẹn sẽ mang đến tính đột biến trong cuộc chạy nước rút vào sào huyệt của quân khủng bố.

Bốn tên được dẫn vào một căn phòng làm việc kín đáo tại sân bay. Người thanh niên cao lớn chỉ bị thương bàn tay đã được băng bó. Anh ta bị choáng nhẹ và đã trở lại bình thường. Nhận thấy đây là đầu mối quan trọng, viên chỉ huy cho biệt giam hẳn phòng khác.

Heng Sovan sùng sục đi vào phòng nhìn rõ mặt bốn tên “tù binh trên ghế rỗ cúi sát viên đội trưởng đội cứu hộ hỏi:

- Ai phái các lao vào đó?
- Giám đốc viện quân y Samdech.
- Để làm gì?
- Chúng tôi có lệnh lên cứu một người bị nạn trong hang. Ngoài ra không biết gì khác.

- Có đúng người này không? - Heng Sovan chỉ sang phòng bên.

Đội trưởng Khan lúng túng nhìn vị chỉ huy, mười bảy phút trên chiếc Mi-8 Khan đã đặt ra mọi tình huống mình sẽ phải đối mặt kể cả tình huống bị tra tấn dã man. Thế nhưng trước viên sĩ quan này Khan thấy mình không có lí do gì phải sợ hãi.

- Chúng tôi không thể làm ngơ khi gặp bất cứ nạn nhân nào cần cứu chữa. trên hiện trường lúc đó chỉ có mỗi anh ta.

- Nhưng anh ta không có vết thương nào đáng kể, có đúng anh ta gọi cấp cứu không?

- Tôi không biết. Xin ngài cứ hỏi anh ta, chúng tôi chỉ làm theo lệnh giám đốc Samdech.

Heng Sovan ghi một loạt lời khai vào sổ rồi quay sang cơ trưởng Kim:

- Các anh hạ cánh trước hay sau khi mìn nổ?
- Sắp hạ cánh thì một tiếng nổ lớn.
- Như vậy lí do cứu hộ không phải là do vụ nổ?
- Nhất định là như vậy.

Heng Sovan nhồm dậy nhìn họ gằm gù:

- Vậy người bị nạn cần gì ở các anh? ít nhất các anh phải biết nạn nhân của mình kêu cứu vì lí do gì rồi mới đi chứ?

Khan xung phong đáp:

- Tôi nói rồi. Chúng tôi chỉ xuất kích theo lệnh của Samdech.

Heng Sovan đưa cánh tay chỉ chít gân lên rồi vỗ mạnh xuống bàn.

- Samdech, lại Samdech, tôi đang hỏi các anh!

Heng Sovan lệnh cho vệ binh mang túi tang vật ra rồi đổ tung tất cả lên bàn. Hai khẩu K59 và ba dao găm rơi loảng xoảng ngay trước mặt chúng.

Giọng anh ta rền to khác thường:

- Các anh thừa lệnh Giáo sư Samdech đi cứu người bằng dụng cụ này phải không?

Đội trưởng Khan dường như không quen bị nặng lời, anh ta vùng dậy quật ngã sự sợ hãi rồi nhìn viên chỉ huy bằng ánh mắt có thép.

- Ông chỉ huy, đã đủ rồi đấy, dũng mãnh như ông khi ở trong nhà mà không dám rời khẩu súng. Chúng tôi xông pha chốn hiểm nguy phải có vũ khí phòng thân chứ. Sao ông lại bắt bẻ như vậy.

- Được lắm! - Heng Sovan gật đầu đồng tình. - Thảm quyên và nhiệm vụ của anh có được dùng súng ngắn hay không sẽ có người nói với anh thay tôi.

Một lính para mới trở về từ núi X bước vào rồi đưa tay chào:

- Báo cáo chỉ huy, tôi nhặt được một hiện vật gần cửa hang:

- Mang ra đây!

Lính para này đặt túi ni-lông lên bàn rồi mở ra. Heng Sovan lôi ra một chiếc áo khoác sĩ quan dính máu ở tay trái. Sau mấy giây sững sờ, anh ta lục tung các túi nhưng đầu trống không. Anh ta tức giận gạt chiếc áo sang bên rồi nhìn ba tên đang ngẩn trước mặt.

- Hãy trả lời tôi! Ai đã kêu cứu các anh?

Không có tiếng đáp.

Heng Sovan chỉ tay sang phòng bên và nhìn xoáy vào cặp mắt ướt nhoe vì khói bụi của Khan:

- Đây là câu cuối cùng của tôi. - Chỉ huy gắt lên. - Kẻ nào đã cắt đứt tay anh ta?

Khan dụi mắt rồi nhìn xuống đất:

- Tôi không biết, ngài cứ sang hỏi anh ta thì rõ.

Heng Sovan vùng dậy khỏi ghế lao về phía Khan thì cửa phòng mở tung.

Một vệ binh xuất hiện trước cửa đầy vẻ hoảng hốt.

- Báo cáo chỉ huy! anh ta đã...

Heng Sovan quay phắt nhìn.

- Đã sao?

Người lính chỉ tay sang phòng bên:

- Anh ta... đã chết.

Heng Sovan vội chạy sang phòng bên. Trước mặt viên chỉ huy là người thanh niên vạm vỡ nằm bất động trên giường. Pu- Vek đã tắt thở.

Chương 29

R

a khỏi bệnh viện, Hà Phan nghĩ ngay đến Trầ Phách. Anh không biết ông ta hôm qua có nghe rõ anh nói gì không, nếu nghe thấy chắc ông ta đã cho người đi theo anh lên núi X. Hoặc ít ra ông đang sốt ruột đợi tin anh sau khi đi trinh sát ngọn núi đó. Tìm một vị trí khuất trong bệnh viện trong khi mắt không rời hai kẻ tình nghi. Hà Phan gọi về cho Trầ Phách.

- Chào sếp, cái tin Tôn Thất Sắc bị giam trên núi H là giả và tôi suýt mất mạng vì nó.

- Tại sao hôm qua không nói cho tôi là cậu lên đó.

Hóa ra ông ta hôm qua không nghe anh nói, cũng may là chưa có gì nghiêm trọng.

- Hôm qua máy nhiều, vả lại vệ binh đang truy đuổi nên tôi không thể nói rõ hơn.

- Giáo sư Samdech có biết chuyện này không?

- Chắc ông ta nghe thấy và biết tôi lên đó. Sau khi tôi lên núi cũng gọi cho ông ta lên cứu một người giống hệt Tôn Thất Sắc, nhưng hóa ra là cái bẫy để lừa ta.

Bỗng Trầ Phách cắt ngang lời anh.

- Cậu phá hỏng hết của tôi rồi. Để người thứ hai biết cậu đi đâu là tối kị lúc này, hơn nữa đó lại là Samdech. Hãy nghe tôi hỏi tiếp đây, ngoài Samdech có ai biết cậu lên hang H không?

- Kẻ đặt bẫy giết tôi cũng biết.

- Hắn nay đang ở đâu?

- Do tôi đã tự vệ chính đáng nên hắn đã bị thương và nằm lại trên hang. Vì tình thế rất nguy hiểm, hơn nữa bác sĩ Samdech đã cho máy bay đến nên tôi đã bỏ chạy xuống núi.

Hà Phan nghe rõ tiếng thở phào phía đầu dây bên kia.

- Lẽ ra cậu phải gô cổ thằng cha đó lại rồi nộp cho cảnh sát. Bắt sống được hắn có nghĩa là con đường đi tìm Trầ Phách sẽ mở ra, nhưng cậu đã không làm được thế.

Hà Phan im lặng không nói gì, anh cũng không muốn sự việc lại xảy ra như vậy. Từ ngày đặt chân đến xứ sở huyền bí này, mọi sự sắp đặt và tính toán luôn luôn bị đảo ngược một cách không thể ngờ nổi.

- Cậu vẫn chưa làm được cái thà gì cả, mà đang ở đâu đấy?

- Tôi đang bệnh viện sisophon và luôn bị hai mũi nhọn truy đuổi, vệ binh và nhóm sát thủ. Nếu rơi vào tay một trong hai đội quân kia thì hậu quả không gì có thể tưởng tượng được. Thật tình cho ông ta biết anh đang ở bệnh viện, hi vọng đau đớn này mà ông ta thông cảm cho những thất bại đã qua. Nhưng không, giọng Trần Phách thản nhiên đến lạ lùng:

- Nếu còn kẻ đeo bám là còn tốt đấy.

- Tôi không hiểu?

Ông ta tỉnh queo:

- Kẻ nào muốn giết cậu là còn sợ cậu đấy, lần theo dấu chân chúng về hang ổ, công việc đang tiến triển rất tốt đấy.

- Tốt ư? – Hà Phan đau đớn rên lên.

Ngay lúc đó, đôi trai gái từ trong phòng bệnh bước ra hành lang. Hà Phan ém sát góc tường và lóe lên một ý nghĩ.

- Báo cáo sếp, còn một cách nếu sếp cho phép.

- Cách gì?

- Bắt sống bọn sát thủ!

Đầu giây bên kia im lặng hồi lâu. Anh tiếp tục nói:

- Phải bắt để lấy cung. Đó là cách duy nhất.

Lại một hồi im lặng nặng nề trôi qua. Một giọng trầm nhưng cứng rắn vang lên rất gọn.

- Hoặc là anh phải hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là về nước ngay tức khắc.

- Rồi.

Hà Phan dứt máy vào túi rồi bước nhanh ra cổng bệnh viện. Anh định thản nhiên xét lại mình còn đủ tỉnh táo nữa không, hay đã bị lòng hận thù và cay cú lấn át.

Một nước cờ sai trên đất khách sẽ liên lụy đến Bộ và uy tín Quốc gia. Nếu trên chiến trường K trước đây anh bắt tù binh để khai thác là phương án được khuyến khích. Nhưng hiện nay hoàn cảnh lại khác nhau hoàn toàn, tuy không nói thẳng ra nhưng Trần Phách hiểu rõ luật pháp nước bạn vô cùng nghiêm khắc. Anh cần tự hiểu để tránh lún sâu vào rắc rối không đáng có. Bắt sống địch để lấy lời khai là một kỹ năng và nghệ thuật của trinh sát chiến trường, nay anh sẽ tái bản một tác phẩm năm xưa.

Hà Phan bước nhanh ra cổng tìm một quán nhỏ để tiện quan sát đôi trai gái. Nhìn gã đàn ông lững lững như con mẫn thú làm anh lo ngại cho cánh tay sắp lìa của mình. Loài thú trở nên dữ tợn và khó lường khi đang đói mà săn huyệt mồi. Chúng tức tối leo lên chiếc Mercury Mountaineer đỗ trong sân. Hà Phan sờ cánh tay được nẹp bằng hai thanh dũa cái rất chắc chắn. Lần này thay vì chạy trốn khỏi hiểm nguy anh quyết định đối đầu với chúng. Nhất định phải lật ngửa ván bài này.

Lúc này anh mới nhận ra rằng manh mối về Tôn Thất Sắc không phải là những bức thư điện tử mơ hồ. Cũng không cần lặn lội rừng thiêng nước độc.

Đầu mỗi con tin đang hiển hiện trước mặt, ngay trong chiếc xe SUV. Thậm chí manh mối tên sát thủ đang trong túi anh, chiếc Iphone. Trong phút giây, anh thấy xung quanh mình đều là manh mối, ngay cả Tôn Thất Sắc cũng đang chơi trò ú tim với anh. Ông ta đang mỉm cười thử thách anh trong bóng tối.

Mình không cần phải cố gắng lên thế. Anh tự răn. Hà Phan nhớ lại hai ngày nay chưa có phút nào rồi để ăn, đúng hơn là không có gì để ăn. Hai đêm qua anh cũng không ngủ, nếu như đêm đầu tiên anh phục ngoài nhà xác bệnh viện thì đêm thứ hai làm mồi cho đàn muỗi bên dòng suối phum soya. Gọi xong một bát hủ tiếu Nam Vang ưa thích, anh húp roạt để giải quyết cái dạ dày rỗng bật lon bĩa Angkor trắng miệng. Máu đã bắt đầu bơm rần rật trong huyết quản, trí não đã trở lại minh mẫn và anh đã vạch ra hai hướng chính để giải quyết.

Một là bám theo chiếc SUV đang nằm trong bệnh viện.

Hai là giải mã cuộc gọi trong chiếc Iphone.

Công việc của anh bây giờ thiên về kỹ thuật cao chứ không phải là “lăn lê bò toài” nữa. Hà Phan bật chiếc Iphone chờ sẵn rồi nghĩ cách bám theo chiếc Mercury.

Quyết không để mất đầu mối quan trọng này, khi thấy chiếc SUV ra khỏi cổng rồi rẽ về Poipet, Hà Phan tiến lại cổng bệnh viện bắt xe ôm. Mắt anh sáng lên khi thấy gã xe ôm quen đã chở anh đến lúc này. Gã cũng mừng vẫy tay miệng rồi rít.

- Ôi, tưởng anh nằm luôn trong kia.

- Bong gân thôi, nhằm nhò gì.

- Bây giờ anh đi đâu em chở? May quá suýt nữa em về xe không.

Hà Phan liếc thấy chiếc SUV đang chầm chậm rà dọc đường như tìm kiếm.

- Cứ từ từ để tôi nghĩ xem đã.

- Ở kia, đi đâu mà còn phải nghĩ à? Cửa khẩu Poipet giờ nhiều sông bạc lắm, hay tôi dẫn anh đi chơi?

Lúc đó chiếc SUV tăng tốc lao về hướng Poipet, anh vỗ vai gã xe ôm.

- Ủ, poipet thì poipet. Lẹ lên!

Gã xe ôm hăm hở vắn ga về hướng cửa khẩu. Bỗng anh thấy chiếc SUV bất ngờ đi chậm lại.

- Cứ đi từ từ thôi.

Chiếc Dream tiến gần đuôi chiếc SUV định vượt nhưng Hà Phan lại vỗ nhẹ vai anh ta.

- Chậm thôi, tôi sợ tốc độ lắm.

Gã xe ôm quay ra sau, quả là có mùi bia thật, hấn càu nhàu:

- Anh say à, lúc nhanh lúc chậm.

Chờ cho chiếc xe máy vượt lên khá xa, anh nhìn gương chiếu hậu thấy chiếc SUV dừng lại phía sau liền ghé sát tai gã nói.

- Anh dừng lại tôi nhờ một tí.

Gã xe ôm phanh xe rồi bực bội quay hẳn đầu lại nhưng đã thấy anh nhảy xuống đường. Thấy chiếc xe quay ngược trở lại, Hà Phan vội vã gọi gã.

- Quay lại!

Gã xe ôm lúc này không giấu nổi vẻ cực cần, hấn nhìn Hà Phan như trên trời rơi xuống.

- Anh điên à?

Gã vội nhận ra một sự trùng hợp giữa chiếc ô đất tìên và người khách lạ.

Gã ngần ngại nhìn vị khách.

- Anh đang theo dõi ai đúng không?

- Người nhà ấy mà.

Gã xe ôm sôi đời gần như biết tổng thủ đoạn của các nhóm cướp lưu động trên khu vực vùng biên này. Sau khi nắm chắc quy luật con mồi, chúng chọn thời điểm sơ hở nhất để gây án rồi tẩu thoát bỏ lại nạn nhân cho toán xe ôm như gã. Những nạn nhân của chúng là kẻ lăm tìên nhưng hiếm khi sống sót.

Hà Phan và gã xe ôm đứng lặng thình nhìn nhau như hai gã hâm. Hai bên đều hiểu đối phương đang nghĩ gì. Thấy không ổn, Hà Phan kiểm tra lại khẩu súng kín đáo trong người rồi đánh bài ngựa với gã.

- Tôi đi theo họ, nhưng không hề đe dọa đến tính mạng họ. Xong xuôi tôi tính thì vẫn luôn thế.

Nhìn kỹ vị khách không giống bọn đầu trộm đuôi cướp cho lắm, gã hỏi bừa.

- Anh là thám tử à?

- Không, tôi muốn biết vợ tôi đi đâu?

Minh bạch mục đích, với lại trời còn sáng sủa và trông vị khách khá lương thiện, gã cho rằng một kẻ bị thương như anh ta thì không thể tấn công một chiếc ô-tô. Gã đồng ý và tự động đi đầu khiến tốc độ sao cho hợp lý mà chẳng cần anh chỉ đạo.

Gã xe ôm nhìn công -tơ -mét cười mãn ý rồi cài số hăm hở bám theo.

- Giữ khoảng cách đấy! - Hà Phan nhắc.

Chiếc xe máy chạy theo được một quãng chợt phanh kết lại khi chiếc SUV dừng hẳn trước một quán bán hoa quả ven đường. Người phụ nữ chạy xuống hỏi thăm gì đó rồi lại chạy lên xe. Lập tức chiếc xe quay đầu lại.

- Vào quán ấy xem sao. - Anh ra lệnh.

Đội chiếc SUV đi khá xa, Hà Phan hỏi chủ quán?

- Hôm qua tôi bỏ quên cái mũ đây không?

- Không thấy - Bà chủ đáp.

- Thế bán cho tôi cái mũ này đi. Hà Phan chỉ lên quầy lưu niệm.

Trong khi thanh toán anh hỏi nhỏ không để gã xe ôm nghe thấy.

- Lúc này cô gái kia hỏi gì thế?

- Cô ta hỏi có thấy người đàn ông tay trái bị thương từ viện đi ra không?

- Bà trả lời sao?

- Tôi bảo trong viện đi làm gì có ai lành lặn đâu, thế là họ đi.

Đến lúc này Hà Phan dám khẳng định hai kẻ này đang truy sát anh, chúng với tên sát thủ bị anh hạ trên núi là một. Sau khi gọi điện cho cô y tá, chúng biết anh đang ở đây. Chúng vẫn chưa từ bỏ âm mưu giết anh. Chúng bắt đầu đeo bám anh từ khi nào? Từ khi anh xuống sân bay? Từ bệnh viện Quân Y hay từ hiện trường vụ án. Chỉ có chúng nó mới trả lời được anh những câu hỏi này.

Hà Phan cảm ơn bà cụ rồi nhảy lên xe giục:

- Đuổi nhanh.

- Có nguy hiểm không anh? nó thấy ta rồi đấy.

- Đừng lo, họ là người tử tế cả mà.

- Hình như anh quen cô gái kia à?

- Đúng thế.

Bám chiếc xe cho đến khi đôi trai gái nhanh nhẹn tiến vào trong. Hà Phan nhảy xuống nói nhỏ gã xe ôm.

- Chúng đang tìm nơi qua đêm đấy, nhất định phải bắt quả tang bọn chúng. Nếu anh vội về tôi thanh toán luôn.

Gã nhìn công tơ mét rồi khẽ cặp răng xỉn khói cười hềnh ề

- Vội gì đâu? Nghề em đâu quản gì sớm tối.

- Thế anh ngồi loanh quanh đây chờ tôi. Tôi ra ngay.

Gã xe ôm gạt chân chống ngồi gác chân lên ghi đông nhìn theo anh. Gã nhìn túi quần sau anh cộm lên hình khẩu súng và liên tưởng đến sự chết chóc. Trời đất! Gã định kéo anh lại khuyên răn đôi đi đâu nhưng anh ta đã lùi vào đại sảnh.

Ngoại tình là một điều cấm kỵ của đất nước Phật giáo này. Gã lo lắng cho cặp tình nhân đang dắt díu kia, chúng có hiểu được đâu rằng nếu như chuyện tà trời này xảy ra thì Khơ Me đỏ chúng sẽ bị hành quyết ngay giữa bàn dân thiên hạ. Còn hiện nay theo luật mới họ có thể bị ngồi tù một năm kèm theo khoản tiền phạt 250 đô la.

Đạo luật nhanh chóng ra đời và mai mai thay nó chĩa ngay mũi dùi vào hoàng thân Norodom Ranariddh, người mà luôn mang theo bồ đề hội họp bất chấp vợ mình và hàng chục luật sư đang vật lộn bên đồng hồ sơ tố tụng. Tuy nhiên vị hoàng thân từng đứng đầu ngành lập pháp này chẳng mấy may run sợ. Thượng bất chính hạ tất loạn. Gã lẩm bầm.

Gã xe ôm bỗng dừng đồng cảm đến thương hại người khách lạ.

Mọi kẻ bị mọc sừng đều muốn tự tay trừng phạt kẻ lăng loàn hơn là chờ đợi sự phán quyết muộn màng của toàn án. Dù đoán rằng anh ta rất giống một kẻ có học nhưng khẩu súng cộm lên sau quần lại mang hơi hám một vụ tẩm máu. Gã xe ôm bắt đầu lo lắng.

Hà Phan định đặt bước về quay lễ tân, đúng lúc người đàn ông lấy chìa khóa đang tiến về phía thang máy nơi cô gái đang chờ, anh từ từ ngồi xuống sa-lông nhưng mắt không rời họ.

Để ý thấy họ ấn số 3, anh leo nhanh thang bộ rồi đứng chờ sẵn. Khi thang máy dừng lại anh để ý thấy họ vào buồng 307 và anh lại bắt thang máy đi xuống.

Hà Phan bước ra khách sạn và nghĩ kế cùng các tình huống đối phó.

Đợi mãi chẳng có tiếng súng nào, chỉ thấy vị khách hút ha hút hải lao ra ngoài. Gã xe ôm thở phào hồi:

- Đừng làm đại đấy.

- Yên tâm, không liên lụy đến anh đâu.

Càng thấy bất an, gã xe ôm gạ gẫm.

- Anh em mình lại kia làm vại bia giải nhiệt đã đi.

Anh móc lấy 20 đô la nhét vào túi anh ta.

- Thôi thế này, tốt nhất anh tự nhậu đi, khi nào cần tôi sẽ gọi. Cho tôi số tel của anh để liên hệ.

- Xe ôm thì làm đếch gì có tel với fax, cần thì lại quán bia kia gọi nhé.

- Cũng được, tôi còn nhờ anh nhiều đấy.

Gã xe ôm cười toe toét:

- Nay, tôi hỏi khí không phải. Hình như anh đang theo dõi vợ trốn nhà đi với trai?

- Anh láo thật! Bái phục.

Gã cười đắc ý.

- Biết ngay mà, đàn ông với nhau lạ gì.

Hà Phan nghiêm giọng nhắc nhở.

- Đây là việc riêng của tôi, anh từng bung xung với ai đấy.

Nổi lòng tự ái, gã nhếch mép sở toẹt:

- Giời ơi, nói mẹ là đi đánh ghen cho nó nhanh, thậm thò thậm thụt rách việc.

Gã đẽm máy định phóng đi, chợt nhớ ra điều gì gã quay lại nói.

- Thôi, ông anh cứ việc. Tôi bắt khách đầu kia, cần gì lại ới nhé.

- Tốt lắm.

Biết vị khách kì dị này còn cần đến xe ôm nhiều, gã vê ga tấp vào một quán bia cạnh đó. Hà Phan nhìn về phía khách sạn, qua cánh cửa kính trong suốt anh thấy gã đàn ông bước về quây tiếp tân. Hấn lại bỏ đi đâu nhỉ, người phụ nữ kia đâu. Cần phải theo dõi nhất cử nhất động của nó. Nếu anh phải bám theo hấn, thì ai sẽ ở lại canh cô gái trong phòng. Tốt nhất không bỏ sót một ai.

Hà Phan vẫy tay gọi gã xe ôm đang uống bia bên hè thì gã rồ máy đổ xoẹt ngay trước mặt.

- Đi nữa hả anh

- Không, tôi xin lỗi vì đã nóng với anh lúc nãy.

Gã xe ôm mặt đỏ tía khoát tay.

- Ui giời, chuyện vặt!

- Thú thực tôi đang giận điên người khi bị con vợ hư đốn cho cấm sừng. -

Miệng nói với gã xe ôm, nhưng mắt anh vẫn không rời gã đàn ông đang

đứng trước bàn lễ tân. - Nó tưởng tôi nằm liệt giường trong viện nên hẹn trai vào khách sạn. Tôi rình bắt mấy lần mà không thành, lần này tôi quyết dạy cho chúng thế nào là nhân phẩm. Tôi nhờ anh chạy một vài cua nữa hết bao nhiêu tôi trả một thế.

Gã ngoác miệng toe toét.

- Ui giỏi, chuyện vặt. Xong ngay, nhưng lần này trả lương thám tử chứ không phải xe ôm đâu nhé!

- Ui giỏi, chuyện vặt! - Anh cười xòa.

Gã đàn ông đã bước ra cửa rồi lên chiếc Mercury đỗ trong sân. Hà Phan kéo vai gã xe ôm lại gần.

- Anh tên gì nhỉ

- Tôi là Duch.

- Anh chưa say đúng không?

- Ui giỏi, còn khuya. Đuổi theo thằng khốn kia chứ gì. – Duch phát tay chỉ chiếc SUV.

- Anh thông minh lắm. Tôi tạm ứng thêm 20 đô nhé, hết bao nhiêu ta tính sau. - Hà Phan chủ động nhét luôn tờ 20 đô la cho gã.

Gã xe ôm vào số rồi về ga định vù đi nhưng Hà Phan kịp lôi gã lại dặn.

- Đừng sát quá nó nghi, giữ khoảng cách 100m là được miễn đừng mất dấu vết. Chỉ cần anh nhớ rõ địa điểm hấn đến là được, nếu có tình huống nguy cấp gì anh báo ngay cho tôi.

- Báo cho anh kiểu gì?

Hà Phan nhớ mình có hai chiếc điện thoại, anh rút ngay chiếc điện thoại rẻ tiền mới mua định đưa cho gã nhưng chợt nhớ ra, nếu Trần Phách gọi thì không gặp được anh. Đắn đo giây lát anh rút con Iphone mới cứng đưa cho gã.

- À đây! Anh hãy cầm chiếc máy xịn này, chỉ gọi khi có việc gấp thôi đấy. Số tel của tôi là 097 3927231.

- Year sir! - Gã sụp mũ bảo hiểm lên đầu rồi lao đi.

Hà Phan lo rằng gã hấp tấp này không thể nhớ. Nhìn thấy gã hôn hờ chiếc xe SUV một cách lộ liễu anh chợt dấy lên một nỗi bất an.

Lợi dụng sự nhiệt tình của người khác vào mục đích của mình làm cho anh rất áy náy. Chỉ một chút lơ đãng gã xe ôm có thể bị bại lộ hoặc gặp nguy hiểm. Không thể làm như thế được.

Anh định gọi cho gã hủy ngay công việc thì chợt nhận ra số chiếc Iphone anh lại chưa biết.

Mà chiếc SUV lại đi đâu nhỉ, về gặp cấp trên, đi đi đâu thêm quân để tiếp tục truy sát anh chẳng. Thời điểm này trên phòng 307 chắc chắn chỉ một mình cô gái, nàng đang một mình trong phòng. Tuyệt lắm!

Anh nhận một cơ hội ngàn vàng. Giờ phút đột nhập đã đến.

Anh đã sai lầm quá nhiều và giờ đã đến lúc lập công.

Hà Phan ung dung tiến vào khách sạn 4 sao hiếm hoi của thị xã vùng biên. Khu đại sảnh khá nhộn nhịp bởi các du khách và những thương nhân Thái Lan dừng chân quá cảnh. Và đi đâu làm anh xúc động nhất là những thương binh từ Việt Nam sang thăm lại chiến trường xưa. Họ là đồng đội của anh, một thời cùng sống cùng chết với nhau. Đi đâu họ không ngờ rằng, hôm nay cũng có một chiến binh quay lại đây không phải thăm thú mà vì một cuộc chiến không kém phần ác hiểm.

Làm sao lên được vào phòng và khai thác được cô gái mới là bài toán khó. Ngược lại, nếu sơ suất thì kẻ bị bắt chính là anh.

Thay vì đi thang máy, anh leo bộ cầu thang để vận động tim mạch và cơ bắp đồng thời kéo dài thời gian suy nghĩ. Lên hành lang tầng 3 anh đã thấy bà lao công đang đẩy xe chất đầy ga rổ dừng ngay trước phòng 311. Anh lách qua chiếc xe rổ dừng lại trước cửa 307 và thấy một tấm biển treo ngay bên ngoài

“No disturb”.

Rõ ràng chủ nhân nó từ chối mọi giao tiếp từ bên ngoài. Anh lại sát chiếc xe và nhìn thấy bà ta đang chui vào buồng vệ sinh, anh khép nhẹ cánh cửa rổ đẩy chiếc xe sang trước cửa phòng 307 rổ gõ cửa. Gõ đến hồi thứ ba mới có tiếng bước chân bên trong. Hà Phan cố tình né chính giữa để tránh chiếc thấu kính gắn trên cửa. Chắc cô gái chỉ thấy mỗi chiếc xe nên mở cửa.

Cánh cửa hé mở nhưng sợi dây xích giằng vẫn không buông xuống.

Một giọng nữ bên trong vọng ra:

- Gì đấy?

Hà Phan khẽ lên tiếng.

- Phòng này cần thay khăn và ga trải giường

- Khỏi cần. – Tiếng sập cửa đánh rầm.

Ngay lúc đó bà lao công phòng bên bước ra và nhận thấy chiếc xe của mình hình như đang nằm sai vị trí.

- Này anh kia! Đẩy xe đi đâu?

Hà Phan quay phắt sang người phụ nữ mặc tạp dề đi găng tay. Sấn bực mình, anh đáp:

- Để xe giữa đường, ai đi nổi.

Cô nhân viên khách sạn 4 sao kiêu lời lời chiếc xe đi mà không quên kèm lời xin lỗi. Anh chịu thất bại đi xuống trong ánh mắt khó hiểu của cô ta.

Cần phải tính ngay kế khác. Hà Phan ra ngoài khách sạn quan sát kỹ khu nhà ba tầng và nhận thấy không nên đột nhập qua cửa sổ. Anh chợt nhớ lại gã đàn ông lúc nãy trước khi ra ngoài còn ghé qua lễ tân trao đổi gì đó khá lâu. Anh thấy số điện thoại khách sạn trên tấm biển quảng cáo rồi tìm một chỗ vắng gọi ngay cho lễ tân.

- Chào chị, khách sạn Monoreach đúng không nhỉ?

- Xin chào, đúng rồi, anh cần thuê phòng à?

- Cảm ơn, tôi thuê rồi. Chính tôi đang thuê phòng 307 của Monoreach đây mà, cách đây vài phút tôi có việc phải ra ngoài nên...

- À... tôi nhớ rồi. Anh có dặn tôi đặt thêm hai phòng nữa và gọi một suất cơm trắng với mắm Bò hóc đúng không?

-... Đúng! đúng đấy. Mắm Bò hóc Sisophone ngon tuyệt. - Anh xuýt xoa - Nhưng nhờ chị gọi lên phòng 307 nhắn cho bạn gái tôi rằng xuống ngay đại sảnh bây giờ một lát. Vì cô ta không có di động nên phiền chị nhắn giùm nhé.

- Vâng ạ, Còn gì nữa không anh?

- Thế thôi, bảo cô ta xuống ngay đừng gọi điện cho tôi.

Hà Phan cúp điện thoại rồi bước vào sảnh ấn cửa thang máy. Anh cười thầm khi liếc mắt qua lễ tân, một cô gái đang cầm máy gọi cho ai đó.

Chiếc thang máy khép lại và tiến ngược lên, anh chỉ cần mong lần nay cô lễ tân không lãng vãng gần đó. Lên đến sảnh tầng 3 anh nép bên mép cửa 307 hồi hộp chờ đợi.

Quả thực mẹo vặt của anh có tác dụng tức thì. Có tiếng bước chân rõ ràng bên trong. Anh nín thở, tim đập thình thịch. Cánh cửa dần hé mở, sợi xích an toàn được gỡ xuống đánh "xềng". Một cô gái mặc xà-rông tím thò đầu ra ngoài. Chỉ chờ có thế, nhanh như cắt, anh xoay người chèn bàn chân khe cửa, tay đẩy mạnh buộc cô gái té ngược vào trong. Bị bất ngờ cô ta ngã chổng vó trên sàn nhà, anh ập cửa đồng thời rút chiếc thẻ của viên chỉ huy dơ cao:

- Cảnh sát quân đội Hoàng gia đây. Cô đã bị bắt!

Hà Phan hành động mau lẹ đẩy dũng mãnh nhằm trấn át đối tượng một cách tuyệt đối. Choáng váng do bị tập kích bất ngờ, cô gái hốt hoảng tùa vội mớ xà-rông khệp đùi lồm cồm bò dậy. Cặp mắt đen đầy vẻ hoảng loạn:

- Ông nhàn rỗi, tại sao lại bắt tôi?

- Cô và đồng bọn đang tham gia ám sát. Chúng tôi có đủ mọi bằng chứng. Cô gái lấy lại dáng một bà chủ quý tộc.

- Các ông bắt nhàn rỗi, mời ông ra khỏi phòng ngay lập tức hoặc tôi sẽ gọi cảnh sát.

Vừa nói cô ta vừa lùi từng bước về phía sau. Hà Phan liếc nhanh căn phòng sang trọng. Chiếc bàn cạnh cửa sổ có đặt một chiếc máy tính xách tay đang trong chế độ bảo vệ màn hình.

Bất thần, cô gái xoay người lao vút về chiếc máy tính. Như một phản xạ dây chuyền, anh chồm theo đẩy chuôi cô ta về góc nhà làm cây đèn đồ rầm lên bàn. Chiếc bàn rung lên làm chiếc máy tính bừng sáng hiện rõ một bản đồ điện tử với các điểm sáng đang chuyển động.

- Đứng động vào! – Cô gái với biệt danh “chuyên gia” hét lên.

Với thế phản công không tãi, cô gái vịn người lấy thăng bằng rồi vung cây đèn inox phang mạnh vào gáy Hà Phan. Anh thụt đầu làm cây đèn vút trúng mặt bàn hất chiếc máy tính văng xuống đất.

Không thể để thiết bị quan trọng tan tành, Hà Phan phi người vào lấy đưa con cứng của khoa học trước khi ngã ngửa trên sàn. Thấy đối thủ đang chới với, mục chuyên gia chớp thời cơ vọt tới tấp lên người anh đang sóng soài trên nền nhà. Hà Phan ôm chặt máy tính vừa tránh đòn vừa che các chỗ hiểm. Lạ thể, anh nhè cổ tay cô gái đá mạnh và chính xác buộc chiếc trụ đèn văng ra xa.

Đặt vội chiếc máy xuống sàn, anh chưa kịp bật dậy thì chiếc bàn to kềnh bất ngờ bị xô đổ. Anh chỉ kịp vịn nửa người sang trái tránh chiếc bàn cùng phích nước sôi úp xuống người bắn tung tóe.

Hà Phan chưa kịp vùng dậy sau màn tấn công dồn dập của Chamnang-kar thì trên tay cô ta đã xuất hiện một lưỡi dao sáng quắc. Trong nháy mắt, một quầng tím trùn lên mặt anh. Khi cô gái lao vào đúng tâm, bằng động tác tuyệt đẹp, anh tung hai chân lên cao kẹp trúng cổ cô ta quật xuống. Mớ xà-rông tím sổ tung trùn lên mặt anh tối lòa.

Anh gồng tung người dậy rút phả khẩu Glock dí vào trán tên nữ sát thủ.

- Nằm im, chống cự tao bắn!

Biết mình không phải là đối thủ, chuyên gia co tấm thân ngọc ngà trong hai gọng chân cứng như sắt. Cô ta bất lực nhìn người đàn ông nhặt chiếc đai yếm bung ra trên sàn trói chặt tay.

- Tại sao chúng mày định giết tao? Tại sao! - Anh gần lên giận dữ.

- Mày không phải là cảnh sát, mày là tên Duôn chó má.

- Câm ngay! - Hà Phan gần lên. - Ai ra lệnh cho mày? Ai? Giáo sư Tôn Thất Sắc ở đâu? khai ra!

Cô gái câm như hến. Sau một hồi vùng vẫy thì chamneng-kar đã bị trói chặt như con heo nái. Hà Phan liền buông cô ta rồi phủ tay ngẩng dậy.

Mặt cô ta đánh lại. Đôi môi mọng dày như môi đá tượng đá Apsara khẽ nhếch một nụ cười Bayon nửa như mỉa mai nửa như khinh bỉ kẻ thù. Bất chợt anh quỳ xuống thì gối lên cổ cô ta thét vang.

- Tôn Thất Sắc đâu khai mau!

Nòng khẩu Glock cỡ chọc thùng lớp chai lì trên khuôn mặt Chamnang-kar trong vô vọng. Bỗng dưng anh chùn tay lại khi một sắc thần bí ẩn lóe tỏa từ đôi mắt đen tuyền của cô gái Khmer.

Chương 30

H

ình ảnh mẹ già Cathy kiên cường năm xưa như đang hiện về, người đã cứu sống anh qua cơn khát. Sau khi bị địch bắt tra tấn dã man nhưng mẹ không bao giờ hé một điếu vờn những người lính tình nguyện của anh.

Tra tấn hay ép cung đối với phụ nữ khmer là không thể, chiến tranh dai dẳng đã chứng minh rõ như vậy. Anh cảm thấy tội lỗi với cách hành xử kiêu này. Nhìn chiếc máy tính lặng câm góc nhà, anh tin rằng nó mới chứa đựng những điếu bí ẩn nhất.

Anh xích lại chiếc máy tính xách tay màu đen đang chạy một chương trình gì đó như bản đồ vệ tinh kèm thiết bị dẫn đường GPS trên những chiếc xe Taxi, anh lơ mơ đoán ra chúng đang làm gì.

Ba năm trước thử việc tại văn phòng hãng Mai Linh anh đã được làm quen sơ qua hệ thống điếu hành xe bằng GPS của họ. Nếu h ấi đó anh có bằng đại học, chắc giờ này anh không có mặt ở đây.

Hà Phan nhìn lên chiếc màn hình thấy một chấm đỏ duy nhất đang di chuyển với tốc độ rất nhanh về phía khách sạn Monoreach. Một âm thanh rền rẹt chọt kêu lên đầu đó dưới gầm chiếc bàn đang nằm k ềnh trên nhà. Anh giật mình khi thấy một máy bộ đàm đang bật, như vậy mọi âm thanh đã bị thu và phát về trung tâm nào đó. Hà Phan lắc ch ầ.

- Thủ lĩnh! Dừng tay lại. Nh ầm r ấi! - Cô gái bất th ầnh ch ấi người như cá quả về chiếc bộ đàm hét lên những điếu anh không hiểu nổi.

- Cầm ngay! - Anh lao vào đá văng bộ đàm r ấi đề sập cô ta xuống n ềnh nhà:

- Nh ầm cái gì? nói mau.

Đôi môi h ồng vụt tắt. Thay vì tra khảo những điếu vô ích, anh lao về chiếc siêu máy tính IBM. Tấm bản đồ Sisophon đang hiển thị tòa nhà Monoreach rõ m ầnh một. Chấm đỏ đang di chuyển nhanh về phía khách sạn. Gã thủ lĩnh trong chiếc SUV? Anh biết tên đó sẽ trở lại, nhưng không ngờ nhanh hơn dự đoán. Ngay lúc đó chiếc điện thoại anh rung lên. Anh nhận ra số lạ r ấi c ầnh lên.

- Ai?

- Duch đây! - Giọng gã xe ôm đây về hốt hoảng. Hóa ra gã đã nhớ số anh.
- Nói đi!
- Đối tượng đang về khách sạn. Chú ý!
- Tôi biết rồi.

Anh đập ngay máy cuống cuống xếp chiếc máy tính vào vali.

Một hình ảnh trên màn hình đập vào mắt anh, vết đỏ đột ngột vụt tắt.

Hà Phan vạch rãnh nhìn qua cửa sổ, chiếc SUV đang lao vào cổng tòa nhà.

Một hồi chuông réo lên. Anh nhìn về cô gái đang cựa quậy trên sàn, điện thoại cô ta đang reo. Thay vì tẩu thoát, anh tiến sát cô ta. Anh đã bỏ lỡ cơ hội nhận biết kẻ đầu sỏ khi chiếc iphone đang nằm trong tay mình. Nán lại là nguy hiểm nhưng lần này là cơ hội cuối cùng.

Nữ sát thủ lật sấp như muốn đè tịt làn âm thanh réo rất vang lên ngoài ý muốn.

- Muốn nghe chứ gì, để tôi giúp.

Anh lao tới lật ngửa cô ta rồi móc chiếc điện thoại trong túi ngực cố không động vào một tấc da.

Tiếng chuông dõng đập trên tay, anh nhìn lên màn hình và nhận ra đúng cùng một loại mã số trên chiếc Iphone. Lần này thì bật lên đi nào.

Cô gái tái mặt nhìn anh. Không nghi ngờ gì nữa, đây là tên đã gọi vào Iphone lúc nãy. Anh nhét chiếc máy vào tay cô ta.

- Nghe máy.

Không để cho cô gái chần chừ rồi tắt máy, Anh rút khẩu Glock dí vào thái dương.

- Bật máy lên, coi như ta không có mặt ở đây!

Nữ sát thủ sợ hãi làm theo. Qua tiếng loa bé xíu vang ra từ tai cô ta, anh nhận ra một giọng nói không lẫn vào đâu được. Anh bàng hoàng rụng rời chân tay. Căn phòng đảo điên. Giọng giáo sư Samdech Pen Niouk.

- Chamnang - kar!

- Nho – ông...

Nghe qua chất giọng cô gái, người kia tinh quái nhận ra sự bất thường.

Tiếng loa khẽ vang:

- Có ai ở đây?

Nòng khẩu glock lún sâu thêm. Cô gái run run đáp:

- Không có ai.

- Đừng giấu tôi, có ai đó đang ép cô. Ai?

Hà Phan không hi vọng khai thác được gì từ cuộc đối thoại này. Anh quyết lộ diện. Anh tước máy r ấ dí môi sát mic:

- Đúng... thưa giáo sư! Tôi đang nghe ông nói đây!

Đầu dây bên kia cầm bắt, r ấ một giọng khàn khàn rít lên kinh sợ:

- Nguyễn Hà Phan, sao anh lại có mặt ở đây?

Không nh ầm vào đâu được, chính giáo sư Samdech. Khi giọng ông ta vang lên là núi ni ền tim của anh sụp đổ. Hà Phan giật chiếc Nokia khỏi tay cô gái r ấ đứng lên giữa phòng.

- Thưa giáo sư! Bọn sát thủ này buộc tôi phải đến đây. Samdech! ngài hãy cho tôi biết tại sao chúng đòi giết tôi?

- Đừng hiểu nh ầm, anh giết anh?

- Giáo sư đừng giả vờ nữa, ít nhất ông biết tại sao.

- Anh hãy bình tĩnh mà nghe đây, tôi đã khuyên anh đừng xuất hiện ở hang H bởi vì không có gì đảm bảo an toàn cho anh trong lúc toán bắt cóc đang điên cu ồng chống trả bất cứ ai lại gần chúng.

Hà Phan gất lên:

- Vậy tôi hỏi Giáo sư. Ông quan hệ với ít nhất hai kẻ truy sát tôi, nếu ông không chỉ huy chúng thì là gì? Ông nói đi!

Giọng Hà Phan cu ồng nộ bao nhiêu thì Samdech lại bình thản bấy nhiêu.

- Anh hãy bình tĩnh. Tôi vừa mới móc nối liên lạc được với tên đầu sỏ và đang thương lượng để chúng phóng thích Tôn Thất Sắc. Còn hai tên sát thủ này được bọn chúng phái đi giết anh và tôi đang thuyết phục chúng hạ vũ khí. Nguyễn Hà Phan, anh hãy nghe đây. – Giọng Samdech dần lên đ ầy hăm dọa. - Tôn Thất Sắc sẽ an toàn khi tôi ra tay bảo lãnh chứ không phải những hành động ngông dại của anh. Hãy đưa máy cho cô gái kia.

Hà Phan cầm phần nhìn vào chuỗi kí tự trên tay, dù ông ta có nói gì đi chăng nữa cũng thật khó bào chữa. Nếu đúng ông ta phái sát thủ theo anh thì chẳng có gì ngạc nhiên khi ông ta luôn muốn biết lộ trình của anh.

Có tiếng bước chân rung động hành lang, anh vội trả máy cho cô gái. Cô ta vừa c ần lên thì một giọng nói lọt đến tai anh:

- Bòm ph-lanh a com-puti-or.

Thế là đã rõ, anh suýt nữa bỏ quên chiếc IBM quý giá. Cánh cửa phòng bật tung, tên thủ lĩnh chĩa súng xộc vào. Khi đó Hà Phan đã tuột xuống t ầng một theo đường ống nước cửa sau.

Hà Phan chạy ra cổng chính r ấ băng qua đường tìm lại gã xe ôm nhưng ngó trước nhìn sau không thấy gã đâu. Anh ta luôn bám theo đối tượng mà

gã đàn ông thì đã lên phòng. Cú điện thoại của anh ta cách đây mấy phút ít nhĩ ầu cứu anh khỏi hiểm nguy.

Hà Phan không thể gọi cho anh ta mà chỉ chờ anh ta gọi lại. Liếc mắt thấy quán bia đông người, anh vội mỉm cười bắt chiếc xe ôm khác vì hai tên đồ tể chắc chắn sẽ truy đuổi anh.

Lạ thay, không có một bóng xe ôm tay tuk- tuk nào đứng gần. Anh ngược mắt phía xa xa thấy một đám đông xúm lại trên đường, có lẽ gánh xe ôm đã đổ xô về đó.

Anh chạy rất nhanh về phía đó thì nhận ra một vụ tai nạn mới vừa xảy ra. Dân chúng về rất phần nộ vây quanh một người bị nạn. Anh xen qua đám đông và kinh hãi nhận ra nạn nhân đang sóng soài trên vũng máu chính là Duch. Chiếc Iphone nát vụn trên tay.

Không ai trong đám đông kia biết rằng, vụ tai nạn thương tâm trên là hoàn toàn có chủ ý.

Số là, đoán Pu-vek đã bị sát hại, Tea Sech liền truy theo chiếc Iphone của hắn. Do đã gắn chip GPS, bọn chúng dễ dàng dò ra kẻ nào đang cầm chiếc máy.

Sau khi lân la ngoài bệnh viện Sisophon, hai tên sát thủ tin rằng con mồi của chúng chưa đi kịp đi xa. Với sự trợ giúp đặc lực của phần mềm quản lí các mục tiêu tích hợp GPS cài trong chiếc iphone. Nhóm sát thủ dễ dàng xác định vị trí con mồi lúc ẩn lúc hiện bệnh viện về khách sạn Monoreach. Chúng ngạc nhiên phát hiện một điều thú vị rằng, con mồi hình như luôn lảng vảng quanh chiếc SUV của chúng.

Với khám phá này chúng dễ dàng cho con mồi vào bẫy. Chúng lái xe về khách sạn giả vờ nghỉ ngơi. Sau khi bàn bạc kĩ với nhau, cô gái cùng chiếc máy tính quan trọng ở lại trong phòng vừa an toàn vừa tạo nghi binh.

Tên thủ lĩnh lại xuống lấy xe đi ra ngoài nhằm lôi con mồi đến chỗ vắng để xử lí. Không ngoài dự đoán, trên chiếc IBM trong phòng 307, chấm sáng di chuyển theo chiếc SUV ngay tức thì.

Tên thủ lĩnh đi lòng vòng cho con mồi đuổi chán chê mệt lả rồi bắt đầu quay lại. Khi đi đến đoạn vắng gần khách sạn, hắn phanh lại đợi chiếc xe máy vọt lên một quãng.

Cô gái báo vị trí và tọa độ chính xác cho tên thủ lĩnh bằng máy bộ đàm. Tên sát thủ nhận thấy hình dạng con mồi đúng với những gì “bề trên” mô tả.

Quan trọng nhất, trước sau gã Dream không có một ai khớp với tọa độ

được báo. Đây chính là kẻ đang sở hữu trái phép chiếc Iphone- Kẻ giết hại Pu-vek.

Đích thị hắn.

Căn cho chiếc Dream nằm giữa tim xe, hắn đạp mạnh ga. Chiếc SUV 350 mã lực chồm lên như một mãnh thú nuốt chửng con mồi xấu số.

Chiếc xe đạp mạnh gằn rồ nghiêng qua vật cản mềm, khi đó máy bộ đàm bên cạnh reo vang. Hắn bật lên thì nhận ra giọng Chuyên gia báo “Dừng lại, nhàn rồ...”

Mọi thứ đã quá muộn. Hắn nhấn ga lao thật nhanh về khách sạn. Linh cảm đi đầu gì đó không ổn, hắn đạp tung cửa và một cảnh tượng đập vào mắt hắn. Cô gái bị trói gô bất động trên sàn “vali thông tin” biến mất. Tea Sech chết lặng người hồi lâu và hiểu ra rằng, đối thủ hắn cao tay hơn hắn nhiều.

o O o

Hà Phan rẽ đám đông rồ quỳ xuống trước người vì anh mà phải bỏ mạng, một nỗi ân hận nhói lên trong lòng.

“Giết nhàn”. Tiếng cô gái hét lên man dại lại vắng vắng bên tai. Anh rùng mình nhìn lại chiếc Iphone nát vụn tẩm máu trên tay Duch. Anh không thể tha thứ cho sự sơ suất chết người này, dù nói sao đi chăng nữa thì cái chết của Duch là do anh gây nên. Nỗi đau thân xác chưa nguôi, một nỗi đau khác lại nhói lên trong lòng như muốn đè khụy anh xuống đất. Anh định làm cái gì đó như vuốt mắt hay cởi mảnh áo rách của mình đắp lên cho Duch thì có tiếng xe gằn rú phía sau.

Anh ngừng lên nhận ra chiếc Mercury Mountaineer màu đen lao như điên cuồn về đám đông. Nhóm người hiếu kì hét toáng xô đẩy nhau bỏ. Nhận ra tên sát thủ đã đuổi theo, Hà Phan vùng dậy xách va li lao như tên bắn trên phố. Một viên đạn réo bên mang tai, anh chuồn lên vỉa hè rồ nấp vội sau một cột đèn đường. Chiếc SUV theo đà vút qua và một tiếng nổ nữa vang lên. Một viên đạn rít qua cột điện rồ xuyên qua tủ kính kim hoàn bên đường. Chiếc xe Mercury uy lực lao như xé gió bỗng phanh kết trên phố. Một gã đàn ông nhảy xuống truy hô.

- Cướp cướp! Bắt cướp!

Hà Phan quay ngoắt lại vừa chạy vừa nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình. Tóc tai bù xù, tay xách một chiếc va li lảng bóng trông chẳng ăn khớp với bộ trang phục bụi bặm của mình. Thử hỏi rằng, nếu anh không giống tên đầu trộm đuôi cướp thì giống loại gì. Mà kể ra hành động của anh có khác gì bọn cướp đâu. Có đi đâu anh đi cướp của bọn cướp.

Anh đi cướp tài sản của chúng, còn bọn chúng thì đi cướp mạng sống của anh, và suy cho cùng chẳng ai lương thiện gì. Đi ăn ăn là mục đích của anh cao cả hơn.

Tên giết người khoác áo choàng đen nhảy ra từ chiếc SUV tay cầm súng hết một thán tử, hắn giống một nhà chức trách đang thực thi luật pháp. Tiếng truy hô của hắn có hiệu lực ngay tức thì. Người đi đường bắt đầu rượt đuổi theo anh. Khốn nạn rồi.

Hà Phan sợ nhất là sức mạnh quần chúng, anh cũng hãi nhất tính a dua bầy đàn làm liều mà bất luận đúng sai. Người Khmer hiền lành chất phác nhưng lại không dễ tính với phường bất lương. Là lính tình nguyện từng bao năm sống trong sự đùm bọc che chở của dân bản xứ, trái tim anh thấm đẫm tình cảm và lòng nhân ái của họ. Họ sẵn sàng nhịn từng lá rau giọt nước cho bộ đội lúc cơ hàn, nhưng một khi ai đó làm họ nổi giận sẽ nhận được sự trừng phạt hà khắc.

Đất nước phật giáo này không có chỗ cho thói côn đồ gian trá, chính anh đã từng tận mắt chứng kiến một tên trộm lẻn vào phum hái dừa bị dân bản túm được và chặt phăng bàn tay ngay tại chỗ.

Không ngờ tên sát thủ lại tung ra đòn hiểm độc này. Trong phút chốc anh đã đối mặt với một rừng cuồng nộ như muốn ăn tươi nuốt sống sau lưng. Anh chạy đến đâu thì người ta nhào ra đến đó, khu phố bỗng chốc náo loạn. Anh không muốn để con Glock trong túi phải vào cuộc. Một cuộc đấu súng đau đớn có thể hóa giải nhưng sẽ làm cho anh dấn sâu thêm tội lỗi. Mà hai ngày ở đây, tội lỗi anh đầy mình.

Tàu thoát an toàn là thượng sách. Hà Phan lao như điên đại trên hè phố mà không phát hiện ra một hẻm vắng nào.

Lúc này toán truy đuổi sát sát phía sau và sắp tóm được “tên cướp”. Cực chẳng đã “tên cướp” rút ngay khẩu Glock bắn chỉ thiên. Một tiếng nổ đánh gọn vang lên. Kì diệu thay, đám đông phía sau khiếp đảm tan tác.

Chớp thời cơ, anh bứt lên khá xa, vượt qua dãy cửa hàng sửa xe bên đường rồi áp vào một siêu thị chen chúc người.

Bước vào siêu thị lớn 3 tầng, một rừng người tấp nập mua bán mà không hề hay biết gì đang diễn ra ngoài phố.

Anh hăm bước chân run rẩy rồi dừng lại trước một gian thời trang đắt tiền hiệu Gucci. Liếc thấy không ai để ý, anh thả vội khẩu Glock vào túi một chiếc áo Vest treo trên móc rồi luồn nhanh chặc vali vào gầm quầy trước

khi cô bán hàng nhìn ra. Cô ta đưa ánh mắt sắc lẹm kèm theo lời mời là lót vị khách mới vào.

- Xem hàng em đi anh, mới mới nhất đấy.

Hà Phan ậm ừ chăm chú nhìn chiếc áo vest màu ghi bắt mắt rồi gỡ xuống khoác nhanh lên người và quay lưng ra ngoài. Phía cổng siêu thị bất ngờ nhốn nháo hẳn lên. Một người đàn ông lực lưỡng cầm súng xộc vào, theo sau là ba dân quân hăm hở chạy rầm rập vào trong. Họ ngó quanh rồi leo lên tầng trên. Hà Phan liếc ra ngoài cổng đã thấy hai ba dân phòng đứng ách ngang cửa. Tiếng loa phóng thanh từ ngoài hắt vào:

- Bà con chú ý! ai thấy người đàn ông xách va li, áo xám trạc 30-35 tuổi thì báo cho chúng tôi sẽ có thưởng. Dân quân đã bao vây tòa nhà và sẽ bảo vệ cho bà con. Hãy bình tĩnh tránh xô đẩy không cần thiết!

Tiếng xì xào rộ lên lên:

- Kẻ cướp vừa vào đây đấy.

Hà Phan giả vờ ngạc nhiên ngó quanh. Cô gái bán hàng có cặp mi giả cong dài, ăn mặc khêu gợi với váy ngắn, áo hở ngực đang nắn nót thoi son lên đôi môi mọng đầy. Khi thấy vị khách lạ đột ngột xuất hiện, dù hẳn nhanh tay đến mấy cũng không khỏi qua được đôi mắt sắc lẹm của cô. À ta thấy chiếc va li đáng ngờ được hắn nhét vào gầm quỳ. Lại đang nhộn nhạo có tin trộm cướp trà trộn vào đây ầm ỹ. Chuyện này xảy ra ở đây không phải là hiếm, nhưng không đại gì chỉ mặt đặt tên hắn quá sớm. Đã lỡ vào hàng của cô ít ai phải bỏ đi tay không. Cứ để hắn giải tỏa cơn khát hàng hiệu rồi vào nhà đá thì đã sao. Kẻ cắp thì mới tiêu tiền không tiếc.

Liếc mắt thấy vị khách có vẻ hài lòng khi ướm thử chiếc áo Vest màu ghi, cô ta mới nhẹ nhàng đặt thoi son và chếc gương vào túi rồi ngúng nguẩy bước ra:

- Dáng anh cao, vai rộng, da trắng, áo này hợp với anh đấy!

Hà Phan cố nặn ra một nụ cười.

- B

- Em lấy rẻ nhé, 150 đô thôi.

- Tôi đồng ý!

Cô gái uốn đôi môi cong mướt cười mỉm. Đúng là tiêu tiền thiên hạ có khác.

- À, anh lấy thêm đôi giày Ý này mới đồng bộ. giày anh há mồm rồi kia kìa?

- Thôi để lần sau, tôi có việc đi ngay. Anh móc túi lấy ra 150 đô la rồi cúi xuống kéo chiếc vali đi ra. Thấy vị khách có ý bỏ đi thật, lúc này cô mới đổi giọng?

- Này, vali gì đấy?

- Không phải việc của cô.

- Này, nghe thông báo chưa hả. Xách va li, áo xám thì báo cho...

- Áo xám đâu? Áo ghi đấy chứ?

- Thế áo gì đây hả? - Cô gái xắn sát cạp tà áo vest phanh ra chỉ vào trong nhưng vội nhận thấy túi áo mà cô vừa bán nặng trĩu đến khác thường. Cô ta cúi nhìn rồi kinh hãi há hốc miệng. Nhanh như cắt, Hà Phan vung tay bịt vội miệng cô ta rồi ém thái dương bằng bình tóc sát miệng nhắc khẽ:

- Nín ngay! Cô sẽ phải hối tiếc đấy.

Cô gái mặt tái mét, miệng lí nhí van xin. Có tiếng chân rầm rập từ trên cầu thang. Liếc thấy toán người từ tầng hai lao xuống, Hà Phan buông tay gỡ một chiếc túi hiệu Gucci lớn màu hồng thả xuống đất rồi rít lên chỉ đủ cô ta nghe thấy:

- Nhét vali vào đây và đi theo tôi.

- Cô gái run rẩy cúi xuống banh miệng túi nhét va li vào rồi khoác lên vai. Anh ngoảnh cánh tay đau qua eo cô ta, tay kia giấu trong túi áo nắm chắc khẩu súng. Đôi bạn tình ung dung bước ra ngoài. Hai tên dân phòng dám lục soát bất cứ ai mà chúng nghi ngờ, nhưng khi gặp một đôi tình nhân sang trọng đi mua sắm về thì chúng đã dễ dàng bỏ qua.

Qua cổng một quãng, Hà Phan lấy lại va- li rồi buông tay:

- Tạm biệt cô em! khi nào cướp đủ tiền anh sẽ quay lại lấy nốt đôi giày Ý đấy. Dứt lời anh nhảy lên một chiếc Tuk - tuk.

- Đến ngay ngân hàng Acleda. Nhanh lên!

Chiếc xe ba bánh vù lên trong làn bụi mịn mù qua những con phố vùng biên. Không thể để vuột mất vật chứng quý báu này, anh cần cấp báo cho Trăn Phách tiếp ứng. Chắc chắn chúng sẽ điên cuồng đuổi theo.

Hà Phan cho rằng khám xét chiếc máy tính “sát thủ” này sẽ rất cần thiết. Đằng sau hành động giết người đầu có một mục đích. Tên sát thủ là ai, kẻ nào cần đầu, và quan trọng nhất là manh mối của các con tin.

Ngồi trên chiếc Tuk-tuk lao vèo vèo trong gió, hai tay anh ôm chặt vali trước ngực như sợ bị ai cướp mất. Có tiếng động cơ gầm rít phía sau.

Chương 31

S

iem Reap. Chiều cùng ngày 24/3.

Viện trưởng Nguyễn Khoa Học nhận thấy mình đã đánh giá sai về Trần Phách. Những tưởng vị thám tử này sẽ hăm hở sang ngay Siem Reap để truy bắt tội phạm như hồi ông ta sang Quảng Tây, thì lần này lại dùng giằng vặt đứt mấy hôm. Nguyễn Khoa Học buồn nhất là sự sa sút lương tâm và lòng nhiệt huyết của con người. Đối với nghề và nghề cảnh sát, sự sa sút này là một thảm họa quốc gia. Có lẽ tuổi tác đã làm cho độ ì của ông ta càng nặng thêm chăng, hay là vết thương đầu năm xưa của ông ta đang tái phát? Nguyễn Khoa Học trộm nghĩ. Ông ta cũng có nhiều suy nghĩ kì dị và khó hiểu, còn hành động thì rất khác người và chẳng ăn nhập với hoàn cảnh tí nào. Đặc biệt là có biểu hiện hụt hơi khi đuổi theo tư duy người đối thoại mà bằng chứng là bài giảng của ông về thay não hôm qua hình như ông ta chả hiểu gì. Một dạng bệnh tâm thần phân liệt mức độ nhẹ. Nếu không được tư vấn và chữa trị sớm có thể dẫn đến mất trí.

Tuy nhiên đó là dấu hiệu bình thường của tuổi già và “cận già” và không có gì đáng ngại. Vết sẹo ông Phách chẳng nhằm nhò gì so với di chứng bại não mà ông đang mang trên người. Nguyễn Khoa Học chặc lưỡi. Rốt cuộc, cái thân già bệnh tật của ông lại hăng hái và bùng nổ hơn cả kẻ mang tiếng là thám tử đặc công. Hình ảnh một bác sĩ bại não trên xe lăn đang lao vào giồng bão để cứu nạn cho đồng bào năm kia chắc chẳng để lại chút ấn tượng gì cho lão thám tử tâm thần này hết.

Kệ thân ông ta, Nguyễn Khoa Học túc tắc một mình sang Campuchia. Tuy biết không làm được gì nhiều nhưng ông vẫn đi. Ông đi theo tiếng gọi lương tâm.

Không hiểu vô tình hay hữu ý mà khi máy bay sắp cất cánh thì ông nhận được cuộc gọi của viên thám tử này mời đi Campuchia. Trần Phách cũng báo cho ông là đang chuẩn bị lên chuyến bay tiếp theo và bảo ông chờ.

Mới 15 giờ chiều, vị viện trưởng này đã có mặt tại sân bay Siem Reap, ông tìm ngay một phòng nghỉ VIP để chờ Trần Phách.

Nguyễn Khoa Học nhìn bảng tin điện tử trên tường nhẩm tính. Mất toi 2 tiếng. Từ thừa ông làm quan, chỉ có mọi người xếp hàng dài chờ ông, vậy mà hôm nay ông lại đi phá lệ.

Đúng 16 giờ 45 phút Trần Phách xuất hiện và viện trưởng Nguyễn Khoa Học ở cổng với khuôn mặt không giấu nổi vẻ nôn nóng thường thấy. Từ ngày chính thức gặp ông ta, Trần Phách có cảm tưởng ông này lúc nào cũng như đang đợi tin người nhà từ phòng mổ. Với Nguyễn Khoa Học, thế giới này tưởng như đang đến hồi nguy kịch.

- Xin lỗi viện trưởng, phiền ông đợi quá lâu.

- Rất may chuyến bay không trễ hẹn phút nào. Giáo sư Samdech đang đợi chúng ta ở Viện đấy, ta nên đến đó ngay.

- Tôi phải qua trụ sở interpol trước. - Trần Phách đáp.

- Theo ông, ta nên bắt đầu từ đâu?

- Interpol Campuchia nắm tình hình rất chắc vụ này. Chúng tôi cần phối hợp trước khi hành động. Tôi sẽ tìm ông và Samdech sau.

- Khoan đã, giáo sư Samdech vừa gọi điện cho tôi thông báo có một tin mới về ông Sắc. Ông ta chưa báo tin này cho ai và tôi thiết nghĩ trước khi gặp Interpol, ông có thể lấy tin này làm quà cho họ.

Trần Phách đứng khựng lại hỏi.

- Tin gì?

Nguyễn Khoa Học chỉ tay về phía cuối sân bay khá vắng vẻ, nơi có khóm cau lùn và một chiếc xe màu đen đang đỗ:

- Một nhân chứng giấu tên đã gọi điện về báo cho ông ta như thế.

- Ông ấy nói sao?

- Samdech nói rằng đã tìm ra tung tích Tôn Thất Sắc đang nguy kịch, và ông ta đã cho người đến đó cấp cứu. Tiếc thay, chiếc máy bay đã gặp một trục trặc nhỏ có lẽ do thời tiết và sẽ quay lại viện quân y trong vòng vài giờ tới. Nếu mọi việc suôn sẻ Tôn Thất Sắc sẽ trở về cùng chiếc Mi-8.

- Vậy thì ta gọi Taxi đến đó ngay bây giờ.

- Không cần, chính giáo sư đã cho xe riêng chờ chúng ta từ đầu chiểu -

Nguyễn Khoa Học chỉ chiếc xe đã ở trước mặt.

Trần Phách biết trước chẳng có Tôn Thất Sắc nào trên chiếc hang đó. Hà Phan đã báo cho ông biết những đi đầu mà ngay cả Samdech cũng chưa biết, vì vậy mà không thể trách vị viện trưởng này thiếu thông tin được. Tuy nhiên Trần Phách không có ý định làm cụt hứng ngài viện trưởng khả kính.

Dù sao cũng cần đến chỗ Samdech vì nhóm bác sĩ cứu hộ của ông ta sẽ mang tên sát thủ kia về Trăn Phách tự nhủ.

Đến sát sườn xe, một thanh niên đậm người đeo lon thiếu úy quân y mở cửa, cúi đầu nhã nhặn mời

- Cum riep sua! mời các vị lên xe.

Hai vị khách đáp lễ và bước lên.

- Chắc Samdech biết Tôn Thất Sắc bị giam ở đâu chứ. – Trăn Phách hỏi.

- Đương nhiên, trước khi báo cho cảnh sát ông ta đã nhanh chóng cho máy bay trực thăng lên cấp cứu, thật là diễm phúc, nhưng cho đến giờ phút này thì tôi không được biết gì thêm. Chúng ta đến đó khắc sẽ có câu trả lời.

Trăn Phách liên tưởng đến lời kể của Hà Phan, sau khi anh ta bỏ đi thì đội bác sĩ của Samdech đến bắt gặp tên sát thủ đang bị thương nặng. Nếu giáo sư Samdech đã đưa tên này về thì ông cần phải gặp tên này ngay.

Trăn Phách rút chiếc Vertu bật lên, ông rất sốt ruột về Hà Phan. Nguyễn Khoa Học nói khẽ:

- Ông đừng nên gọi điện ở đây. Trên xe ta tạm gác mọi chuyện lại, đến Viện gặp Samdech ta sẽ bàn bạc tiếp.

- Đúng vậy.

Chiếc Mecedess êm ái lăn bánh nhanh dần về phía nam. Xe chạy chừng mười lăm phút thì ra đến một cánh đồng hoang. Theo trí nhớ của Trăn Phách thì viện quân y cũ không nằm hướng này.

- Viện nằm hướng này à. – Trăn Phách hỏi.

- Có lẽ họ đi đường tắt, lần trước Samdech đích thân đón tôi ông ta cũng đi đường này.

Ngay lúc này chiếc Vertu nạm kim cương bên hông rung lên, ông rút ra và thấy một số điện thoại lạ.

- Khoan đã! Cho dừng xe lại. – Trăn Phách yêu cầu lái xe.

Chiếc xe mecedess tấp vào vệ đường.

- Bác sĩ và các vị thông cảm hãy chờ tôi một lát.

Trăn Phách luôn giữ nguyên tắc không đàm thoại trong một không gian đã dọn sẵn có chủ ý, ông bước xa khỏi chiếc xe một quãng rồi tạt vào một bụi cây lúp xúp. Bên kia đầu dây rào rào tấp âm lẫn tiếng thở dốc của Hà Phan.

- Tin vui... Chiếc máy tính của bọn sát thủ đang trong tay tôi, khả năng ta sẽ có thông tin đắt giá về bọn bắt cóc.

- Cậu không lấy nhỡn chiếc vali thuốc nổ đấy chứ?

- Rất tối mật nên chúng sẽ tìm mọi cách đoạt lại, tôi cần được bảo vệ gấp.

- Tôi đã cho người đi Sisophon đón cậu.
 - Tốt quá, hãy chờ tôi ở quảng trường Acleda.
 - Không được, cậu phải đến cửa ngõ thị xã, gần cây xăng, dưới bức tượng hai người công nhân dát vàng. Sau gần chục phút nữa chiếc Toyota bán tải màu kem của Chan Davy sẽ có mặt ở đó. Biển số AF-230A. Anh ta có nhiệm vụ đưa cậu về Siem Reap an toàn.
 - Rõ, tôi báo cho sếp một tin... động trời.
 - Nói!
 - Giáo sư Samdech đang chỉ đạo bọn sát thủ.
- Trần Phách sống lại liếc xung quanh rồi hạ thấp giọng.
- Tại sao cậu biết?
 - Tôi bắt gặp ông ta gọi điện cho chúng.
 - Cậu đảm bảo là không nhầm?
 - Tuyệt đối không, đương nhiên ông ấy phủ nhận chuyện ra lệnh ám sát tôi. Ông ta bảo rằng mới móc nối được với kẻ chủ mưu và đang thuyết phục chúng hạ súng.
 - Được rồi, cố mang chiếc máy tính về trụ sở Interpol, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.

Trần Phách đập máy đứng thất thẩn. Trời đất như chao đảo xung quanh. Samdech dính líu đến bắt cóc và ám sát sao? Hà Phan suýt sập bẫy và đang trong tình trạng bị uy hiếp tính mạng là do Samdech sao? Vậy ông ta còn muốn ông và Nguyễn Khoa Học đến Viện quân y để làm gì ngoài âm mưu muốn xơi thêm hai mạng nữa. Cần phải hết sức khéo léo và cảnh giác. Nếu Hà Phan là phát súng tiên phong chĩa vào bọn khủng bố thì ông, Nguyễn Khoa Học và cả Heng Sovan sẽ là những phát đại bác rền vang trong những ngày tới. Muốn diệt trừ hậu họa thì phải loại bỏ thẳng cánh cả mấy thầy trò nhà ông. Mà Samdech Pen Niouk dám lắm? Dù sao câu trả lời vẫn còn phía trước.

Trần Phách bấm môi nhét máy vào túi thì từ phía sau, một bàn tay bấu mạnh vào áo ông.

Ông giật mình quay lại đã thấy khuôn mặt như sắp cháy nhà của Nguyễn Khoa Học:

- Trần Phách, ông thần thờ gì thế? Họ đang chờ ta kia. - Nguyễn Khoa Học xốc tay nhìn chiếc kim mạ vàng Catier đang đếm lùi từng giây quý giá.
- Trần Phách nhìn chiếc Mercedes mới nhận ra mình đã di chuyển khá xa, ông liền kéo vai viện trưởng rời tai:

- Viện trưởng, chúng ta phải rời xa chiếc xe
- Tại sao lại thay đổi giữa chừng?
- Ngài hiểu gì về Samdech?

Nguyễn Khoa Học thoáng chút ngạc nhiên sau câu hỏi dễ gây phật ý nhưng Trần Phách đã chỉ tay về phía cánh rừng:

- Ông dám chắc khúc quanh đằng kia không có quân mai phục chứ?
- Ý ông là sao? tôi không hiểu nổi.
- Tôi cam đoan với ông, có kẻ đang muốn lấy đầu chúng ta.

Nguyễn Khoa Học bủn rủn toàn thân:

- Thế ông không mang vũ khí à?
- Tôi từ trên máy bay xuống, một tắc sít đất lưng cũng không.

Nguyễn Khoa Học cố lấy lại sự can đảm:

- Bệnh đa nghi của ông đã đến lúc phải chữa rồi đấy, chúng ta đang đi cùng quân y. Ngài Samdech là chỗ đáng tin cậy nhất của tôi trên đất nước này. Nếu ông cần đi đâu, họ sẽ dẫn ông đến đó. Lên xe nhanh lên kéo họ đợi quá lâu.

Trần Phách thấy rõ nét kiêu hãnh không cần che giấu trên khuôn mặt bảo thủ của Nguyễn Khoa Học khi nói về người đồng nghiệp Khmer. Tuy có vẻ cả tin đến ngây thơ, nhưng giữa những con người nổi tiếng, họ thường nói tốt về nhau trước mặt người khác như một phép xã giao. Nói trắng ra, bụng họ chẳng ưa gì nhau.

Trần Phách ái ngại nhìn quanh rặng dừa trơ trọi và cỏ le cao lúp xúp trên cánh đồng sinh lầy lội đầu mùa mưa. Chiếc xe đã lùi đúng vị trí họ đứng, ông nói lớn:

- Đúng, chúng ta cứ về Viện quân y rồi tính.

Họ cùng tiến về chiếc xe đang nổ máy êm re. Viên thiếu úy quân y với nụ cười đã lập trình đang mở rộng cánh cửa chờ đợi. Nguyễn Khoa Học chui ngay vào, Trần Phách nháy mắt viên thiếu úy hiểu khách rồi bước qua vai anh ta. Một vệt sáng nhoáng trên thành xe láng bóng ngay trước mặt khi ông bước lên. Nhanh như cắt, Trần Phách né một nhát chặt vào gáy của viên thiếu úy và hấn lãnh ngay một cùi chỏ của ông. Tên này không ngờ gặp ngay cao thủ. Trần Phách quật ngã hấn rồi đè nghiền hấn xuống đường tước luôn khẩu súng đã lên đạn trong bao:

- Tất cả đứng yên tại chỗ!

Nguyễn Khoa Học mặt xanh mét đẩy tung cửa lao ra ngoài. Trần Phách một tay dí súng vào gáy tên thiếu úy, tay kia nắm tóc lôi hấn đứng lên trong khi

mắt không rời

- Úp tay sau gáy! - Tên lái xe cứng đờ khi thấy khẩu súng lục dí sau gáy. Ông bạn có thể bắn xuyên tào vào đầu mình, hấn liền từ từ buông chuỗi dao giấu dưới bắp chân.

Trần Phách xoay mạnh tên thiếu úy về phía cánh cửa đang mở toang rồi đẩy nhào hấn vào trong.

- Ngồi yên, để tay sau gáy!

Lúc này ông mới đưa mắt tìm vị bác sỹ đang hương, ông gọi to qua cánh cửa đang mở toang hoác bên kia.

- Thưa viện trưởng, bây giờ không phải lúc trốn chạy nữa!

Viện trưởng Nguyễn Khoa Học chui ra từ bụi cây, sau vài giây định thần ông nhìn viên thám tử tóc hoa râm bằng ánh mắt khâm phục. Minh không nhận khi đi đâu ông ta sang đây. Giờ đây, không những tính mạng Tôn Thất Sắc mà cả ông đầu giao phó hết cho cự sỹ quan đặc nhiệm lừng danh một thời này đây.

Trần Phách bước lên sập cửa. Từ khẩu súng không phải của mình, chiếc Mercedes và hai tên sát thủ đã hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của ông. Câu trả lời đã rõ, mặt nạ của giám đốc Viện quân y đã bị lật tung. Cần đưa chúng về trụ sở Interpol ngay lập tức.

- Cho xe quay lại trung tâm thành phố. - Trần Phách ra lệnh.

Chiếc xe tiến về phía trước nơi dải đất trống ăn ra đường có thể quay đầu. Thật tai quái là tên lái xe không làm theo lệnh ông, chiếc Mercedes tăng tốc.

- Quay đầu xe! - Trần Phách hét lên.

Bất tuân lệnh, chiếc xe nhằm thẳng khu rừng đầy thách thức.

- Quay lại!

Trần Phách chĩa mũi súng lên nóc xe siết cò cảnh cáo. Một tiếng nổ chát chúa vang lên trong khoang xe, viên đạn xuyên qua trần thép để lại một lỗ thủng sáng choang. Chớp thời cơ, tên thiếu úy bất thần vung tay về khẩu súng. Hấn dùng toàn bộ sức lực và sự bất ngờ đè ngã ông xuống. Viên đạn cướp cò réo lên phá tan ô kính bên mang tai Nguyễn Khoa Học. Vị bác sỹ ngành não ôm đầu rú lên hoảng loạn. Trần Phách và tên thiếu úy vật lộn sau hàng ghế làm chiếc xe rung chuyển. Chỉ sau vài thế vật thuần thực, tên sát thủ mới chịu bất động trên hàng ghế. Hấn thở phì phò khi mặt bị dí lút xuống đệm, toàn thân bị đè chặt dưới thân hình lực lưỡng của viên sĩ quan đặc nhiệm.

- Dừng xe lại! – Trần Phách quát toáng lên nhưng vô hiệu, tên lái xe cầm đầu nhún lút gBất đắc dĩ, ông giữ chắc tên thiếu úy rồi tung đòn trừng phạt tên lái xe. Tên này gục xuống đè lên vô lăng làm còi xe bất ngờ rú vang. Chiếc xe không những chậm lại mà giật mạnh rồi lao nhanh. Trần Phách liếc thấy chân hắn vẫn kẹt trên bàn ga, ông liền xoay người phá thế chân của hắn nhưng vô hiệu. Người ông nằm chéo trong xe, một chân trụ xuống sàn, một chân duỗi hết cỡ móc vào vô lăng đi đâu khiến chiếc xe đang lao với tốc độ ngày càng không thể kiểm soát. Một kiểu lái xe không giống ai.

- Đạp phanh! viện trưởng giúp tôi! - Trần Phách hoảng hốt cầu cứu.

Tuy nhiên vị bác sỹ không còn là chính mình, sự bình tĩnh sáng suốt vốn có đã tan hoang sau hai phát súng. Ông ta cuống cuống tìm phanh xe nhưng lại đè lên chân ga tài xế làm chiếc xe lao vun vút.

Trần Phách căng hết mắt nhìn qua khe ghế hẹp nhoáng thấy cây cối và đồi núi chao đảo trước kính lái. Bỗng một tiếng thét rất thanh vang lên.

Nguyễn Khoa Học ôm lấy đầu gục xuống khi phát hiện một chiếc xe khách đang lao ngược chiều nhoáng qua lớp kính. Trần Phách vội gồng chân bẻ quặt vô lăng ngay trước mũi chiếc xe khách tránh cú đâm trực diện trong gang tấc. Chiếc mercedess 450 mã lực xé ngang lề đường chồm lên núi rồi đâm tung một bụi mồi khổng lồ trước khi lật nghiêng. Động cơ gầm lên giận dữ khi hai bánh chống lên trời quay tít trong mịt mờ bụi đất.

Tài xế xe khách hú vía khi chiếc xe điên xoẹt ngang mang tai. Anh ta phanh dúi dụi xe mình để kịp ngoái đầu chứng kiến màn nhào lộn của chiếc Mercedes tài tử như trong phim hành động Mỹ. Hành khách khiếp vía xô nhau xuống chạy về chiếc xe tai nạn. Đám đông thở phào nhẹ nhõm khi thấy ba người đàn ông vẫn còn sống đang lóp ngóp chui ra. Điềm làm họ e sợ là một người tóc hoa râm mặt bê bết máu tay cầm khẩu súng lòi một người mặc quân phục chui ra. Một số người chạy toán loạn, còn lại gồm hai nhà sư và vài trai tráng vội vội hung khí ập đến bủa vây quanh ba con người khả nghi.

- Kẻ cướp! bà con cứu chúng tôi! - Tên thiếu úy lợi dụng cơ hội này hô hoán. Đám đông liền sẵn sàng đòi hành hung Trần Phách.

- Tất cả dừng tay lại. – Ông tránh loạt đá ném tới tấp, miệng hét vang.

Nguyễn Khoa Học luống cuống lục túi tìm điện thoại rồi tiến lên trước đám đông. Ông ta biết rằng đối diện với nhóm người bất đồng ngôn ngữ đang giận dữ khác xa các ông nghị trong các phiên đi đầu trăn.

- Bà con nghe đây, chúng tôi mới là nạn nhân. Bọn chúng...

Không để ông nói hết, đám người sẵn số bỏ vây lấy ông.

- Thả anh ta ra mau! – Một người chỉ tay vào mặt Trầ Phách t

- Đúng đây, buông anh ta ra...! - Đám đông lao nhao phụ họa.

Họ xông vào lôi xềnh xệch vị viện trưởng nói tiếng khmer còn ngong lú ra ngoài. Nhận thấy đôi chân của ông không có khả năng bỏ chạy, họ trói tay r ồi đẩy ông sang vệ đường. Đám đông d òn hết mắt v ề phía đối tượng nguy hiểm hơn nhi ều, có lẽ khẩu súng trong tay Trầ Phách làm họ chưa dám động tới ông.

- Bà con hãy nghe tôi nói. – Trầ Phách đồng dục. - Mang giúp người lái xe đi lên viện hộ tôi. - Ông chỉ tay v ề chiếc xe lật nghiêng.

Một hai người chạy v ề chiếc xe, họ quên mất vẫn còn một người kẹt lại trong đó. Trong chiếc Mercedes lật nghiêng, viên tài xế đã tỉnh hẳn sau bao khí xé lẹp. Trầ Phách tay vẫn nắm chặt tên thiếu úy, thấy đám người tản mỏng ra đôi chút, ông cố trấn an họ:

- Cảnh sát 117 sẽ đến đây trong lát nữa. Ai là kẻ bắt cóc r ồi các vị sẽ rõ.

Trầ Phách liếc thấy hai nhà sư mắt đang nhắm nghi ền chấp tay nghển cổ lên trời c ầu khẩn gì đó. Ông lôi tên lính lại g ần thanh minh.

- Bạch th ầy, bạch th ầy...! Con th ề là con không có tội.

Một vị sư từ từ mở mắt nhìn sang:

- Mô phật, thật giả bất phân minh, sát sinh là tội ác. Các người hãy gọi ngay nhà chức trách đến đây! Mô phật!

- Bạch th ầy! – Tên thiếu úy đột nhiên kêu khóc. – Bạch th ầy trông con thì khắc rõ, không tặc sát trong tay. Kẻ sát sinh là ai mong bạch th ầy nhìn thấu.

Hắn rống lên hu hu r ồi bất th ần giẫy dụa hòng thoát khỏi huyệt súng. Trầ Phách kẹp chặt cổ hắn khi tên này vùng chạy, ông kìm chế không dùng vũ lực vì nó chỉ làm hình ảnh của ông sẽ giống bọn bắt cóc. Tuy thế, đám đông không vơi cơn phẫn nộ, họ dùng dùng phang gậy vào ông tới tấp buộc Trầ Phách rút thẻ dơ cao.

- Hãy tin tôi, cảnh sát quốc tế interpol đây!

Đám đông nhao nhác nhìn ông r ồi quay sang nhìn nhau. Trầ Phách tiếp tục hạ bớt nộ khí của họ bằng cách xuống nước. Ông nói lớn:

- Bà con bình tĩnh, tôi sẽ giao tên này cho bà con. Hãy giữ lấy hắn chờ cảnh sát đến.

Trầ Phách đẩy tên thiếu úy v ề phía đám đông, dù sao hắn cũng đã hết nanh vuốt. Trên tay ông chỉ còn khẩu súng đang chìa lên tr

- Bà con hãy giữ tên này chờ 117 đến. Tuyệt đối không được để hấn tàu thoát.

Nói xong ông đưa mắt tìm Nguyễn Khoa Học và thấy ông này đang bị trói tay ng ẫ nhảu nhó cuối chiếc xe khách.

- Viện trưởng, ông ổn chứ?

Tiếng còi hụ vang vọng khắp cánh đ ờng, từ phía sân bay, đoàn xe cảnh sát hướng v ềphía đám đông. Hơn chục cảnh sát cơ động đã tiếp cận mục tiêu, họ tách ra hai nhóm, một nhóm giải tán đám đông. Nhóm còn lại giương súng nhắm vào người đàn ông mang vũ khí. Một giọng vang lên từ xa:

- Hạ vũ khí xuống!

- Interpol đây! –Tr ầ n Phách rút chiếc thẻ đồ oai vệ dơ cao.

Những người mặc cảnh phục nhận ra cái ông c ầ n trên tay ông cao quý hơn cái họ có nhi ều. Viện đội trưởng đón lấy chiếc thẻ r ẫ nhìn mặt người đàn ông tóc hoa râm. Tr ầ n Phách tiếp:

- Tôi c ầ n mang hai anh bạn này v ềtrụ sở Interpol.

Viên cảnh sát 117 nhìn kĩ lại Tr ầ n Phách. Anh ta đọc mã thẻ r ẫ rút máy di động liên lạc v ềcho chỉ huy của mình.

Sau cuộc thoại, anh ta trả lại thẻ và từ tốn.

- Các anh c ầ n v ềđâu?

- Trụ sở cảnh sát Interpol, văn phòng số 129 phố Wat Preat.

- Mời các ông lên xe của chúng tôi.

- Hãy thả ông ấy ra, ông ta là thành viên đoàn chúng tôi. – Tr ầ n Phách chỉ tay vị viện trưởng đang bị trói bên vệ đường.

Họ cùng chạy v ềNguyễn Khoa Học, lúc này vị viện trưởng đạo mạo mới được cởi trói. Ông ta vuốt lại mái tóc trắng bê bết máu r ẫ đau đớn nhìn lên chiếc đ ờng h ồbị vỡ mất kính sau cú đâm xe kinh hoàng. Vị viện trưởng mắt đỏ ng ầ u nhìn hai gã quân y trá hình đ ầy căm phẫn.

- Bắt hết chúng nộ cho quân cảnh!

- Thừa viện trưởng, ông cảm thấy ổn không?

- Không sao.

- Vậy ta đi thôi, ngài c ầ n gặp Samdech nữa không- Tôi sẽ kiện vụ này lên Liên Hợp Quốc, bây giờ hãy đưa tôi v ềgặp sở y tế Siem Reap.

- Ta có nên gọi điện báo ngài Samdech một câu không? – Tr ầ n Phách cười gượng nhìn ông ta.

- Thôi, thôi, ông ta sẽ biết tay tôi!

Cặp mắt sẫm màu của Nguyễn Khoa Học bạc nhược đi trông thấy. Có lẽ ông ta vẫn chưa thể hiểu vì sao, một năm trước, Samdech đón ông bằng thảm đỏ, thì giờ đây lại đón ông bằng máu. Vị tiến sĩ thần kinh này cần phải tĩnh lặng nhiều ngày để hiểu thêm về lòng dạ của con người, nhưng có một điều mà ông không hi vọng sẽ hiểu hết trong quãng đời còn lại của mình - đó là tâm thần. Tâm thần học, một lĩnh vực đang nằm ngoài sự hiểu biết của con người, càng lao đích, họ thấy con đường càng trở nên bất tận. Đội cảnh sát 117 lập tức làm theo yêu cầu viên cảnh sát quốc tế. Đoàn xe rú vang còi rầm rập nhằm hướng nội đô lao đi.

Chương 32

H

à Phan chạy xe tuk- tuk đến ngã ba cây xăng thì thấy một chiếc xe bán tải hiệu Toyota màu sữa đỗ bên hè hết một chiếc taxi dù đang đón khách. Nhận đúng đặc điểm, anh chạy lại gần gõ cửa. Gã lái xe trẻ tuổi thò đầu qua ô kính nhìn từ đầu đến chân vị khách rồi nháy mắt làm hiệu cho Hà Phan lên ghế trên.

- Tên? - Hấn hỏi cộc lốc.

- Nguyễn Hà Phan. Còn anh?

- Chan Davy.

Hà Phan ngó vào xe rồi đặt vali lên đùi. Anh quay sang cậu thanh niên có mái tóc hoe vàng hết một quý tử ham chơi hơn là một tài xế taxi rồi tươi cười.

- Cám ơn anh, chúng ta phải chạy gấp!

- Đương nhiên. - Anh ta ngoái đầu lùi xe ra đường.

Hà Phan nói thêm.

- Bây giờ chạy ra đường 6 rồi về Siem Reap. Đến thẳng chỗ Trần Phách đang đợi tôi.

- Vâng, tôi biết đi thế nào.

Chiếc xe trườn nhẹ ra lòng đường, vừa tăng tốc đã miết một vòng cung sang trái rồi lao như bay trên con phố nhỏ đông người.

Hà Phan ngoái đầu lại nhìn, dưới ánh hoàng hôn vàng nhạt soi rõ từng đầu xe đi cùng chiều. Anh giật mình khi nhận ra một chiếc SUV màu đen hiệu Mercury đang tăng tốc bứt lên. Hà Phan buột kên:

- Nhanh lên, có người đuổi theo ta.

Cậu thanh niên nhìn qua gương chiếu hậu, mép khẽ nhếch vẻ khinh thường. Cậu ta vào số rồi hất hàm sang Hà Phan:

- Anh thắt dây an toàn chưa đấy?

Hà Phan bấm tách đai dù ngang người.

Chiếc Toyota hilux rồi máy vọt lên phía trước bất chấp con đường hai chiều sẫm bóng hoàng hôn. Đồng hồ tốc độ nhích dần lên số 125km/h.

Bất thành linh một chiếc xe tải ngược chiều xuất hiện phía trước, chiếc Toyota rạch một vết phanh cháy đường. Nửa bánh trước ăn ra ngoài vỉa ba-toa. Chiếc xe máy cùng chiều nảy lên khiếp đảm rồi lao vút xuống ruộng mang theo cả chủ nhân của nó.

- Không được ầu! – Hà Phan kinh hãi rút lên.

Người thanh niên lại nhếch mép lạnh lùng. Hà Phan trong thoáng chốc nhận ra mình đang ng ỡ nh ần xe của một tay đua tuổi teen. Mắt cậu ta vẫn căng lên phía trước như muốn tìm nạn nhân tiếp theo. Khốn thay, chiếc SUV phía sau trở thành một chất kích thích để dòng máu yêng hùng của hắn có lí do để bốc cao. Hắn đắc chí đáp:

- Anh yên tâm, Shumakher về đây gặp em cũng chỉ hít khói.

Chiếc xe lạng lách xuyên qua đám đông đang dừng đèn đỏ trước một ngã tư. Hà Phan quay lại nhìn thì quả thực chiếc SUV kia đã mất dạng hoàn toàn phía sau. Anh thở phào như trút được gánh nặng rồi mở chiếc va li ra xem xét. Màn hình đã tắt. Anh bật nó lên nhưng đèn tín hiệu báo pin đã cạn kiệt.

Đang loay hoay tìm cáp sạc pin trong va li thì chiếc xe phanh kít lại. Anh nhìn lên phía trước rồi lại nhìn vào gương chiếu hậu tối om hỏi:

- Sao lại dừng?

- Anh khỏi lo, thằng này có mẹo hết rồi.

Thanh niên khmer này tắt hết đèn pha rồi lao xe xuống cánh ruộng hoang nhấp nhô các ổ voi đ ầy nước. Chiếc xe như một con bò mộng hung hãn trên thảo nguyên.

Quả thực không phải ngẫu nhiên mà các chiến binh Taliban lại chọn dòng bán tải này dùng cho vùng đ ồi núi và sa mạc của chúng. Loại xe dã chiến này đã không phụ lòng những người bỏ tiền ra để có nó. Dưới ánh trăng hạ tuần mờ ảo, anh quay lại nhìn những thớ ruộng ngậm đ ầy phù sa bị băm nát đang sục sùi như bị một chiếc máy bừa lao qua. Băm bổ qua cánh rừng thưa, chiếc xe lại gặp một con đường lớn rồi bò lên chạy theo chiều ngược với tuyến lúc đ ầu. Gã lái xe chỉ lên nắp ca- pô phủ đ ầy bùn đất và hãnh diện nhìn anh

- Bây giờ chúng ta đã có một chiếc xe màu đen.

Hà Phan phải thừa nhận tay lái xe này không t ỏi và khá lấu cá. Nếu anh nhớ không nh ần thì đây là con đường 5 vừa mới nâng cấp. Từ sisophon chạy theo hướng đông nam sẽ về đến Battambang. Thế nhưng trước mặt là

ánh trắng, mà trắng sấp lặn nằm phía trước thì hướng này là tây bắc, đi thẳng sẽ là Sisophon. Anh hoài nghi và quay sang hỏi.

- Mình đang quay lại Sisophon sao?

- Đúng vậy, chúng ta đang trên quốc lộ 5, chốc nữa qua cầu xong rẽ phải sẽ ra đường 6 để về Siem Reap. Tôi đang chạy vòng để cắt đuôi khỏi bọn chúng.

Hà Phan giật mình.

- Quay lại ngay, chạy về Sisophon là tự sát. Quay lại ngay!

- Anh yên tâm, qua cầu ta sẽ rẽ.

Người thanh niên chợt hứng khi sáng tạo của mình bị gạt bay và hắn chỉ còn cách đi thẳng tìm chỗ rẽ. Bỗng dưng điện thoại Hà Phan rung lên. Chỉ có hai người biết số mới này của anh, Trần Phách và Duch mà gã xe ôm thì đã chết. Hà Phan ấn phím rồi đưa lên tai nhưng âm thanh phát ra làm anh run người.

- Nguyễn Hà Phan. Anh không còn coi ai ra gì!

Anh đưa máy ra nhìn có đúng là của Samdech hay không rồi lại ộp lên thái dương, chưa kịp hỏi vì sao ông ta lại có số này thì giọng nói khàn đục vung ra một tràng làm anh bối rối:

- Trong khi tôi đang dốc bao công thương lượng với chúng để đạt được chút lợi thế thì anh lại chen ngang. Hành động cướp giật của anh đã đập đổ bàn đàm phán vốn đã mong manh mà tôi mất bao công sức nâng niu, giờ đây anh đừng hi vọng Tôn Thất Sắc sẽ bình an. Và, nếu ông ta lâm vào cảnh xấu nhất thì lỗi là của anh.

Hà Phan lạnh buốt sống lưng.

- Thừa giáo sư, tôi đã gây cho ông bao rắc rối nhưng thực tình bọn sát thủ kia không cho tôi sự lựa chọn nào khác.

- Anh vẫn ngoan cố lắm, nghe đây, không những anh đang đẩy Tôn Thất Sắc vào chỗ đường cùng mà chính anh đang cống hiến chết trên người. Vứt vali ngay!

Hà Phan chợt dạ nhìn xuống chiếc vali sắt đang đè chặt trên đùi. Một khối thuốc nổ chẳng. Chỉ cần 300g TNT cài trong vali đủ để biến chiếc Toyota này thành đồng sắt vụn. Thật kỳ lạ là mọi lời cảnh báo của Samdech đều diễn ra đúng như vậy và anh thực sự ghê sợ con người này. Rất tiếc, anh không muốn mắc lừa ai trong thời khắc quan trọng này, cái ông ta muốn chính là cái bọn sát thủ muốn. Không có lý do gì để anh buông chiếc vali quý báu này hết.

Anh cố lấy can đảm tắt máy bất chấp Samdech đang gào thét trong chiếc Nokia.

Chiếc xe chậm dần rồi thành linh một chiếc cầu sắt hiện lên. Lúc này gã lái xe cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên khi nhận ra chiếc cầu hình như được bắc không đúng chỗ. Lẽ ra còn phải đi thêm vài cây nữa.

Hắn ngơ ngác cho chiếc xe dừng hẳn rồi quay sang Hà Phan:

- Trước đây em đi Sisophon toàn đi đường này nhưng hồi đó chưa có cây cầu này thì phải?

- Hồi đó là bao giờ?

- Gần... bảy năm rồi ạ!

- Trời ạ, bây giờ khác rồi, khác lắm rồi anh ạ! - Hà Phan xô một tràng đầy thất vọng.

- Thế ta cứ băng qua anh nhé?

Hà Phan nhô người lên quan sát và nhận ra trên cầu có mấy bóng đen.

- Chúng ta đã bị phục kích rồi. - Hà Phan khẽ thốt lên.

Gã lái xe mặt cắt không còn hột máu:

- Thưa anh... chúng ta không thể quay lại, biết đâu chúng đang bám phía sau.

- Rẽ sang đây ngay. - Hà Phan đồng tình với hắn và chỉ sang con đường nhỏ hơn song song với con sông hẹp.

Họ đã không nhận, mấy bóng đen trên cầu bắt đầu đổ xuống nhằm thẳng chiếc xe.

- Chạy nhanh! - Hà Phan cuống cuồng chỉ sang phải.

Gã lái xe mau lẹ bề dẫu rồi lao như ma đuổi bất chấp tầm nhìn đang thu hẹp vì tối. Chiếc xe tăng tốc lao trên con đường đất đắp một bên là ruộng lúa một bên là con sông đào đang cuộn vào đầu mùa mưa. Tuy nhiên chạy dăm cây số, một vệt đèn pha sáng trắng cắt hướng vuông góc với chiếc Toyota.

Hà Phan và gã lái xe không ai nói với ai nhưng đều cùng một suy nghĩ.

Chiếc Mercury.

Không còn đường lùi, gã lái xe căn vận tốc và khoảng cách mà hai xe có thể chạm nhau. Với kỹ năng và sự linh lợi của một quái xế, hắn tự tin để cho chiếc xe kia hít khói. Bình tĩnh dìm sâu chân ga, hắn giương mắt như phóng những chùm tia hồng ngoại vào khoảng không đen kịt phía trước. Chiếc xe lao như xé gió, mỗi lúc hai chiếc xe lại gần nhau hơn. Không hiểu hắn tính sai hay chiếc xe kia đi nhanh hơn lúc đầu mà có vẻ như chúng sắp

đâm nhau. Đã thế, một loạt ỗ gà mọc lên làm chiếc Toyota không thể duy trì vận tốc ban đầu. Hà Phan lo ngại khi nhận ra hình thù một chiếc xe SUV trong ánh sao mờ đang lao ra cắt ngang phía trước. Bao giờ cũng vậy, nếu anh linh cảm đi ầu gì xấu thì y rằng nó sẽ xảy ra.

- Nhanh lên! - Hà Phan hét lên trong khi c ầu trời chiếc SUV không li ầu mạng chặn ngang đầu. Tiếc thay, cả anh và gã lái xe đầu nh ằm.

Bất chấp chiếc bán tải đang đâm s ầm nhưng chiếc SUV vẫn li ầu linh phi thân tới ngã ba làm bia chắn. Một tiếng phanh ghê rợn rít lên, chiếc SUV khựng lại khi cả hai bánh trước treo ra mép sông, đầu chúc xuống. Thân xe chắn ngang đường.

Gã lái xe khmer cũng g ần như tức thì đạp phanh cứu thân trước khi quá muộn. Một tiếng rít nữa vang lên ghìm chết chiếc bán tải giữa đường, hai bánh sau vạt ngang do quán tính. Hai chiếc xe nằm trong tư thế g ần song song với nhau giữa ngã ba.

Hà Phan ng ỡ như chết lặng trong xe, bây giờ anh đã hiểu tại sao chiếc xe SUV luôn bám theo anh như hình với bóng. Không phải ngẫu nhiên mà bọn chúng lại định vị ra tọa độ của anh chính xác như vậy. Tất cả đầu có lí do của nó và anh chỉ biết trách mình không đủ tỉnh táo để khắc chế từ trước. Chiếc va li máy tính.

Một thiết bị định vị nữa dành cho chiếc va li tuyệt mật mà chúng đã cài sẵn chip GPS tracking chống mất cắp. Một lần nữa cho thấy chiếc máy tính có ý nghĩ sống còn với bọn chúng. Nhưng cái làm anh sững sốt là Samdech, một lần nữa, ông ta lại cảnh báo đúng.

Qua tấm kính chắn gió, Hà Phan thấy rõ hai bóng đen trên xe nhảy xuống với súng ngắn trong tay.

Gã lái xe khmer thở dốc, y vội vã tắt máy r ồi quay sang nói khẽ:

- Anh xuống trốn ngay đi. Tôi sẽ đối phó với chúng.

- Cậu đừng làm li ầu, nếu có cơ hội là chạy ngay, mặc kệ kẻ tôi. - Hà Phan moi chiếc tước-nơ-vít trong cốp, một tay kẹp chặt chiếc laptop vào hông, tay kia móc khẩu Glock lên đạn r ồi mở cửa bên lén xuống.

Hai bóng đen lừng lững tiến sát chiếc xe bán tải đang nằm ì trên đường. Mọi thứ vắng vẻ đến lạ, một bên là con kênh đang rào rào chảy xiết, bên kia là cánh đồng hoang trống trải. Tên thủ lĩnh tin tưởng lần này con m ồi muốn thoát chỉ có cách là chui xuống đất.- Cẩn thận, hấn có súng! – Một giọng phụ nữ khẽ thốt lên.

Tên thủ lĩnh hai tay bóp chặt khẩu Kel-tec, cố nói to lên vừa trấn an đồng bọn vừa đe dọa kẻ thù:

- Người của chúng ta cũng sắp đến, hắn có chạy đằng trời.

Ngồi im trong xe, Chan Devy thấy một bóng đen lớn như con tinh tinh đang lững lững lại gần. Hắn chưa biết phải làm gì thì một tiếng rầm làm chiếc xe rung chuyển.

- Mở cửa ra!

- Ông là ai? – Chan phát hãi khi thấy một gã to con đứng sát vách kính.

- Thằng kia đâu?

Chan lập cập hé cửa đáp.

- Thằng nào? Anh hỏi gì tôi không hiểu.

- Mẹ mày, trên xe còn ai không?

- Tôi đi xe không về Siem Reap lấy hàng.

- Mé kom-puch! Mày chửi hả? – Tên thủ lĩnh thò tay tóm lấy cổ áo gã giật mạnh làm bung cánh cửa. Hắn lôi Chan xuống thúc mạnh gối vào bụng làm gã hự lên rồi sụm xuống thối tháo.

- Xin ông...tha chết...

- Lục soát! – Hắn hất hàm về người phụ nữ.

Chan gượng đau rên lên:

- Tôi đã nói là...

Tên thủ lĩnh xòe bàn tay hết một con nhện khổng lồ tóm lấy đầu Chan nhấc bổng, tay kia hắn tấn khẩu kel- tex vào trán làm Chan dán người lên sườn xe.

- Khai ra không tao bắn bỏ, thằng kia trốn ở đâu?

Chan oằn người như con giun bị dẫm, miệng lắp bắp.

- Tôi chạy xe không... không tin ông cứ...

Lúc này cô gái đã nhảy lên xe kiểm tra từng học cốp, gầm ghế nhưng không phát hiện ra gì. Cô ta trèo ra sau thùng nhưng tất thấy trống rỗng. À ta nhảy xuống nhìn xung quanh rồi cúi xuống gầm xe quan sát. Vẫn không có ai.

- Thừa thủ lĩnh, không thấy hắn và chiếc máy tính đâu hết. thể thế được.

Tên thủ lĩnh rút ra một chiếc điện thoại 3G và bắt đầu thao tác kiểm tra vị trí mục tiêu qua chương trình Mobile Tracking cài trên máy. Tuy nhiên “va li thông tin” không cho bất cứ tín hiệu phản hồi nào. Hắn lờn lên định xả súng vào tên lái xe cho bố tức. Ngay lúc đó từ phía đằng sau chiếc Toyota xuất hiện một luồng đèn pha kèm những hồi còi ưu tiên làm hấn

khẽ chốt dạ. Có lẽ nào cảnh sát đến. Hấn cảnh giác rồi thở phào khi nhận ra là một chiếc xe cứu thương. Ánh đèn pha sáng lòe, hắt chốt nhìn xuống mặt đường và phát hiện ra một đi ầu rất thú vị. Bóng đồ.

Chiếc xe cứu thương lại gần bao nhiêu thì cái bóng dài ngoằng trên mặt đường co lại rõ nét bấy nhiêu. Cuối cùng, một bóng người đang bám chặt gần xe in trên mặt đường. Tên thủ lĩnh cười khẩy thành tiếng rồi ấn nòng súng vào mặt gã taxi.

- Thằng nhãi ranh, con gì dưới gần xe đấy hả!

Gã tài xế dán người chặt thành xe run lộp cộp. Mọi sự đối trá đối với tên sát thủ là cự cảnh sát này ầu phải trả giá đắt. Bất th ần, tên thủ lĩnh co chân thúc mạnh gối vào sườn xe làm con vật bám dưới gần rơi xuống đất.

- Chui ra mau.

Một chiếc va li từ gần xe bị liệng ra ngoài làm chúng giật mình. Cô gái lao tới định chộp lấy thì một viên đạn réo lên. Vệt lửa sáng lóe trước mũi giày làm cô ta giật thót người.

- Lùi xa chiếc va li ra! – Một mệnh lệnh đanh thép vang ra từ gần xe. Hà Phan l ồm c ồm chui ra, tay siết chặt khẩu Glock chĩa thẳng mặt tên thủ lĩnh. Hai họng súng chĩa vào nhau sẵn sàng mạng đổi mạng ngay bất cứ lúc nào. Người đi ầu khiển xe cứu thương thấy hai vật cản chắn ngang đường đã lâu nhưng không ai chịu động tĩnh gì li ền réo còi inh ỏi. Đèn pha và đèn nháy trên nóc thi nhau lia quét nhưng không mảy may làm họ nhúc nhích. Tên sát thủ hét lên cố át tiến động cơ đang gần rú.

- Thả súng xuống.

- Mày cũng thả súng xuống.

Hà Phan vẫn trong tư thế ngấm bấn, chân từ từ dịch chuyển lên trước Chan như để che chắn cho gã. Quá sốt ruột vì quân tiếp viện vẫn chưa đến kịp, tên thủ lĩnh biết đã lâm vào thế giằng co bất phân thắng bại. Tuy nhiên thời gian càng trôi đi lợi thế sẽ nghiêng về h ắn. Những chiếc xe máy qua đường bắt gặp bọn họ vội vàng quay đầu chạy biến khi ng ửi thấy một vụ đấu súng sắp xảy ra.

- Mày nổ súng, Mày cũng sẽ bỏ xác ở đây! – Hà Phan lớn tiếng đe dọa.

Chiếc xe cấp cứu dường như không thể chờ đợi thêm được nữa, một h ỏi còi thê thảm gào lên như thấu tận trời cao. Hà Phan cuống cu ồng tính bài hóa giải. Anh nhận thức được rằng, nếu hai bên cố tình giằng co thì nạn nhân trên xe sẽ chết giữa đường. Tội ác trời không dung đất không tha này

là do anh gây ra, trong khi đó oan hồn gã xe ôm vẫn đang đầu đó lờn vờn quanh anh.

Hà Phan nhìn tên sát thủ nói dứt khoát:

- Tao đề nghị nhường đường cho chiếc cứu thương qua đã!

Dứt lời, anh cũng đã nhích xong bước chân cuối cùng để che kín Chan. Gã taxi thấy túi sau của Hà Phan cộm lên, hần tinh ý đoán ra đó là cái gì. Kín đáo và mau lẹ như một kẻ móc túi, trong nháy mắt chiếc đĩa cứng đã nằm trong túi quần của Chan.

Tên sát thủ không bất ngờ với lời đề nghị nhân đạo của đối phương vốn là một người lính. Ý nhìn chiếc xe cấp cứu mà chính hắn đã bắt gặp trên sisophon lúc xâm tới. Dù rằng là một đao phủ chuyên nghiệp, nhưng hình ảnh một người đang hấp hối sẽ phải lìa đời vì một lí do lằng nhách là đi đâu không đáng có. Biết đâu, bệnh nhân trong xe chính là kẻ mà hắn vừa giết nhằm oan uổng. Lời đề nghị của của Hà Phan buộc chút lương tâm còn lại của hắn hé lên. Lí trí cũng mách hắn rằng cục diện không hề thay đổi khi thực hiện theo yêu cầu này. Ngược lại, để chiếc cứu thương chệnh ềnh ra đấy có khi lại thêm rắc việc trong khi mục tiêu đêm nay của hắn chỉ là thủ tiêu con mồi và phá hủy chiếc máy tính.

- Ok! Cho con ma kia xéo đi. - Tên thủ lĩnh rít lên rồi thận trọng nép vào lề đường.

Hai tài xế tăm tắp nhảy lên xe của mình khởi động. Chiếc SUV rồ máy lùi về phía sau trong khi chiếc Toyota bẻ lái tiến lên. Chỉ trong nháy mắt, đoạn đường đã thông quang chỉ còn trôi trôi chiếc máy tính xách tay. Chiếc xe cứu thương rung lên rồi tăng tốc bù cho những giây phút quý giá đã bị cướp mất.

Khi chiếc xe cứu thương bỏ đi thì bóng tối ập đến. Trăng cạn sao mờ, hai tay súng căng mắt ghìm nhau trong bóng đêm dày đặc mà không ai dám ra tay trước vì không đảm bảo được mạng sống của mình sau khi nổ súng. Họ nhận thức được rằng, những pha đấu súng kiểu này đều không có người thắng và chỉ một sơ suất nhỏ là đi luôn hai mạng. Hà Phan lợi dụng bóng đêm để dịch dần về chiếc máy tính.

- Đứng im! - Tên sát thủ gào lên khi phát hiện Hà Phan di chuyển, đồng thời hắn ra lệnh cho đàn em:

- Chiếu đèn vào đây!

Chiếc Mercury sau khi nhường đường lại bắt đầu trở về vị trí cũ. Luồng pha chiếu trực diện Hà Phan và chúng ngõ người khi thấy anh chỉ cách

chiếc máy tính một sai tay. Ngồi sau vô lăng, cô gái nhận ra đồng bọn đang đứng sát lề còn con mồi thì ở giữa lòng đường. Với bản năng nhạy cảm bẩm sinh, nữ sát thủ này đã lóe lên một phương án hóa giải cho đồng bọn đồng thời kết liễu đối thủ ngay tức khắc bằng cách tàn khốc nhất.

Dưới ánh đèn pha cực mạnh, Hà Phan cảm thấy mình như đang lơ lửng và bị chôn chân trên mặt đường. Anh đang tử thủ trong thế yếu. Đôi mắt bị chiếu lóa, một tay nắm chặt súng, tay kia xệ rạc như con chim gãy cánh trước lũ thợ săn.

Có thể anh sẽ vĩnh viễn nằm xuống nơi đây. Cũng trên nẻo đường này, bao nhiêu xương máu đồng đội của anh đã vùi xuống, hàng vạn người lính tình nguyện đã ngã xuống để cho đất nước này trở dậy được như ngày hôm nay.

Mắt anh nhòa đi và không còn nhìn rõ những tên khát máu đang lững lững như lũ kèn kèn đứng chờ con mồi đổ xuống để xực vào xơi tái. Có tiếng còi xe réo rắt, ngay lúc đó một chiếc xe phía trước đang từ xa tiến lại. Bọn sát thủ đến cứu viện đây chăng? Đồng đội anh có linh thiêng không, còn hi vọng nào cho anh nữa không? Anh cần phải sống. Cuộc sống này cần đến anh, cần phải chiến đấu đến cùng. Hà Phan chủ động gây phân tán sự chú ý bọn chúng:

- Nếu mày muốn lấy máy tính, hãy để tao đi khỏi đây.

Tên thủ lĩnh rống lên:

- Mày hãy hạ súng xuống!

- Được, cả hai cùng hạ súng xuống.

Một giây tĩnh lặng trôi qua, tên thủ lĩnh cũng đã tê người và chỉ mong đạt nhanh mục đích để tẩu thoát.

Cả hai từ từ cúi người hạ thấp tay súng, sự căng thẳng tăng lên từng giây. Không gian tĩnh lặng đến ngột thở. Trong lúc tay anh hạ tới mức thấp nhất thì cũng là lúc thần chết bắt đầu xuất hiện.

Hai mắt chói lóa, Hà Phan thất kinh bật cao hai chân theo bản năng và cú phản xạ mau lẹ đó đã cứu anh khỏi nát bét dưới gầm chiếc xe SUV. Người anh bị hất mạnh lên nắp ca-pô và đầu va mạnh lên kính chắn gió. Anh choáng váng nhìn vào cabin và vội nhận ra khuôn mặt trước vô lăng là cô gái mà anh đã tha chết trong khách sạn. Cô gái cũng há hốc không tin vào mắt mình khi địch thủ lại có cú phản xạ không tưởng.

Không hề nao núng, nữ sát thủ tăng tốc rồi đột ngột đạp phanh. Khối thịt 70 kg đang dán chặt ngoài mặt kính bị hất văng như một con vắt căng tròn

trên tay bị vấy xuống đất. Một tiếng “oạch” vang lên trên mặt đường. Sự tàn nhẫn không dừng lại ở đó.

Tên sát nhân gạt cần số rồi lại đạp mạnh chân ga. chiếc xe 450 mã lực chồm hai bánh trước như hóa rồng. Lần này có thánh mới cứu nổi hắn. Hà Phan quần quai trên đường sau khi bị hất mạnh xuống đất, toàn thân như tử như bị vằm nát từng khúc xương. Con quái vật bốn bánh vẫn chưa buông tha, nó chồm lên như muốn nuốt chửng con mồi nhỏ bé trước mặt. Trong thời khắc cái chết đã ập đến, một sức mạnh phi phàm bỗng dưng trỗi dậy nhắc bổng anh lên rồi kéo như bay trong gió. Anh thấy toàn thân nhẹ tênh và lướt như vũ bão ngay trước mũi tử thần.

Chiếc xe lao lên quyết cán nát con người đang chạy ngoằn ngoèo thách thức phía trước. Hà Phan biết rằng gã đàn ông vẫn đang đuổi theo sau chiếc SUV, nếu anh chạy lệch ra hai bên sẽ ăn ngay loạt đạn từ sau lưng. Anh quyết định đua tốc độ với cỗ xe. Chỉ sau vài giây, chiếc Mercury đã đạt vận tốc cực điểm.

Hà Phan rướn sức bứt phá thì nhận ra một chiếc xe tải chạy ngược chiều đột ngột hiện lên như từ trên trời rơi xuống ngay trước mặt. Anh liếc chết phi thân như một viên đạn xuống dòng kênh bỏ lại sau lưng một tiếng nổ kinh hoàng.

Đám lửa bùng lên dữ dội. Khi chiếc SUV đâm trực diện chiếc xe tải chở xăng của quân đội đang băng băng ngược chiều.

Ngay phía sau vài chục mét, tên thủ lĩnh đang đuổi theo chiếc Mercury thì một tiếng nổ dữ dội hất ngược y ra phía sau. Hắn úp mặt xuống đường tránh sức nóng và cơn mưa mảnh kim loại văng tung tóe.

Hà Phan chìm ngấm trong lòng kênh đục ngầu rồi bị cuốn theo dòng nước. Anh vùng vẫy, oằn mình chống chọi rồi cuối cùng cái đầu cũng đã chịu nổi lên khỏi mặt nước. Anh vội ngoái lại nhìn hai chiếc xe đang cháy ngùn ngụt trong biển lửa rồi lại chìm ngấm trong dòng kênh lạnh buốt chảy về xuôi. Anh không thể ngờ rằng, thay vì về Siem Reap bằng xe Toyota thì lại phải đi đường thủy như thế này đây.

Chương 33

T

ổ cảnh sát 117 khóa tay hai tên tội phạm trá danh rồi dẫn lên xe bị bùng. Theo đề nghị của cảnh sát quốc gia Campuchia- CNP, trường hợp Trần Phách và Nguyễn Khoa Học là bất khả xâm phạm, họ phải được đưa nhanh ra khỏi hiện trường đến bất cứ nơi nào họ cần. Một chiếc xe đặc dụng 7 chỗ được đi động khẩn cấp đến để thực hiện yêu cầu của họ. Ngay trong xe, Trần Phách liếc nhìn Nguyễn Khoa Học đang nhắm nghiền mắt, tay buông trên đùi, ông biết rằng vị bác sỹ đang mang di chứng bệnh liệt não này hôm nay đã gặp một đòn oan không đáng có. Kì thực Trần Phách cho rằng vụ phức kích đó là nhắm vào một mình ông. Nhìn vị bác sỹ thảm hại, ông không dám đặt hi vọng về sự giúp đỡ nào từ ông ta nữa.

Vụ ra tay lộ liễu của hai tên quân y này đã khẳng định lời mật báo của Hà Phan cho ông cách đây nửa tiếng là rất đáng báo động về nhân tố Samdech. Nhóm tội phạm nào đó do vị giám đốc này chỉ huy hoặc dùng ông ta làm bình phong đang dần lộ diện. Chúng muốn triệt hạ thầy trò ông? Trần Phách rút chiếc vertu viết một thông báo khẩn cấp rồi gửi về cho viên chỉ huy trưởng interpol Campuchia Thet Sambath. Xe chạy vài cây số thì chuông máy Nguyễn Khoa Học reo vang. Đã ba hồi đổ chuông mà vị bác sỹ vẫn im lìm bất động, Trần Phách quay sang nhắc.

- Viện trưởng, điện thoại của ông kêu.

Nguyễn Khoa Học từ từ hé mắt, ông co cánh tay xây xát rút máy rồi dụi mắt nhìn. Cặp mắt đỏ sẫm chợt quắc lên khi nhận ra người gọi là Samdech. Nguyễn Khoa Học sững lại như để nghĩ xem nên nghe hay tắt. Sau những gì đã xảy ra, không có lí do gì để ông ta gọi mình. Chắc lão gọi để hỏi mình chết chưa? Nguyễn Khoa Học râm rề trong cổ họng. Cuối cùng, ông chìa máy trước mặt Trần Phách nói khẽ:

- Xuyt, lão Samdech.

Trần Phách chỉ đáp lại ông ta bằng ánh mắt kinh ngạc.

Một vẻ khiên cưỡng hiện rõ trên mặt Nguyễn Khoa Học, ông ấn nút rồi áp lên tai:

- Ngài Samdech!

- Đúng tôi đây, các ông đang định đi đâu?

Nguyễn Khoa Học không đáp ngay mà quay sang nhìn Trần Phách bằng ánh mắt cháy đỏ. Trần Phách thấy khá khôi hài là cách đó không lâu, cặp mắt Nguyễn Khoa Học ánh lên niềm hân diện về Samdech bao nhiêu thì giờ đây sự khinh bỉ và căm phẫn lại thế chân ngay trong ánh mắt đó. Trần Phách định ra hiệu ông ta tiếp tục cần máy nhưng Nguyễn Khoa Học đã gí chặt lên tai, quai hàm gồng lên giận dữ.

- Sắp đến nhà hỏa thiêu, thưa ông giáo sư!

Đầu giây bên kia câm lặng, Nguyễn Khoa Học lôi máy ra nhìn màn hình, tiếng Samdech lại vang lên đến tai Trần Phách.

- Nguyễn Khoa Học! ông không định đưa tôi đấy chứ? nhân viên chúng tôi đang chờ ông đấy.

Nguyễn Khoa Học quay sang nhìn Trần Phách như muốn chia sẻ bớt nỗi thất vọng tột cùng. Ông ta định thét vào máy câu gì đó trước khi dập tắt thì tiếng Samdech làm họ bưng tỉnh.

- Nguyễn khoa học! Tôi biết đi đâu gì đã xảy ra, hãy nghe một lời giải thích của tôi. Có kẻ mạo danh tôi để hại các ông, nếu các ông không tin tôi thì có nghĩa là kẻ xấu đã đạt mục đích.

- Ông biết cái gì xảy ra với tôi không?

- Một chiếc Mercedes mạo danh biển xe của tôi đã bắt cóc các ông từ sân bay, rất may là các ông đã xử lý trên cả tuyệt vời.

- Tuyệt vời ư? – Giọng Nguyễn Khoa Học như đang nấc lên. - Chính ông đang giờ trò với tôi!

- Không, kẻ mạo danh đã tạo ngoại cảnh gây nhầm lẫn cho ông. Người lẫn xe của tôi vẫn đang chờ ông ở sân bay.

- Ông không cần nói với tôi việc này, thưa ngài giáo sư đáng kính. Hẹn gặp ông trên tòa án.

Vị viện trưởng tắt máy nhét vào bao, tay kia hất mạnh mái tóc bạc bết máu đang xoa trán.

- Nguyễn Khoa Học! hình như Samdech đang cố thanh minh. Biết đâu có kẻ nào đó mạo danh ông ta thật thì sao?

- Trần phách! - Nguyễn Khoa Học nhìn đồng minh duy nhất của mình. -

Chính ông đã khuyên tôi bỏ xa chiếc xe đó, bây giờ ông còn muốn vót vát cho lão ta. Tên phản trắc đó phải đền tội, tôi sẽ kiện ông ta lên tòa án quốc tế.

- Thừa viện trưởng! – Trần Phách phân trần. – Kì thực, tôi e ngại chiếc xe đó không phải tôi dám chắc Samdech mưu sát, mà là đề phòng bị phục kích. Nên để cho ông ta thanh minh xem có khớp với những gì ông ta nói trước tòa sau này hay không.

- Tôi sẽ không gọi cho con người này nữa, nếu ông cần thì cứ việc.

- Cần phải gọi ông ta.

- Để làm gì?

- Samdech có nói đã đón ta tại sân bay, theo tôi cứ lên đó xem sao.

Nguyễn Khoa Học nhìn vị thám tử từng được thiên hạ cho là lọc lõi, nhưng ông không nghĩ như vậy. Dưới lăng kính y học, rõ ràng ông ta đang có triệu chứng vệt tâm thần.

- Thế ông tin lão ta nói thật sao?

- Sân bay cũng không xa, ta nên tranh thủ kiểm chứng.

Nguyễn Khoa Học lưỡng lự một lát. Nếu vị thám tử kia làm theo phương châm không để oan người ngay, lọt người gian thì ông cũng từng răn học trò của mình rằng, thà không khám ra bệnh chứ không được khám sai bệnh.

- Thôi được, ta đến sân bay!

Không lâu sau đó họ đi vào bãi đỗ xe sân bay.

- Ông ta nói xe lẫn người đang chờ ở sân bay. - Nguyễn Khoa Học nhắc nhở.

- Kia! - Trần Phách chỉ tay chiếc Mecedess màu đen đỗ cuối bãi.

Với di chứng bại não để lại, bước chân Nguyễn Khoa Học cứng nhắc và tê dại sau thời gian ng ồi quá lâu. Trần Phách lùi lại một bước rồi đỡ lấy cánh tay ông ta:

- Viện trưởng cứ chờ tôi ở đây.

Trần Phách tiến về chiếc Mecedess, ông đọc biển xe và ngó qua hình dáng bên ngoài trước khi gõ cửa kính lái. Một người vội mở cửa bước ra.

- Xin lỗi? Ông là...

- Xin hỏi anh đang chờ ai?

- Hình như ông là... – Người lái xe mặc quân phục lịch lãm nhìn kĩ mặt và mái tóc hoa râm của Trần Phách.

- Chúng tôi là khách của Samdech, hình như anh đang chờ chúng tôi?

- Đúng rồi - Anh ta đưa tay ra bắt. - Tôi là trung úy Ta Noun, lái xe riêng của Samdech. Rất tiếc là tôi đã ngủ quên trong khi chờ đợi hai ông, ta đi chứ?

- Không sao, anh cứ đợi thêm lệnh Samdech. Chúng tôi đã có lái xe riêng.

Người lái xe khó hiểu nhìn về chiếc xe cảnh sát đỗ trước cổng, Trần Phách lên tiếng thanh minh.

- Xe của CNP.

Nói xong ông oai vệ bước đi. Đến ốt kiểm ta, Trần Phách gọi viên gác cổng đang ng ẩ bên trong:

- Xin phi ền ông, tôi muốn hỏi chiếc Mecedess kia đỗ đây đã bao lâu?

- Anh c ần gì?

- Tôi phi ền khách đợi đã quá lâu muốn thanh toán ti ền trông xe cho ông.

Vị trông xe đáp.

- Hai tiếng, miễn phí trông xe.

- Cảm ơn ông.

- Trần Phách rảo bước về phía Nguyễn Khoa Học đang neho mắt chăm chú nhìn chiếc Mecedess. Bước lại gần ông ta, ông nói nhỏ.

- Thực ra tôi đã kiểm tra chiếc xe này r ồi, biển trông thật và ống bô lạnh ngắt, chứng tỏ gã quân y này đợi đã hơn hai tiếng.

Không thấy Nguyễn Khoa Học hưởng ứng, Trần Phách bước chậm lại nhìn sang.

- Ngài như nhớ ra chuyện gì chẳng?

Giọng vị bác sĩ lộ rõ vẻ ăn năn, ông nói chậm rãi:

- Lỗi tại tôi r ồi, khi tới sân bay Siem Reap tôi bật máy lên thì nhận được một tin nhắn của Samdech nói rằng nhân viên đã đứng chờ tại cửa ra lớn. Do còn phải chờ ông nên tôi li ền điện cho Samdech cho xe vào gara và chịu khó đợi thêm 2 tiếng nữa. Khi ông đến sân bay tôi lại quên khuấy đi mất là phải ra gara tìm họ.

- Hóa ra là... Chúng ta đã nhầm xe?

- Thật đáng tiếc, trong khi chúng ta ra khỏi cửa thì chiếc xe y chang đang đỗ bên ngoài và tôi không hề nghi ngờ gì cả. – Nguyễn Khoa Học im lặng một h ời như tượng tượng giây phút kinh hoàng mà hai kẻ lạ mặt gây ra. Bất ngờ ông ta đưa tay nhìn lên nơi trước đây đeo chiếc Rolex.

- Muộn r ồi, tôi sẽ về sở y tế. Dù sao cũng c ần phải khởi tố vụ này.

Trần Phách lại áp tải vị bác sĩ đến nơi ông ta muốn. Hẳn nhiên, ông đã yêu cầu interpol và cảnh sát thành phố bảo vệ viện trưởng. Phải chăng sự cố nhầm xe của Nguyễn Khoa Học được chính Samdech dàn dựng? Dù sao sự kiện tai tiếng trên đã làm bùng lên một đám khói bao trùm lên vị giáo sư Khơ Me bí hiểm. Trần Phách đang tự hỏi mình rằng liệu Samdech có định

học theo loài mực không? Khi sắp bị kẻ thù tấn công, chúng phun một loại chất màu đen che mắt kẻ thù rồi nhào lẩn trốn.

Nhìn lại một loạt các vụ việc chấn động diễn ra dồn dập từ Việt Nam đến Campuchia mấy ngày nay: Tôn Thất Sặc bị mất tích sau vụ khủng bố táo tợn. Lập tức em trai ông ta cách đó hàng ngàn km cũng bị sát hại dã man. Vụ nổ tại Bộ tổng tư lệnh và cuộc truy sát điên cuồng bởi một nhóm vũ trang bí ẩn. Và hôm nay, chính ông bị tấn công bởi một nhóm quân y trá danh. Trăn Phách cho rằng, có một c bịch tuộc vô hình nào đó đang vươn những chiếc vòi vấy máu đến tận cùng khắp và các vụ tấn công này là muốn răn đe và triệt hạ những kẻ đang săn tìm nó.

o O o

Căn cứ quân sự Tuol Krau, Battambang.

Chỉ huy Heng Sovan nhìn chòng chọc vào xác Pu-vek. Một cái chết bất đắc kì tử luôn để lại một khuôn mặt nhẹ nhõm, băng quơ cứ như anh ta chỉ định chớp mắt trong giây lát. Đôi mắt to khép hờ không còn sắc khí, cặp môi thâm dày chớm hé như đang nói một lời trắng trối dở dang, chiếc cằm nhọn vênh vếch lên trăn nhà như đang thách thức một đối thủ vô hình nào đó trong không trung. Trên tảng ngực là chiếc cravat loang lổ máu đen thông thượt xuống bụng như một con rắn đã chết.

Chỉ huy Heng Sovan nặng nề bước gần anh ta rồi nhìn kĩ vào đôi mắt, nó không hằn vô hồn và trống rỗng. Dường như một nỗi oan khuất đang văng vất đâu đây. Chỉ huy đưa nhẹ bàn tay gân gốc của mình từ từ vuốt mắt anh ta rồi quay về phía sau lưng. Trung úy Chap Narith chỉ huy PMBU, đại úy Um Svey nhóm trưởng nhóm biệt kích para, và vài vệ binh đang đứng lặng mình tiễn đưa một sinh linh về cõi hư vô. Chưa một lời khai nào kịp lấy để giải oan cho anh ta nhưng tất cả dường như cùng hiểu rằng tự thân cái chết này muốn nói lên điều gì. Không loại trừ trong chiếc túi cứu sinh của mấy viên quân y kia có chứa thuốc độc để bịt miệng anh ta.

- Đưa đi khám nghiệm và tổng giam ngay mấy tên quân y.

- Tuân lệnh.

- Trung úy Chap Narith! đi đầu bộ binh chặn tất cả các ngã đường và các dòng sông dẫn ra khỏi sisophon.

- Rõ, thưa chỉ huy.

- Um Svey! cho trực thăng quàn đảo các vị trí khả nghi và chặn đứng bất cứ cuộc đào tẩu nào bằng đường không. Tất cả hãy nghe cho rõ, đây là lần cuối cùng ta muốn tên gián điệp kia nộp mạng.

- Rõ, thư chỉ huy!

Tất cả rần rập chạy về vị trí chỉ huy của mình. Thiếu tá Heng Sovan rút máy bộ đàm gọi trực tiếp xuống tổ viễn thông.

- Neag! hãy nghe lén tất cả các cuộc gọi của Samdech.

- Thừa chỉ huy...ông ta thì...

- Nghe lén các cuộc gọi của Samdech Pen Niouk, rõ chưa?

- Vâng...rõ

Khi đối mặt với mọi đe dọa đến an ninh quốc gia, chỉ huy Heng Sovan được phép thực hiện nhiều đặc quyền kể cả nghe lén bất cứ ai nếu họ bị xếp vào danh sách tình nghi. Và đây không phải là lần đầu tiên Samdech bị anh ta nghe lén. Trong chiếc túi ngực của anh ta đang cộm lên cuộn băng ghi âm khá thú vị của Samdech và tên gián điệp đêm qua tại phum Soya mà tổng công ty bưu chính vừa cung cấp sáng nay.

Chính nhờ mớ xẻ băng này mà anh ta biết rằng tên gián điệp sẽ lên đỉnh X và động thái phản ứng của samdech. Kết quả là chiếc Mi-8 bị bắt gọn cùng đám lính khả nghi. Heng Sovan chắc rằng kể cả đại úy Um Svey và đội para vẫn không thể hiểu tại sao lại mình cố tình để sống tên gián điệp. Bởi vì anh ta cần theo dõi mối quan hệ giữa tên này và Samdech, cũng như mối liên hệ mờ ám giữa họ và nhóm bắt cóc. Vậy mà mình vẫn tính sai. Sau khi đọc xong băng ghi âm và cái chết bí hiểm của Pu-vek thì Heng Sovan bỗng nhận ra một điều: nếu tên gián điệp không rơi vào tay mình thì hắn sẽ bị kẻ khác thủ tiêu.

- Báo cáo chỉ huy, có một chiếc xe tec quân khu vừa bị một chiếc Mercury đâm cháy. Tôi cho rằng chỉ huy không nên bỏ qua vụ tai nạn này.

- Dừng ngay các chốt khóa hai đầu đường.

- Rõ.

Chỉ huy tiến về chiếc Jeep đang đỗ trước mặt. Khi bước lên xe, chuông bộ đàm lại vang lên.

- Báo cáo chỉ huy, đã dò ra mã máy cố định và di động của Samdech, nhưng tôi không chắc ông ta sẽ dùng những máy này để thực hiện các cuộc gọi quan trọng.

- Không được bỏ qua bất cứ cuộc nào.

- Tôi hiểu.

- Samdech đang ở đâu?

- Chúng tôi đã bắt sóng từ số di động của ông ta, vị trí gần Siem Reap, nếu muốn biết chính xác, cần phải cho 3 xe Gar tiến về khu vực đó.

- Nội dung thế nào.
- Tôi sẽ gửi file ghi âm vào máy Iphone của chỉ huy.
- Nhanh lên đấy. Tiếp tục dò vị trí chính xác ông ta.

Chương 34

T

rung tâm Kompun Bannha.

Sau khi viết ba mật thư gửi đi, Tôn Thất Sắc chỉ hi vọng một trong ba bức đó đến tay người nhận là quá đủ. Còn việc họ nhận được hay không, ông không thể biết. Thế nhưng, đi đâu ông sợ hãi nhất là em trai ông bị bắt vào đây thì vẫn chưa xảy ra. Tín hiệu tốt lành duy nhất này nói lên rằng bức thư gửi em ông đã đến đích. Lạy giờì, em mình vẫn còn sống.

Còn hai bức thư kia chưa mang một tin vui nào nhưng hệ lụy thì đã rõ, đó là các tay súng tràn ngập Kompun Bannha và độ hung hăng tăng lên gấp bội. Hai bác sỹ bị chúng đánh trọng thương vì nghi tiếp tay cho ông. Mọi hoạt động của các bác sỹ bị kiểm tra gắt gao hơn bao giờ hết. Tôn Thất Sắc biết, nếu không vì tài năng của ông mà chúng cần đến thì có lẽ chúng đã giết ông rồi. Dù sao, cái giờ phút đó cũng đã cận kề và ông biết mình đang sống những khoảnh khắc cuối cùng. Cũng lạ, đã quá 48 giờ rồi mà chẳng thấy bệnh nhân hiến não kia đến. Hay là không bao giờ đến nữa? Mà biết đâu, ông lại chợt nghĩ đó là nhờ các lá thư kia. Hơn lúc nào hết ông cho phép mình hi vọng một điều kì diệu sẽ xảy ra trong đêm nay.

Nếu bệnh nhân kia không đến thì cấy bộ não đang đỏ hồng trước mặt ông vào đâu đây? Ông rợn người nhìn bộ máy trước mặt mà liên tưởng đến một kết cục bi thảm đang treo trên đầu.

Nằm ở trung tâm Kompun Bannha là một khu vực cách li và vô trùng tuyệt đối. Tuy chỉ chiếm 25m² nhưng nó chính là hạt nhân của công trình. Chiếc tủ trong vắt đặt giữa căn phòng kính kia là một hệ thống nuôi cấy sinh học vô cùng tinh vi. Một bộ não nguyên vẹn được hạ thấp nhiệt độ được nuôi sống trong một loại dung dịch đặc biệt và hỗ trợ tuần hoàn bởi một hệ thống mô phỏng con người.

Nằm trong dung dịch đặc biệt được bào chế bằng công nghệ nano, não bộ được tăng cường sức sống khi bị tách khỏi môi trường sống truyền thống bằng một loại hooc- môn kích thích sinh trưởng cũng như hạn chế sự hủy

hoại của tế bào thần kinh. Tất cả hệ thống trên được kiểm soát và vận hành bởi một siêu máy tính có độ tin cậy tuyệt đối.

Bể chứa não lại được đặt trên một giá đỡ silicon gắn hệ thống bơm máu tưới não và được nối với một quả tim nhân tạo đặt bên ngoài. Máu từ quả tim được co bóp nhịp nhàng sẽ cung cấp cho toàn não qua hai hệ thống động mạch cảnh và mạch máu nền não, cơ chế tuần hoàn hoàn toàn khác một cơ thể thật đang sống.

Ngắm nhìn công trình đồ sộ mà các đồng nghiệp đa quốc gia chế tạo trong gần chục năm trời, ông không khỏi khâm phục. Công việc đêm nay của ông chỉ ráp phần não kia vào hộp sọ của một cơ thể khác. Một núi công việc đang thách thức trước mắt ông. Tuy nhiên, với công nghệ vi tính hiện đại, sơ đồ mạch máu và dây thần kinh được máy tính chỉ ra chính xác đến nanô-mét mà ông và các nhà vi phẫu đã từng thao tác ghép nối thành công hàng ngàn lần trên mô hình.

Dù sao, hệ thống nuôi cấy não ngoài cơ thể là một sự mạo hiểm cực điểm của y học khi đối mặt với hàng triệu rủi ro. Một bộ não không cơ thể đang sống, và dĩ nhiên nó có tình cảm và đang tư duy hệt như một con người, có đi đâu đây là một con người hình... quả bóng.

Tôn Thất Sắc biết mình đang dấn sâu vào một cuộc phiêu lưu khoa học xa rời lương tâm đến vô đạo. Chính vì thế, duy trì sự sống cho nó là một công trình trong vòng bí mật của các nhà khoa học ở đây, và dù máy móc tối tân đến đâu nếu không được cấy ghép trở lại vào cơ thể truyền thống thì tai biến và tổn thương thần kinh là nguy cơ cận kề.

Ngay cả khi ghép não đã thành công về mặt sinh lý học, các nguy cơ tâm thần có thể xuất hiện ngay bất cứ lúc nào. Các xung điện lạ phát sinh trong não không thể khống chế cũng có thể đẩy nạn nhân vào cơn cuồng sát hoặc thành một kẻ mất trí. Hiện nay, các bác sỹ tâm thần hầu như vẫn bất lực về cách lý giải nguyên nhân cũng như các liệu pháp chữa trị. May thay, ông đã có nhiều kinh nghiệm sau hai lần hiểm hoi thực nghiệm trên người, nên có lý do để tự tin. Trong khi ông đang hướng hết trí tưởng tượng của mình về vị Tư lệnh lỗi hèn kia thì một tiếng bước chân rất êm nhẹ chạm vào nền đá hoa cương phía sau.

Tôn Thất Sắc khẽ rùng mình khi thấy một người mặt nạ đã đứng sát lưng, ông ta khoác chiếc áo blu dài quá gối.

- Người là ai? - Tôn Thất Sắc lùi xa đề phòng.

Người đàn ông hé chiếc mặt nạ chỉ để lộ cặp mắt.

Tôn Thất Sắc vội quay mặt đi rồi thở dài:

- Ông còn muốn gì ở tôi nữa?

Người đàn ông nhích mặt nạ lên rồi gí cặp môi nhựa lạnh ngất sát tai Tôn Thất Sắc:

- Các ông để hắn ta đâu rồi?

- Ông muốn hỏi ai?

- Con tôi.

Tôn Thất Sắc chưa kịp đáp thì một tiếng thì thào như ra lệnh:

- Hãy đưa tôi đến gặp con tôi, ông nghe rõ chứ.

- Tốt nhất ông không nên nhìn nó lúc này.

Bàn tay ông ta vội ộp lên vai Tôn Thất Sắc.

- Có gì mà người dám cấm đoán ta?

- Con ông đã được tách não, còn cơ thể nó thì...đ

Tôn Thất Sắc hi vọng đối phương đổi ý, nhưng bàn tay lạnh ngất trên vai ông ấn xuống:

- Chết là khái niệm của ông, với tôi, nó không bao giờ chết.

- Thôi được, nếu ông muốn hãy theo tôi.

Hai người đi khuất giữa rừng máy móc và các bóng áo trắng khác đến một cánh cửa sắt đóng kín. Tôn Thất Sắc dùng chiếc thẻ từ được cấp nhét vào khe khóa rồi ấn vào bảng số một mật mã để mở. Bất cứ ai muốn đi lại giữa các khu vực biệt lập đều được cấp thẻ và mật mã. Hôm nay, chiếc thẻ đó chưa đủ để họ đi qua, một tên lính gác lao đến hăm hè.

- Ông đi đâu?

- Tôi cần sang phòng lạnh.

- Để làm gì?

- Tôi có cần phải báo cáo cho anh hay không? – Tôn Thất Sắc định dùng điện thoại gọi đi đâu đó, nhưng tên lính ra hiệu cắt máy. Y chỉ vào gã đàn ông mặt nạ đi sau:

- Ai kia?

Người mặt nạ này giờ kiên nhẫn đứng chờ, ông ta gạt nhẹ Tôn Thất Sắc sang bên rồi tiến sát tên lính kéo trễ chiếc mặt nạ xuống. Tên lính giật mình lùi ra xa. Cánh cửa mở toang, hai người tiếp tục sang khu vực ướp lạnh, ở đây trang bị nội thất độc nhất một thứ, đó là bể chứa lạnh.

Các bể thủy tinh hết quan tài kính đựng dung dịch để ngâm thi thể xếp song song theo hàng và dãy. Tuy đã bước vào đây nhiều lần nhưng vị giáo sư thần kinh học vẫn đứng lặng một hồi trước khi đi tiếp vào trong.

- Ta đi lối này, anh ta được ưu tiên vị trí đẹp nhất. - Tôn Thất Sắc chỉ tay. Người mặt nạ đi sát ông như hình với bóng vào hành lang giữa rồi chậm lại như đang tìm kiếm một cuốn sách trong thư viện lớn. Các biển ghi tên tuổi rõ từng người phía dưới bể thủy tinh. Họ dừng lại nhìn kỹ một tấm bảng, bên trong là cái xác không đầu. Tôn Thất Sắc ngập ngừng quay lại nhìn người đàn ông:

- Chính anh ta đây.

Người mặt nạ không chút do dự tiến sát chiếc bể lớn, ông ta nhìn thi thể nổi lưng chừng qua lớp nước trong veo phớt màu lam rồi hỏi:

- Con tôi đây sao?

- Đúng thế.

Chiếc mặt nạ vô cảm nhìn đắm đắm vào bên trong, Tôn Thất Sắc lùi ra sau một bước để dành sự riêng tư cho hai con người cùng huyết thống đang ở hai kiếp khác nhau. Ông không thể nào tưởng tượng nổi đằng sau chiếc mặt nạ kia, khuôn mặt thật y giờ đang ra sao? Một người cha đang nhỏ lệ khi nhìn vào thi hài không vẹn toàn của con hay lão đang mỉm cười nhìn công trình bệnh hoạn mà chính lão là kiến trúc sư trưởng.

Như đọc được suy nghĩ của ông, chiếc mặt nạ lờ mờ quay sang nhìn ông cất giọng rè rè:

- Nó vẫn cười tươi đấy chứ?

Tôn Thất Sắc lặng đi vài giây để hiểu, và quả thực chỉ có trái tim thép mới có câu hỏi như thế. Ông nhìn vào thi thể khuyết đầu nói.

- Đúng thế, trước khi lìa thân, anh ta rất hứng khởi.

- Thế còn bây giờ?

Giọng Tôn Thất Sắc chậm rãi đượm buồn.

- Anh ta đang chìm trong giấc ngủ trước khi quay lại thế gian này với một hình hài quý hơn, hi vọng thế.

- Chỉ hình hài thôi sao?

- Kể cả lòng dũng cảm, cậu ta xứng đáng như vậy.

Chiếc mặt nạ run lên khẽ khẽ, Tôn Thất Sắc không biết ông ta xúc động hay đang cười mỉa mai. Có lẽ cả hai, chính ông ta từng thừa nhận với Tôn Thất Sắc rằng, đứa con hư hỏng của ông cần một chỗ ẩn nấp hơn là cái chức Tổng tư lệnh và rồi cuộc ông đã phải chiêu lòng đứa con nông cuồng bằng một công trình với số tài sản chỉ có các bậc hoàng đế mới có đủ.

Người đàn ông chỉnh chiếc mặt nạ đang xệch xẹo trên mặt rồi đứng thẳng dậy.

- Hãy đưa tôi xem nốt.

Tôn Thất Sắc ngăn người nhưng liền hiểu ngay ông ta lại muốn gì. Họ lần lui trở về khoang thí nghiệm đầu tiên, rồi tiến về cabin giữa. Tôn Thất Sắc biết người đàn ông này không hề để tâm đến cái xác kia. Đối với ông ta thân xác chỉ là cái áo khoác của linh hồn. Hơn nữa, chiếc áo khoác này đã rách nát. Họ đang tiến về nơi quan trọng nhất của khoang thí nghiệm này. Phòng nuôi cấy não. Đèn cảm ứng tự động bật lên làm không gian bên trong buồng kính trở nên sáng lòa soi rõ mọi thứ.

- Mở ra. – Người mặt nạ chỉ vào cánh cửa rõ ràng đã gắn biển “cấm vào”.

- Không thể, khu vực tiết trùng tuyệt đối. Tôi tin ông không muốn con mình dính một loại vi rút nào đó. Và lại từ trường do cơ thể phát ra sẽ ảnh hưởng đến não.

- Tốt lắm.

- Chúng tôi kiểm soát hệ thống hoàn toàn tự động. Nếu ông muốn biết, các con số và kí hiệu sẽ nói rõ thể trạng của nó. – Tôn Thất Sắc chỉ sang màn hình lớn gắn ngang tầm ngay bên ngoài tường kính rồi nói.

- Một máy cắt lớp ứng dụng công nghệ la-zer sẽ giám sát hoạt động của não liên tục, kết quả sẽ truyền trực tiếp lên màn hình. Do đó chúng tôi luôn tin tưởng mọi thay đổi dị thường sẽ được phát hiện và khắc phục kịp thời.

- Rất tốt. Các ông bóc não nó ra bao lâu rồi.

- Cách đây 5 giờ.

- Tối đa nó sống được bao lâu?

- Gần như vô hạn, nhưng tốt nhất không nên kéo dài.

Người mặt nạ nhìn hồ hững lên màn hình với các con số và biểu đồ khó hiểu. Tuy nhiên càng khó hiểu ông càng tin rằng nó rất hiện đại. Mặt nạ trầm trồ

- So với một năm trước đây, khoa học của các ông đã có một bước đại nhảy vọt.

Tôn Thất Sắc nở một nụ cười hiếm hoi, ông biết đây không hề là một câu xã giao. Bởi vì hơn ai hết, tuy không phải là nhà khoa học nhưng dù sao y vẫn là cha đẻ và nhà tài trợ của công trình này. Kompun- Bannha là một lâu đài chứa đựng tinh hoa y học hiện đại có một không hai, những gì mà họ đang chiêm ngưỡng hôm nay được manh nha từ một ý tưởng của một con người đầy quyền lực trong quá khứ.

Chương 35

M

ùa khô năm 1979.

Chạy bán sống bán chết khỏi Pnompenh đến Amleng trong một đêm kinh hoàng, Son Sen tự răn mình rằng trả thù mười năm chưa muộn. Đi đầu trước tiên là tránh sức nóng cuộc tiến công như vũ bão của quân địch để bảo toàn lực lượng. Các thủ lĩnh Khơ Me đổ tan đàn xẻ nghé và chạy ẩn trong lãnh thổ Thái lan để mưu cầu sự giúp đỡ ngoại bang và lập kế sách phục thù. Từng đứng đầu một quân đội thiện chiến và tàn bạo khét tiếng, Son Sen thoát xác rồi dạt lên các vùng rừng núi lập căn cứ để phục vụ kháng chiến lâu dài. Dù phiêu bạt và chui lủi đi đâu y cũng luôn mang đứa con trai duy nhất 7 tuổi đi cùng. Người cha này chiêu mộ lính mới và thu gom đám tàn quân tái lập các đội du kích trong muôn vàn khốn khó. Tuy y là một tên đồ tể khát máu, nhưng với con trai mình, y tỏ ra là một người cha giàu tình thương và mẫu mực. Y không muốn rời xa đứa con trong khi có thể cho nó tị nạn sang phương tây như vài cán bộ Angka cao cấp đã làm. Y hiểu rằng sống chui lủi nơi thâm sơn cùng cốc không phải là nơi lí tưởng chứa quý tử nhưng chỉ có môi trường này mới đào tạo được những du kích tài năng cho tương lai.

Thật vậy, khi được cha mình thả rong trong thiên nhiên, cậu bé có cặp mắt long lanh đã nhận ra đây chính là môi trường sống đích thực của mình. Cậu thích nghi nhanh chóng với rừng hoang, suối lạ và đặc biệt thích tháo tung những quả mìn và súng mà các chiến binh để trong lán. Dù vậy, nỗi nhớ nhà và sự ngây thơ không bao giờ mất đi ở mọi đứa trẻ. Một hôm cậu thấy cha mình đang ngồi bên bàn làm việc, cậu bé mon men đến gần hỏi:

- Thưa cha, sao chúng ta cứ ở mãi nơi đây?

Rời mắt khỏi tấm bản đồ chiến sự đã làm ông già đi chục tuổi chỉ trong vài tháng, ông bố có khuôn mặt tròn lẳn đặt chiếc bút chì lên bàn rồi thở dài nhìn đứa con yêu.

- Con nhìn kia! - Ông chỉ tay qua cửa sổ. - Rừng núi có muôn vàn chim muông, suối rạch đầy cá và vị chua ngọt của trái Dâu da chín mọng kia

không hấp dẫn con nữa sao?

- Nhưng con nhớ em Ry, con muốn bơi thuyền trên hồ Bo- eng cơ.

Ông vấy tay nó lại gần rồi xoa lên mái đầu lúp xúp mồ hôi chua lôm:

- Em Ry theo mẹ đi xa rồi, cả gia đình ta sẽ đoàn tụ khi hòa bình con à.

- Hòa bình là cái gì, liệu bao giờ con được về nhà?

Ông bố chỉ chiếc võng dù buộc vào gốc Bằng lăng đang mùa trổ hoa bên con suối xanh mượt rồi vỗ về con mà như đang an ủi chính mình:

- Vương quốc của ta, thiên nhiên trong lành, đây là ngôi nhà tuyệt vời nhất của chúng ta.

- Thôi thôi, con sợ muỗi vắt lắm rồi, con cần đến trường với các bạn, con cần ăn sô-cô-la!

- Thằng hỗn con của cha, ngoan nào, không lâu nữa đâu mà.

- Tại sao không phải là bây giờ? Ai đã bắt ta lên đây?

Người cha lặng câm nhìn vào ánh mắt như oán trách và tra xét của con mình. Quả thực, bao lời mỹ dân với ngay đưa con về một thiên cung trong rừng không thể khuất phục được đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi chơi. Mọi lời phỉn dụ của ông không che hết những khó khăn thiếu thốn và khắc nghiệt của thời tiết. Mỗi khi lên cơn sốt rét, ông lại lăn đùng giữa nhà mắt trợn ngược trong sự la hét khiếp đảm của đứa con thơ.

Nhìn đứa con bé bỏng của mình rơm rớm nước mắt thêm hơi mẹ làm ông không khỏi chạnh lòng. Ông ta biết cần 10 năm nữa may ra n được câu trả lời đích thực. Ông không thể nói cho nó sự thật là cha nó đang bị quân tình nguyện và Mặt trận giải phóng truy nã. Nó quá nhỏ tuổi để hiểu được nhân tình thế thái. Ai đã bắt ta lên đây?

Thậm chí ba ngàn quân đang trong tay ông đã từng hỏi như thế. Với tài hùng biện, ông đã làm cho chúng tin và theo ông như lũ thiêu thân. Ngẫm nghĩ một giây, người cha lấy một tờ báo trên chõng tre lật trang nhất rồi chìa cho con xem:

- Họ đuổi chúng ta đấy.

Đưa con cần tờ báo lên nhìn bức ảnh có một đoàn xe tăng ngụy trang đang tiến quân.

- Họ là ai hở cha?

- Bộ đội đấy.

- Bộ đội sợ gì nhất hở cha?

Ông bố lắc đầu phì cười rồi trả lời qua quýt.

- Bộ đội sợ ông chỉ huy của bộ đội.

Chưa chịu buông tha cha mình, thằng bé lại vặn.

- Vậy ông chỉ huy sợ ai nhất?

Cảm thấy cần phải dừng lại những câu hỏi sắp xoay vòng không có hồi kết, ông chặn mạch tư duy của con.

- Chỉ huy bộ đội là to nhất rồi, tất cả đều sợ ông ta.

- Vậy ông đó tên gì?

- Thôi, con đừng hỏi nữa, lớn lên con sẽ biết.

- Thì cha nói đi. - Thằng bé cự nự - Nếu cha muốn con ở lại đây thì phải trả lời con bây giờ.

- Hồn con, ai dạy cho mày cái giọng mặc cả thế hả?

- Con nghe các chú du kích nói bọn Duôn đuổi cha đúng không? Chúng là ai hở cha?

- Im ngay! Đây không phải là việc của con.

- Vậy thì ai đã tố cáo cha con ta và các chú du kích lên đây? cha nói con nghe đi.

Nhìn vào đứa con lau chưa sạch mũi mà đã bắt chước cha mình chất giọng tra khảo và nhìn đối phương riết róng. Hôm nay, lần đầu tiên ông phát hiện ra đứa con không giá thú này đang sở hữu đôi mắt thâm u sắc hiểm, một bản sao hoàn hảo của ông. Người cha đưa mắt xuống tap cố tìm một câu trả lời, đến bức ảnh một người đội mũ bê-rê đỏ, vai đeo quân hàm thiếu tướng đứng uy nghi trên lễ đài. Phía dưới là một rừng lính đang diễu binh. Dừng ánh mắt trên bức ảnh này, người cha thoáng chút ngẹn ngào, đây chính là hình ảnh của ông một năm về trước, giờ đây đã thuộc về một kẻ không đội trời chung. Thấy có vẻ hợp cho câu trả lời, ông đổi nhanh sắc mặt hóm hỉnh rồi liền đưa cho thằng bé xem.

- Chỉ có ông này mới đuổi được cha con ta mà thôi.

- Ông chỉ huy này tên gì vậy cha?

- Tổng tư lệnh quân khu Miền Tây, Thống tướng Samdech Hor Bunnarith! Người cha khẽ mỉm cười khi thấy đứa con đang hau háu nhìn tấm hình với ánh mắt thán phục.

- Thôi đủ rồi hồn con, ra vườn chơi để cha làm việc.

Thay vì cần tờ báo chạy đi, nó ngừng lên nhìn cha.

- Lớn lên con sẽ làm Tư lệnh quân khu, con sẽ đưa cha về Pnompenh

Ông nheo nheo mắt búng nhẹ vào đũng quần thằng bé.

- Thôi, thôi đi hồn con, đi chơi đi, để cho con cu của mày lớn lên rồi tính.

Thằng bé bưng lên nhìn ông bằng ánh mắt của ông.

- Cha! con muốn nói với cha đi đâu nghiêm túc nhất.

- Nói đi, hoặc đi ngay ra cửa. – Ông dần giọng.

- Con sẽ làm ông Tổng tư lệnh Hor Bunnarith.

Người cha lặng thinh nhìn xuống đứa con mà chính ông suýt bỏ rơi trong một trận càn của lính Lon Nol. Khi chúng tập kích một doanh trại du kích của Khơ Me đỏ, nếu không nhanh tay kéo tình nhân của mình thoát xuống hầm, có lẽ cái thai nhi trong bụng cô ta đã nằm trong tay loài cằn thú. Ông nhìn đứa con non nớt chỉ tay ra cửa sau.

- Giỏi lắm, ông tướng con của cha, bây giờ mang đồng hồ ra vườn chơi cho cha nhờ. – Người cha đập tay xuống bàn dứt khoát.

Thằng bé xách chiếc lồng chim lẫn mất sau bụi rừng. Hắn biết lòng kiên nhẫn của cha mình rất nông hẹp, hàng chục tên du kích bị ông đích thân xử tử ít nhiều cho hắn biết cha mình là ai.

Thời gian dần trôi, ý chí và nỗ lực của các nhóm tàn quân Khơ Me đỏ cạn dần. Chúng tự tan rã hoặc kéo về đầu hàng quân chính phủ. Son Sen trở nên cô độc và bị đám thân cận bỏ rơi. Sở chỉ huy của ông ta cũng được lùi sâu hơn trong rừng. Ngôi nhà tre lợp lá Thốt nốt cứ thế mà bé dần, thấp dần, lùi sâu dần trong rừng già và cho đến nay nó chỉ là cái hầm nằm sâu trong lòng đất. Đứa con trai mà ông dồn hết tình thương và hi vọng cũng biến mất không bao giờ trở lại.

o O o

Cho đến một ngày mùa khô héo hắt, ông đang ngẩn nhìn ánh hoàng hôn đỏ quạch trước cửa hang thì có tiếng bước chân. Bản năng sinh tồn đã đi vào máu, lão người rừng Son Sen rút khẩu rulo là vật bất li thân thoát biến ra rừng. Từ sau bụi rậm, ông thấy một nhóm người lạ từ vốc dáng đến trang phục. Chúng không mặc áo đen khăn rằn như những toán quân của ông. Chúng cũng không khoác những bộ rằn ri viện trợ như tụi Khơ Me Xrây hay lính Para. Tụi Duôn thì đã rút hết từ lâu. Chúng không thuộc phe nào trong nhóm bốn phe.

Họ giống như người ngoại quốc. Ông tập trung mọi chú ý về người đi đầu có khuôn mặt múp phơn phởn, đôi mày nhô cao làm bờ cho cặp mắt đã sâu lại càng thêm thăm thẳm. Còn đôi vai rộng và cử chỉ hoạt bát thì không khác của ông thời trẻ. Bằng linh cảm của người cùng huyết thống, ông mới dám tin đó là con trai mình. Nhận định này lại càng chắc chắn khi hai người đi cùng bỏ về mà anh ta vẫn nấn ná ngẩn ngẩn ở cửa hang.

Khi trời tối hẳn ông mới bước xuống lay vai cậu trai đang ngủ li bì.

- Con! Son San!

Cậu ta bừng tỉnh vùng dậy.

- Phải cha Son Sen không?

- Cha đây...thằng hồn con của cha ngày nào đây sao? – Giọng ông run run.

-... Con đây...Cha...hãy tha thứ cho con...! - Cậu trai cao lớn cúi xuống ôm lấy người đàn ông gầy rộc rỗng nấc lên.

Cơn xúc động chưa kịp qua đi thì người cha kéo con vào hang. Dưới ngọn đèn dầu mờ tỏ, ông bắt đầu hỏi.

- Bao nhiêu năm nay mày đi đâu?

- Con đi học một nơi rất xa.

- Mày học gì và ở đâu?

- Tất nhiên là học làm tướng và không phải sang Pháp như cha rỗi – Hấn ngược cặp mắt láu lỉnh đáp.

- Học cái thá gì? mày không về đây bắt tao chứ?

Cậu thanh niên cười vang căn hầm.

- Cha yêu quý của con. Con sẽ đưa cha về Pnompenh, cha sẽ dưỡng già bên ngôi biệt thự kiểu Pháp ven hồ.

- Mày chưa trả lời tao đây, bao nhiêu năm nay mày chui lủi đi đâu?

Hấn nhìn quanh quất căn hầm hôi hám rỗng đáp:

- Chui lủi không phải là cốt cách của con.

- Câm ngay! có đúng là mày đã đầu hàng Hun Sen? - Người cha vùng dậy chỉ thẳng mặt con. - Tao nói cho mày biết, nếu đầu hàng quân đội, mày hãy ra khỏi nhà tao ngay.

Nhà cha đây ư. Cậu ta cúi tránh ánh mắt giận dữ của người cha. Bao năm nay hắn đã bỏ mặc ông để rỗi hôm nay lại trở về tìm lại cha mình đang sống như thú hoang trong một “ngôi nhà” như thế này đây ư. Cỗ họng hắn ngẹn đắng. Hắn biết cha mình sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn nếu ra hàng nhưng ông vẫn chôn vùi phần đời còn lại trong xó núi này chỉ vì danh dự. Hắn biết cha mình trước sau như một, sẵn sàng chết cho lý tưởng. Chính vì ngưỡng mộ cha mình nên hắn đã trở lại tìm ông, ngoài tình phụ tử cốt nhục, hắn biết cha mình còn có ích cho sự nghiệp mai sau của hắn.

Khi còn là người nắm quyền sinh sát trong quân đội, cha hắn đã cứu vớt nhiều tù binh cũng như chống lưng cho rất nhiều thuộc hạ. Rất nhiều người đội ơn cha hắn mà một trong số đó giờ đã là những sĩ quan cao cấp, những nhà khoa học và không ít các chính trị gia hay nhà tài phiệt quyền thế. Hắn muốn tận dụng quan hệ quý báu này trước khi cha hắn qua đời.

Đợi cho cơn giận người cha nguôi đôi phần, hắn ngừng lên nhìn ông bằng ánh mắt của kẻ đang tự giày vò lương tâm.

- Con thừa cha! hãy thứ lỗi cho con vì ra đi mà con không kịp gặp cha. Con sẽ kể về cái ngày khốn khổ đó cho cha sau. Hôm nay, con tìm đến cha mong cha tha thứ tội bất hiếu cho con. Cha yên tâm rằng dù đi đâu làm gì thì dòng máu họ Son vẫn đốt nóng trái tim con, thân xác và lí tưởng của con trọn đời hướng về Angkor. Con sẽ hi sinh kiếp sống này để nối tiếp sứ mệnh cao cả mà Tổ chức còn đang dang dở. Thừa cha, mọi nỗ lực của con nhất định sẽ đạt tới mục đích cuối cùng là biến đất nước nhỏ bé này thành Đế chế Angkor huy hoàng như thừa xa xưa mà chúng ta đã đánh mất.

- Mà đã học được những gì để khôi phục chế

- Con có cách riêng để giành lại chính quyền mà không hề dùng đến binh đao.

- Mà nói ngay đi? hỡn con! - Ông nhìn đứa con mới lớn bằng ánh mắt phần khích hiểm có. Hóa ra bao nhiêu năm nay dòng máu họ Son nguyên chất vẫn chảy trong cái thân xác cao ngêu, tóc nhuộm vàng hoe đầy chất tây phương của hắn. Vui hơn, ý chí và tham vọng của con mình dường như lớn hơn cả ông.

- Vâng! - Hắn đáp. - Con đã học để làm cái người mà tất cả phải nể sợ.

- Mà nói cái gì tao không hiểu?

Cậu con trai thận trọng rút tấp ảnh ép plas-tic trong ví đưa ra trước mặt cha. Đôi mắt sâu của ông động đậy, những thớ cơ căng lên rồi giãn ra làm khuôn mặt ông như đang mếu và cười lẫn lộn.

- Cha còn nhớ ai đây nữa không?

- Mà vẫn nung nấu làm Tư lệnh đấy à? Thằng hỡn con?

- Đúng vậy thừa cha. - Cậu trai đút ảnh vào ví trả lời chắc nịch.

- Mà không được hỡn ngôn với tao.

Cậu con đứng dậy nghiêm trang.

- Con nói nghiêm túc, trước mặt cha là một Son San đã trưởng thành, không còn là cậu bé bầy chim bắt cá thừa nào. Cha hãy nghe cho rõ. Con sẽ là Thống Tướng Samdech Hor Bunnarith!

Chương 36

Đ

ến đây ông lập tức thay đổi thái độ. Người bố già nhìn con mình bằng ánh mắt lo ngại. Bệnh hoang tưởng không tha thứ một ai. Nếu là một dân đen, bệnh này cũng lắm chỉ làm hại gia đình anh ta là hết. Còn một lãnh tụ mắc bệnh này thì là thảm hại quốc gia. Polpot và Yeng sary đã mộng du ngay trên ngai vàng của mình. Chúng ảo tưởng xây một thiên đường cộng sản đầu tiên trên đất nước mình bằng thanh trừng sắc tộc và xâm lược lân bang.

Về kinh tế, chúng cũng bộc lộ một não trạng tệ hại khi cho rằng chỉ có nông nghiệp mới làm cho đất nước giàu có và văn minh. Hàng ngàn nông trang mà thực ra là trại tập trung cải tạo được dựng lên để cai trị. Một loạt chính sách bệnh hoạn, không ti tiền tệ, không chợ búa, không tôn giáo, không trường học.

Vềqua điểm kinh tế, Son Sen tuy không ủng hộ nhưng cũng chẳng đại gì phản đối để nhận một kết cục tàn khốc như Hu Nim hay Hou Yun vì chống chính sách của Angka. Son Sen biết mình là ai và y còn nhiều đi đầu tâm đắc trong chính sách của Khor Me đỏ. Y khoái trá nhất là câu tuyên truyền mà Angka dùng để khích lệ binh sĩ “...chiến tranh là lâu dài. Ta không đánh nó trước thì nó đánh ta. Chỉ cần một ngày diệt vài chục, một tháng diệt vài ngàn, mỗi năm giết vài ba vạn. Thực hiện một diệt ba mươi, chỉ hi sinh hai triệu người Campuchia là diệt được 60 triệu người Việt Nam”

Là Tổng tư lệnh Khor Me đỏ trong thời kì mạnh nhất, kẻ từng đứng trên bục giảng trường Sisowath và học viện Phật giáo này thừa thông minh và tính nhẫn nại để giấu kín âm mưu chờ thời.

Vậy mà giờ đây, sau bao nhiêu năm sống chui lủi, y đã là kẻ gầy gò đất xa trời. Son Sen biết ảo vọng của mình không bao giờ thành hiện thực. Y chỉ còn trông cậy vào giọt máu rơi duy nhất của mình. Thế nhưng, liệu sứ mệnh lịch sử có thể phó thác cho một đứa con bỏ cha trong lúc khốn cùng hay không? Một kẻ hoang tưởng luôn huyênh hoang sẽ làm tướng mà chẳng đưa ra một sách lược cụ thể gì. Son Sen khinh bỉ nhìn con trai.

- Hồn con, mày nói lại tao nghe? - Người cha hi vọng câu nói lúc nãy của con mình là đùa.

- Con đã đi học để làm tướng, và con thề là ngày đó sắp đến!

Y thất vọng nhìn con, đã rõ mười mươi. “Con người càng được giáo giục thì càng dối trá”. Cụ Khiêu Samphan nói cấm có sai. Cho đến nay, những triết lí của ông ta đúc rút tuy dân dã nhưng càng ngẫm càng đau buốt tâm can. Người cha nhúc lòng nhìn con.

- Hoang đường.

- Thừa cha, chuyện đó không có gì hoang đường hết. Bao nhiêu năm nay con đã tìm ra cách để biến thành bất cứ ai mà con muốn. Biến thành Tổng tư lệnh quân khu chỉ là chức vụ hèn mọn nhất mà thôi. Nhưng chỉ như thế là quá đủ để con lập nên một vương quốc trên đất Miên tây này.

- Tao không tin mày làm được đi đâu đó?

- Cha đã từng là Bộ trưởng Bộ quốc phòng đó thôi. Họ Sơn này còn phúc, và Sơn Sam này sẽ lập vương quốc riêng chỉ trong nay mai.

- Mày có bao nhiêu quân? Thế lực nào nâng đỡ mày? hay là mày đã thay tên đổi họ, mày đầu hàng để rồi len lỏi bon chen, ba đời sau mày cũng không ngoi lên được chức đó đâu hồn con ạ.

- Con xin nhắc lại. Con không bao giờ tẩm nổi nhục “đầu hàng” để về gặp mặt cha. Con có cách khác.

- Cách gì đưa mày lên đến Tổng tư lệnh? – Người cha tò mò tốt độ.

Cậu ta chỉ chiếc ba lô căng phồng dựng đứng sát vách đá. Cho đến lúc này ông mới để ý đến hành trang mà đưa con lưu vong lâu năm trở về Sách chẳng?

- Cha còn nhớ tiếng Pháp chứ?

Cậu nở một nụ cười thanh lịch kiểu Pháp nhìn cha rồi đưa tay lôi chiếc ba lô lấy ra một cặp tài liệu cao bằng đầu gối đặt lên chõng. Nhìn tập tài liệu bằng tiếng Pháp đang đề oằn chiếc bàn, ông lấy một cuốn lướt qua đầu đề rồi nhìn đưa con bằng ánh mắt đầy vẻ ghê sợ.

- Mày định... thay não?

- Oui, c'est changer l'encéphale. Cha thật tinh đời! - Cậu cười hề hề - Vốn ngoại ngữ của cha còn sắc lẹm.

- Mày mang cái của nợ này từ Pháp về sao?

- Từ New York, nhưng một bác sĩ Pháp đã chuyển ngữ.

- Mà thay cho ai, để làm gì chứ?

- Thay cho Tổng tư lệnh bằng não... của con.

- Kinh...! Thằng hỗn con! Mày đùa sao?
 - Không bao giờ đùa.
 - Giấu nó đi, để đây không tốt. - Ông chỉ cộp tài liệu trên bàn.
 - Vâng, con đã mua nó rất nhiều tiền từ một giáo sư Pháp. Con phải chuyển nó cho giáo sư Samdech sớm nhất có thể.
 - Samdech Pen Niouk? - Người cha quắc mắt nhìn con trai. - Mày quen ông ta sao?
 - Trên xứ sở ta, chỉ có một mình ông ta là đủ khả năng và dám thực hiện tất cả những gì dạy trong sách này. - Cậu ta vỗ lên chiếc ba lô.
 - Mày quen ông ta khi nào? - Người cha chưa hết ngạc nhiên.
 - Còn thì không, nhưng cha là ân nhân ông ta.
 - Ý đồ mày là làm sao?
 - Tư lệnh Hor Bunnarith thường hay lui tới viện quân y. Giáo sư Samdech là giám đốc bệnh viện và là nhà phẫu thuật não. Ông ta đã phẫu thuật rất thành công nhiều bộ não trong đó có viên thống tướng này. Chắc cha biết con muốn nói gì?
 - Thằng hỗn con, mày ngông lắm, mày có đủ can đảm để ông ta mổ đầu mà không?
 - Cha phải giúp con.
 - Tao giúp mày như thế nào? vầy tể cha mù tịt.
 - Cha không rành vầy nhưng lại quan trọng hơn bác sĩ rất nhiều, họ cần vật thí nghiệm trước.
 - Ý mày là đưa cha ra làm... vật thí nghiệm?
 - Thừa cha... một lần nữa mong cha... thứ lỗi.
- Người đàn ông khắc khổ trắng trối nhìn đứa con đi du học về mà lòng tê tái, quặn thắt. Đây chính là mục đích hắn vèthăm cha mình sao. Sau cơn bàng hoàng ông nhận ra con mình... có hiếu.
- Cậu con cũng lặng câm nhìn cha chờ đợi một cái gật đầu đồng ý. Nó tin cha mình không hề từ chối đi đâu gì miễn là vì Angka. Ý tưởng đưa cha mình ra thí nghiệm hắn chấp nhận sẽ hứng một cái tát nẩy lửa tức thời. Nhưng sau đó, hắn tin cha mình vì nghĩa cả mà bỏ qua những đi đầu nhỏ nhất tầm thường. Quả vậy, người cha nói:
- Đi đầu quan trọng nhất là liệu Samdech có ủng hộ cha con ta hay không?
 - Vậy là cha đã đồng ý rồi ư? - Cậu trai reo lên. - Cha đừng quên ông ấy từng đội ơn cha và Tổ chức. Con biết chỉ một lời nói của cha ông ấy sẽ làm tất cả. Chính Samdech và cả gia đình ông ta được cha cứu mạng năm xưa.

Vì ân tình này mà ông ấy có thể giúp cha con ta vô điều kiện. Hơn nữa, khi ý tưởng của con đã thành hiện thực, quyền uy ông ta trong thế chế mới sẽ cao nhất chỉ sau mỗi cha con ta mà thôi.

- Ai nói với mày tao cứu ông ta?

- Con không còn là một đứa trẻ ngây thơ. Các tay chân cũ của cha họ đã nói với con đi đâu đó. Nếu không có tiểu đội của cha đi qua cứu vớt, gia đình và thậm chí cả họ hàng ông ta bị quân Mèo cho ăn B52 rồi. Bác sỹ Samdech là một con người trọng nhân nghĩa, chính mắt con một lần thấy ông ta lên rừng để giúp cha phẫu thuật chỉnh hình nhằm trốn sự truy nã. Con không hiểu sao cha đã từ chối. Trong hai mươi năm cha sống chui rúc nơi này, chỉ có ông ta là quan chức duy nhất đến thăm.

Người cha nhìn con trai với ánh mắt ám áp lên nhều.

- Việc này mạo hiểm khôn chừng, làm thế khác gì giết chết viên Tư lệnh đương quyền?

- Không chết, thân xác ông ta sẽ đồng hành với con. Chỉ có bộ não ông ấy sẽ tạm thời nằm trong tủ nuôi sinh học để chờ chủ nhân khác.

Cậu con trai càng kể càng say sưa, hẳn biết cha mình đã đồng ý nhưng vẫn phản biện để xem sự hiểu biết của hắn đến đâu. Hắn tiếp:

- Chính vì vậy cha là người đi tiên phong mở cánh cửa đầu tiên trong môn thay não người. Cũng đã đến lúc cha cần rũ bỏ thân xác hom hem này ở lại với núi rừng và trở về sống một kẻ tự do.

Son Sen nhìn con bằng ánh mắt cảm kích tột độ, con trai ông rất cuộc đã thừa hưởng đầy đủ gen di truyền của ông, ông nói:

- Cha sẽ mang thân mình ra thí nghiệm, thân cha sống được ngày nào hay ngày ấy, tại sao không đưa nốt sức tàn của mình ra giúp con. Nếu cha trải qua được cuộc thí nghiệm, con sẽ tự tin tiếp bước. Nếu cha thất bại, con cũng đừng nản chí. Về cơ bản, ý tưởng của con là siêu việt.

Cậu trai bật dậy.

- Vậy cha sẽ đi gặp ngay Samdech?

- Đúng, ngay bây giờ cha sẽ mang tài liệu này để trình bày kế hoạch cho ông ta và thăm dò ý ông ta thế nào. Nếu cha trở về ngay thì có nghĩa là Samdech từ chối. Ngược lại, nếu cha không trở về có nghĩa là ông ta đồng ý và đang cùng cha thực hiện dự án. Đây là một công trình dài hơi và nguy hiểm vô chừng. Trong thời gian làm thí nghiệm cho cha, con hãy tiếp tục ẩn danh đâu đó một thời gian, chờ khi nào kỹ thuật hoàn thiện sẽ đến lượt

con. Cha cũng tin Samdech làm việc này là không những vì tình riêng mà vì khôi phục lại Angka.

- Con biết ơn cha.

Người cha đã rời nơi ẩn náu đi gặp Samdech rồi biết tin từ đó. Đúng như lời căn dặn của ông, cậu con trai sống dật dờ chui lủi nay đây mai đó chờ cha mình. Hắn chờ cả trong khi ăn và cả trong những giấc mơ.

Sáu năm trôi qua, không có tin gì về ông, những kênh liên lạc bí mật mà hai cha con mới biết vẫn im lặng. Hắn hi vọng rằng, tại đâu đó trên thế gian này, cha hắn đang hồi sinh dưới một cơ thể khác.

Bảy năm... rồi chín năm trôi qua, mọi tin từ người cha vẫn biệt vô âm tín, khi niềm hi vọng đã đạt đỉnh điểm thì nó cũng sẽ trượt dốc theo thời gian. Hắn biết nếu cha hắn không bị bắt hay chết trên đường thì giờ này phải hoàn tất thí nghiệm. Hoặc cũng có thể ông đã hoàn tất phẫu thuật với hậu quả là bại liệt hay mất trí, thậm chí là đã chết. Hàng chục biến cố về nỗi giữa thành công và thất bại chỉ cách nhau đúng... một dây thần kinh mỏng manh.

Như một sứ mệnh, cậu con lại kiên nhẫn chờ thêm thời gian nữa cho đến một ngày cuối năm thứ 9, hắn đang nằm trong hang thì có chuông điện thoại reo vang. Hắn hồi hộp nhấc lên, không hề biết số này trừ cha hắn. Hắn bật dậy cầm máy, một giọng khàn khàn đứt quãng:

- Son San con!... cha đây...

Trời đất như vỡ òa:

- Cha! cha ơi...!

Hắn reo lạc giọng rồi áp chiếc điện thoại vệ tinh vào tai lao ra cửa hang, giọng người cha già thân thương đã rõ hơn nhiều.

- Con vẫn bình an chứ?

- Con khỏe, cha ổn cả chứ...?

- Cha đã bình phục đủ lâu hơn dự tính, con vẫn chưa quên ngày này chứ?

- Thừa cha, con chờ ngày hôm đã tròn 3205 ngày rồi... cha biết không?

Giọng nói bên kia như nghẹn lại, còn hắn như muốn gào thét to hơn:

- Cha ơi, gần mười năm nay con mòn mỏi chờ tin cha. Cha...đang ở đâu?

- Chín năm trôi qua thì có tới tám năm cha cùng Samdech xây dựng cơ sở kỹ thuật và đội ngũ chuyên gia, cha đã chính thức đi vào thí nghiệm trên bản thân mới chỉ một năm nay, bây giờ cha đang ở một nơi rất gần với con.

Hình ảnh người cha già như hiện lên trước mắt, hắn sung sướng như muốn òa lên rồi ôm chầm lấy cha mình như thuở xưa mỗi khi ông đánh trận trở

về

Giọng người cha lại vang lên:

- Quãng đường cha đi đã tới đích, giờ đã đến lúc của con.
- Hai tay bưng chặt chiếc điện thoại, hân xúc động rên lên.
- Cha đã hoàn tất sứ mệnh rồi....cha tuyệt vời của con...!
- Con nên biết ơn Samdech và các cộng sự tài ba của ông ta.
- Vâng, Samdech là một ông thánh, nay cha ở đâu con đến gặp cha ngay.
- Không được!
- Tại sao không hờ cha?

Một khoảng lặng kéo dài.

- Con sẽ không nhận ra dung nhan của cha nữa đâu, sự hội ngộ này rất không có lợi, ít nhất là lúc này.
- Thí nghiệm đáng sợ thế sao cha? dù hình hài cha ra sao thì cha vẫn là cha của con, còn cần gặp cha.
- Hồn con, đây chưa phải lúc dành cho tình cha con. Người con cần gặp ngay lúc này là Samdech.
- Con biết, chẳng lẽ con gặp ông ấy mà không cần có mặt của cha sao?
- Không cần thiết, cha không nên hiện diện tại đó. Ông ấy và các bác sĩ sẽ biến giấc mơ tuổi thơ của con thành sự thật.
- Con không biết nói gì để diễn tả cảm xúc của mình. Thưa cha, con e rằng nếu con gặp rủi ro, cha con ta vĩnh viễn không bao giờ... gặp nhau nữa...
- Tự tin lên đi con, không được để tình cảm làm suy yếu khí phách một chiến binh. Sau khi thành công cha con ta sẽ ở bên nhau. Hãy nghe cho kĩ đây. Ngày mai đúng 23 giờ 45 gặp ông ta tại KX2. Đừng để ai bám đuôi, mày hiểu chứ.
- Con biết, con sẽ đứng giờ.

Y hẹn, đúng nửa đêm hôm sau, 23 giờ 45 phút ngày 19-6, đưa con bí mật tìm đến giáo sư Samdech Pen Niuok để trải qua một cơn đau khủng khiếp nhất trong hành trình gian nan tìm lại ánh hào quang một thời đã mất. Lịch sử đã sang trang.

Giờ đây, khi đưa con đang phân thân trong bể nuôi nhân tạo cũng là lúc người cha quyết định đến viếng thăm. Nhìn xác thân và bộ não con mình trôi trong bể máu, một nỗi đau mất mát và tội lỗi chọt nhói lên trong lòng người cha. Mọi tương lai sán lạn đều phải bước qua nỗi đau, nhưng nỗi đau này quá sức chịu đựng của ông.

Đột nhiên, người mặt nạ xoay mình rồi đặt bàn tay lạnh buốt lên vai Tôn Thất Sắc. Y nghiêng từng chữ vào tai vị giáo sư:

- Ông đã phạm một tội tày đình, mấy ngày nay chúng tôi khốn khổ vì ba mầu tin của ông. Cơ hội để ông giữ lấy cái đầu của mình đêm nay sẽ đến. Hãy sẵn sàng đi!

Người mặt nạ lách qua vai ông rồi mất hút.

Chương 37

C

hiếc xe Jeep đảo một vòng trong sân nghiêng lớp đá mỡ gà réo lên roàn roạt rồi vút ra quốc lộ nhằm hướng nam sisophon. Bộ đàm lại reo vang, Heng Sovan nhận ra tín hiệu của sĩ quan thông tin trực chiến từ sở chỉ huy.

- Thừa chỉ huy, cảnh sát interpol cần gặp ông gấp.
- Nhắm người rồi!
- Không, họ cần gặp ông gấp
- Họ đang ở đâu?
- Đang chờ chỉ huy ở Bộ tư lệnh, mong ông về gấp.
- Nói cho họ biết rằng lúc này tôi không có thời gian.
- Thừa chỉ huy... đích thân Tư lệnh Hiến binh ra lệnh cho ông.
- Về việc gì?
- Việc khẩn cấp này do Bộ quốc phòng và CNP chỉ thị xuống. Trên tay tôi lúc này là công lệnh khẩn của Cục trưởng hiến Binh.
- Hãy chờ tôi.

Biết không thể khác, chỉ huy Heng Sovan âm ỨC ĐÚT MÁY VÀO BAO RỒI ĐỘT NGỘT thay đổi lộ trình. Viên lái xe quá quen với cảnh này nhưng thật phức cho hắn là từ đây về sở chỉ huy quá xa nên ông ta sẽ dùng đến chiếc trực thăng. Từ bãi đỗ cách đó vài km, chiếc “Hắc báo” được lệnh khởi động. Đúng 5 phút sau chiếc xe Jeep đỗ rẹt ngay cạnh chiếc Panther.

- Mời chỉ huy lên! – Gã phi công gọi xuống trong tiếng gầm rít động cơ. Chỉ huy bước đến bậc lên xuống thì ngưng lại một giây để ngó cận cảnh “cỗ máy chết chóc” đang phục vụ phổ biến trong quân đội Tây Âu rồi mạnh chân đạp lên khoang.

Heng Sovan biết đội đặc nhiệm para của đại tá Kam Va được hưởng bao nhiêu trong ngân khố 270 triệu đô-la chi cho hiện đại hóa quân đội. Chiếc trực thăng tối tân này chỉ là một phần nhỏ của kho khí tài mà para đang sở hữu. Kì thực, trong mấy năm qua chủ nghĩa khủng bố toàn cầu đang gia tăng, đại tá Kam Va đã không bỏ lỡ cơ hội này thổi phồng nguy cơ để đầu tư những gì mà 911 đang cần, hay chính xác hơn là cá nhân ông ta cần.

Chẳng ai phủ nhận những thương vụ nhập vũ khí thường đem lại một khoản hoa hồng béo bở cho một số sĩ quan trong đó có Kam Va. Khi nhận lệnh phái một phân đội 911 cho vệ binh sử dụng, chỉ huy Heng Sovan biết đại tá Kam Va chẳng lấy gì làm vui vẻ nhưng đi đâu đó lại chứng tỏ nguy cơ mà ông ta cảnh báo về khủng bố trước đây là chính xác.

Trong khi Heng Sovan đang ráo riết truy bắt tên gián điệp thì cấp trên lại đột ngột triệu tập về gặp interpol, đối với anh ta đây là một quyết định vô trách nhiệm nếu như không muốn nói là cản trở có chủ ý.

Làm việc cho interpol đã từng là một ước mơ của Heng Sovan từ hồi còn học bổ túc văn hóa. Sau này, khi đã là một sĩ quan quân đội, chỉ huy Heng Sovan không vì thế mà quên đi ước mơ của mình một thời. Anh vẫn mua đầu đặn hàng tuần các báo an ninh để theo dõi interpol đang làm gì trên nước mình.

Các ngày một lớn hơn, dày hơn và anh giật mình nghiệm ra cái rốn của tội phạm quốc tế không phải đâu khác mà chính là Campuchia.

Heng Sovan không hiểu sao bọn tội phạm quốc tế lại chọn đất nước có nền văn hóa rực rỡ nhất Đông Nam Á này làm nơi dừng chân để rồi bị giết hoặc bị bắt một cách dễ dàng và cam chịu đến thế. Cách đây mấy tháng, các mặt báo bị lấp kín bởi tin một nhà giáo Canada tên là Paul Neil bị cáo buộc hiếp dâm một số lượng lên đến hàng chục bé trai châu Á mà Campuchia là chính. Heng Sovan tự thấy nhục nhã khi nước mình là một điểm du lịch tình dục trẻ em cho các yêu râu xanh bệnh hoạn mà mấy tên lính UNTAC hư hỏng là những kẻ đầu tiên khai phá.

Hình ảnh cảnh sát quốc tế người Khơ Me cầm bức ảnh ảnh ông giáo Paul Neil đến gõ cửa từng gia đình có con gái đến vị thành niên rồi hỏi “con bà đã gặp người đàn ông này bao giờ chưa” thì Heng Sovan cũng nhận ra rằng công việc của interpol giờ đây cũng tầm thường như ai. May mà anh ta không theo ngành cảnh sát, nếu không thì muôn đời cũng không thỏa mãn sự thèm khát vũ khí của mình.

Chiếc máy bay hạ cánh trước hang- ga Bộ tư lệnh. Ba người mặc sắc phục cảnh sát và một người ăn mặc dân thường hướng mắt đợi ông từ xa.

- Chào ngài chỉ huy, rất may được gặp ông trong đêm nay.

- Chào các vị!

- Ngài chỉ huy chắc ngạc nhiên khi chúng tôi đột ngột đến đây?

Cần phải bỏ qua thủ tục giới thiệu rờn rờ, họ đã đến đây có nghĩa là đã qua nhiều khâu thủ tục từ trước. Ông chủ động vào việc.

- Nghe đâu có một vụ cảnh sát quốc tế bị tấn công?
- Đúng vậy. Có hai tên bác sỹ quân y hiện đang bị tạm giam tại đồn cảnh sát.

- Lại bác sỹ quân y? – Heng sovan trở mắt.
- Trang phục trên người rành rành là quân y.

Chỉ huy Heng sovan liền tưởng đến chiếc Mi- 8 và bốn tên quân y đang được đưa về đây để đi điều tra khẩn cấp. Điều đáng ngạc nhiên là kẻ sát thủ công khai khoác những bộ trang phục quân y để dễ bề tiếp cận đối phương. Sự liều lĩnh này nói lên chúng đã tuyệt vọng đến bước đường cùng. Hoặc, có một sức mạnh siêu nhiên nào đó đứng phía sau bảo kê cho chúng tự tung tự tác bất chấp tất cả. Heng Sovan nói:

- Hãy mang chúng đến đây để thẩm vấn. Cảnh sát đi điều tra quân đội đang trên đường đến đây.

- Không chỉ vụ đó thôi đâu. - Người già nhất trong ba người lên tiếng. - Chúng tôi muốn cùng lực lượng hiến binh phối hợp tìm kiếm tên tội phạm Khơ Me vừa gây án từ Việt Nam.

- Hẳn có phải là quân nhân không?

- Tôi đang muốn ông giúp đi điều tra, nhưng nạn nhân của hắn là em trai Tôn Thất Sắc.

- Tôi muốn hồ sơ của hắn ngay bây giờ.

- Đây, bên interpol việt nam đã có đầy đủ các đặc điểm nhận dạng và bằng chứng hắn gây tội ác. - Ông ta ngưng lại một lát rồi tiếp. – Tuy nhiên, sĩ quan interpol Việt Nam cũng đang có mặt ở đây và ông hãy hỏi trực tiếp ông ta.

Nói đến Việt Nam, cảm xúc của Heng Sovan bùng lên như có cả một bầu nhiệt khí đang lan tỏa trong lồng ngực. Anh ta nhìn sang người đàn ông tóc muối tiêu như chợt nhận ra một điều gì thú vị. Người đàn ông này khác xa với hàng ngàn người lính tình nguyện và cả những đồng môn của anh ta một thời tại Học viện quân sự. Vị khách này làm ông bùng lên một kỉ niệm xa xưa.

Chỉ huy nhìn chằm chằm gương mặt vị khách, anh ta tiến lại gần. Khi hai khuôn mặt giáp nhau trong gang tấc, Heng sovan thốt lên bằng một câu tiếng Việt rất lưu loát:

- Có phải anh là Trần Phách?

- Tôi đây! Còn anh là...

Bất cần đối phương có nhận ra hay không, chỉ huy Heng Sovan lao vào ôm chầm lấy ông reo lên bằng một giọng như đang bị chẹn lại.

- Tr ần Phách, Hen...đây...

Trong một khoảnh khắc ngẩn ngui, Tr ần Phách dường như nhận ra đó là ai khi đã lâu ông không còn nghe cái từ Hen- tên gọi h ồi nhỏ của Heng Sovan. Họ ôm chầm lấy nhau. Đã hai mươi năm nay cái kỉ niệm ấy lại trở về

Gia đình Hen tan nát khi lính polpot đến bắt bớ đi lính và đi lao động công xã. Cậu ta chỉ là một trong hàng ngàn thiếu niên sử dụng AK và súng phóng lựu thay cho c ần bút. Trong một l ần hành quân mùa khô qua thị trấn Leach, đại đội của Hen dừng lại nghỉ chân trên một cánh rừng. Hen được cử đi tìm nước về cho đ ồng đội đang la liệt vì khát nhưng bị lạc vào một nông trường lớn. Đập vào mắt cậu là một cuộc hành hình man rợ.

Nấp kĩ quan sát, Hen thấy họ bị đập những nhát cuốc vào đ ầu r ồi xô xuống một cái hố ngổn ngang xác người đang dơ những bàn tay vấy máu kêu cứu. Đ là một tay súng dày dạn nhưng đôi chân non nớt của Hen không thể nào trụ vững khi thấy cảnh trên. Cậu bé Hen đứng như hóa đá h ồi lâu r ồi quăng súng bỏ trốn trong hoảng loạn. Hen ghé tởm cởi bộ áo quần đen r ồi chạy miết lên rừng. Hắn không biết sẽ đi đâu, về đâu khi cha mẹ và bao người thân đang li tán vào các công xã. Mà công xã là gì thì trước mắt hắn đây đã quá rõ. Hen đi miết mấy ngày đêm cho đến khi gục xuống.

Đến khi tỉnh lại, Hen nhận ra đang nằm trên một cái võng dù treo giữa hai gốc cây. Nhóm lính không rõ danh tính này mặc quần áo xanh, còn một số thì quần đùi cởi trần vì rất nóng. Một tên thấy Hen động đậy liền mang gạo rang và lương khô nhưng nước thì không có. Khát cháy cổ, nóng như lửa đốt mà đã hai ngày không có một giọt nước c ần hơi. Suối h ồ khô đáy. Cỏ cây trụi lá. Hen để ý họ đang uống nước và hắn biết thứ nước đó. Thậm chí hắn cũng đã từng uống khi không tìm thấy nước. Cuối cùng hắn cũng phải uống cái nước của nợ khai n ồng kia còn hơn là phải chết.

Sang ngày hôm sau, họ hỏi Hen rất nhiều thứ về đơn vị mà Hen phục tùng. Nếu như trước đây cậu rằng Hen không nói nửa lời, nhưng giờ đây hắn biết Angka là loại gì nên không thể bao che cho chúng. Tiếc thay, Hen lại chẳng biết gì hơn mà nói. Nghĩ rằng Hen là gián điệp, người đội trưởng đêm đêm vẫn cho trói Hen lại vì sợ hắn bỏ trốn. Biết đời mình đã đi vào ngõ cụt, quay lại cùng không xong mà tiến không được.

Nửa đêm hắc dối mắt nhìn xa xăm như loài cú vọ chờ chết. Rồi một bóng đen lén vào gần đội hình, một tiếng “tạch” vang lên khê khê, người lính gác im bật. Bóng đen tiếp tục tiến vào, Hen định kêu lên nhưng hắn đã kịp kìm lại, biết đâu đang đội cho người đến cứu chẳng, hắn nín thở hồi hộp. Bóng đen bò lại gần và khi chỉ cách hắn hơn chục bước chân, Hen thấy đau nhói ở ổ bụng. Ngay tức thì, người chỉ huy vùng dậy lao tới bóng đen kia. Sau một hồi quần đảo với tên đột nhập, anh ta vô hiệu hóa hắn. Hắn khai là lính đặc công được lệnh đi thủ tiêu tên tù binh do sợ bị tiết lộ. Thật đen đủi cho gã là khẩu giảm thanh bỗng nhiên kẹt đạn.

Sáng hôm sau cánh rừng Pnom Melai vang lên những tiếng pháo rền vang báo hiệu một trận chiến tàn khốc. Chiều cùng ngày hàng loạt thương binh và tử sĩ được đưa ra khỏi chiến trường bằng trực thăng UH-1. Nhìn Hen thoi thóp sau vết thương quá nặng, người chỉ huy đã ra lệnh bằng mọi giá đưa phải đưa hắn lên máy bay về tuyến cao nhất cấp cứu. Khi cánh hắn đến thì chiếc UH-1 đã quá tải, người chỉ huy phải nói dối Hen là sĩ quan đặc biệt nên rút cuộc họ mới chấp nhận.

Chiến tranh kết thúc, Hen được cử ra bắc học, còn bộ đội tình nguyện rút về nước nhưng với hắn thì kỉ niệm đó đã đi vào phần đời còn lại của mình. Hen biết rằng bao mình đang chìm trong cảnh diệt vong thì những người lính kia xuất hiện, và bản thân Hen cũng thừa nhận rằng nếu không gặp người tiểu đội trưởng kia thì có lẽ hắn đã chết. Người đó, chính là Trần Phách.

Sau bao nhiêu năm thất lạc, tên tù binh năm xưa lại hiện lên trước mắt Trần Phách để cùng ông bước vào một trận địa khác gian nan hơn nhiều.

Heng Sovan tự nhận vụ án đã ba ngày nay nhưng chưa hề có tiến triển gì. Anh luôn ám ảnh một triết lí phũ phàng rằng, trong mọi cuộc chơi, nếu mình không hạ gục nhanh đối thủ thì sẽ bị hắn bắt bài rồi cho mình đo ván. Mà Heng sovan nhìn đâu cũng thấy địch thủ. Ngoài gián điệp nước ngoài và các đám phiến quân gây rối, Heng sovan đặc biệt đề phòng những chính khách có ảnh hưởng như Sam Rainy và các vị tướng đầy quyền lực đen như Moek Dara.

Cách đây không lâu, tướng Samith Virak đã bị vệ binh bị bắt tại nhà riêng vì tàng trữ vũ khí bất hợp pháp. Điều đáng nói là vị tướng hai sao này từng bị bắt giữ một lần vào tháng năm 2001 vì có liên quan đến tổ chức Các chiến binh tự do Campuchia đã bị liệt vào tổ chức khủng bố.

Sự sấm soi của Heng sovan đến các ông lớn không phải là không có cơ sở. Năm 1993, hoàng tử Chakrapong cùng tỉnh trưởng Kompong Cham là Hun Neng trong một động thái táo bạo đến bất ngờ đã tuyên bố li khai và lập khu tự trị rộng lớn gồm các tỉnh Kompong Cham, Kratie, Prey Veng, Mondulkiri, Ratanakiri, Svay Rieng và Stung Treng. Sau biến cố chấn động quốc gia nói trên, thủ tướng Hun Sen đã mau lẹ xuống tận nơi gặp anh trai mình để thương thuyết nhằm tránh một cuộc nội chiến tương tàn đang cận kề.

Giờ đây, Heng Sovan lao vào vũng lầy này thì đụng ngay lá chắn Samdech Pen Niouk, còn quá sớm để kết luận ông ta ăn cánh với khùng bố nhưng mọi bằng chứng lại đang chống lại ông ta.

- Cái tên cần phải tóm thì không tóm. - Trầ Phách đột ngột nói.

- Anh nhằm đến ai?

- Các anh đang cố bắt một bác sĩ Hội chữ thập đỏ đúng không?

Chỉ huy kinh ngạc nhìn Trầ Phách.

- Anh biết chuyện này sao? Hắn không những là kẻ phá hoại Bộ tư lệnh mà còn dính líu đến tổ chức bắt cóc.

- Anh ta do tôi phái sang. Dừng ngay, việc này có thể làm anh ta mất mạng.

- Ai phái sang? - Heng Sovan ngờ ngác.

- Tôi, một con tin vô cùng đặc biệt đang bị đe dọa, tôi buộc thế.

Heng Sovan từ ngạc nhiên chuyển sang bức bối. Anh ta nói rất gay gắt:

- Lẽ ra các anh nên hợp tác với tôi!

Trầ Phách nhận thấy sự tự ái lẫn bất bình trên khuôn mặt oai nghiêm của tên du kích thừa nào. Ông cũng có lí do chứng minh việc mình làm hợp lí, nhưng tranh cãi đúng sai lúc này quả là không cần thiết. Ông ôn tồn nói:

- Anh ta đang trên đường về đây, và còn mang nhiều điếu hay ho về cho chúng ta đấy.

Heng Sovan không ngờ kẻ mình ráo riết truy lùng lại đang trên đường trở về nộp mạng. Anh ta nhìn Trầ Phách nghi hoặc.

- Trầ Phách! rốt cuộc cái thằng cha đấy là ai?

Điện thoại Trầ Phách chợt đổ chuông, ông nháy mắt viên chỉ huy rồi bước hẳn ra ngoài sân nghe. Bên kia là giọng của Chan Davy:

- Tôi đang mang về một tang vật quý.

- Mang thẳng về Bộ tư lệnh cho tôi.

- Vâng, nhưng... Hà Phan lại bị chúng quây rã.

- Ở đâu?

- Cách cây xăng vài km trên lộ 23.
- Bọn nào?
- Chính bọn từ Sisophon bám đuôi xuống.
- Mẹ kiếp, chúng sắp đến ngày tận số rồi!

Trần Phách nghiêng răng cúp máy, ông gọi viên chỉ huy:

- Lát nữa, một loạt dữ liệu sẽ nằm trên bàn làm việc của anh.

Thực tình, Heng Sovan biết đằng sau tên gián điệp này còn nhiều điều nghi vấn với Samdech. Việc ông chưa bắt vội hắn cũng là để nghe trộm thêm các cuộc gọi của họ. Vậy là đã có kết quả. Hắn là một con chim mồi không sai. Hơn cả Trần Phách, Heng Sovan không dấu diếm sự thấp thỏm chờ Hà Phan.

Viên chỉ huy vạm vỡ trong bộ quân phục rằn ri đang chấp tay phía sau, đầu cúi gằm phía trước đây về phần chân của một con trâu chơi sắp ra đấu trường. Bỗng như nhớ ra điều gì, anh ta lấy ra một tấm ảnh đưa cho Trần Phách.

- Anh xem đi.

Trần Phách cần lấy ảnh miệng há hốc.

- Trời...Tôn Thất Sắc đây thật sao?

Heng Sovan cười nửa mép.

- Đấy, anh tưởng lão họ Tôn này cao đạo lắm hử?

Trần Phách không thể tưởng tượng nổi Tôn Thất Sắc lại có thể đứng cạnh giường bệnh của một tên trùm diệt chủng. Ông không biết bức ảnh này có phải do nhóm bắt cóc tung ra để cáo buộc Tôn Thất Sắc dính líu đến Khơ Me đỏ hay không, dù gì đi chăng nữa bức ảnh này nếu bị tung lên báo sẽ làm hàng triệu người hoang mang. Uy tín và cơ đồ của Tôn Thất Sắc coi như chấm hết. Chiêu bài tung bí mật của người khác để trả thù hoặc hạ bệ đối thủ vốn được nhiều người ưa thích.

- Ai chụp tấm ảnh này? - Trần Phách hoang mang.

- Bức ảnh này chúng tôi nhận được từ Pnompenh Post. Một nhà báo xin được giấu tên nói anh ta nhặt được ngoài cổng tòa soạn đúng rạng sáng hôm phát hiện xác chết không đầu.

- Kẻ ném ảnh nhằm mục đích gì?

- Chúng tôi đã giám định kỹ thuật, nó là ảnh thật. Các giám định viên đã khẳng định nó được chụp cách đây độ một năm, có lẽ tên tay chân phản bội nào đó của Son Sen chỉ dám tung ra sau khi biết ông ta đã chết.

- Son Sen chưa chết, tôi dám chắc. - Trần Phách quả quyết.

Heng Sovan nhìn Tr ần Phách lắc đầu cười vẻ thương hại, anh ta rút thêm tấm ảnh nữa r ồi chỉ lên.

- Cái xác không đầu này đích thị là Son Sen. Tôi đã từng nh ần lẩn rằng Tôn Thất Sắc mới giết Son Sen nhưng qua phân tích pháp y thì Son Sen đã chết từ rất lâu.

- Hắn chưa chết. Tôi có bằng chứng hắn đang sống.

Chỉ huy ném một cái nhìn thách thức v ề Tr ần Phách.

- Bác chứng minh đi?

- Tôi có một bức thư mà Tôn Thất Sắc gửi cho Son Sen cách đây hai hôm.

- Hai hôm? Không thể.

Sau khi Tr ần Phách trình bức email có thật xong thì lập trường quyết liệt của chỉ huy Heng Sovan đã có lung chuyển. Anh ta nói:

- Nếu Son Sen đang sống, các anh có liên lạc được với số thuê bao này Tr ần Phách cười:

- Không, tôi nghĩ hắn đủ ti ền để thay SIM khác.

Chỉ huy Heng Sovan ngăn ra một lúc r ồi bắt bẻ:

- Cái xác không đầu là Son Sen, còn cái thư lại chứng minh hắn còn sống, vậy theo anh cái nào đáng tin cậy hơn?

- Hoặc thư sai, hoặc các anh đã xét nghiệm sai.

- Cả hai đều đúng hóa ra hắn vừa đang sống lại vừa đã chết. Theo tôi thư điện tử quá mơ h ồ, có khi Tôn Thất Sắc viết cách đây một năm r ồi tin nhắn hôm nay mới đến thì sao? Hi hữu chúng tôi đã gặp một tin gửi bị kẹt do lỗi mạng đến hàng tháng.

- Chẳng lẽ 3 lá thư đầu kẹt những một năm sao? - Tr ần Phách phản bác.

Cả hai đều im lặng suy nghĩ, bỗng Heng Sovan vỗ mạnh lên trán r ồi nhìn Tr ần Phách với cặp mắt sáng quắc.

- Cả tôi và anh đều đúng:

- Phi lí!

- Thế này nhé, xác thì đã chết, nhưng đầu hắn thì vẫn còn sống đâu đó và đang đe dọa ông Sắc.

Cả hai cười vang phòng r ồi cùng nhìn lên tấm ảnh. Heng sovan kết luận:

- Dù sao thì Tôn Thất Sắc không những biết Son Sen ở đâu và còn gặp hắn ta. Đây là sự thật.

- Xác Son Sen ở đâu? - Tr ần Phách hỏi.

- Đang trong sự bảo quản của viện Quân y.

- Các anh không sợ kẻ thân tín của Son Sen cướp xác à?

- Tôi đang chờ ai đó đến cướp đi đây, vậy mà chả ma nào ngó đến. Cách đây hai hôm có một kẻ đột nhập vào nhà xác Quân y, chúng tôi nghĩ sắp chop được con trai của Son Sen, nhưng hóa ra tên này lại họ hàng với... Nguyễn Trãi.

Trần Phách cúi mặt cười mỉm sau sự ám chỉ trên. Kể ra, chiêu bài dùng xác chết làm mồi nhử cũng lắm li kì. Hồi ở Kratie, do ham lập công, ông và đồng đội đã rình quanh xác một tên địch trong rừng với hi vọng bắt thêm đồng đội của hắn. Quả nhiên, gần sáng hôm sau, một bóng đen hơi hám ngang nhiên bò vào ổ phục kích. Đèn pin bốn phía bật sáng, hàng chục mũi súng chĩa vào họ mới hoảng hồn nhận ra đó là vị chúa sơn lâm. Loài hổ mê món thịt người ở đây là có thật. Chiến tranh sắp kết thúc thì các món tươi sống trên thực đơn của nó cũng giảm dần và nó đã phải tìm đến xác chết. Thế nhưng đặt con mồi trong một cái bẫy nhe nanh lộ liễu như nhà xác Quân y viện thì khó có “con thú” nào dám bén mảng lại gần, trừ khi đó chính là Samdech.

Chỉ huy Heng Sovan nói cay cú:

- Ông ta đã trắng trợn cướp xác chết. – Anh ta rút chiếc Iphone rồi nói thêm. – May mà chúng tôi đã kịp gắn một con chip vào cái xác, nhất định có người đoạt lại và chúng tôi sẽ tìm được đám tàn quân trung thành của Son Sen.

Ngưng lại một lúc để tập trung thao tác bàn phím, đoạn chỉ huy Heng Sovan chìa chiếc iphone ra khoe.

- Cái thi hài kia không thể trốn nổi tôi. Nếu ai đó di chuyển nó, chúng tôi sẽ chop luôn. - Anh ta chỉ vệt sáng trên màn hình trước khi dứt túi.

- Tại sao Samdech cướp xác chết?

- Ông ta rất bối rối khi thấy vệ binh phong tỏa hiện trường, thông thường việc này thuộc thẩm quyền cảnh sát địa phương. Với tư cách pháp y, lão ta đã hùng hổ mang đi.

- Việc làm này là rất đáng ngờ. Hãy cảnh giác Samdech Pen Niouk và xin lệnh triệu tập ông ta.

- Tôi đang cần thêm bằng chứng.

- Coi chừng! chúng ta sẽ trở tay không kịp.

Ngay lúc đó, một chiếc bán tải lăm lăm len bùn đất lao tới rồi phanh kết trước mặt họ.

Chương 38

H

à Phan ngoi lên mặt nước thả thán khí trong lồng ngực trước khi ngoap một hơi thật sâu rồi lại chìm xuống. Khi bám được vào một bụi cỏ lau ven bờ, anh mới tin chắc mình đã sống. Dưới ánh sao sáng và tiếng nước ì oạp vỗ vào sườn đê, anh thấy mẹ thiên nhiên như đang mỉm cười khi ban niền may mắn cho đứa con tha phương này. Dù bỏ lớp bùn và đám rong rêu kẹt trong hai cái nếp tre lưng lảng trên tay, anh tiếp tục bước đi.

Toán sát thủ đã sai lầm khi đánh giá về anh, chắc Samdech sẽ không thể tha thứ khi chúng đánh mất báu vật. Hà Phan cầu mong Chan thật nhanh chân và giao cho Trần Phách trót lọt chiếc đĩa cứng như một chìa khóa mở toang cánh cửa bí ẩn về Tôn Thất Sắc.

Anh đi dọc bờ sông một quãng thật xa để tránh đám người và xe cứu hỏa đang huyên náo phía sau. Tuy nhiên, vận đen đêm nay chưa hết đeo bám anh khi một sự đe dọa mới lại xuất hiện từ đằng trước. Anh biết tên thủ lĩnh chưa chết và quân cứu viện của chúng cũng đã đến. Quan trọng hơn, anh biết Samdech vẫn chưa buông tha anh. Không có ý định bỏ chạy. Anh hít thở thật sâu rồi ngênh đón họ.

Tên đi giữa to lớn như một con gấu, và anh nhận ra không ai khác tên đã đấu súng huyệt với anh lúc này. Rõ ràng đây là một tên ranh mãnh, sau hai ba lần giết nhầm và giết hụt, lần này Hà Phan tin hẳn muốn từng xẻo anh cho hả cơn giận. Chúng dàn hình vòng cung như muốn vây kín lấy anh, tên này cất lên tiếng Việt:

- Anh Hà Phan, Siem Reap này chỉ bé bằng lòng bàn tay thôi.

Anh cố nhớ trong vô vàn người quen biết có ai có chất giọng này không.

- Các anh là ai?

Tên to cao gi súng mặt anh thay cho câu trả lời.

- Chúng mày định làm gì tao?

- Tự mày sẽ biết – Tea Sech rít nhẹ qua hàm răng.

- Muốn tìm ổ đĩa chứ gì?

Hắn cười sắc lên:

- Khá lắm, mày giấu nó ở đâu?

- Mất rồi.

- Lục soát. - Hắn quay ra sau ra lệnh.

Một tên tiến lên trước lấy khẩu súng của anh rồi tiếp tục sờ nắn.

- Chiếc đĩa cứng đâu rồi?

Hà Phan biết chúng chỉ quan tâm cái đó, chừng nào đĩa cứng chưa bị hủy chừng đó chúng chưa buông tha anh.

Anh định đáp rằng là nó rơi xuống sông rồi, thế nhưng anh kìm lại trong tích tắc. Nếu ổ cứng đã bị phá hủy, thì chúng chẳng có lí do gì để cho anh sống. Chiếc đĩa cứng vô tri kia cũng có thể giết anh nhưng cũng có thể cứu anh. Một câu trả lời sai sẽ trả giá cả tính mạng.

- Nói mau lên! ở đâu?

- Đang trên đường về sở cảnh sát.

Ba tên nhìn nhau, chúng hiểu ra rằng chiếc bản tải mang theo ổ đĩa đã vượt mất từ rất lâu.

Tea Sech lặng đi vài giây, hắn biết chưa hắn đã hết cách cứu vãn. Chúng đang nắm trong tay thứ rất có giá để đổi lại, đó là tên tù binh trước mặt. Tea Sech đưa tay ra hiệu hai đàn em cảnh giác rồi rút máy bộ đàm lùi vài bước. Mọi sáng kiến của hắn phải được lãnh tụ tối cao kiểm xét trước khi hành động. Tuy Tea Sech đã cố tình lùi khá xa và mất hút trong bóng đêm, nhưng chất giọng Khơ Me thượng của hắn vọng về chập chờn trong gió. ệu nghịch tai này làm Hà Phan liên tưởng đến viên chỉ huy Heng Sovan sáng qua. Rất nhanh, Tea Sech lại xuất hiện với chiếc bộ đàm đang bật, hắn chìa cho Hà Phan.

- Nghe đi.

Hà Phan cần lấy máy. Một giọng đàn ông rin rít và biến dạng qua máy bộ đàm. Anh không dám chắc có phải Samdech hay không khi một giọng tiếng Việt khá rõ tuôn ra:

- Nguyễn Hà Phan, anh có biết đang đùa giỡn với ai không?

m thanh méo mó ran rạt bên tai như xói qua màng óc, hắn thể hiện một giọng tiếng Việt trịch trọng. Trước đây vài thủ lĩnh Khơ Me đồ từng đe dọa trả thù quân tình nguyện trên đài BBC, cũng bằng tiếng Việt vị nam bộ như vậy. Thoạt nghe, dường như người Khơ Me nói tiếng Việt đầu lơ lơ như nhau và anh không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó lại đón nhận một cú điện thoại làm quen của một tên trùm diệt chủng.

- Nhưng...ông là ai? – Nắm bộ đàm ròn rợn trên tay, anh thấy mình nhẹ dạ khi lỡ cầm nó. Bây giờ anh muốn ném đi nhưng như có thứ ma lực nào đó làm bàn tay anh co quắp, lạnh cứng.

- Tao là ai ư? – Tiếng cười bật lên, lại âm thanh rin rín như keo miết vào tai. – Tao luôn ở trên đầu và thấy rõ chúng mày, còn chúng mày không bao giờ ngừng mặt để thấy được tao.

- Vậy ông là ai? – Hà Phan lùi một bước cố đứng thật vững rồi ngó lên trời nhưng xung quanh không có ai ngoài ba tên đờ đẫn.

- Nghe đây! – Chiếc máy run lên trong tay. - Hãy bảo thằng Trần Phách đừng mó vào ổ đĩa khi tao chưa cho phép.

Hóa ra là như vậy. Dù là trùm hay là thánh cũng đều sợ sự thật phơi bày.

Hà Phan biết mình đang có giá, quả là chiếc đĩa kia quan trọng với chúng.

- Nhưng tôi không phải là sếp của ông ta. Ông ta có quyền...

- Tao nhắc lại! - Chuỗi âm lại quất vào màng nhĩ. - Mày và thằng Trần Phách chỉ là một lũ ngựa non háu đá. Đừng bao giờ nghĩ đến giải thoát tên bác sĩ đó. Hãy cứu thân chúng mày trước khi quá muộn.

Giọng nói biến mất bên tai để lại những âm thanh ù ù nhoi nhoi. Hẳn là nhà đạo diễn của vụ bắt cóc đây sao. Nếu đúng là Sơn Sơn thì đây là sự xuất hiện đầu tiên sau hai thập kỷ ẩn nấp của hắn. Nhưng biết đâu hắn là lão Samdech, thậm chí là viên chỉ huy Heng Sovan. Bất cứ hai thì mục đích cuối cùng của chúng rất rõ, đó là ngăn cản việc giải cứu Tôn Thất Sắc.

Tea Sech giật lại chiếc bộ đàm, hắn biết phải làm gì tiếp theo. Tên thủ lĩnh hất cằm rồi dẫn tới hai bước cố phô cái thể xác vượt trội của mình để thị uy.

- Hãy gọi thằng sếp mày không được chạm vào đĩa cứng.

Hà Phan cố hình dung bàn tay của Samdech đã thọc đến tận đâu trong các cơ quan sức mạnh của nước này. Bọn chúng đã biết chiếc ổ đĩa lợi hại kia đang đi đến đâu và quyết bằng mọi giá đoạt lại. Kẻ trong bộ đàm thậm chí còn lên giọng kẻ cả khi nói hắn đang nằm trên đầu các anh. Lúc này Hà Phan cũng không rõ gã lái xe đã đi đến đâu.

- Có thể chiếc đĩa ấy không thể đến tay ông ấy. - Anh đáp.

- Gọi ngay cho Trần Phách, bảo ông ta nếu mở ra đồng nghĩa với mày phải chết. - Tea Sech ném máy cho Hà Phan.

Hà Phan chậm rãi làm theo lệnh chúng. Ấn số xong, đầu dây bên kia có tiếng đáp tức thì:

- Ai đấy? nói to lên.

- Tôi, Hà Phan.

- Cậu đang về Siem Reap đấy chứ?

Tea Sech khẽ nhắc nhở:

- Bật loa lên.

Điện thoại liền oang oang:

- Tôi đang chờ tại Bộ tư lệnh quân khu. Cậu đang ở đâu?

Tea Sech kịp thời vung bàn tay bịt chặt miệng anh rồi ghiền giọng đe nẹt:

- Tao cấm mày trả lời bất cứ câu hỏi nào của lão ta, hãy làm như tao đã nói.

- Báo cáo sếp...tôi lại bị bắt. - Bàn tay Tea Sech vẫn tức tưng dưới cổ anh sẵn sàng bóp nghẹt câu nào ngoài ý hẩn. —...Sếp không được đụng vào ổ cứng của chúng... rất nguy hiểm.

- Cậu bị bắt?

- Bảo ông ta đừng động vào. - Tea Sech vội cướp lời.

- Ai đấy nhỉ? - Giọng nói lạ làm Trần Phách ngạc nhiên.

Hà Phan chưa kịp đáp thì Tea Sech giật lấy máy nói như hét bằng một thứ tiếng Việt nam bộ.

- Ông Trần Phách, tôi nghiêm cấm ông đừng mó vào đấy nhé.

- Tôi hỏi anh là ai?

- Kẻ đang nắm quyền sinh sát thầy trò ông, nghe đây, một là để nguyên ổ đĩa tại chỗ, là tên này phải chết.

Trần Phách định quát lên thì nhận ra sự việc nghiêm trọng hơn ông nghĩ.

Thực ra Chan vừa đến và đã trao cho ông chiếc đĩa. Ông chưa kịp hỏi Chan về tung tích Hà Phan thì anh đã gọi đến. Tưởng mừng vì sẽ được hội ngộ nhưng ông đâu ngờ tình thế hiểm nghèo đã ập đến. Nghe chất giọng sặc mùi máu của tên bắt cóc, Trần Phách nhận ra khó nuốt trôi chiếc đĩa cứng trên tay. Ông nói:

- Hãy phóng thích anh ta, thứ đó không có nghĩa gì với tôi. Các anh có thể đến đây lấy về hay là chúng tôi cho người đem trả? Tùy anh chọn.

Nghe xong, Tea Sech suýt bật cười. Hẩn hiểu, bọn cảnh sát là chúa câu giờ. Chúng luôn tỏ ra quân tử khi đàm phán, là một cựu cảnh sát, hẩn thừa hiểu họ thường làm gì để giành phần thắng khi đang trong thế yếu. Xem ra tên cảnh sát quốc tế này cũng không phải là ngoại lệ. Khi đồng đội đang trong tay kẻ thù chúng không tính toán thiệt hơn. Tiếc thay, chỉ có thằng ngốc thì mới tin chúng. Tea Sech muốn có chút sáng tạo ở đây, không cứ phải nắm ổ cứng trong tay mới chắc ăn. Hẩn ứng dụng một phương pháp công nghệ thông tin mà không cần phải mạo hiểm tiếp xúc.

Tại tòa nhà Hiến binh, mặc dù đang hiện diện một nơi cao tuốt bậc v ề an toàn và quy ền uy nhưng Tr ần Phách đang rơi vào trạng thái bất an. Hà Phan trong phút chốc đã trở thành con tin và đang bị đe dọa xử tử. Tr ần Phách không muốn để vượt mất chiếc đĩa ngàn năm có một, ông thúc giục viên kĩ sư copy thật nhanh trong khi vẫn c ần điện thoại thương lượng để giành lấy từng giây quý báu. Ngay tức thì, chiếc điện thoại bên tai lại vang lên:

- Ông quân tử và thành thật lắm, nhưng hai cách đó e rằng không phù hợp với tôi.

- Vậy ông c ần lấy lại đĩa bằng cách nào?

- Hãy để nguyên, đừng giở trò đánh cắp thông tin đấy.

- Sao chép thông tin không phải là cách làm việc của tôi.

Tr ần Phách nháy mắt với viên kĩ sư thì giọng nói kia li ền g ần lên.

- Ông Phách, dừng ngay lại, đừng qua mặt tôi.

Tr ần Phách kinh ngạc, ông đưa mắt dè chừng các chiến hữu xung quanh. Tại sao một kẻ cách ông hàng chục km lại biết rõ như thế. Tiếng hắt lại vang lên gay gắt:

- Ông cảnh sát, mọi sự giả dối sẽ bị trừng phạt.

Tr ần Phách nhận ra câu nói cửa miệng của mình một thời cảnh sát hình sự.

Khi sang nghề thám tử, ông cũng xa rời đám lưu manh vặt và câu nói này cũng tuyệt chủng. Nay có kẻ dùng nó mắng ông. Tr ần Phách tỏ ra tức giận:

- Anh không c ần tôi trả, cũng không đến lấy, tôi giữ hộ thì không tin. Tôi giúp được gì đây hả?

- Ông Phách. – Giọng kia gắtt lên. – Ông không nghĩ là đang nói chuyện với một thằng ngốc đấy chứ?

Tr ần Phách đưa máy ra khỏi tai r ồi nhìn màn hình đang treo số điện thoại lạ hoắc. Ông ngờ ngợ đây là một tên tội phạm đã từng bị ông “giáo dục” trong quá khứ. Có đến hàng chục kẻ được ông “ân xá” sau khi bị tóm, cũng có ng ười ấy tên đã vượt biên mà vẫn luôn nhớ đến ông với đủ các loại tình cảm.

- Vậy mày là ai? Mày muốn gì, nói đi! – Tr ần Phách rên lên, người xoay tròn trên sân.

- Ông đã công nhận đĩa cứng đang trong tay ông.

- Đúng.

- Tốt, và tôi biết cả chiếc vertu nam kim cương cũng đang trên tay ông nữa.

Trần Phách lạnh buốt sống lưng, ông rút chiếc vertu nóng bỏng trên tay nhìn lại rồi áp vội lên tai. Tên này biết về ông nhiều hơn ông tưởng, không lẽ nó muốn lấy 3 viên kim cương trên máy mình sao.

- Mày...mày muốn gì thằng điên! – Trần Phách cố nén cơn giận.

- Xin ông đừng vội nghĩ tôi vì tiền. Tôi muốn ông hãy quay camera 3G cho tôi được nhìn thấy ông? Để đến bao nhiêu năm rồi đấy ông nhỉ?

- Mày muốn nhìn tao...? - Trần Phách sượng người. - Mày là thằng nào? nói đi, tao chấp nhận hết!

Lại một hồi lặng thinh, tiếng gió hoang vu vẫn reo trong loa. Rồi, cái giọng nhả nha kia lại rên lên.

- Tôi là ai ư? tôi là một kẻ đã từng bị ông sai khiến. Hôm nay đây tôi muốn ta thế chỗ cho nhau, một chút thôi. Nào bật 3G lên đi và đừng có đọc trộm ổ đĩa đấy. Mọi cử chỉ của ông không lọt qua mắt tôi đâu.

- Mày đang nhìn thấy tao? vậy thì còn hỏi 3G để làm gì. Mày có đủ bản lĩnh đến để gặp tao không, tao không bao giờ làm việc với kẻ giấu mặt.

- Im đi! Tôi mới là kẻ ra lệnh, tôi cần xem chiếc đĩa cứng! – Hấn gắt.

Bây giờ thì ông biết hắn cần gì. Hóa ra hắn không đứng xung quanh đây như ông lo lắng.

- Đừng câu giờ, bật lên! - Bên kia gào thét.

Trần Phách hi vọng viên kỹ sư đã xong xuôi, nhưng khi nhìn vào trong cabin, khuôn mặt nhợt nhạt anh ta trước màn hình đen ngòm đã trả lời ông tất cả. Không hề được mật mã. Trần Phách thất vọng lại gằn ra hiệu nhanh tay hơn nữa. Ngay lập tức, chiếc vertu trên tay rung lên, ông vội vã nhìn lên màn hình thì giật mình kinh hãi khi chiếc máy đã nối 3G và đang phát một hình ảnh hãi hùng. Một lưỡi dao găm đang lún sâu trên cổ Hà Phan, máu đang ứa ra.

Ông hét ngay vào máy:

- Khoan... dừng ngay lại!

Gã chuyên gia vi tính sững sờ nhìn ông, vội nhận ra câu đó không dành cho mình y lại tiếp tục. Vừa động vào bàn phím, Trần Phách cuống nộ lao tới giật mạnh ổ đĩa.

- Các anh dừng tay lại.

Lần này thì gã chuyên gia nhảy ra khỏi ca-bin và mau chân bỏ đi.

Trần Phách chỉ còn cách làm theo Tea Sech là xoay camera của mình lên bộ đĩa. Miệng gằn lên:

- Mày thấy đấy, đĩa cứng hoàn toàn chưa ai động vào.

- Ông khéo đánh tráo lăm.
- Không bao giờ.
- Được lăm, quay sát để tao xem số se-ri

Trần Phách cần chiếc đĩa cứng xoay tìm dãy kí hiệu phía dưới rồi dí sát camera.

- Tốt lăm, ông đã biết tuân lệnh rồi đấy. Cứ để camera như thế, mớ vào là hấn ta sẽ chết ngay.

- Thả anh ta ra!

- Được thôi - Hấn cười gằn. - Ông hãy hủy ngay ổ đĩa trước.

Trần Phách bậm môi suy nghĩ, nếu bỏ được mật mã có khi ổ đĩa cũng tự động hủy. Ông không hi vọng một điếu phi thường nào đó ngay cả mớ được ổ đĩa này.

- Mày hãy chờ là sau khi tao phá ổ đĩa, mày phải thả anh ta ra ngay.

- Ông thông minh lăm, bắt đầu đi.

Trần Phách biết Hà Phan đã trả bằng máu để có nó nhưng rốt cuộc lại là sợi dây buộc số mệnh anh ta. Trước sự trao đổi này ông chỉ có một sự lựa chọn duy nhất. Trần Phách vung tay mạnh thổi thép xuống nền đá thì đúng lúc chiếc Vertu vang lên một tiếng súng nổ rất kèm tiếng thét rất danh của Hà Phan:

- Không được hủy.

Trần Phách nhìn lên màn hình vừa vụt tắt. Ông rùng mình nghĩ đến khả năng xấu nhất đã xảy ra.

Trần Phách tìm ngay số máy vừa gọi đến nhưng đầu kia đã tắt. Cần phải cứu Hà Phan gấp. Lúc này ông mới nghĩ tới cần cứu Heng Sovan. Trần Phách chạy sầm sầm vào phòng viên chỉ huy nhưng trước mắt ông là cánh cửa đã khóa kín từ khi nào, viên chỉ huy đã bỏ đi từ rất lâu.

Cần phải cứu anh ta. Trần Phách đã từng nghe Hà Phan nói rằng Samdech có gọi điện cho nhóm sát thủ trong khách sạn chiều nay. Ông không biết chắc có phải là nhóm đang bắt Hà Phan hay không nhưng cần phải liên lạc với cả Samdech lúc này. Cần phải người có uy tín tác động lên samdech.

Phải rồi, viện trưởng Nguyễn Khoa Học.

Đã muộn, không cần biết vị viện trưởng đang ngủ lấy sức hay đang làm gì nhưng Trần Phách vẫn bấm số gọi.

Một hồi lâu mới có người bắt máy, ông đi luôn vào đề

- Nguyễn Khoa Học, ông hãy liên lạc khẩn cấp cho Samdech hộ tôi.

Một giọng gái ngủ khê vang lên.

- Ai đấy?
- Tr ần Phách đây, viện trưởng hãy giúp tôi.
- Nói đi, có gì gấp phải không?
- Đúng vậy, việc cực kì nghiêm trọng.
- Lão Samdech lại giở trò gì với ông sao? Tôi đang đâm đơn kiện ông ta lên tòa án binh và cần ông làm chứng.
- Gác việc này lại đã, ông ấy có thể giúp ta lúc này.
- Ông không ngộ ra đi đâu gì sao? - Nguyễn Khoa Học nổi khùng. - Chúng ta không thể hợp tác với kẻ đã hại chúng ta.
- Hãy thể hiện rằng chúng ta rất tin tưởng ông ấy, cho ông ấy một cơ hội cộng tác với cơ quan chức năng.
- Nhưng...
- Thưa viện trưởng, xin ngài hành động ngay, tính mạng con tin chỉ tính từng giây.
- Thôi được, ông cần gì ở lão t
- Nói ông ta liên lạc gấp với nhóm sát thủ, chúng đang định hành quyết con tin.
- Ông nói gì? - Nguyễn Khoa Học sửng sốt. - Chẳng lẽ Samdech là một... bố già.
- Không phải thế, ông ta thừa nhận có ảnh hưởng với nhóm sát thủ, nhanh lên.
- Được, tôi nhất định phải gọi cho ông ta ngay bây giờ.
- Cảm ơn viện trưởng.

Tr ần Phách không hiểu ý nghĩa của tiếng súng đó là gì. Ông biết người Khơ Me ít khi dọa suông. Đáng chú ý là phát súng vang lên khi viên chuyên gia đang mố vào đĩa cứng. Ông lạnh người chột nghĩ có kẻ nào đó ngay trong Bộ tư lệnh đang giám sát ông và báo cho bọn sát thủ, hoặc đơn giản bọn sát thủ có thiết bị để nhìn mọi diễn biến nơi ông đứng. Dù sao ông không mạo hiểm động đến ổ cứng nữa mà quyết định cho vào chiếc cặp đặc biệt để bảo vệ. Bởi vì ông tin vẫn có ánh mắt nào đó quanh ông. Tr ần Phách không dám mở nó cho đến khi Hà Phan trở về an toàn hoặc đã...chết.

Một hồi chuông điện thoại lại reo lên:

- Tr ần Phách. - Bên kia giọng Nguyễn Khoa Học không giấu sự hốt hoảng.
- Samdech nói rằng ông đang giữ một thứ gì đó rất quan trọng của bọn khủng bố, đúng không?

- Đúng, ổ đĩa vi tính, nhưng tôi đã làm theo yêu cầu bọn chúng.
 - Như thế là chưa đủ, chúng sợ ông đánh tráo hay làm gì đó với chiếc ổ đĩa.
 - Samdech nói với ông vậy sao?
 - Đúng vậy, ông ta không ngần ngại nói thẳng ra rằng đang móc nối và thuyết phục bọn khủng bố đầu hàng. Tôi thừa nhận ông ta trong quá khứ đã cứu sống nhiều tên chỉ huy Khơ Me đỏ, vì lý do ân tình này mà chúng ta có quyền hi vọng.
 - Ông ta có ngăn nổi lũ giết người đang bắt cóc con tin không?
 - Samdech đang cố gắng buộc chúng hạ súng, nhưng chúng là những kẻ mạnh động và hung hãn. Rất khó thuyết nếu ta không thỏa mãn cái chúng muốn.
 - Hãy nói với Samdech, tôi sẵn sàng làm mọi yêu cầu dưới sự trung gian của ông ta miễn sao tính mạng của con tin phải bảo đảm. Chúng tôi đang bảo quản đĩa vi tính và sẵn sàng giao cho Samdech nếu ông ta chịu đứng ra giúp đỡ.
 - Hay ông ý tôi. Trước mắt cứ phải như thế.
 - Phần ngài nói lại với ông ta ý tôi như thế.
- Trần Phách cúp máy chờ đợi, đầu óc ông vẫn ám ảnh tiếng súng và tiếng thét vang động đến tim gan trong giây phút cuối cùng. Mong rằng anh ta vẫn an toàn. Ông không thể ngờ rằng cuộc truy tìm Tôn Thất Sắc lại bị chìm xuống bởi một vụ bắt cóc khác. Một dấu hiệu cho thấy cuộc khủng hoảng đang lan rộng nguy hiểm.
- Trần Phách sốt ruột định gọi Nguyễn Khoa Học thì chuông bất ngờ đổ.
- Thế nào viện trưởng, ông ta chấp nhận chứ?
 - Cái lão chết dẫm, tôi phải nghiên rằng chờ lão thanh minh vụ xe Mercedes xong. Lão ấy còn gửi lời xin lỗi đến ông và thề sẽ truy tìm đến cùng kẻ giả danh...
 - Thừa viện trưởng, tôi muốn biết ông ta có nhận làm trung gian hay không?
 - Bình tĩnh đã, sau khi lão ấy phân trần xong thì lão cũng nhận lời luôn. Lão thề sẽ giúp hết mình để chứng minh tình bạn hữu của chúng ta cũng như hai dân tộc anh em là bất diệt...
 - Tôi cần biết con tin hiện đã ra sao?
 - Hà phan sẽ được an toàn, nếu ông hứa giữ nguyên chiếc đĩa cứng.
 - Thì đã đành, tôi muốn chúng phóng thích anh ta. Bởi vì chúng có thể đổi ý và giết chết anh ta ngay bất cứ lúc nào. Trong khi tôi ngẩn nhìn kho báu

mà không dám mở thì bọn sát thủ vẫn có thể bí mật giết chết anh ta. Tôi muốn Hà Phan phải có mặt ở một nơi an toàn.

- Phải làm từng bước, ta nên tin ở Samdech.

- Hãy nói với ông ta lần cuối, ông ta có thể cử người xuống giám sát đĩa cứng. Nhưng trong vòng 30 phút kể từ giờ phút này, nếu Hà Phan không về đến Bộ tư lệnh thì chúng tôi sẽ có biện pháp mạnh.

- Ông định dọa Samdech hay dọa ...lũ bắt cóc?

- Tôi muốn nhờ Samdech gửi một thông điệp rõ ràng nhất đến toán bắt cóc. Chúng tôi không khuất phục trước tội ác.

Trên cánh đồng, Hà Phan bị lôi xềnh xệch như một bao tải về phía bờ sông. Toán sát thủ không ngờ tên cựu binh đang bị còng tay lại liều mạng đến thế. Nếu không ném hắn trôi sông bây giờ thì chẳng ai dám chắc hắn sẽ giữ tiếp trò Hà Phan biết cú ra tay táo bạo của mình lúc này có thể đã xoay chuyển tình thế. Sở dĩ anh tấn công chúng là biết rằng mình đã cần chắc cái chết nhưng lí do chúng chưa ra tay ngay là vì còn phải lấy lại ổ cứng trước, mà kể cả lấy được hay không thì chúng vẫn giết.

Trong khi anh biết Trần Phách đang khó xử khi báu vật đang nằm trong tay. Một là anh phải thoát khỏi tay chúng, hai là anh chết thì khi đó Trần Phách mới dám mở ổ đĩa. Anh không muốn mình là hòn đá cản đường trong chiến dịch lớn này, anh cần phải hóa giải. Thoát khỏi chúng là đi đầu hoang đường, vậy thì chết ư? Quá khó, chúng không để cho anh chết dễ dàng được.

Một ý nghĩ lóe lên, anh phải dùng lựa chọn thứ nhất. Nếu thất bại thì coi đó chính là lựa chọn còn lại, và dù khả năng nào thì rốt cuộc người thắng cuộc vẫn là công lí.

Anh quan sát rất kĩ tình huống lúc đó, trong khi Tea Sech đang trao đổi hình ảnh qua camera với Trần Phách thì tên khác kè dao vào cổ anh. Tên còn lại cách đó vài bước cầm súng canh chừng. Với một đặc công máu lạnh, anh đã từng hạ thủ năm tên địch có vũ khí, nhưng lúc này anh đang bị còng tay và mũi dao kề cổ.

Thời điểm đã đến. Anh bất ngờ thúc mạnh đầu vào ngực Tea Sech, như một đấu sĩ hạng nặng chai đòn, tên này hứng trọn cú thiết đầu công vào ngực rồi vùng tay gạt té đối thủ. Chiếc điện thoại 3G văng xuống nước cắt đứt cuộc gọi. Hà Phan mất thăng bằng đổ xuống đất nhưng chân trái kịp thời tặng cho tên cầm dao một cú đá hậu chính xác. Tên gác giật mình bắn

chỉ thiên r ỡ lao vào Hà Phan. Sau cuộc nổi dậy thất bại, anh biết mình sẽ đón đòn trừng phạt nặng nhất. Không sao, anh hi vọng cách đó năm chục km, Tr ần Phách đã lao vào cuộc đánh chiếm thông tin.

Tuy ước đến sông huyết nhưng Tea Sech biết bề trên và lãnh tụ sẽ băm nát xương h ắn nếu xuống tay với con chim m ỹ cao giá này.

Tea Sech cho rằng dây dưa trên cánh đ ồng chẳng có gì an toàn. H ắn thúc giục bề trên mang xe đến để chở chúng về một nơi hẻo lánh hơn.

Tea Sech buông cổ áo Hà Phan r ỡ dừng lại ngóng về con đường phía bên kia sông, nơi chiếc xe sắp đến. Bọn chúng chưa kịp bơi sang thì có một âm thanh lạ lan truyền như sóng trong tiếng gió vi vu. Tiếng ầm ầm như một động cơ phản khối lớn đang lao tới. Cả hội nhìn quanh nhưng vẫn một màu tối đen. Tea Sech không cho rằng bề trên lại chơi sang đến mức phái xe tăng đến để đón một tên tù binh nhếch nhác này. Ngay tức thì, Tea Sech đã phát hiện ra một đi ều khủng khiếp hơn nh ều.

- Tất cả lao xuống nước! – Tea Sech kh ẽ thét lên r ỡ giật mạnh Hà Phan nhảy ùm xuống sông

Tea Sech chưa bao giờ được nghe nói tới một chiếc trực thăng có cánh quạt êm như vậy, vừa nhận ra âm thanh thì nó đã treo lơ lửng trên đ ầu. Ngụp sâu trong nước, Tea Sech biết rằng không những chùm đèn pha ngàn oát kia không thể xuyên qua mà các thiết bị h ồng ngoại trên máy bay cũng trở nên mù lòa.

Nín thở đến tức ngực dưới lớp nước đục ng ầu, h ắn thấy vẫn còn may mắn. Giả như không có con sông này, chắc chắn h ắn và đ ồng bọn sẽ phơi xác giữa đ ồng như lũ chuột cống gặp đi ều h ầu. Vật lộn với tên tù đang vùng vẫy, Tea Sech cố g ồng mọi cơ bắp để chìm anh xuống đáy bùn. Quả thực, trời phú cho Tea Sech một thể lực hơn người. Khả năng chịu đựng của người năng luyện tập thể lực đã giúp h ắn có thể sống sót đến 7 phút trong đi ều kiện không có ô-xy và đi ều này đã được kiểm chứng trong một lần bị kẹt dưới giếng ng ần.

May sao, chỉ sau ba phút, ánh sáng và tiếng động trên mặt nước nhỏ dần r ỡ mất h ắn. Tea Sech và nạn nhân của h ắn lớp ngóp ngoi lên bên kia bờ sông. Một luồng đèn pha sáng lóa xuất hiện đằng xa.

Chương 39

T

rong phòng làm việc xa hoa của mình dưới lòng đất, Samdech nhấp từng ngụm Jaya, một loại rượu mạnh truyền thống chiết xuất từ tinh cốt trái Thốt nốt mang vương hiệu của một đế chế hùng mạnh cổ xưa. Không phải nhâm nhi để tận hưởng hơi men cay nồng đặc trưng của nó như các bậc quý tộc phong kiến xa xưa, ông dùng nó như một liệu pháp kích thích các tế bào thần kinh ù lì trong những lúc rối trí.

Đối phó với tình hình đang diễn biến bất lợi, chỉ cần sơ suất một nước thôi, thành trì mà ông xây cất sẽ bị xô đổ tan tành. Samdech muốn lấy lại đĩa cứng nhưng cũng không muốn đánh đổi Hà Phan như Interpol yêu cầu. Sự trao đổi này rất phức tạp và mất thời giờ, mà cũng không có gì đảm bảo sẽ không bị chúng tráo trở trong lúc thực hiện giao kèo. Ông muốn có trong tay cả hai và kéo dài thời gian như hiện tại thêm một ngày nữa. Tên Phách cũng không vừa khi ra tối hậu thư chỉ có 30 phút, điều này khiến ông phải nặn óc để tìm ra một đầu pháp câu giờ khác. Giết không được, giam không xong, thả ra thì càng nguy hiểm. Bài toán Hà Phan một lần nữa lại trở nên đau đầu với vị giáo sư già. Vì đâu nên nỗi.

Mọi nỗ lực thể hiện ngoại phạm của ông trước Hà Phan hồng bét khi Chamneng- kar đã để hấn lọt vào khách sạn. Ông không thể lí giải nổi tại sao ranh ma như mục điểm già ấy mà lại để cho một tên trai tơ kia lọt vào phòng ngủ. Sự việc còn khó hiểu hơn khi đột tử Tea Sech luôn kè kè cô ta như hình với bóng lại không có mặt trong lúc cần phải bảo vệ cô ta nhất. Tệ hại hơn, con đàn bà chết dẫm này còn biểu không cho hấn chiếc siêu máy tính chứa cả số phận của ông trong đó. Trong trần gian, Samdech chứng kiến không biết bao đàn ông công danh ngời ngời lại khuynh gia bại sản vì bàn tay phụ nữ. Trong lịch sử, những nỗi nhục mất nước của các bậc hoàng đế đôi khi lại xuất phát từ sự bất cẩn hay thói trăng hoa của đàn bà. Những tưởng mang một bóng hồng về sẽ làm cho cái hân thép- kính lạnh lẽo sẽ ấm lên và truyền cảm hứng cho những gã đàn ông đang hi sinh nhục dục thì đây là một cái gót chân A-sin. Trời đã hại ông rồi.

Sau sự cố tày trời trên, hình ảnh một giáo sư đầy nghĩa khí trong mắt Hà Phan đã sụp đổ. Hình hài và chân tướng của ông đã lộ rõ trước ngưỡng cửa công lí.

Mọi lí lẽ thanh minh để che mắt Hà Phan cũng chỉ là nguy biện, phản tác dụng. Samdech quyết định tung chiêu bài cuối cùng để bịt miệng Hà Phan trong khi vẫn nỗ lực thương lượng đòi lại đĩa cứng trong tay cảnh sát. Hà Phan và ba tên đồng lõa núp bên đường cho đến khi có một chiếc xe xuất hiện từ xa, một tên liều lao ra vẫy tay làm hiệu. Chiếc xe hàng thập tự màu rêu xuất hiện ngay trước mặt cả nhóm, một bằng chứng nữa khẳng định với Hà Phan rằng, quân y của Samdech đang nhúng tay vào phi vụ này. Sau khi bại lộ danh tính trong khách sạn, anh cho rằng Samdech chẳng có lí do gì để che đậy bộ mặt thật nữa.

Cánh cửa hậu xe mở tung, hai tên lính xốc nách đẩy anh vào cái thùng đen ngòm. Đèn cảm ứng trong xe tự động bật sáng soi rõ những tên đồng lõa hành mang khuôn mặt bất nhân.

- Lên hết. - Tea Sech xua quân lên rồi đóng sập cửa.

- Chúng mày đưa tao đi đâu? - Anh yếu ớt lên tiếng.

- Chúng tao sẽ trả mày về, số mày vậy mà đồ phết.

Hà Phan không biết hẳn nói thật hay đùa. Đặt hi vọng vào những tên du côn chỉ rước về nỗi thất vọng. Nếu vì đĩa cứng mà chúng bắt đết dĩ thả anh thì sao, anh tự hỏi rồi lóe lên hi vọng. Mặc dù đã tỏ ra không sợ chết nhưng ai chả muốn sống. Bọn này thả mình thật thì sao?

Hà Phan định hỏi thêm nhưng anh kìm lại khi thấy Tea Sech nhồm dậy tiến về một máy vô tuyến gắn đầu xe rồi quay số. Sau một phút trao đổi với ai đó, Tea Sech tiến lại đưa máy cho Hà Phan.

- Nghe đi.

Hà Phan nhận định không nhầm, nhận ra giọng Samdech, anh nói lớn.

- Ông cần gì?

- Tôi muốn thương lượng với anh.

- Tôi đã sẵn sàng chết hoặc làm con tin dưới tay ông. Tôi không còn gì để bàn với ông hết.

- Anh nghĩ chiếc đĩa kia quan trọng đến yêu sách với tôi chứ?

- Nếu không tại sao ông lại cố sống cố chết giữ nó?

- Chắc anh cho rằng sẽ khai thác được thông tin Tôn Thất Sắc trong đó chứ?

- Đúng, và rất nhiều thứ nữa.

- Anh cần gặp sếp anh không?
- Chẳng cần, ông ấy biết phải làm gì trong lúc này, tôi không muốn ông ta phân tâm.
- Anh biết ông ta rất lo lắng cho anh không?
- Ông ta nghĩ rằng tôi đã chết, càng hay, ông ta sẽ hành động mà không bị vướng víu gì nữa.

Ngưng lại như đọc kỹ ý đối phương, ông ta chùng giọng.

- Rốt cuộc, anh đã nằm trong tay tôi, đi đâu mà nhóm sát thủ hai hôm nay bất lực. Nhưng hiên một nỗi là dữ liệu của tôi lại đang nằm trong tay các anh. Mọi việc không thể tốt lên ngay cả khi tôi giết anh. Vậy thì, tôi sẽ tạo một lối thoát cho cả hai chúng ta.

- Lối thoát?

- Đúng, anh cần biết Tôn Thất Sắc ở đâu để lập công, đúng không?
- Cám ơn ông đã hiểu tôi, nhưng tôi chú thêm, những gì tôi cần là cấp trên tôi cần và cả hàng triệu con người sau lưng chúng tôi cũng rất cần.
- Hay, đúng là tiếng hót của con chim trước khi... Mà thôi, còn tôi cần gì anh có biết không?

- Tôi đâu biết ông cần gì.

Samdech cười lớn rồi sáng giọng.

- Vậy chúng ta đánh bài ngựa với nhau luôn nhé. Tôi sẽ đáp ứng mọi nguyện vọng của anh.

- Giáo sư vừa nói gì? – Hà Phan biết cái giá phải trả lớn ngang bằng cái ông ta ban cho anh, nghe như anh sắp phải chết. Anh cố hỏi lại

- Ý ông muốn cho tôi gặp Tôn Thất Sắc và để tôi lập công?

- Chính xác, chính tôi đang trọng dụng ông ta và sẽ cho anh tận mắt thấy ông ấy có giống một con tin hay không. Tôi cam đoan viện nào TW tại Hà Nội hay phòng thí nghiệm Harvard chỉ bằng một góc của cái mà Tôn Thất Sắc đang sở hữu. Những gì các ông nghĩ về tôi và ông ấy thật là sai lầm và rất thiếu thiện chí. Kì thực tôi muốn anh mục sở thị thần tượng y học của chúng ta đang hạnh phúc thế nào để nói cho mọi người hãy gạt bỏ nghi kị và ác cảm về chúng tôi. - Ngưng một hơi, ông ta nhấn giọng. - Còn nếu anh muốn làm người hùng trong mắt thiên hạ, dễ thôi, tôi sẽ tạo đi đầu kiện cho anh mang Tôn Thất Sắc về trong sự kinh ngạc của họ.

Hà Phan cố gắng kiểm soát nhịp thở của mình. Quả là hấp dẫn.

- Được! - Anh cũng nhấn giọng hùng hồn. - Tôi sẽ đến xem ông ta có đúng như ông nói hay không. Vậy đổi lại tôi sẽ làm gì cho ông? - Đây mới là cái

anh quan tâm. Bậc thầy đổi chác như Samdech không cho không ai cái gì, hơn ai hết anh quá rõ đi đâu này.

Samdech nhẹ nhõm đến ngạc nhiên:

- Rất đơn giản, hãy gọi điện cho Tr ần Phách và nhắc nhở ông ta bảo toàn ổ đĩa như đã cam kết với tôi và hẹn ông ta rằng, sau hai ngày nữa anh mới trở về chứ không phải là 30 phút như ông ta muốn.

- Nếu ông mang tôi đi thủ tiêu?

Samdech cười lớn:

- Nếu giết anh tôi đã giết rồi! và lại Tr ần Phách có thể yên tâm vì anh vẫn được liên lạc cho ông ấy khi cần.

Hà Phan cho rằng mở ổ đĩa là cấp thiết, nhưng ngay cả khi nó hiện ra vị trí Tôn Thất Sắc đang bị giam ở đâu thì việc tấn công giải cứu ông ta sẽ khác trước vì yếu tố bí mật và bất ngờ không còn nữa. Chắc chắn chúng đã có phương án đối phó khi biết thông tin bại lộ và sẽ giết con tin nếu chúng bị dồn đến đường cùng. Giải pháp lí tưởng vẫn là thương lượng để cứu con tin.

- Họ sẽ dẫn anh đi đến nơi Tôn Thất Sắc đang sống. - Samdech nhắc lại. Thật khó từ chối “lời mời” này của vị giáo sư. Hà Phan nhìn 3 tên sát thủ cơ bắp và buồng xe đang phải lu lùng hơi mát lạnh. Thay vì hành hung hoặc ném anh xuống sông, lũ sát thủ đã trở thành những vệ sĩ và lái xe riêng, đi đâu mà anh mấy phút trước không dám nghĩ.

- Tôi đồng ý, nhưng hãy tháo c trả súng cho tôi.

- Chuyện nhỏ, nhưng anh chỉ được hai viên đạn mà thôi.

Cuộc thoại của anh oang oang trong xe và đến tai Tea Sech, đương nhiên hắn tuân lệnh Samdech khi trả súng và tháo còng cho anh.

Hà Phan biết hai viên đạn không giúp gì cho anh để tháo thân khi kẻ khổng lồ luôn luôn lớn hơn hai. Dù sao đó vẫn là chỗ dựa tinh thần cao nhất. Đặc biệt khi không còn lối thoát, một viên đạn dành cho mình là đi đâu rất cần thiết của một cảm tử quân.

Tiếng tách kim loại vang lên, đôi tay trở lại với tự do và việc đầu tiên là thực hiện lời hứa. Tea Sech dí điện thoại vào tay anh.

- Hãy gọi cho thằng Phách và chúng ta sẽ bắt đầu chuyển hành trình.

Hà Phan cầm máy rồi ấn số. Bên kia đầu giây, sếp vẫn đang đợi anh.

Chiếc xe bịt kín nổ máy quay vài vòng để làm mất khả năng định hướng của Hà Phan rồi bắt đầu chuyển bánh. Mọi giác quan của anh căng ra bắt

tín hiệu nhỏ nhất để phán đoán phương hướng nhưng vô hiệu. Đầu óc quay cuồng. Vô thức. Chiếc xe lao đi trong đêm.

Chương 40

T

Trần Phách lòng dạ rối như tơ vò, ông đang hoài nghi vì sao Heng sovan bỗng dưng biến mất khó hiểu thì có tiếng gầm rít dội về từ trên không. Một chiếc trực thăng đã sà xuống trước hang- ga cách nơi ông đứng tám mươi thước. Heng sovan nhảy xuống mặt khảm khảm như gã thợ săn vừa để tuốt con mồi.

- Một đám ma quý! - Anh ta rít lên.

- Có phải chúng đã trốn mất? - Trần Phách vỡ lẽ anh ta vừa đi đâu về. Chợt nhớ mình đang lên án anh ta về việc truy bắt bất hợp pháp Hà Phan thì lúc này ông mới thấy hối tiếc vì Hà Phan không rơi vào tay anh ta sớm hơn.

- Đúng thế. - Viên chỉ huy vò đầu. - Trg khi anh đang điện đàm với chúng, tôi đã khóa được tọa độ, đáng tiếc là khi tới thì chúng không cánh mà bay.

- Chúng nó ở đâu?

- Nam sisoph, một đống rạ vắng như bãi tha ma.

Chuông Trần Phách lại reo vang bởi một số lạ, ông ta nói với Heng sovan:

- Chờ tôi, có thể là

Đầu dây bên kia vang lên.

- Báo cáo sếp. Hà Phan đây, tôi đang được dẫn rời Sisoph bằng một chiếc xe cứu thương.

- Sao kia? Chúng lôi cậu đi đâu?

- Tôi tin sếp sẽ rất ngạc nhiên sau khi tôi nói ra.

- Nói ngay.

- Đang trên đường đến chỗ...Tôn Thất Sắc.

- Trời...? - Quả thực Trần Phách không chuẩn bị để đón tin gây sốc này. - Cậu không đùa đấy chứ?

- Tôi tin lần này chúng ta sẽ hiểu căn nguyên vụ bắt cóc. Tôi sẽ có câu trả lời chính xác về ông ấy.

Trần Phách lặng thinh cố nghe từng hơi thở anh ta, rõ ràng chất giọng đang hưng phấn, không chịu một áp lực nào khi nói. Anh ta còn sống đã là ngạc

nhien, nay lai khoe đang đến gặp con tin thì thật không thể ngờ nổi. Ai giúp anh ta làm đi ầu đó.

- Hãy thận trọng...! – Tr ần Phách đe giọng.

- Sếp yên tâm, tôi không thể trở về sau 30 phút như sếp yêu cầu Samdech, tôi sẽ về sau hai ngày và sẽ liên lạc thường xuyên với sếp.

- Khoan đã...

Máy tắt rụp. Tr ần Phách liếc nhìn Heng sovan như mong một lời giải đáp. Dĩ nhiên, với thiết bị dò tìm tối tân của mình, Heng sovan không bỏ lỡ thời cơ xác định lại vị trí chiếc xe mà Hà Phan đang di chuyển. Trước khi mất tín hiệu, Neag đã kịp điện cho chỉ huy của mình tọa độ có cuộc gọi vừa tắt. Trớ trêu thay, vị trí này rất gần tọa độ mà chiếc trực thăng của ông vừa qu ần đảo trước đó. Nếu cuộc gọi này không phải là sự sơ suất hớ hênh thì là một sự trêu ngươi trắng trợn với vệ binh.

- Quái quỷ thật, chúng nó nấp ở đâu nhỉ? - Heng sovan gắt lên với Neag.

- Tôi đảm bảo thiết bị không báo sai.

- Tiếp tục bám sát. L ần sau hãy gọi vào máy vô tuyến trên máy bay.

Heng sovan tắt máy r ồi hỏi ngay Tr ần Phách:

- Hà Phan nói gì với anh?

Tr ần Phách lộ rõ sự hoảng hốt

- Samdech đã cho xe mang anh ta đi gặp Tôn Thất Sắc, Cần phải chặn chúng lại.

Heng Sovan:

- Nguy r ồi! Samdech sẽ mang anh ta đi thủ tiêu!

Một tiếng gọi từ phía sau:

- Báo cáo chỉ huy! có điện đàm của Neag trên trực thăng.

Heng Sovan quay sang Tr ần Phách.

- Anh hãy ở đây! Sau khi tôi cứu được Hà Phan anh hãy đoạt hết thông tin trong đĩa. Để lâu nó chỉ là cục sắt vụn vô ích.

Nói xong, Heng sovan lao như một c báo về chiếc Panther r ồi nhảy phắt lên chộp ngay máy 2W đang reo.

- Nói đi.

Tiếng Neag vang từ đầu dây bên kia.

- Thừa chỉ huy, đã bắt được cuộc gọi của Samdech với tên Hà Phan.

- Truy ền trực tiếp cho tôi.

- Tôi đã thu vào đĩa và sẽ phát gián tiếp ngay bây giờ, ông hãy giữ máy.

Có tiếng ren rét trng loa r ấ đoạn hội thoại bắt đầu. Heng Sovan vội chộp loa kẹp lên tai.

- Tốt lắm, báo ngay tọa độ!

- Chờ máy!

Heng Sovan bạnh cằm nghe như nuốt từng chữ trng đoạn băng. Anh ta thừa nhận mình thiếu kiên nhẫn khi không đảo thêm vài vòng nữa trên bãi sông, nếu không anh đã hốt sạch cả lũ. Tên Chap Narip lại quá bất tài khi để sống hấn không dưới ba lần. Giờ đây đến lượt đích thân mình ra tay, anh không được phép phạm sai lầm. Không được phép! Heng Sovan nhận được tọa độ và phương hướng chiếc xe thì lập tức quay xuống thét.

- Tất cả vào ngay vị trí.

Toán biệt kích đang chờ lệnh phía ngoài lần lượt nhảy vun vút lên khoang. Trng nháy mắt, toán đặc nhiệm Para găm đầy vũ khí trên người đã lấp kín hai hàng ghế. Phất tay ra hiệu viên phi công đang túc trực trước cabin, chiếc trực thăng lập tức rung lên:

- Xuất kích!

Máy nổ r ền vang, đĩa quạt như những nhát dao khổng lồ bắt đầu chém phanh phạch vào không trung. Chiếc Panther nặng tới 5 tấn đã mang đầy đủ cơ sở đạn và 7 lính biệt kích như một quái vật tung mình vào đêm đen. Trực thăng tấn công đa năng AS.565 Panther biệt danh “hắc báo” vốn sinh ra là để tiêu diệt mọi mục tiêu và phương tiện kỹ thuật bọc thép mặt đất bất chấp ngày đêm và trng mọi thời tiết. Với khả năng mang tới đa 10 biệt kích và các loại vũ khí tấn công cực mạnh, AS.565 Panther xứng danh là quả đấm thép của không lực quân đội Hoàng gia.

Đầu giây bên kia giọng Neag tự tin reo vang:

- Báo cáo chỉ huy, tọa độ (45,67), lộ 56. Vật thể đang chuyển về phía tây bắc.

- Tốt lắm, tiếp tục theo dõi.

Gia tốc chiếc Panther tạo một phản lực đột ngột đẩy Heng Sovan và toán lính tùa về phía sau. Tiếng vũ khí va vào nhau chát chúa. Viên chỉ huy tóm chặt đai dù trên tr ần r ấ dấn bước về phía trước ghế phụ. Trước mặt anh, kim chỉ tốc độ đột ngột nhảy vọt. Tiếng gào rít ào ào phát ra từ hai động cơ Turbomeca Arriel 2C trên đầu như đang bay xuyên qua một cơn bão. Tại Heng Sovan ù lên dữ dội khi áp suất đột ngột hạ thấp. Anh ta phải khó khăn lắm mới tập trung vào giọng nói của Neag như đang vang điếng óc:

- Chỉ huy! đối tượng đang di chuyển rất nhanh về phía tây, tọa độ (67, 87) cuộc gọi liên tục bị gián đoạn.

Chỉ huy nghiến chặt răng:

- Tiếp tục bắt chặt tọa độ.

- Rồi.

Một khoảng lặng trôi vụt qua trước mặt các tay súng para, có lẽ họ đang hình dung những gì mình sắp phải thực hiện. Nhảy dù và phải đột kích một chiếc xe mà chẳng ai biết trước trg đó có thuốc nổ hay các chiến binh thiện chiến đang chờ họ hay không.

- Báo cáo chỉ huy, một chiếc xe hàng thập tự đang chạy với tốc độ 107km/h. – Tiếng xạ thủ phía sau cao giọng.

Chỉ huy nhìn trước màn đêm đen đặc rồi quay sang phi công hạ lệnh.

- Bay chặn đầu hấn lại!

Heng sovan dập tắt chiếc máy vô tuyến, đã đến lúc chẳng cần đến Neag nữa. Chỉ huy có thể quan sát qua thiết bị nhìn đêm hiện đại trước mắt. Màn hình cảm ứng hàng ngoại đen thẫm bỗng loạt hiện lên một loạt vật thể di động màu da cam từ các thiết bị tỏa nhiệt trên mặt đất. Trục đường 56 chệch hướng tây bắc được tô đậm bởi làn khói nói phả ra từ các chiếc xe đang chạy. Với độ tinh nhạy của camera cảm biến nhiệt, vật thể có tốc độ cao nhất lập tức được xạ thủ đặt ngay vào tầm ngắm.

- Khó mục tiêu. – Chỉ huy phát lệnh.

Một ô chữ nhật rộng nhảy nhót trên màn hình rồi vọt chụp lên điểm sáng đang di chuyển.

- Mục tiêu đã trg tầm bắn! - Viên xạ thủ tuyên bố.

Chỉ huy Heng Sovan nhìn qua lớp kính lái, chiếc xe đang lao như bay dưới mặt đất nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau khi chiếc Panther vượt qua. Một điểm sáng đỏ bất ngờ xuất hiện trên nóc chiếc xe khi tia laser dẫn bắn chiếu trúng mục tiêu.

Chỉ huy Heng Sovan nhận ra chiếc isuzu hàng thập tự cứng đầu này đang phốt lờ mọi cảnh báo từ trên không.

- Không được khai hỏa, dùng loa bắt hấn dừng lại.

Chiếc Panther vênh chiếc mũi trơn như đầu cá heo liệng vèo vèo xuống mặt đất như con diều hâu khổng lồ đang phóng thẳng c m ấi. Viên xạ thủ ngắm cạnh cửa chĩa nòng súng máy chúí xuống, chiếc loa hét ra rả.

- Dừng lại! Nghe rõ không, dừng lại!

Bất chấp, chiếc xe như một thứ đồ chơi đã bị lập trình và ấn nút từ xa, hoặc cũng có thể tài xế không nghe thấy tiếng gọi của thần chết đang xòe móng vuốt trên đầu.

- Báo cáo chỉ huy, phía trước là chiếc cầu gãy.

Chỉ huy ngược nhìn con sông đang băng ngang trước mặt và giật mình khi nghĩ chiếc xe đang chuẩn bị lấy đà cho một cú trể mình.

- Nổ súng cảnh cáo! – Heng Sovan gầm lên.

Một loạt đạn réo vang trời, tuy nhiên chiếc xe càng tăng tốc. Heng Sovan rút mạnh cổ đẩy kính hải, đằng sau chiếc vô lăng kia nếu không phải là một tài xế mù thì ắt hẳn là một con người không còn khả năng kiểm soát. Nếu không có tên tù binh cần cứu đang nằm trong xe thì có lẽ các phi đạn diệt tăng Trigat LR nằm trong 8 ống phóng dưới giá treo sẽ xóa sổ mục tiêu ngay tắp lự.

Mục tiêu bọc thép di động mặt đất vốn là miếng mồi ưa thích của Panther. Bỗng Heng Sovan thích thú ngó ra mình y hệt vị thần cứu rỗi Vishnu đang cưỡi chim thần Paguda đi cứu chúng sinh trong truyền thuyết của người Khmer Ấn Độ giáo. Khi nhìn thấy loài rắn độc vốn là kẻ thù truyền kiếp của paguda, loài chim này đã quên mình lao xuống đất từ chiến bất chấp trên lưng đang cõng một đấng thần linh.

Chỉ huy thét lên trước khi chiếc xe lao xuống vực sông.

- Ngăn lại!

Chiếc Panther chúc mạnh đầu, tức thì khẩu Giat M621 20 mm lia một tràng đạn sáng rực xuống mũi xe buộc nó văng khỏi lòng đường rồi lăn kềnh xuống sát vách vực.

- Bắt sống bọn chúng!

Chiếc Panther khựng lại trên không trung rồi hạ nhanh xuống mặt ruộng, bảy biệt kích đồng loạt lao xuống bổ ráp chiếc xe.

Gã tài xế cứng đầu run rẩy vừa chui ra thì bị hất gọn lên trục thẳng. Nhóm biệt kích dùng báng súng và búa phá tan thùng xe. Cánh cửa sắt vừa bung cũng là lúc chỉ huy Heng Sovan phi lên đầu tiên. Dưới ánh đèn sáng lòa, viên chỉ huy kinh ngạc đến nỗi mắt khi trước mặt là thùng xe... trống rỗng.

Chương 41

T

ại phòng làm việc bí mật dưới lòng đất, cặp mắt thâm quầng vì thiếu ngủ của Samdech nay lại căng lên trước máy vi tính để canh chừng một chiếc cặp đựng đĩa cứng đang được truyền hình trực tiếp. Người của ông đã kịp thời có mặt tại một địa điểm thích hợp và thu toàn bộ hình ảnh cần thiết bằng một chiếc camera cực nhạy. Bằng cách này, ông ta có thể trực tiếp giám sát mục tiêu. Việc cho người đến mang ổ đĩa đi như Trần Phách gợi ý là đi đầu không thể và cũng không cần thiết. Vị giáo sư cũng không rời chiếc điện thoại di động đang chế độ thực hiện cuộc gọi mặc dù ông không hề nói một từ nào. Ông chỉ chú ý mọi âm thanh từ đầu dây bên kia.

Ông lặng lẽ theo dõi hai mục tiêu cùng một lúc, cho đến khi chiếc điện thoại vang lên những tiếng động dữ dội vọng qua chiếc loa bé xíu. Đã có chuyện, ông áp chặt máy bên tai để đọc những diễn biến phía đầu dây bên kia.

Tuyệt lắm. Samdech mỉm cười khi tiếng đạn tiểu liên réo rất. Sau tiếng súng là tiếng va chạm kim loại gai góc. Điện thoại tắt rụp.

Samdech hả hê với xảo thuật đánh lừa vệ binh của mình, một lần nữa ông lại chứng minh chỉ huy Heng sovan đúng là một kẻ hữu dũng vô mưu.

Đêm nay, ông đã làm được hai việc tưởng như không thể. Thứ nhất là tạm thời đóng băng thành công chiếc đĩa cứng. Thứ hai, bắt sống tên tù binh ngay trước mũi Heng Sovan. Có lẽ viên chỉ huy sẽ tức vỡ mật ra mà chết khi biết tên tù binh đang nằm trong một chiếc xe y chang cách chiếc anh ta bắn phá những 70 km. Samdech đã bố trí hai chiếc xe hết nhau. Xe chở tù nhân thật đi về hướng Viện quân y. Chiếc xe thứ hai đi ngược lên tây bắc, trên chiếc xe nghi binh này ông gắn hai chiếc điện thoại di động đối diện nhau. Khi ông gọi đến chiếc máy thứ nhất, âm thanh phát ra được máy kia thu lại rồi truyền đến một số thuê bao trong tay tên tù binh. Do không biết số thuê bao của tên tù, cho nên muốn xác vị trí của hãn vệ binh phải dò sóng từ máy của ông.

Khi Samdech thực hiện cuộc gọi gián tiếp này, vị trí đầu cuối phát ra từ chiếc xe nghi binh đã đánh lừa Neag. Samdech nâng chiếc li yaja định tự thưởng cho mình một ngụm thì điện thoại nội bộ bất thình lình reo vang.

- Báo cáo bên trên, tên tù đã tới đích!

- Tốt lắm! Bằng bó cho hắn.

Sau sự đắc thắng là một nỗi lo chột cuộn lên trong lòng Samdech. Vị giáo sư lau vầng trán rịn mồ hôi rồi ngả người xuống ghế. Mình có sai lầm khi mời hắn về đây không nhỉ? Ông tự hỏi lần nữa. Không, hoàn toàn không. Ông tự trấn an. Thực ra vị trí giam cầm Tôn Thất Sắc sẽ lộ ra nếu viên chỉ huy Heng Sovan mở chiếc đĩa cứng trong tay mình. Cho tên tù này vào đây sẽ kéo dài thời gian chúng mở ổ đĩa và như vậy là tốt. Còn nhiều thông tin cốt tử khác đang nằm trong đĩa mà ông cần phải giữ kín đến phút chót, đó là danh tính nạn nhân bị thay não. Lạy trời, mong sao khi Heng Sovan biết thì đầu đã vào đó.

Tên tù không thể biết vị trí Kompun Bannha ở đâu trên bản đồ ngay cả khi hắn đang ở đó. Ngoài ra, ông cũng có thừa thuốc để xóa trí nhớ hắn khi cần. Đại phẫu chỉ diễn ra trong vài giờ và ông cần an toàn tối thiểu trong một ngày nữa. Cho hắn chiêm ngưỡng thỏa thuê “Đỉnh tri thức” trước khi chấm dứt cuộc phiêu lưu xoắn ốc của mình. Điều đáng tiếc nhất của đời người là không làm được việc mình cần trước khi nhắm mắt, vậy cho hắn thỏa mãn mục đích trước khi chết, âu cũng là nhân đức.

Các vụ người nước ngoài mất tích trước đây dù đánh động dư luận mạnh mẽ đến đâu rồi cũng phải chìm lắng. Cách đây vài tháng, một cặp du khách người Nga mất tích bí ẩn trên một bãi biển hoang sơ gần đảo Kaoh Kong. Vụ này chưa kịp chìm xuống thì một nhà báo Úc bị thú dữ ăn thịt trong cánh rừng thâm u thuộc tỉnh Pursat. Khác với những vị khách ư mạo hiểm trên, họ không có ai thân thích trên đất nước này thì trường hợp Tôn Thất Sắc hoàn toàn khác. Ông ta sang tham dự hội nghị của một ủy ban khoa học mà Samdech là thành viên ban tổ chức. Ngoài đời, Tôn Thất Sắc là bạn thân lâu năm của giáo sư Samdech từ thời cùng nghiên cứu sinh ở Mỹ. Nếu Tôn Thất Sắc mất tích ở đây, mọi tai mắt sẽ đổ dồn về Samdech. Ông ta sẽ là cái cọc bất đắc dĩ để thân nhân người xấu số bầu víu mà ca thán trong khi cảnh sát lại có một đối tượng cỡ bự để thẩm vấn.

Để tránh những liên lụy và rắc rối nảy sinh, ý tưởng móc nối với phiến quân dân dựng vụ khủng bố và bắt cóc nhằm đồ thừa cho chúng được Samdech tâm đắc và lên kế hoạch kỹ lưỡng.

Không chỉ có thế, để lo lót sau khi hành động, cũng dày công củng cố mối thân hữu với cảnh sát Siem Reap và quan chức quân sự địa phương bằng những xấp đô-la căng kèn trong túi. Oái ăm thay, khi thấy bộ ria mép lởm chởm trên khuôn mặt vô cảm của Heng Sovan và những chiếc BTR hủy diệt của hắn đến từ Pnompenh thì ông mới nhận ra mọi quan hệ mình đầu tư bấy lâu nay hoàn toàn nhần cửa. Mưu sự tại nhân, thành bại tại thiên. Samdech không ngờ khi bắt cóc người bạn thân này lại là dấu chấm hết cho kế hoạch thế kỉ của mình.

Giờ đây, ông đang lâm vào cảnh tứ bề thọ địch. Một pháo đài ngầm sừng sững mà ông dày công xây cất giờ đây đang vỡ vụn không thể cứu vãn. Bấy lâu nay, sự thiếu quyết đoán của Heng sovan vô tình trở thành một đờng minh giúp ông tiến gần mục tiêu hơn bao giờ hết.

Cho đến lúc này Samdech vẫn khẳng định màn kịch vụ khủng bố để bắt cóc Tôn Thất Sắc do ông đạo diễn khá thành công khi hướng được dư luận về phía các nhóm li khai. Ông thích thú khi trong mắt mọi người, ông cũng chỉ là một nạn nhân tội nghiệp. Kế hoạch của ông sẽ thuận chèo mái nếu như không có sự cố chết người là con tin phát tín hiệu cấp cứu ra ngoài. Để đối phó nguy cơ bị lộ này, ông liền tung xác không đầu lên rừng như để phát thông điệp với thiên hạ rằng con tin đã chết.

Quá hiểu về quy trình xác định danh tính nạn nhân, để khẳng định một cách khoa học phải qua kiểm tra ADN, mà mẫu ADN của Tôn Thất Sắc lại đang nằm ngoài biên giới. Khi đó mọi đặc điểm trên xác chết sẽ tạm thời được lấy làm căn cứ nhận dạng. Trong lúc cần một cái xác giống Tôn Thất Sắc để ném lên rừng thì trong kho lưu trữ của phòng thí nghiệm chỉ có thi thể không đầu của Son Sen là giống nhau ở bàn chân trái. May thay, mẫu ADN của Son Sen không ai có từ hàng thập niên trước ông, nên ai đó dám tuyên bố đây là xác Son Sen là vô căn cứ. Không ngần ngại, Samdech bí mật tung xác Son Sen lên hiện trường.

Quả thực, không nằm ngoài dự đoán, hàng trăm tờ báo đưa ra nhận định con tin đã bị sát hại và lên án thủ phạm chính là mấy nhóm tàn quân mất nhân tính đang ẩn náu trong rừng.

Samdech thở phào nhìn đờng hồ, vậy là bất chấp mọi sự cố xảy ra, kế hoạch của ông vẫn chắc như một cỗ xe tăng đang tiến. Mọi đầu mối bại lộ đã bị dập tắt. Tên phá rối nguy hiểm đã chui vào còng sắt. Nào Son San đã bóc tách thành công và đang chờ trên bàn mổ. Bây giờ ông chỉ còn dồn tất cả trí lực vào một việc duy nhất, nguy hiểm nhất, và quan trọng nhất. Đó là

bí mật bắt cóc vị Tổng Tư lệnh vào phòng thí nghiệm nữa là xong, và giờ phút đó đang đến.

Chương 42

T

rời về khuya, gió đông nam từ vịnh Thái Lan mang cơn giông đầu mùa mát lạnh tưới lên những lớp chồi non xanh rờn trên những cánh rừng nhiệt đới. Đại bản doanh Tổng tư lệnh quân khu, nếu để ý kỹ người ta có thể nhận ra dưới tán cây Me có một chiếc xe hàng thập tự hiệu isuzu đã đỗ từ mấy ngày nay.

Thống tướng Samdech Hor Bunnarith, người chỉ huy Bộ Tư lệnh quân khu Miền Tây kiêm tỉnh trưởng Siem Reap này có uy tín vượt hẳn ra khỏi quân đội. Sức mạnh của ông hệt một đám mây quyên lực thẳng cao trùm tỏa lên một lãnh địa rộng lớn.

Ngược dòng lịch sử, chiếc ghế chỉ huy này đã chứng kiến tướng Dap Chuôn nổi lên như một chính khách mang quân hàm từng gây cho những ông lớn ở Điện Khemarin trần trọc thao thức suốt một thời gian dài đặng đặng và kết thúc là một cái chết thảm khốc do bí mật thông đồng với bè lũ Lon nol- Sirik Matak tào phản triều đình.

Trong nội chiến và cả sau khi Pol pot lên cầm quyền, đất nước được chia thành các quân khu thay vì tỉnh lỵ. Các bí thư khu uỷ được coi như những lãnh chúa, kiêm nhiệm cả về hành chính lẫn quân sự, toàn quyền sinh sát. Tuy là một ông vương nhỏ, những vị thủ lĩnh địa phương này không tránh khỏi những cuộc thanh trừng đẫm máu của trung ương Đảng Angka. Oái oăm thay, như một lời nguyền bí ẩn, cũng ngay trên mảnh đất này Bí thư khu uỷ Nhim Ros bị thủ tiêu vì không đạt chỉ tiêu mà Angka giao phó đã làm kinh sợ bất cứ ai nhắm nhe chiếc ghế này.

Ám ảnh quyên lực và bạc mệnh đeo đẳng lấy Thống tướng Samdech Hor Bunnarith ngay từ khi ông ngồi lên chiếc ghế độc này. Vậy thì từ chức ư? Không bao giờ! Rời khỏi vị trí không phải là sự lựa chọn của vị tướng được lòng quân và dân này trong khi quân Thái đang leo thang gây hấn, còn nội tình thì chủ nghĩa li khai và khủng bố nhắm nhe bùng phát.

Theo lịch trình, hôm nay là ngày đi thị sát quân đội đóng tại các chốt phòng ngự tỉnh Reah Vihear nhưng cơn đau đầu kinh niên đã hành hạ viên Tổng

tư lệnh già từ sáng sớm. Không muốn liên tục phiến đến người bác sỹ riêng. Đến lúc này ông mới nhận ra phốt lờ mọi lời khuyên của bác sỹ đầu không mang lại kết quả hay ho gì, nhất là khi ông đã bước qua tuổi 60 và đã trải qua một cơn tai biến máu não một năm về trước. Nếu Samdech Pen Niuouk và cộng sự ông ta không táo bạo mỗ não cho ông trong đêm đó thì giờ này có lẽ ông đang nằm trong lăng tẩm dành cho vĩ nhân.

Tướng Hor Bunnarith ngẩng dậy thực hiện lần lượt những lời dặn của vị thầy thuốc. Ông lật gối bóc vỉ An-cung rồi đẩy trôi viên thuốc bằng cốc nước luôn để sẵn đầu giường. Xong xuôi, ông lại hạ lưng xuống đi vắng. Chiếc Radio đã phát xong chương trình thời sự cuối ngày và đang chuyển sang chương trình ca nhạc. Một bài trường ca Ramayana bất giác vang lên. Trong cơn mê man, vị tướng già hồi tưởng về những năm tháng oanh liệt nhất trong đời nghiệp của mình.

Những tưởng sau khi dẹp bỏ Lon Nol giải phóng đất nước, ông có thể trở về cuộc sống của người ngư dân Biển Hồ như những thanh niên Khơ Me chất phác. Vậy nhưng, đời đâu như ông hằng ao ước, như một âm mưu phản bội được manh nha và nuôi dưỡng đã đến ngày bạo phát. Bè lũ Polpot- Yeng sary vừa bước lên bục vinh quang đã lập tức quay hòng súng đang đỏ lửa chĩa thẳng vào những đồng đội, đồng chí đã từng nếm mật nằm gai cùng chúng từ những năm tháng cơ hàn trong rừng thiêng nước độc. Tội ác của chúng bùng phát như đại dịch khắp đất nước Chùa tháp. Như một nghiệp chướng, khi sự tàn sát man rợ này tràn sang đất nước Việt Nam thì cũng đã đến lúc chúng bắt đầu phải ném những đòn chí mạng.

Anh lính trẻ Bunnarith lại cầm súng cùng với những người anh em Việt Nam vốn đã oằn mình sau hai cuộc chiến nay lại đứng lên lần nữa tính sổ với tập đoàn diệt chủng man rợ nhất mọi thời đại vốn đã cướp đi gần 1/3 đồng bào của chính mình.

Năm tháng qua đi, đau thương đã lùi vào quá khứ nhường chỗ cho vẻ đẹp rực rỡ trên xứ sở Angkor, một lớp trẻ trí tuệ và đầy nhiệt huyết đang dần thay thế vị trí cha ông trên con đường đổi mới. Nay, còn mấy ai nhớ tới những cánh đồng chết và những hố chôn người tập thể trừ những ông lão gác cổng nhà tù Tuol Sleng và viện bảo tàng Choeung Ek.

Đất nước vắng tiếng súng nhưng chàng trai Bunnarith đã lỡ hẹn với những con đò, cuộc sống giản dị miền quê có điệu múa lăm- thôn cùng làn điệu Apsara mê hoặc lòng người đã không thành sự thật với ông. Ba mươi năm

thăng trần trôi qua, cuộc đời chinh chiến đã níu giữ lấy ông như một số mệnh.

Tướng Hor Bunnarith mê man trong giấc ngủ chập chờn, máy điện thoại trên bàn làm việc kéo một hồi chuông réo rắt. Giật mình tỉnh dậy, ông vớ vội ống nghe, phía bên kia một tiếng nói quen thuộc của sư trưởng tần phương E474.

- Báo cáo chỉ huy, trinh sát đã phát hiện địch vận chuyển vũ khí hạng nặng đến quanh ngôi đầ, xin chỉ huy cho chỉ thị để ứng phó.

Tướng Hor Bunnarith bật dậy khỏi đi văng, đầu óc ông bỗng dưng nhẹ bâng và tỉnh táo đến khác thường. Kẻ địch quả là nham hiểm. Chúng luôn rình rập và chọn thời cơ gây gỗ vào những lúc khó lường nhất. Chắc chúng cho rằng vị Tư lệnh từng làm cho Khơ Me đỏ kinh hồn này đang nằm trong một bệnh viện nào đó ở Pnompenh để tung đòn khiêu khích. Chúng tin rằng khó có thể có một sự trả đũa tương xứng chừng nào vị Tư lệnh còn chưa rời giường bệnh. Chúng bay đã nhầm. Ông đã lường trước nên chưa rời sở chỉ huy và đó là lí do tại sao chiếc isuzu phải nằm phoir sương hơn hai ngày qua.

Trần ngâm giây lát, ông sáng giọng trong ống nghe.

- Báo động cho tất cả các đơn vị không được nổ súng trước. Sẵn sàng chờ lệnh của tôi.

Truyền lệnh xong. Ông ấn chuông gọi ngay cho đội cảnh vệ chuẩn bị hộ tống ông đi thị sát các đơn vị trực chiến.

Vị bác sĩ riêng từ phòng bên nghe động, ông biết ngay vị chủ nhân của mình sắp làm gì. Với lương tâm và trách nhiệm của một lương y, ông không muốn một lần nữa lại chứng kiến những mạch máu não đã xơ vữa đầng loạt bung vỡ trong khoảnh khắc. Cần phải ngăn chặn gấp. Bật dậy khỏi giường, vẫn trong bộ đồ ngủ quấn trên người, vị bác sĩ già vội vã lao ngay sang phòng bên.

- Thưa ngài, hôm nay ngài không được di chuyển quá xa.

- Bác sĩ yên tâm, không hề gì.

- Hôm nay ngài cần đến ngay Quân y viện. Bệnh của ngài không thể nán thêm được nữa. Lần này nếu ngài vẫn xem nhẹ những lời cảnh báo của tôi, tôi e rằng...

Tướng Hor Bunnarith nhìn vị bác sĩ nhỏ thó đang ngập ngừng đến tội. Ông hiểu vị bác sĩ không nỡ huých toẹt cái sức khỏe sắp vút đi của ông. Tướng Hor Bunnarith nhìn ông ta bằng ánh mắt biết ơn. Cậu y tá tiểu đoàn thư

sinh ngày nào đã cùng ông băng suối vượt rừng đi đánh Lon-nol rồi Khor Me đỏ giờ đây đã là một ông lão râu tóc bạc phơ, một người lính trung thành và gắn bó với ông lâu nhất trong đời binh nghiệp. Tướng Hor Bunnarith biết rằng bác sĩ nhưng ông ta thuộc hàng hiếm sau nạn thanh trừng trí thức của Khor me đỏ và một thống kê làm ông không khỏi giật mình là cả nước chỉ có hơn 50 bác sĩ sống sót.

Cách đây không lâu vị lương y già này đã khước từ lời mời của Hoàng Thái hậu về chăm sóc cho Hoàng tộc với lý do rất giản dị: để được sống và chết với người đồng đội năm xưa. Tướng Hor Bunnarith coi ông như người một người anh, người bạn chí cốt. Tướng Hor Bunnarith đưa cặp mắt trừng sâu nhìn ân nhân của mình hồi lâu rồi ôn tồn:

- Bác Someth kính mến, xin ông đừng quá bận tâm. Đất nước đang lâm nguy, tôi không thể tự giam mình trong phòng đi đầu hòa nhiệt độ được. Nếu có vị trí nào xứng đáng hơn dành cho tôi, đó là chiếc quan tài bằng kính.

- Thừa tướng quân!...ông nói gì lạ vậy? sắc mặt của ông...không!

Tướng Hor Bunnarith quay sang viên sỹ quan cận vệ trẻ măng nói đanh gọn.

- Chúng ta ra xe!

- Báo cáo đã s

Viên bác sỹ thẳng thốt ập đến nhìn khuôn mặt đã biến sắc của vị tướng. Với kinh nghiệm dày dặn của mình, ông không tin sẽ cứu nổi thân chủ của mình một lần nữa. Nếu để thân chủ ra khỏi nhà là tức là mình cũng đang đồng lõa với thần chết.

- Không! Không được. Xin tướng tướng quân hãy nghe tôi...

Vị Tổng tư lệnh quân khu ộp bàn tay gân gố lên vai người bác sỹ đầy quả quyết.

- Tôi phải đi, đây là quân lệnh dành cho riêng tôi.

Tướng Hor Bunnarith né người bác sỹ đang đứng như tròng cây giữa nhà tiến về tủ kính thắt nhanh cravat rồi khoác chiếc áo choàng nặng những tấm huân chương lên vai. Ông bước những bước chậm rãi nhưng vững mạnh ra chiếc xe Jeep đang đỗ trước sân. Bám chắc thành cửa, ông từ từ bước lên. Và, cái gì đến phải đến. Như một định mệnh, số phận nghiệt ngã đã buộc đôi chân từng vượt ngàn dặm bất ngờ dừng bước. Ông lão đảo rồi đổ xuống bậc cửa xe. Vị bác sỹ lao theo cùng hai cận vệ mau lẹ đỡ lấy đôi vai chặn đứng một cú ngã không đáng có.

- Viên đội trưởng đội cận vệ hốt hoảng rút ngay bộ đàm:

- Cấp báo, đi đâu trực thăng đến ngay cổng Bộ tư lệnh quân khu!

- Tất cả trực thăng đã ra chiến trường.

- Chiếc UH dự phòng của trung đoàn phòng không đâu?

- Đang hộ tống bộ trưởng quốc phòng về Pnompenh.

Ai đó hét lên thất thanh.

- Cho xe cấp cứu lại đây ngay.

Chiếc isuzu nấp dưới khóm cây chỉ chờ có vậy, nó rùng rùng tiến về phía chiếc xe Jeep. Hai bóng áo trắng trên xe hạ chiếc cáng áp sườn chiếc jeep.

Vị tướng mau chóng được chuyển sang. Vị bác sỹ riêng triển khai ngay công tác sơ cứu trên xe chuyên dụng, ông tiêm một mũi Heparin rồi chụp ngay máy thở vào mũi viên tướng. Đội cận vệ lập tức triển khai xong đội hình hộ tống chiếc xe cứu thương với một chiếc xe Jeep dẫn đường hướng về Viện quân y Sisowath lao đi.

o O o

Heng sovan tức tối quay về sở chỉ huy, không còn do dự nữa, anh ta quyết định gặp ban chỉ huy Bộ tư lệnh để xuất lệnh bắt giữ vị giám đốc quân y có nhiều đi đầu nghi vấn này. Chờ đón Heng Sovan tại sở chỉ huy lúc này là Trần Phách và các thuộc cấp. Thấy Heng sovan trở về tay không, khác với lời hứa như đinh đóng cột của anh ta. Trần Phách hỏi dò

- Anh ta đâu?

- Biến mất rồi.

- Không có trong xe sao?

- Không. Tôi sẽ bắt bằng được Samdech để đi đâu tra.

- Tôi e rằng không bao giờ làm được nữa.

Một sĩ quan thông tin xuất hiện phía trước.

- Báo cáo chỉ huy, Tư lệnh quân khu rất nguy kịch.

- Tư lệnh đang ở đâu?

- Đội cảnh vệ đã đưa ông ta đi.

- Đi đâu?

- Về viện Quân y cấp cứu.

Heng sovan giật mình.

- Tại sao không thông báo cho tôi từ trước?

Heng sovan biết sự vắng mặt của Tổng tư lệnh quân khu, việc bắt giữ Samdech sẽ gặp khó khăn. Hơn thế, ông ta đang di chuyển vào vòng tay samdech sẽ rủi ro không lường.

- Thừa chỉ huy, ông ta đã đi được mười phút. Lẽ ra máy bay quân y sẽ chuyển ông ta nhưng chiếc Mi-8 của họ vẫn đang bị trục trặc kĩ thuật. Heng sovan lặng người đi khi nhớ ra phương tiện chuyên chở duy nhất của quân y đang trong tay mình, anh biết sự liên đới này sẽ gây tác động xấu.

- Tôi sẽ có cách, Tư lệnh sẽ được kịp thời cứu chữa.

Tin vị Tư lệnh ốm yếu tham quyền lại nhập viện vốn không lạ tai với Heng Sovan từ mấy năm trước, nhưng điều sừng sốt nhất là ông ta chọn Samdech làm chốn “trao thân gửi phận” lúc này thì thật là “trao trứng cho ác”. Điều tình cờ là ông ta lại đổ bệnh trong lúc nội ngoại rối ren, hơn nữa nó lại xảy ra sau vụ bắt cóc con tin chỉ 3 ngày làm Heng Sovan không thể không đặt dấu hỏi.

Xét về hiện tượng, các sự kiện bạo lực gần đây như bắt cóc, khủng bố và ám sát đã đẩy lên một sự phẫn nộ trong dân chúng, nó gợi lên một sự so sánh với quá khứ trước ngày 31-8-1959, ngày mà phe đối lập được hậu thuẫn bởi CIA định gây bạo loạn để lật đổ Shihanouk nhưng bất thành. Những động thái gây hoang mang dân chúng hoàn toàn là có mục đích bởi một thế lực nào đó muốn đánh bóng tên tuổi hoặc phô trương thanh thế. Heng sovan cho rằng thời điểm tung đòn quyết định đã đến, viên chỉ huy lập tức tập hợp phân ra hai biệt đội, một nhóm biệt kích nhằm hướng viện quân y Sisowath đón lõng đoàn xe cứu thương. Nhóm thứ hai gồm Heng sovan, Trầ Phách cấp tốc tiến về căn cứ Battambang phóng thích chiếc Mi-8 và tính kế đối phó.

Chương 43

Đ

ại úy Sok An, đội trưởng đội cận vệ đi tiên phong trong chiếc xe bọc thép đặc chủng nhưng vẫn không khỏi lo âu nhìn làn đường hẹp vốn ngự trị bởi bò và những cỗ xe thô sơ mà chúng đang kéo.

Công tác bảo vệ nguyên thủ vốn dĩ là một dạng hành hạ tinh thần cường độ cao và hủy hoại thần kinh khủng khiếp nhất. Cũng vì nó mà làm cho hắc già hơn so cái tuổi 33 của mình rất nhiều. Theo quy định thì chỉ hai năm nữa hắc sẽ được về hưu non sau gần mười năm hành xác đúng nghĩa.

Hôm nay, đại úy Sok An dậy từ 3 giờ sáng để tiễn trạm và chỉ huy công binh dò mìn thông tuyến mà Tư lệnh sẽ đi qua. Thế nhưng công việc của hắc và hai tiểu đội công binh trở thành công cốc khi tuyến đi thật của vị tướng lại theo chiều ngược lại. Dĩ nhiên lộ trình từ đây đến Viện hoàn toàn bất ngờ nên chưa kịp khảo tra bất cứ yếu tố nào. Khởi phải nói thêm, nếu mệnh hệ gì xảy ra trên đường dĩ nhiên họ sẽ lỗi đại úy Sok An lên thót đầu tiên. Quả thật, nỗi lo lắng của Sok An là có cơ sở.

Sau khi đi hết con đường thôn quê này, đoàn xe sẽ rẽ sang một đoạn huyện lộ mới tinh dẫn ra quốc lộ 63. Tuy khoảng cách từ Bộ tư lệnh về Viện là 27 km đường chim bay nhưng các trục lộ mới nâng cấp và làm mới chưa xong bộ sẽ lấy mất tối thiểu nửa tiếng đồng hồ.

Chiếc xe dẫn đường đang lao với vận tốc tối đa thì phía xa xuất hiện một chiếc xe 4 chỗ chạy ngược chiều. Chắc hắc luống cuống trước tiếng còi réo rắt và tốc độ ấn tượng từ đoàn xe nên bác tài kia đâm mạnh vào gốc cây rồi lật nghiêng ra đường.

- Đẹp nó mau.

Đoàn xe khựng lại. Toán lính hộ tống lập tức nhảy xuống tìm cách xử lý nhanh sự cố.

- Máy bộ đàm trên người viên đội trưởng reo vang. Hắc ta cần lên:

- Ai đấy?

- Cục Hiến Binh thông báo khẩn. Bệnh viên Sisowath đã bị bao vây, mang vị Tư lệnh sang bệnh viên Nagar ngay lập tức.

- Vớ vẩn!

Sok An trợn mắt cúp máy. Anh ta sững sờ vài giây sau thông báo vội vã phát đi từ một ai đó. Một thông báo có phần kì lạ nhưng hắn không bận tâm vì kẻ xấu dò được bước sóng và mật mã của m hi hữu vẫn xảy ra. Mắt không rời tổ lính đang khó nhọc đẩy chiếc xe méo mó vào lề đại úy Sok An móc điện thoại liên lạc một lần nữa cho bác sỹ quân y.

- Báo cáo bác sỹ Samdech. Chúng tôi đang trên đường đến Viện của ngài.

- Chúng tôi đã sẵn sàng, bác sỹ Sar Someth vừa gọi cho tôi cách đây mấy phút.

- Tốt lắm, chỉ mười phút nữa chúng tôi sẽ có mặt.

Đường thông, tốp xe lao băng băng. Viên đại úy thở phào vì con đường thẳng tắp quang đãng đang mở ra phía trước. Đến ngã ba đoàn xe rẽ sang trái, trục cuối cùng dẫn về quốc lộ 63. Vừa quanh vào độ vài trăm mét thì đoàn xe giảm tốc chuẩn bị qua một chiếc cầu bê tông cũ. Cùng lúc, một chiếc xe tải từ trong bụi rậm thình lình leo lên cầu theo chiều ngược lại. Đại úy Sok An chốt dạ thò cả đầu ra ngoài quan sát và hắn điên lộn ruột khi chiếc xe không muốn nhường đường mà tiến lên cầu. Thì trời chịu đất. Hắn tức giận cho đoàn xe nép vào lề chờ tính chuyện phải quấy với tên lái xe vô đạo này. Nhưng không, như một sự thách đố, chiếc xe tải chầm chậm tiến về giữa cầu thì dừng hẳn. Tên đội trưởng lặng đi vài giây rồi nhảy phắt xuống gần thết:

- Bắt hắn lùi lại!

Đội lính vũ trang hùng hổ nhảy xuống lao về chiếc xe, một tên nhảy lên cabin chỉ đạo trực tiếp. Những tên còn lại chạy tới chạy lui vừa đẩy vừa hò hét nhưng chiếc xe chỉ ọ lên rồi lại tắt ngúm. Bất lực, chúng trút hết nỗi giận dữ lên đầu gã tài xế.

- Mà có mắt hay mù hả? Thấy cái gì đây không? - Một tên cận vệ không giữ nổi bình tĩnh nắm gáy tên lái xe đang say xỉn dí về phía chiếc xe cứu thương. Gã tài xế mắt riu lại rồi nhào xuống đất. Tên cận vệ quay lại viên đội trưởng báo cáo:

- Thừa đại úy, hắn say rượu.

- Tao không muốn nhìn chiếc xe này nằm đây nữa, hiểu không!

Tên đội phó hiểu ý, hắn chạy vòng quanh chiếc xe tải bảy tấn và phát hiện bánh sau chỉ cách mép cầu vài chục phân. Trong đầu hắn đã nảy lên một giải pháp. Phía sau là vị Tổng tư lệnh đang hấp hối, không thể lãng phí dù chỉ một giây. Viên đội trưởng lúc này cũng như đang đứng trên đồng lửa,

phía sau chiếc xe cứu thương đang réo liên hồi làm cho hệ thần kinh hắn như chực vỡ tung. Bỗng máy bộ đàm lại réo lên. Hắn lao về chiếc xe isuzu đập mạnh vào kính:

- Cầm miệng mẹ mày đi!

Hồi còi nhỏ dần rồi tắt lịm. Giọng nói trong điện thoại vang lên giục dã:

- Viện trưởng Samdech đây, đến chỗ nào rồi?

Đại úy Sok An xót xa nhìn đoàn xe.

- Thừa giáo sư... mới đến đến cầu Kouk.

- Trời ạ? Giờ mới đến cầu Kouk sao?

- Vâng, đã thế lại tắc đường mới đen chứ.

Nhớ ra chiếc trực thăng thuộc biên chế Viện quân y, viên đại úy cuống quýt:

- Ông có máy bay...cứu chúng tôi mau.

Bác sỹ riêng ngồi trong xe cứu thương đã đoán hết câu chuyện và cũng sốt ruột không kém, ông thò đầu ra thúc:

- Đúng rồi, hãy cho ông ta đưa chiếc Mi- 8 chuyên dụng đến đây.

Đầu máy bên kia nói:

- Trực thăng đang bảo dưỡng, giờ này thì không thể kịp.

- Chết thật rồi. - Giọng đội trưởng run lên.

Giáo sư Samdech vội vã trấn an:

- Tôi sẽ cho xe đến ngay phía nam cầu để đón các ông.

- Nhanh nhanh lên đây! – Nói xong hắn tắt máy. Hắn biết rằng nếu từ Quân y viện xuất phát ngay thì đến đây cũng tốn ít nhất 20 phút, cộng với thời gian chuyển xe thì cũng chỉ 30 phút là cùng nhưng vấn đề là tướng Hor Bunnarith có chờ nổi đến lúc đó hay không. Phải tự thân vận động là chính, hắn đã tính quay đầu xe lúc này nhưng làn đường hẹp hai bên là ruộng nước sâu nên khả năng này bị loại ra từ đầu. Phương án duy nhất là gạt bỏ mọi vật cản và thẳng tiến. Hắn quát cặp mặt rực lửa lên chiếc xe “thủ phạm” và toán lính đang loay hoay như gà mắc tóc. Viên đội trưởng cầm phấn lao lên cầu:

- Hất mẹ nó xuống! đến nước này còn chờ gì nữa!

- Báo cáo đội trưởng, chúng tôi đã cố hết sức nhưng chiếc xe rất nặng ạ.

- Đồng ý! Tháo bớt hàng trong thùng ra.

- Mời đội trưởng lên thùng xem.

Gã đội trưởng trừng mắt chạy ra sau lật tấm bạt ngó vào thấy hai tảng đá như hai con voi nằm đè lên nhau mà ngán ngẫm.

- Đỡ ăn hại, móc cáp cho xe jeep lồi lên.

- Dạ vâng!

Viên đội trưởng xông xáo đi đầu hành khắc phục sự cố được một hồi thì đứng đực như ngỗng...nhìn đờng hờ. Hắn như kẻ mất trí ngây ngây nhìn đám lính đang thực thi sáng kiến dùng xe jeep của mình. Kẻ kéo người đẩy nhưng xác chiếc xe vẫn ì ra làm hắn thất vọng. Có vội cũng chẳng được. Không hiểu sao ngày hôm nay lại đen đui với hắn đến như vậy. Một sự sắp đặt có chủ ý chăng, hay là sự run rủi ngẫu nhiên. Dù sao đi chăng nữa thì hắn cũng không có gì để ân hận vì không hề mắc sai lầm mang tính nguyên tắc nào. Và cái gì đáng làm thì hắn đã làm rồi. Còn nếu không may...hắn trắng trối nhìn đoàn xe đứng như mặc niệm trên đường. Nếu không may tướng Hor Bunnarith không qua khỏi thì âu cũng là số phận đã đến lúc mời gọi ngài đó thôi.

Ngay lúc hắn đang tuyệt vọng thì bỗng dưng từ phía đằng tây xuất hiện một vật thể lạ nhô lên từ đường chân trời. Mọi ý nghĩ bị quan trọng đầu hắn vụt biến. Người hành tinh khác đến cứu chăng? Hắn nhìn không chớp và nhận ra một quầng đen di động, thoát cái đã phành phạch trên đầu. Hắn nắm tóc giật mạnh để tỉnh lại, nhưng hắn đâu có nằm mơ. Chính xác là trực thăng. Bên sườn sơn quốc kì và quân hiệu Hoàng gia và dòng chữ oai nghiêm “Viện Quân Y Sisowath”.

Trong lúc nước sôi lửa bỏng mà Samdech còn đùa hắn sao, hay nó vừa bảo dưỡng xong mà chưa kịp báo cho ông ta.

Đúng là trong cái rủi bao giờ cũng có cái may nhưng sự may mắn này thì hắn không dám mơ tưởng. Quả là số tướng Hor Bunnarith cao lắm. Kinh qua bao nhiêu trận mạc, tù đầy và cả ám sát nhưng không giết được ông. Nay lẽ nào lại chết vì cái lí do lãnh nhách này được. Chiếc trực thăng từ từ hạ xuống ngay cạnh chiếc xe isuzu.

Sướng phát cuồng nhưng hắn vẫn nghiêm mặt nhìn lên chiếc cửa đang hé mở rồi hét toáng lên:

- Cứ chờ đấy!

Hắn rút điện thoại ra gọi cho Samdech vừa để khẳng định chiếc Mi-8 đang thời nói lời cảm tạ vô bờ bến nhưng tín hiệu máy di động rất kém làm hắn bối rối.

Nhận thấy sự quá đáng, từ phi công cho đến lái xe và hàng chục lính tráng đứng ra nhìn hắn bức xúc. Bác sỹ riêng dường như không thể chịu đựng thêm, ông nhẩy hẳn ra khỏi xe hét vào mặt hắn.

- Ông đại úy, tôi không thể tin ông lại muốn câu giờ. Còn gọi ai nữa?
Nhận thấy máy Samdech đang bận hoặc chiếc máy của mình bỗng dừng
chứng. Anh ta nhét vào túi rồi hạ lệnh.

- Hãy chuyển Tư lệnh lên máy bay!

Bác sỹ riêng và toán hộ tống mau hạ cánh rồi chuyển về cánh cửa chiếc
trục thăng đang rộng mở. Viên đội trưởng mau bước lại gần chiếc Mi- 8
có nước sơn mới toanh nhìn vào và nhận ra trong khoang có một thương
bình khác đang nằm và một người mặc quân phục đang ngồi bên cạnh. Hắn
định bước lên thì đúng lúc một người mang lon đại tá đứng lên ách ngang
cửa:

- Miễn kiểm tra!

Đại úy Sok An lùi một bước rồi đưa tay lên chào. Người kia phất tay nói:

- Đưa Tư lệnh lên ngay, Samdech nhắn lời cảm ơn tới anh.

Hắn nở một nụ cười miễn cưỡng rồi lùi ra nhường lối cho chiếc băng- ca
và đội hộ tống. Chiếc trục thăng nổi gió ầm ầm rồi bốc lên bỏ lại phía
dưới hàng chục cặp mắt ngơ ngác lẫn thán phục.

o O o

Ngay lúc đó, xuất phát từ căn cứ quân sự Battambang, chỉ huy Heng Sovan
cùng toán đặc nhiệm đã bí mật xuất quân tiến về Viện quân y. Vốn là lực
lượng đặc biệt tinh nhuệ đặc trách chống khủng bố, các tay súng para 911
đã trải qua hàng trăm cuộc diễn tập giải thoát con tin. Họ cũng hoàn thành
hàng chục sứ mệnh bảo vệ các sự kiện quốc tế diễn ra trên lãnh thổ và gần
đây nhất là hội nghị thượng đỉnh các nguyên thủ Asean. Sẵn sàng đương
đầu với những thảm kịch sẽ xảy ra nhưng không hi vọng nó xảy ra là tinh
thần của các đội đặc nhiệm trên thế giới.

Thế nhưng với chỉ huy Heng sovan thì khác, anh ta đã có ý nghĩ vượt ra
khỏi sự cho phép của lương tâm là đến một ngày nào đó bọn khủng bố
quốc tế sẽ gõ cửa nước mình. Viên chỉ huy trẻ này lập luận rằng chúng phải
xuất hiện như một liều vắc-xin bắt buộc để đánh thức và gây dựng các tổ
chức đề kháng vốn ẽo uột sau nội chiến. Lúc đó anh ta sẽ có dịp trở tài và
kiểm chứng sức mạnh chiến đấu thực sự của mình đến đâu.

Thật trớ trêu, cái ngày anh ta thầm mong ấy có nguy cơ thành hiện thực
trong một tình huống không ai ngờ. Một bác sỹ bất thành lĩnh bệnh
nhân thành con tin và đòi yêu sách thì sao? Thật khủng khiếp nếu bệnh
nhân đó là một vị Tổng tư lệnh.

Một con tin như thế là quá đủ để buộc cả nước phải cúi mình đánh đổi tất cả những gì lũ bắt cóc mong muốn. Heng sovan nhớ lại vụ bắt giữ hàng trăm con tin là bác sỹ và bệnh nhân tại bệnh viện Budennovsk của thủ lĩnh phiến quân Basayev với mục đích đòi độc lập cho Chechnya. Một cuộc đấu súng giữa các lực lượng đặc nhiệm và phiến quân đã diễn ra bừa bãi theo cách nói của một chuyên gia đã gây thương vong cho hàng trăm nhân mạng mà kết cục là phần thua thuộc về quân đội.

Đã có bằng chứng Samdech bí mật bắt giữ các bác sỹ làm con tin. Và đi đâu gì sẽ xảy ra khi Thống tướng Hor Bunnarith nằm dưới dao mổ của ông ta? Nếu đi đâu đó xảy ra tại viện Sisowath, cần đâu nhóm bắt cóc lại là một viện trưởng, mà mọi góc ngách bệnh viện ông ta thuộc như lòng bàn tay, còn con tin tằm cõ nguyên thủ nên khả năng dùng vũ lực kiểu như tại Budennovsk chắc chắn bị gạt phăng ra trong các phương án lựa chọn. Tuy thế, không gì là không thể, Heng sovan buộc phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nhắm mắt lại vài giây, anh ta tưởng tượng đến thảm cảnh ngày mai hàng triệu tờ báo lớn nhỏ trên thế giới giật tít: “Heng Sovan phạm sai lầm, Chiến dịch giải cứu con tin thất bại thảm hại” hoặc là “Đặc nhiệm tấn công viện quân y, tướng Samdech Hor Bunnarith bị hành quyết”

Cùng với Trần Phách và toán đặc nhiệm tinh nhuệ tức tốc về Battambang phóng thích chiếc Mi-8 và vạch một phương án cấp cứu vị Tư lệnh và cô lập Samdech, Heng sovan biết mình đã phung phí vô vàn thời gian quý báu và nay có nguy cơ không thể cứu vãn.

Trong thời gian ngắn ngủi trên chiếc Panther, chỉ huy Heng sovan đã nghiến ngấm cẩn thận sơ đồ và cấu tạo kiến trúc từng phòng ốc qua tập bản thiết kế lấy từ kho lưu trữ Bộ quốc phòng. Đi đâu anh ta ngạc nhiên là vị trí thi thể trên chiếc Iphone lại không trùng với bất cứ công trình ngầm nào. Đi đâu đó cho thấy thi thể được cất trong một chiếc hang mới xây dựng. Một hầm chứa xác? Rất có thể đây chính là cái “hầm chứa nhiều xác chết” như trong lá thư mật của Tôn Thất Sắc.

Một ban tham mưu giải cứu con tin được thành lập và triển khai ngay lập tức. Đích thân bộ trưởng quốc phòng Seng Hanm làm trưởng ban và hàng chục chuyên gia quân đội và cảnh sát được triệu tập ngay cuối ngày 25/6 để bàn giải pháp đối phó.

Chương 44

H

à Phan có lí do để tin mình không bị mang đi thủ tiêu một khi Samdech đã lên tiếng công khai mời đón anh. Thế nhưng ông ta có ý đồ bồ sung anh vào danh sách con tin là có thể. Thêm một con tin là thêm một cân nặng. Trên chặng đường gần một tiếng đồng hồ, chúng bịt mắt hòng không để anh nhìn thấy gì xung quanh. Chiếc xe như một cỗ quan tài mang anh đi trong đêm về một nơi xa xăm vô định, đi mãi, đi mãi cho đến khi chạm vào cánh cổng địa ngục thì nó dừng lại.

- Xuống xe! - Giọng Tea Sech lạnh buốt vang lên.

- Lôi hắn đi!

Vừa bước xuống đang lững chững đánh hơi trong tối tăm thì anh bị chúng giằng tay lôi xềnh xệch. Gió trời lồng lộng mang vị tanh nồng của phù sa, nền đất tối xộp lụp xụp cỏ cây uốn mấp cho anh đây là một bãi biển rộng lớn. Anh biết bao bọc lấy sisophon chỉ là rừng núi và các con sông hẹp, vậy thì chúng đã đưa anh về phía đông nam, rất có thể là Biển hồ Nhận định này càng sáng tỏ khi tiếng sóng vỗ ò oạp xa xa. Đi một quãng, chúng lôi anh lên một con thuyền neo sát bờ. Không nhầm, đây là Biển hồ Tonle Sap.

- Ngồi xuống.

Họ kéo anh lên thuyền bơi ra khơi. Chúng định ném mình cho cá Barb khổng lồ ăn thịt ư? Thuyền trôi thành độ dăm phút, chúng buộc chặt một sợi dây vào cổ tay anh. Chưa hiểu sự thể ra sao thì một tiếng ồm vang lên hết một tảng đá giạt anh lộn cổ xuống nước. Hà Phan hốt hoảng vùng vẫy kéo đứt sợi dây nhưng nó như riết chặt hơn lôi thẳng anh xuống đáy sông. Thế là hết. Té ra chúng đưa anh đi gặp Hà Bá chứ đâu phải gặp Tôn Thất Sắc, mà biết đâu giáo sư cùng Long Vương đang đợi anh ở âm cung. Anh tuyệt vọng rút khẩu súng bên hông đưa lên thái dương tự kết liễu đời mình chứ không chịu cái đau đớn uất ức thế này. Bỗng dừng sợi dây trên cổ tay lôi anh theo một phương ngang. Anh nhận ra không phải là một hòn đá mà như một con vật biết bơi, một người nhái.

Những cuộn sóng ngấm nhè nhẹ dội vào người anh từ phía trước, Hà Phan bắt đầu ngạt thở, ngực đau rát. Ngay lúc đó anh bị lôi tuột vào một cái hang ngấm rĩ sợi dây lại kéo ngược anh theo hướng thẳng đứng. Trước khi lồng ngực nổ tung thì điếu kì diệu kịp thời ập đến. Không khí.

Hà Phan ngã vật ra đất như một kẻ chết đuối được vớt lên bờ, miệng mũi thở dốc. Cánh tay trái tái phát dữ dội sau chặng đường rung lắc rĩ lại ngấm nước. Vậy là bao nhiêu cố gắng sơ cứu của cô nàng y tá xinh đẹp coi như vứt đi.

Một bàn tay lôi anh đứng lên rĩ giật tung tấm băng che mắt, một màu tối tăm không khá hơn nhưng anh nhận ra đang ở đoạn đầu của một đường ngấm bí mật. Cách nguy trang lối vào dưới nước thật nghệ gớm này làm anh nhớ tới địa đạo Củ Chi cũng như đường hầm của Saddam Hussein bên bờ sông Tigris. Với độ sâu khủng khiếp thế này, về mùa khô, khi mực nước hạ thấp hàng chục mét cũng không thể lộ cửa hang.

Hai tên lính lạ hoắc dẫn anh mò mẫm theo một đường hầm bê tông hẹp và dốc xuống. Vậy là đã rõ, Samdech muốn đưa anh vào sào huyệt và anh tin ông đang thực hiện nghiêm túc lời hứa.

- Đứng lại.

Hà Phan đứng lại và nhận ra lơ mờ trước mặt là một đường hầm cụt. Anh giật thót mình khi mảng nền dưới chân đột ngột thụt xuống như một thang máy. Lại một cánh cửa mở ra, đây cũng là một đường hầm khác, nhưng rộng hơn và rất lạnh. Anh cố hình dung mình đang đi xuống trong một mê cung nhiều tầng chôn sâu trong lòng đất. Họ dẫn anh đi một quãng ngắn, tên vệ sĩ có mặt lơ nhờ buông anh ra và cất tiếng:

- Ông sẽ được cứu chữa cánh tay trước khi đi vào phần chính ngôi nhà.

Nói xong chúng đẩy anh sang trái và một cánh cửa vách hé ra.

- Tôi không cần, hãy đưa tôi đi gặp giáo sư Sắc.

- Samdech biết bao nhiêu thương tích trên người anh là do ông ấy gây nên, hãy để ông ấy có cơ hội ăn năn hối lỗi.

Hà Phan suýt phì cười. Quay sang nhìn Hà Phan một lát, hắn tỏ sự e dè:

- Hay là anh không tin quân y chúng tôi?

Hà Phan nhìn đờng hờ rĩ dứt khoát:

- Hãy đưa tôi đi gặp Tôn Thất Sắc ngay.

- Sẽ nhanh hơn ông tưởng, Samdech đã cử một bác sĩ giỏi nhất đến giúp ông và đang chờ trong này. - Hắn đẩy anh vào sâu trong căn phòng. Hà

Phan cảm thấy không nỡ từ chối. Ở đây có bác sỹ tốt và sự miễn phí, đi đâu mà bệnh viện Sisophon không có.

- Tôi đồng ý. - Anh nhìn đồng hồ – Nhưng phải nhanh lên đây.

- Yên tâm, trong 5 phút là xong.

Hà Phan thừa biết, nếu anh có mệnh hệ gì trong lúc này thì sẽ ảnh hưởng đến Samdech. Anh cần được an toàn và liên lạc với Trần Phách như là một phần của thỏa thuận đã nói rõ. Thực ra Samdech muốn cái ổ cứng của lão an toàn chứ đâu phải cánh tay anh. Vừa ngồi xuống ghế, một người đàn ông đeo kính mau lẹ bước đến với các y cụ hành nghề. Ông ta vào việc với sự khẩn trương và chính xác đáng nể.

Hà Phan khá tò mò với cách băng bó của viên bác sỹ. Một ca bột màu đen có ánh kim được nhào với một loại dung dịch rồi phủ đều lên cánh tay, chỉ trong chốc lát, lớp bột đã cứng như đá phiến. Hà Phan ngờ ngợ đó là thuốc một quả bom bị xịt được trộn phụ gia đông kết nhanh. Hi vọng nó không bắt lửa.

Một lớp đệm cao su được róc ra từ xác một chiếc xe Jeep quăn đàu quanh lớp lõi. Sau cùng, một lớp vỏ cứng đầy ấn tượng được tạo ra từ hai nửa vỏ đạn pháo 105 li ghép lại và bắt vít. Với kiểu băng bó có một không hai này anh có thể chống được mọi cú va đập.

- Đã xong. - Vị bác sỹ nháy mắt.

Hà Phan đứng dậy và rung mình nhận ra một quả đạn pháo đã mọc ngay trên cơ thể của mình. Nhìn lên cánh tay nặng trĩu rằng biết đâu Samdech đã cho đặt chip điểu khiển và đã hẹn giờ phát nổ. Dù sao thì sự chăm sóc nhiệt tình đầy sáng tạo này làm anh nhớ lại thời khắc oai hùng của chính dân tộc mình.

Trong kháng chiến chống Mỹ tứ bề thiếu thốn, các bác sỹ bệnh viện Quân y 211 đã ứng dụng phế liệu vũ khí địch làm dụng cụ y tế một cách sáng tạo có một không hai. Họ rút ruột dây điện trên xác trực thăng Mỹ làm ống truyền máu, rèn vỏ bom thành dao mổ, tháo đỉnh vít máy bay để gắn các phần xương gãy, rút dây dù làm chỉ khâu y tế.... Về “công nghệ” này, samdech chỉ là học trò của họ nhưng nhìn xuống cánh tay sắt của mình, anh thấy sự tài tử và biến hóa của ông ta quả cũng đáng khen. Đúng chất quân y.

Hà Phan gập duỗi cánh tay, tiếng rít ken kết vang lên như người máy và nở một nụ cười đầy cảm kích.

- Đa tạ bác sỹ!

Samdech đã ghi thêm điểm trong anh, nhưng còn lâu anh mới để ông ta yên nếu vụ Tôn Thất Sắc không giải quyết thỏa đáng. Hai tên vệ sĩ vội vã vào vị trí hộ tống. Tiếng bước chân gõ trên sàn bê tông dội vào không gian hình ống nghe oang oảng, hun hút.

- Dừng lại! - Chúng lại ra lệnh.

Chiếc thẻ nhỏ gắn trên túi áo một tên vệ sĩ lóe lên một điểm sáng đỏ, cánh cửa ngách gần đó liền bật ra. Chúng đẩy anh vào một hình hộp kín như thang máy có hai dây nghề ngãi gắn đầy các thiết bị điện tử rồi ấn nút, chiếc xe kì lạ này bắt đầu di chuyển trong khi các đèn nháy báo hiệu các chức năng bên trong đã kích hoạt.

- Tôi còn phải đi bao lâu nữa? – Anh sốt ruột hỏi.

Một tên liền chỉ lên tấm biển trước mặt có bảng chữ khơme “Im lặng”. Khi chiếc xe dừng lại, vừa chỉ tay ra ngoài hắn vừa nói:

- Hệ thống thang máy sát trùng bằng ozon và tia cực tím đấy.

Hà Phan trở mắt. Tên này hiểu ý liền phân bua:

- Không hại đến sức khỏe lắm đâu, trong khi mọi loại vi khuẩn bám trên cơ thể và cả trong vết thương của anh đã hoàn toàn bị thiêu cháy. Đi đâu này là bắt buộc trước khi tiếp cận trung tâm chúng tôi. Hà Phan tặc lưỡi cúi xuống chỉnh lại tà áo khô ran và lạnh buốt.

- Mặc vào rồi đi tiếp, nhanh lên.

Tên kia lôi từ đâu đó trên tường một bộ áo trắng dài trùm lên vai anh rồi lại đẩy đi. Phía trước mặt anh là một không gian được ngăn chia kế tiếp nhau theo sơ đồ một dây chuyền khép kín, mạch lạc, sáng láng, có thể nhìn xuyên qua các ca-bin bởi các vách ngăn trong suốt. Một tổng quan lạnh lẽo và uy nghiêm. Rất nhiều người mặc áo trắng đang làm việc ở các công đoạn khó hiểu khác nhau.

Anh chưa từng bước chân vào một phòng thí nghiệm của bất cứ viện nào nhưng những gì bày bố trước mắt rất giống trong các phim viễn tưởng mà chỉ có các nhà bác học xuất chúng mới có suất làm ở đây. Quả nhiên Samdech đã không quá lời khi khoe khoang với anh.

Đi đâu anh băn khoăn là chức năng của phòng thí nghiệm này là gì? Nó sẽ cho ra đời một đấng siêu nhân cứu thế hay là một con quái vật ghê tởm của vũ trụ đây? Dĩ nhiên anh nghiêng về giả thiết thứ hai.

Việc bắt cóc một bác sỹ thần kinh để phục vụ nghiên cứu cho thấy con quái vật này sẽ được làm bằng xương bằng thịt và biết suy nghĩ như người.

- Ông ta kia. - Tên vệ sĩ chỉ tay.

Một người đàn ông đang đi về bức tường kính và Hà Phan đã nhận ra ông ta ngay từ cái nhìn đầu tiên. Mặt ông ta gầy, đôi mắt trũng sâu so với các bức ảnh hồ sơ. Thật đáng phục cho kẻ nào nhờ hình nộm trên hang X đã thật tinh tế khi mô phỏng một cái trán hình thang và chòm râu bạc óng ánh trông y như thật.

- Anh chỉ có một phút thôi đấy. - Một tên nhắc khẽ.

Hà Phan nhìn ông ta gọi to.

- Giáo sư!

Đôi mắt ông ta xa lạ nhìn anh.

- Kính cách âm. - Tên này gõ ngón tay lên vách kính dày cộp.

- Tôi cần nói chuyện với ông ta.

- Không được phép.

- Ông ấy đang làm gì ở đây?

- Tôi không biết.

- Tôi muốn hỏi ông ấy.

- Đã hết thời gian, mời ông đi cho.

Hai tên vệ sĩ xoay vai anh rồi thúc đi. Chúng tiến ra cuối tổ hợp thí nghiệm rồi đẩy anh qua cánh cửa sắt sang một khu vực cách biệt không một bóng người. Mùi hóa chất xốc vào mũi nồng nặc.

- Hãy ngồi chờ đây. Bên trên sẽ đến hỏi chuyện anh ngay bây giờ!

Hai tên bỏ đi rồi đóng cánh cửa thép sập xuống. Hà Phan ớn lạnh khi nhắc thấy hàng trăm bể chứa mìn ở phía sau lưng.

Chương 45

C

hiếc Mi- 8 tăng hết tốc lực xuyên qua lớp mây mù trên Biển hồ nhằm phía Quân y viện. Sau 15 phút bay, vị trí hạ cánh quen thuộc của nó phía dưới mặt đất đang hiện dần với những sự khác biệt rõ nét. Từ trên cao nhìn xuống, viên phi công đã nhận ra một chiếc băng- ca đặt giữa hai hàng người đứng ngay ngắn đang ngược ánh mắt lo lắng lên trời. Anh ta cố xua đuổi hình ảnh một đám tang vừa hiện lên trong óc rồi bẻ tay ga hạ cánh vào giữa khoảng trống mà đám người đang vây chặt. Khi chiếc cánh được các kỹ thuật viên hạ xuống rồi đặt lên chiếc băng- ca, nó lăn như ma đuổi về tòa nhà cấp cứu. Viên phi công thở phào vì trút được tấn trách nhiệm xuống khỏi đôi vai mình, anh ta kéo tay ga rồi đạp pê-đan chống xoay, chiếc Mi-8 lập tức biến mất.

Khu vực cấp cứu đặc biệt dành cho các tướng lĩnh hôm nay được canh gác gắt gao đến nhân viên trong viện cũng không thể tự do đi lại mà không bị những toán lính lạ mặt hạch sách, xét hỏi. Dọc hành lang, cứ hai mươi mét lại có một người mang súng đứng gác. Mỗi cửa ra vào đều có hai lính gác chéo khẩu tiểu liên như một chiếc kéo khổng lồ sẵn sàng cắt đứt đầu bất cứ kẻ nào. Chiếc băng -ca đi đến đâu, cửa phía sau lập tức khóa chặt.

Để đảm bảo an ninh cao nhất trong mọi trường hợp, bệnh nhân VIP sẽ tiếp cận từ cửa sau. Lối đi nội bộ này đã được làm sạch mọi nguy cơ an ninh nhỏ nhất để dẫn về bàn mổ một cách mau lẹ và kín đáo.

Trên đường đi họ phải cắt chéo qua sảnh đón bệnh nhân, nơi thường ngày tấp nập và chen chúc nhưng hôm nay chỉ có nhân viên y tế chuyên trách và một vài quan chức bệnh viện. Điều đáng chú ý nhất là một người đầu bạc đã có mặt ở vị trí trung tâm này từ mấy chục phút trước. Ông ta có thể theo dõi mọi diễn biến bên trong lẫn bên ngoài từ sảnh lớn này.

Tuy an ninh đã được thắt chặt, nhưng điều đó không nói lên mọi rắc rối sẽ hết chỗ nảy sinh khi mà tử thần đang bấu chặt và tiếp tục thử thách viên tướng già.

Khi chiếc cáng chạy qua hàng quan chức, bất thình lình nhảy ra một người đàn ông tóc bạc như cước, ông ta đột nhiên hét vang khi lao vào đầu chiếc xe đang lăn.

- Đứng lại, có chuyện rồi...!

Những gì mà đám người xung quanh kịp phản xạ là nhìn vào ông ta. Đường như đôi chân không ứng kịp với phần thân đang bổ nhào, ông ta đâm đầu lên mũi băng- ca đang chạy. Để tránh một cú húc vào bệnh nhân, một nhân viên tháp tùng kịp thời dùng thân mình lao ra cản bước buộc người đàn ông bật ngược trở lại rồi ngã ngửa trên sàn nhà. Chiếc băng- ca mau chóng mất hút bỏ lại người đàn ông với dòng máu tươi đang bất động trên sàn.

- Cấp cứu! - Có tiếng hét lớn.

Lập tức, đám lính và vài nhân viên y tế mau chóng ập tới mang ông ta đi, không ai hiểu nổi hành động và lời nói của ông ta ngoại trừ một hòng camera gắn trên trần.

Sau khi thoát khỏi chương ngại vật sống, chiếc băng -ca lao với tốc độ nước rút. Chỉ còn vài chục mét nữa sẽ tới đích, nhưng đường đi của chiếc băng- ca đã biểu lộ sự bất thường. Khi đến trước phòng cấp cứu, thay vì đẩy vào, những người tháp tùng bất ngờ lái sang hành lang dành cho bác sĩ. Họ tiếp tục chạy hết hành lang dài hai mươi một mét tới một cánh cửa đóng kín nằm thụt vào trong như một chiếc kho nhỏ. Nơi đây không bóng người qua lại trong ngày thường, nhưng hôm nay hai lính vũ trang đã có mặt ở đó từ rất lâu để bảo vệ một cánh cửa thép có khóa số.

- Dừng lại kiểm tra.

Hai tên lính ra dấu cho bốn nhân viên tháp tùng lùi lại, một tên lại gần nhìn sát khuôn mặt bệnh nhân. Bất chấp dịch truyền đang cạn và chỉ số huyết áp đang lên cực điểm, hai tên lính quyết định không mở nốt cánh cửa cuối cùng mà liên lạc về cấp trên. Tuy nhiên chúng gặp một điều rất tồi tệ chưa bao giờ xảy ra ở đây, cả điện thoại lẫn bộ đàm đều mất tín hiệu.

o O o

Trong khi Heng Sovan chỉ huy mũi nhọn thứ hai bay về Viện Quân y thì trên trục đường 63 hướng vào Sisowath đã đầy rẫy những chiếc bọc thép của Bộ nội vụ cũng được lệnh cấp tốc phong tỏa khu vực.

Chiếc Panther của Heng sovan chạm đích chỉ đúng nửa phút sau khi chiếc Mi- 8 bỏ đi. Tất cả dường như quá muộn.

Chỉ còn hai sự lựa chọn, thuyết phục Samdech ra hàng hoặc đột kích giải cứu.

Các tay súng bắn tỉa, lính đặc nhiệm của Bộ quốc phòng và Bộ nội vụ hợp đồng ăn ý và mau lẹ triển khai ếm quân vào các vị trí chiến thuật. Nhóm trinh sát đặc nhiệm đã thâm nhập vào các vị trí cốt yếu và lần tìm các góc ngách dẫn xuống đường hầm, nơi được xác định là Samdech sẽ “phẫu thuật” cho vị Tư lệnh.

Bên ngoài, cảnh sát cơ động, lực lượng cứu hỏa và nhân viên y tế cùng hàng chục chiếc xe cứu thương xếp đuôi nhau vây quanh Quân y viện. Một cuộc sơ tán chưa từng có các bệnh nhân ra ngoài. Tất cả đã sẵn sàng chờ lệnh giải thoát con tin.

Trong lòng đất, Samdech phai xong chiếc xe cứu thương đi đón Tổng tư lệnh mà vẫn đứng ngẩn không yên. Cuộc hẹn của ô bác sỹ riêng của Tư lệnh đã không diễn ra đúng giờ làm ông dấy lên nỗi lo ngại thực sự. Đã có thể lực nào đó ngăn cản. Samdech đứng dậy khỏi ghế tiến về cánh tủ rút một viên an thần nuốt khan. Không lẽ sự cố chiếc Mi-8 và vụ tắc đường kia hoàn toàn do chủ ý? Ông đã không thể liên lạc được với tổ bay sau cú điện đàm duy nhất của cơ trưởng, anh ta nói chỉ là một sự cố nhỏ và quay về trong chốc lát. Phi vụ tung chiếc Mi-8 của ông coi như thất bại khi để sống tên gián điệp nguy hiểm. Nếu tên pu-vek vì lý do nào đó mà rơi vào tay vệ binh thì nguy cơ bại lộ còn lớn hơn nhiều, và một mật lệnh thủ tiêu ngay hân bằng độc được được giao cho nhóm quân y.

Đến giờ này, ông tin vệ binh chưa khai thác được gì từ đám tù binh nhưng họ cho rằng phó thác một vị tướng đang thập tử nhất sinh cho một bác sỹ đáng ngờ là một việc cần phải ngăn chặn.

Phòng kiểm soát sáng rực bởi ánh đèn LED tương phản mạnh mẽ với ánh sáng mờ đục từ 6 màn hình kết nối với 6 camera truyền từ trên mặt đất buộc chủ nhân của nó thực sự lo ngại. Samdech như đang ngồi trên lửa khi không thể tiếp tục thực hiện các cuộc gọi đi đầu hành từ điện thoại di động vì sóng bị nhiễu một cách đáng ngờ. Ông chỉ còn cách dùng điện thoại hữu tuyến nội bộ để chỉ huy các bác sỹ và nhân viên an ninh của mình.

Đứng hẳn người lên để tăng độ linh hoạt cũng như khơi thông các huyết quản đã ngấm đầy men Jaya, ông cảm nhận được dòng máu nóng của mình đang lan tỏa đến từng tế bào thần kinh với một cường độ rất mạnh. Vị bác sỹ cố gắng tập trung lên màn hình nhằm phát hiện những dấu hiệu bất thường để phán đoán sớm các nguy cơ có thể xảy ra. Thường ngày, công

việc căng thẳng này thuộc về Tea Sech, nhưng hôm nay tên thủ lĩnh vắng mặt buộc ông phải trực tiếp đi điều khiển hệ thống.

Dù vậy, cho đến lúc này mọi thứ vẫn đang trong tầm kiểm soát.

Samdech hít một hơi thật sâu rồi bước ra ngoài đảo mắt quanh các toa thí nghiệm, vạn vật như đang háo hức chào đón “bệnh nhân thế kỉ”. Samdech thích từ này và hay lắm lắm như thế để xốc lại tinh thần trước một ca mổ vĩ đại. Y văn của nhân loại lại đêm nay lại phải ghi thêm một trang vàng nữa.

Giáo sư samdech rảo nhanh quanh khu thí nghiệm để kiểm tra từng cỗ máy và lên giây cót cho từng bác sĩ. Không như trước đây, đêm nay ông thấy rất rõ nhưng nét căng thẳng lẫn những giọt mồ hôi ứa trên những khuôn mặt khô hanh của họ.

Họ đợi giờ phút này ư? Không. Họ sợ hãi. Samdech hiểu rõ họ rất sợ hãi. Tuy thời gian qua đã chứng minh rằng họ có sức chịu đựng tốt và tính chuyên nghiệp đáng khâm phục nhưng từ trong sâu thẳm của ánh mắt đến động tác lộ rõ nỗi hoang mang. Thực ra, áp lực của họ chẳng thấm gì so với ông. chực năm nay ông lao tâm khổ tứ cho trọng trách lịch sử đầy thúc bách đè nặng lên vai. Thành bại hay tồn vong của hậu Angka sẽ định đoạt bởi ê- kip này.

Giờ phút đó đang nhích đến từng giây. Tâm trạng như một đứa trẻ ngỗ bèn mâm pháo đón giao thừa, Samdech hồi hộp nhìn đồng hồ. Chỉ hai mươi phút nữa!

- Các người sẽ bắt tay vào công việc thiêng liêng nhất!

Ông đi hết từng ca-bin và bắt tay hết từng con người vốn đã quy phục và tận tâm với ông. Họ sẽ làm nốt sứ mạng cuối cùng trước khi chịu chung một số phận nghiệt ngã nhất. Đáng thương thay, không một ai trong số họ hề biết rằng, tên tuổi và ngày mất của họ đã được tạc lên một phiến đá quý mang từ Pailin như một sự tri ân khiêm nhường của Angka dành cho họ. Những con người không chung quốc tịch, không cùng dòng máu, trời phú cho họ tài năng, duyên nghiệp mang họ đến với nhau tại “Đỉnh tri thức” trước khi hóa thân thành cát bụi. Và ngày đó rốt cuộc cũng đã đến. Chỉ một vòng quay đồng hồ nữa thôi, ngày những “cha già” áo trắng vể vang ngã xuống cũng là ngày mà đấng quyên lực cao nhất sẽ chào đời. Tất cả đang trở thành hiện thực trước mắt ông.

Chuông điện thoại nội bộ từ xa vang lên. Samdech chặn đứng chuỗi tư duy lao về phòng kiểm soát chớp ngay tai nghe đồng thời mắt quét qua dãy

màn hình và ông phát hiện đã có diễn biến mới.

- Alô, tôi đây!

- Thưa bề trên, bệnh nhân đã tiến vào bệnh viện!

- Gì lạ vậy? - Samdech thốt lên nhìn đồng hồ

- Ông ta đến sớm hơn hai mươi phút, trực thăng của chúng ta đã có mặt vào phút cuối và đã làm tròn phận sự.

- Trực thăng?

Samdech há hốc miệng ngược lên camera số 1, vị trí đồ trực thăng trên sân đang nhốn nháo người như vừa có một vụ va chạm trên phố. Ông lướt lên các màn hình tiếp theo và một hình ảnh đã kịp quét lên võng mạc của ông. Một chiếc băng-ca đã lướt qua cửa phụ. Vị giáo sư thở dốc, vậy là sắp trót lọt. Bên tai, giọng tên lính gác vang to hơn:

- Thưa bề trên, bệnh nhân đã vào viện.

- Tôi biết, tốt lắm! - Samdech đặt cách máy xuống rồi chống nạnh tiến sát các màn hình, mắt không rời chiếc băng-ca chở bệnh nhân đang lướt ào ào bên trong.

Một tiếng thét đầu đó vang lên. Rất nhanh, Samdech nhìn lên màn hình số 3 và không tin nổi mắt mình. Vị tiến sĩ viện não người Việt trong vai quan sát viên phi thân vào chiếc băng-ca. Tiếng kê của ông ta làm Samdech ngớ người: “Dừng lại..có chuyện rồi...” Câu nói này có đúng từ miệng của Nguyễn Khoa Học hay là ông nghe nhầm của một ai đó? Thật không thể ngờ nổi, hành động này cố tình giết hại nạn nhân đang nguy kịch.

Samdech vội lấy máy bộ đàm để xác minh lại thông tin nhưng ông chợt nhận ra nó đã vô hiệu. Rất đúng lúc, một liên lạc viên chạy đến, họ là phương tiện liên lạc thô sơ của mọi thời đại.

- Thưa bề trên, rất đông binh lính lạ mặt đang bao vây bệnh viện, xin cho chúng tôi được ra tay.

Thực ra, Samdech đã nhận thấy một số xe cứu thương không thuộc viện quân y của ông đang vây lấy cổng chính nhưng vì tiếng thét của “gã đầu bạc” làm ông phải bỏ qua chi tiết phụ này. Liếc sang camera bên cạnh và ông nhận ra có một xe bọc thép đang thò vào hòng camera số 2.

- Không được manh động. Hãy ra ngoài tiếp tục theo dõi.

Tên lính vụt ra ngoài mà không kịp nhìn lại khuôn mặt phẫn khích của Samdech. Chẳng cần đến một viên đạn nào hết. Sức mạnh không đến từ bom đạn mà từ con người. Trong cảnh ngộ này, Samdech tự thấy câu này

đúng từ nghĩa đen đến nghĩa bóng. Khi viên Tư lệnh nằm trong tay, cả giang sơn này sẽ phải cúi rạp đầu trước ông.

Samdech cảm thấy tiếc cho toán đặc nhiệm đang ẩn nấp xung quanh bệnh viện. Họ đã chậm một bước, đúng vậy. Giá như họ đến trước khi chiếc Mi-8 hạ cánh có lẽ tình thế đã đảo ngược.

Tên liên lạc vừa đi, đột nhiên Tea Sech xuất hiện. Nhìn thấy Tea Sech, Samdech sực nhớ mình còn có một con tin khá nặng kí đang nằm trong hân nữa.

Ông hất hàm trong khi mắt không rời màn hình:

- Thằng kia vẫn sống chứ?
- Hắn có khẩu Glock, hắn sẽ tự lên thiên đàng nếu hắn muốn.
- Cứ cho hắn rong ruổi dưới đây, quên hắn đi.
- Bề trên quá chu đáo, theo tôi cứ vứt xuống Biển hồ để nuôi cá Trê thì ích hơn.

Tên thủ lĩnh chợt lạnh gáy khi phát hiện điềm gở đang hiện trên dây màn hình. Giá như chiếc “va-li thông tin” không bị cướp, hắn đã biết trước tình hình từ khi đang ở ngoài bãi sông và lẽ đương nhiên hắn chẳng ngu mà mò vào đây chờ chết.

- Chúng ta đã bị bao vây! – Hắn chỉ tay lấp bắp.
- Tư lệnh sẽ cứu ta! – Giọng Samdech đầy tự t

Samdech chỉ lên màn hình số 3 mà cách đây mấy phút chiếc băng- ca thoắt qua, đáp lại ông ta lúc này là những hình ảnh chết. Ông ta nhìn đờng hồ lo lắng, lẽ ra vị Tư lệnh đã xuống đến đây. Nếu có trục trặc khâu nào thì đó là hệ thống điện thang máy, nhưng mọi thiết bị vẫn hoạt động tốt. Không lẽ, Samdech chợt nghĩ đến những gì mà Nguyễn Khoa Học thốt ra.

- Tư lệnh đang ở đâu? – Tea Sech sốt sắng hỏi.
- Đang trong hành lang bác sĩ.
- Nhưng lí do gì mà ông ta lại chưa xuống?
- Đang bị kẹt lại vì lí do an ninh.

Có tiếng bước chân vọng từ ngoài vào, qua lớp kính, họ thấy một tên lính đang mang khuôn mặt tái nhợt chạy đến.

- Báo cáo bề trên, không lẽ chúng đã phản bội ta.
- Làm sao?
- Hai tên chặn thang máy, hiện chúng đang đòi gặp bề trên.

Samdech sờn gáy, không lẽ lính para cải trang đã chặn vị Tư lệnh lại thật sao. Chẳng lẽ bọn Heng Sovan lại tàn nhẫn đến mất trí khôn khi muốn bắt ông mà phó mặc cho vị Tư lệnh chết oan trước phòng cấp cứu thế này sao. Các đoạn băng từ camera sẽ là bằng chứng cho tội ác của hắn trước tòa.

- Có phải là Tư lệnh quân khu hay không? Hãy lên đó xem sao rồi quay về báo lại cho ta. – Samdech lệnh tên lính.

Tên liên lạc biến vào lối ra. Samdech đợi thêm vài phút nhưng không có chiếc băng -ca nào được chuyển xuống. Những giây phút căng như dây đàn sắp đứt, tên lính lúc nãy lại ập vào.

- Tôi phát hiện nạn nhân có khuôn mặt không giống ngài Tư lệnh.

- Thật sao? – Samdech chồm lên.

- Hai lính gác cũng không dám chắc, họ cần mang máy quét vân tay, hoặc đích thân giáo sư lên nhận dạng.

Samdech chợt dạ, lẽ nào bệnh nhân kia không phải là tướng Hor Bunnarith? Ông bỗng rung mình nhớ lại chiếc Mi- 8 đột nhiên bỏ đi và mới đây nhất là “gã đầu bạc” đã gây một tai nạn khó hiểu.

Tuy nhiên nếu ông lên kiểm tra rất dễ rơi vào bẫy. Việc này phải để Tea Sech làm. Cũng có thể đây chính là Tư lệnh Hor Bunnarith được chiếc Mi-8 kịp thời mang đến. Vệ binh muốn ngăn cản vị Tư lệnh vào đây nên đã cho đặc nhiệm lẻn vào viện phá hoại. Nhưng một nhận định khác mạnh hơn lại bật ra, chính chiếc băng -ca kia là đặc nhiệm trá hình. Hắn sẽ vô ông nếu ông mon men lại gần. Samdech thúc giục tên liên lạc đang đứng run lẩy bẩy trước mặt.

- Hãy lui băng ca vào tầm quét của camera số 3 cho ta xem.

- Xin tuân lệnh. - Tên lính quay gót ra ngoài.

Samdech ngừng lên nhìn camera số 3 chờ đợi. Sau một hồi, khuôn mặt trắng bệch của tên liên lạc đang lôi băng -ca lù lù xuất hiện trên màn hình. Samdech nhìn chòng chọc lên bệnh nhân đang chạy các thiết bị hồi sức cấp cứu. Đầu được băng kín. Một nhân viên y tế lạ mặt giữ cố định các thiết bị hỗ trợ. Tất cả dấu hiệu nói lên bệnh nhân cực kỳ nguy kịch.

Vị giáo sư gốc Hoa này thà để cho bệnh nhân chết quách chứ không để lọt một tên cảnh sát xuống đây. Còn chúng định dùng cục mỡ này để nhử ông ra thì thật là trò trẻ con. Nhưng nếu là vị Tư lệnh thật thì đúng là cơ hội ngàn năm có một? Samdech nảy ra ý định xui Tea Sech thay ông lên đó. Samdech bước ra tìm Tea Sech. Ông vô cùng khó hiểu trong khi nước sôi lửa bỏng này mà tên quản ngục lại đột nhiên vấn vương các tù nhân như

thể các thành viên trong gia đình sắp đến giờ chia li. Cũng có thể hẳn đã nhận ra những giờ phút vàng ngọc nên tranh thủ vĩnh biệt một kì quan trước ngày hủy diệt chẳng?

- Tea Sech! – Samdech gọi giật hẳn từ sau lưng. - Lên ngay hành lang kiểm tra lại bệnh nhân. Nếu chắc chắn tướng Hor Bunnarith thì dẫn ông ta xuống, nếu không phải thì tổng cổ hẳn ra ngoài.

Tên thủ lĩnh tuốt khẩu Kel- tec lao vào thang máy ấn nút. Chiếc thang máy như một đầu tàu điện ngầm cao tốc trôi vút trong lòng hang trước khi gấp theo chiều thẳng đứng của một thang máy đúng nghĩa.

Samdech nhìn bao quát khu phẫu thuật não rộng lớn được cho là pháo đài bất khả xâm phạm. Dĩ nhiên, đề phòng trường hợp xấu nhất ập đến, một lối thoát hiểm là yêu cầu phải có của bất cứ công trình nào. Khi xây dựng boong-ke bí mật này, chính Samdech đã yêu cầu cho viên kiến trúc sư đặt 3 vị trí cửa thoát theo chiều ngang và một thang máy gấp khúc. Bốn điểm thoát hiểm này được dẫn ra các đường hầm nhiều tầng nấc về độ sâu và ăn thông với nhau thành một mạng lưới không gian ba chiều hư ảo trong lòng đất. Hệ thống này lại phân ra ba nhánh riêng dẫn ra ba vị trí khác nhau được nguy trang dọc bờ Tonle -Sap. Ngay cả khi thuộc lòng sơ đồ, những tân binh của ông vẫn không ít lần lạc lối hay mắc kẹt trong đó hàng tuần. Còn đối với kẻ đột nhập thì không phải bàn cãi, đó là một cái bẫy, là nắm mồi của chúng. Samdech thường nói với Tea Sech và thuộc cấp rằng ông học được cách thiết kế địa đạo này là từ người Việt và tự hào khoe rằng đây là địa đạo Củ Chi thu nhỏ nhưng được bê tông và điện tử h

Mặc dù vậy, lối thoát tiện nghi trên không bao giờ dành cho đám nô lệ áo trắng. Mỗi cửa ra vào từ trung tâm luôn có hai lính vác AK với hai dây đạn vắt chéo đứng canh. Chúng sẽ chặn đứng sự đột nhập nào từ bên ngoài hoặc nổi loạn từ bên trong. Khi không chống đỡ nổi, các súng phun lửa tự động sẽ thực thi sứ mệnh hủy diệt toàn bộ sự sống bên trong. Samdech khá hài lòng vì trong mọi trường hợp xảy ra, ông và thuộc hạ vẫn an toàn tuyệt đối rời khỏi đây.

Samdech bước lại gần một tên lính gác cửa.

- Huy động thêm năm tên nữa xuống đây.

Tên này thoát cái đã biến mất vào địa đạo.

Samdech rảo phòng kiểm soát, ông tập trung thị lực vào chiếc băng- ca trên chiếc màn hình số 3. Tất cả lính hộ tống và y tá đã bỏ chạy chỉ còn tro

lại chiếc băng- ca với tấm chăn đang động đậy như một con vật đang trở mình.

Không máy bộ đàm, không điện thoại, ông buộc dùng phương pháp liên lạc kinh điển là người đưa tin. Rủi thay, số nhân viên liên lạc này đang bị kẹt bên trên hoặc không thể liên lạc với họ.

Các hình ảnh trên 6 màn hình tiếp tục làm vị bác sĩ choáng váng. Xe bọc thép vây kín quanh bệnh viện, các thuyền máy quân cảnh quây đảo trên Biển hồ nơi các cửa thoát ngấn. Samdech hải hùng khi biết mình đã hết lối thoát.

Máy di động reo vang, Samdech ngạc nhiên vì sóng đã trở lại bình thường, ông vội nhấc lên và phát hiện số lạ. Một âm giọng quen thuộc đâu kia vang lên.

- Thừa ngài Samdech!

- Các anh đang làm cái quái gì đấy?

- Thế ông định làm gì với Tư lệnh quân khu?

Samdech lập tức báng bổ:

- Tướng Hor Bunnarith gặp tai biến rất nguy kịch. Tôi rất ngạc nhiên và ngờ tởm sự can thiệp điên cuồng của các anh.

- Tôi biết những gì đang chờ tướng Hor Bunnarith dưới tầng hầm các ông. Hãy dừng tay lại!

Samdech chột dạ nhưng không nao núng buộc tội đối thủ.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì, chính các anh đang cướp những hơi thở cuối cùng của tướng Hor Bunnarith. Hãy ngay lập tức để bệnh nhân vào.

- Tôi nghiêm cấm mọi sự can thiệp phi pháp lên thân thể Hor Bunnarith.

Hãy buông ông ấy ra và đi!

- Cứu ông ấy là trách nhiệm của tôi, các anh không có quyền can thiệp và giải tán ngay lập tức. Các anh chịu hoàn toàn trách nhiệm đấy!

Samdech gằn lên rồi cúp máy, mắt chăm chăm nhìn các màn hình đã đen ngòm từ khi nào. Vậy là đã rõ, chính Heng Sovan đã chỉ huy cuộc bố ráp này. Tên vệ binh này nhìn thấu tim đen của ông. Samdech ngạc nhiên khi Heng sovan lại biết ông đang định làm gì đó ghê gớm với vị tướng. Không nghi ngờ gì nữa, chúng đã phản bội giao ước để lấy trộm thông tin trong chiếc đĩa cứng. Chúng chấp nhận hi sinh tên tù và dám coi thường ông.

Mặt Samdech đỏ au như nõ từng mạch máu. Ông chỉ tay hai tên vệ sĩ quát:

- Chặt đầu tên tù kia rồi chụp ảnh lại cho ta.

- Rồi! – Hai tên khoác súng lao về phòng giam Hà Phan.

Samdech mừng tượng đến hàng trăm họng súng đang sục sạo tìm ông. Sau vụ mất tích của Tôn Thất Sặc, đau đớn thay, chính ông đã bị đưa vào tằm ngấm chứ không phải phiên quân. Nếu ca phẫu thuật có thành công thì cũng trở nên vô ích khi họ sẽ biệt giam vị tướng sau khi xuất viện thay vì trở lại ghế chỉ huy. Siêu ý tưởng táo tợn biến vị Tư lệnh thành một thủ lĩnh Angka có thể thành công trong phòng mổ nhưng sẽ không có cơ hội trong thực tiễn khi bại lộ.

Giáo sư Samdech biết sự nghiệp của mình coi như đã kết thúc trong nhục nhã ê chề. Họ sẽ lôi ông ra vành móng ngựa vì âm mưu bắt cóc và hãm hại vị tướng. Sẵn sàng chấp nhận cho tình huống này từ lâu. Khi các lối thoát từ địa đạo bị đe dọa, ông vẫn có thể ung dung ra nước ngoài bằng đường không. Tất nhiên phải có Tướng Hor Bunnarith trong tay. May thay, hi vọng cuối cùng này chưa hẳn đã hết.

Samdech biết nếu không nhanh tay thì Heng sovan sẽ cướp con mồi ngay trước mặt, ông đang chiếm lợi thế khi chiếc băng-ca đã vào đến cổng thang máy. Samdech nhìn lên màn hình số 6 và thở dốc, chiếc băng-ca đang lao vào đường hầm nhằm hướng konpun-bannha.

Chương 46

X

ung quanh Hà Phan là các khối hộp thủy tinh dựng theo hàng lối như một ga-ra ô tô ngầm. Một không gian mờ ảo bởi ánh sáng cường độ yếu và bị hấp thụ bởi các bề mặt dung dịch. Anh nhìn vào trong các bể chứa này và sởn gai ốc khi nhận ra đây là khu vực ngâm thi thể.

Anh phóng mắt tìm một lối ra, trong không gian kín của hầm mộ kéo dài hun hút chỉ có sự im lặng đến rợn người. Anh không tin nổi số người hào phóng hiến xác cho khoa học lại dãi dụa như thế trên một đất nước chỉ có hơn mười triệu dân. Họ là các tử sĩ Khơ Me đỏ bị quy tụ vào đây từ thời trước sao. Hay đây là đáp số của các vụ mất tích bí ẩn hàng chục năm nay. Và một giả thiết có vẻ rùng rợn hơn khi anh nghĩ đây chính là các công nhân xây hầm ngầm bí mật đã bị thủ tiêu.

Anh không nỡ đựng ánh mắt sợ hãi của mình vào từng con người đang chìm trong giấc ngủ ngàn thu lạnh lẽo nhưng một thi thể làm anh không thể dứt mắt bỏ đi. Xác không đầu. Chính xác, anh đưa mắt lướt từ chiếc cổ cụt cho đến chân và suýt buột miệng khi nhận ra bàn chân cụt. Không phải ngờ vực gì nữa, đây chính là Son Sen mà Samdech đã mang từ trên rừng về ngày hôm trước.

Tên lãnh tụ Khơ Me đỏ này mới gia nhập đội ngũ hiến xác hay hẳn đã từng nằm đây nhiều năm rồi? Tại sao Samdech lại cố tình để anh nhìn thấy điếu tòi kỳ này trong khi ông ta vẫn chưa trả lời anh xác chết là ai.

Mọi sự liên tưởng đều dẫn đến bản thân và anh rùng mình nghĩ đến số phận của mình. Rất có thể Samdech sẽ giết anh rồi ném vào một trong các bể trống đang há nắp chờ đợi thành viên mới kia. Phải bằng mọi giá thoát khỏi nơi đây.

Chợt có tiếng bước chân, anh ngẩng đầu xuống sau một bể chứa theo dõi.

Nhìn xuyên qua khối nước dày màu lam, hình ảnh hai người đàn ông dị hình do khúc xạ ánh sáng đang dật dẹo tiến về phía trong. Hà Phan nhận ra hai khuôn mặt tím nhợt bành to sau thấu kính tinh thể lỏng kia chính là hai

tên vệ sĩ đã mang anh vào đây, giờ đã đến lúc chúng thả anh vào các bình chứa xác phục vụ cho khoa học.

Hà Phan chờ đợi sự xuất hiện của Samdech nhưng ý nghĩ xa xỉ đó khó có thể thành hiện thực vì ông ta biết khẩu Glock trong túi anh có tới hai viên đạn đang chờ sẵn. Tuy nhiên, anh cho rằng ông ta để anh mang vũ khí vào với lí do khác rất tế nhị và cũng rất “người”. Những ai từng trải qua đời lính chiến trường Cam như Hà Phan, họ hiểu rất rõ kẻ thù của mình tráo trở đến mức nào, còn sự dã man và vô nhân tính thì qua vụ thảm sát hơn 3 ngàn thường dân Ba Chúc đã nói lên tất cả. Ngay cả trong cuộc chiến Tây Nam, công ước quốc tế về tù binh bị Pol-pot ném vào sọt rác bởi chúng tra tấn và hành quyết một cách ghê rợn khi bắt sống được đối phương. Vài đồng đội anh đã từng cắn lựu đạn tự sát chứ không chịu bị bắt.

Giờ đây anh cũng không ngoại lệ khi yêu cầu bằng được mang khẩu súng bên người và thật đáng khâm phục khi Samdech hiểu được điều khó nói thành lời đó. Già đời như ông ta chắc phải hiểu rằng trước đoạt cảm giác an toàn cuối cùng của đối phương không phải là cách khôn ngoan để thuyết phục người khác.

Hà Phan nắm chặt khẩu Glock còn hai viên đạn và cầu khẩn cho không viên nào bị xẹt. Hai bóng người bất chợt tách sang hai hành lang liền kề theo thế kẹp anh vào giữa, anh thấy rất rõ những kẻ tấn công đang dò dẫm tìm mình. Chúng đi so le và bọc lót cho nhau rất chắc chắn, anh không thể hạ được một tên mà không lãnh đòn của tên kia. Anh chỉ dựa vào những bề thủy tinh cao lút đầu cùng các thi thể bên trong làm bia che chắn. Tên thứ nhất đi bên trái ngang qua chỗ anh nấp và lập tức hất phát hiện con mồi. Ngay tức khắc, anh phóng chân tung cú đá lóc sườn cực mạnh làm hắn té lộn nhào xuống đất. Khẩu súng ngắn trong tay hắn té về phía trước. Ngay tức thì một tràng AK chói tai réo lên từ phía bên phải. Anh đổ rạp xuống và hứng trọn thác nước lạnh buốt lẫn mảnh thủy tinh dội lên người. Hà Phan tối sầm mặt mũi khi đôi mắt bỗng rất bởi thứ dung dịch cùng với vật nặng rơi đè lên ngực. Anh đau đớn vuốt mặt và thất kinh khi thấy thi thể không đầu ướt sũng đang ôm mình từ bên trên.

Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc, anh xoay người vật đổ thi thể để nhìn và kinh hãi khi thấy họng khẩu AK đang chĩa thẳng mặt mình sau một bề nước.

Chưa kịp định thần, một chớp lửa lóe lên và cơn lốc thủy tinh lẫn chất lỏng quất lên mặt anh. Xác chết bên sườn anh lập tức rung lên khi hứng trọn 5

viên AK bắn loạt. Bể chứa vỡ tan, tên sát thủ trượt trọi hiện nguyên hình sau màn hơi nước màu lam và khẩu Glock của anh kịp nhá lên một vệt lửa buộc hẳn khụy xuống. Hết một viên!

Sự việc diễn ra quá nhanh làm anh chưa hết bàng hoàng. Ngay trước mặt, tên sát thủ sở một cũng đã kịp trườn bò trên sàn đầy nước gần tới khẩu súng lục của hắn. Vô cùng nguy cấp. Không muốn phí phạm viên đạn cuối cùng, anh lao tới. Tên kia vồ lấy súng vùng dậy chưa kịp quay lại thì bị một cú song phi giáng trúng lưng chuồn sắp mặt lộn nĩa. Khẩu súng bị cướp cò phá tan một bể chứa làm dung dịch phun tóe vào mặt đúng tằm anh đang lao tới. Hà Phan vội ôm lấy đôi mắt bỏng rát, đôi chân mất đà loạng choạng trên sàn nhà trơn láng rồi đổ xuống ngay trên đầu tên sát thủ. Hà Phan co chân đạp mạnh vào khối thịt phía sau nhưng tên này đã kịp lộn một vòng bật dậy. Thấy cơ hội có một không hai, tên sát thủ mặt nhoe nhoét máu lao tới hòng khóa chặt con mồi đang dấy dựa trên sàn. Hà Phan lật người hé mắt và rùng mình khi tên sát thủ đang chồm tới với thế mãnh hổ vồ mồi. Nhanh như chớp, anh kê một chân và tên sát thủ lảo nhuyển gập người thẳng vào ngực ngã bật về phía sau. Trên sàn nhà trơn láng và đầy mảnh vỡ, chỉ cần một lực nhỏ là đủ đẩy hắn bay một đoạn khá xa. Y chuồn như lướt ván trên hành lang và khựng lại khi cán lên đồng thủy tinh. Hắn rú lên đau đớn nhưng vội nhìn thấy sự sống khi khẩu K54 của hắn lúc này hiện ngay trước mặt.

Hà Phan chống mạnh khủy tay bằng thép xuống sàn bật tung người dậy lao theo định ra đòn kết liễu nhưng anh giật mình khi thấy khẩu súng đã nằm trong tay tên sát thủ. Không thể hãm người, Hà Phan chỉ kịp tuốt khẩu glock sau bao. Cũng chỉ trong tích tắc, tên sát thủ đã kịp xoay người lại siết cò ngay tức thì.

Hai tay Hà Phan nắm chặt khẩu súng chĩa thẳng đồng thời chuồn úp mặt tránh đạn. Vừa chạm xuống mặt nền cũng là lúc viên đạn cuối cùng trong khẩu glock réo lên. Hai viên đạn từ hai khẩu súng cùng lúc bay ra, anh chỉ kịp nhìn rõ tên sát thủ hất nhẹ đầu về phía sau rồi sụp xuống như một cái gậy đầu khuất phục trong tuyệt vọng. Hà Phan đứng bật dậy trong bàng hoàng khi thấy mình vẫn còn sống. Anh gập cánh tay cơ khí đang nhói đau và đã hiểu ra vì sao mình thoát chết một cách thần kì. Một lỗ thủng nhỏ xuất hiện trên vỏ đạn 105 li đang ứa máu.

Ném khẩu Glock xuống sàn, anh nghiêng rặng cời phẳng chiếc áo rách bươm ướt sũng máu lẫn dung dịch. Ném chiếc áo dính đầy mảnh thủy tinh,

anh kinh hãi nhìn lên thân thể đỏ au với hàng chục nhát cắt đang ứa máu. Anh hét lên đau đớn rồi bước sang giật khẩu AK còn mắc cứng trong tay tên sát thủ thứ hai. Hất nhẹ khẩu súng lên vai, anh lừng lững quay lại Kompun- Bannha để tính sổ lão Samdech.

Bất ngờ có tiếng nổ từ trên mặt đất, các màn hình đèn loẹt lóe sáng và vị giáo sư rún người khi nhắc thấy một mảng tường sụp xuống trong đám bụi trắng. Hàng loạt lính 911 ập vào qua lỗ thủng đang bốc khói trên nóc khu cấp cứu. Các cú điểm xạ chớp nhoáng của lính bắn tỉa nấp sau những vật cản buộc các chiến binh của ông trong đại sảnh lần lượt gục xuống. Lực lượng 911 không mấy khó khăn và chỉ trong vài phút, họ đã vô hiệu hóa tay súng cuối cùng bên trong viện.

Các chiến binh của Samdech cầm bật dưới đòn tấn công áp đảo bất ngờ của đối thủ. Bên tai Samdech chói chang tiếng còi báo cháy, còi báo động phát ra trong căn phòng chỉ huy. Màn hình camera quang học và cảm ứng nhiệt hoạt động quá tải khi xác định hàng chục điểm đã bị phá tan. Samdech cố gắng cuống vật lộn với núi thông tin mà cái nào cũng nguy cấp. Vị giáo sư lúc này hết một vị thuyền trưởng cô độc trong buồng lái của một chiến hạm đang bị đắm. Ông như chơi với ngụp lặn trong dòng thác lũ, và ngay lúc này ông biết chiếc cộc cuối cùng đã chìa ra với ông. Samdech ôm đầu vật vã lao ra khỏi phòng chỉ huy lao về thang máy đón chiếc băng- ca của viên Tư lệnh.

Khi cách vài bước chân, cánh cửa bất thành lĩnh bùng mạnh làm ông té ngửa. Cỗ xe băng-ca không phanh lao mạnh vào ngực ông. Bằng thao tác nhà nghề, Samdech kịp lặn một vòng đèn thời rút phắt khẩu baretta siết cò. Từ linh cảm đến hành động quyết đoán trong chớp nhoáng chỉ có ở một chiến binh bản năng và tàn nhẫn, đi đâu đó đã giúp ông sống sót trong bao trận mạc hà khắc. Lại một lần nữa chứng minh ông phản xạ chính xác. Cỗ xe thúc tan vách kính và hình hài to tướng văng mạnh từ trên băng- ca xuống sàn không phải là viên Tư lệnh. Samdech rống lên kinh hãi khi nhận ra gã thủ lĩnh đang quần quai trên sàn sau viên đạn của ông. Lao nhanh về phía thang máy nhưng ông nhận ra mình đã quá trễ. Hàng chục mũi súng Mini Uzi của những kẻ đột nhập khoác rắn ri đã dàn hàng ngay sau lưng ông.

- Samdech ông đã bị bắt!

Cuộc đấu súng dữ dội với các chiến binh cố thủ trong các ca-bin diễn ra rất quyết liệt ngay cả khi Samdech đầu hàng chịu trói. Trăn Phách nhắc

thấy một người đeo mặt nạ trắng bất chấp lửa đạn đang réo rắt lao vào phía trung tâm. Nhận định một tên thủ lĩnh khác đang định bỏ trốn, ông phóng theo về hướng hắn vừa khuất. Ngay phía sau, các lính cứu hỏa cũng lập tức bám theo. Trần Phách bằng người trên các kệ máy ròi nhảy qua các đồng hồ vỡ đang bắt lửa. Trên sàn, một số nạn nhân đã trúng đạn nằm la liệt hoặc lết về phía ngoài. Vài bóng áo trắng đang run lập cập dưới những kệ máy tránh nạn và một người đang nằm sóng soài phía trước đập ngay vào mắt ông.

Người đàn ông hói trán nằm sấp đang động đậy bên ngoài một phòng kính cao vút đến tận trần như một lối thang máy rồng. Trần Phách nhảy xổ tới thì nhận ra đó là giáo sư Tôn Thất Sắc, người ông ta nằm vuông góc hướng ra ngoài với một mảng tường kính đã vỡ vụn phía chân.

- Giáo sư... Giáo sư! – Trần Phách trụ gối xuống lay nhẹ ông ta.

- Mang ông ta đi ngay. – Ông gọi một lính cạnh đó.

Nhìn tư thế này, ông ngỡ như một người vừa bị rơi từ trên lầu xuống đất. Với sự tinh nhạy của mình, Trần Phách biết vị bác sỹ này đã bị ai đó quật ngã bởi tư thế nằm xệch vẹo đau đớn do ngoại lực bất ngờ tác động mạnh từ phía sau. Theo quán tính, ông nhìn vào bên trong phòng kính nhưng tất cả trống rỗng ngoại trừ một đồng hồ nát lẩn đây rớt rồi ngoằn trên sàn lênh láng nước đang bốc hơi màu xám trắng.

Chiếc cang được mang ngay tới bên ông ta, vị giáo sư từ từ ngửng lên nhìn xung quanh bằng ánh mắt chưa qua cơn kinh hoàng:

- Ông đã ổn rồi, chúng tôi sẽ đưa ông ra khỏi đây!

Tôn Thất Sắc khó nhọc duỗi cánh tay như muốn chìa cho Trần Phách vật gì đó, miệng méo xẹo, thều thào:

- Mặc tôi... hãy đuổi theo...

- Chúng nó, tất cả đã... bị bắt. – Trần Phách ghé tai ông nói.

-...Nguyễn Khoa Học... một... tên... nguy hiểm...

Một tiếng sét vang óc Trần Phách, ông không biết vị giáo sư này có nói nhằm hay không sau cú ngã đập đầu.

- Giáo sư nói gì... tôi không hiểu?

Trần Phách quỳ hẳn hai chân xuống ghé tai sát miệng nạn nhân.

-...Bắt ông ta lại... đừng... để... chết

- Ông ta ở đâu? – Trần Phách lay mạnh nhưng không ngăn được hai vìên mi nặng trĩu đã sập xuống. Nhìn theo ngón trỏ run run khế cựa trên bàn tay co quắp ông ta, Trần Phách cố đọc một thông điệp gì đó nhưng vô hiệu.

Ông chợt phát hiện trên sàn nhà có vết máu. Những giọt nhỏ màu hồng loãng, rõ ràng đó không phải là máu người và xuất phát từ bên trong buồng kính rồi dẫn ra ngoài, thừa dãn rồi mất dấu vết.

Trần Phách vùng dậy, đảo mắt một vòng rồi phi như bay về phía cuối tổ hợp đang náo loạn trong khói lửa. Trước khi đội quân giải cứu nổ súng tấn công, Nguyễn Khoa Học vốn là người có uy tín với Samdech, cùng với tài thuyết khách của mình, ông ta được giao đóng vai trò một nhà đàm phán. Vị viện trưởng đã cố gắng liên hệ với Samdech để thuyết phục hạ súng. Tiếc thay, vai trò của Nguyễn Khoa Học sớm bị dập tắt bởi một tai nạn khó hiểu.

Khi nổ súng tấn công, các tay súng tinh nhuệ para đầu tiên đã loại bỏ các tên lính gác hành lang rồi lao tới chiếc băng-ca. Tea Sech từ dưới hầm lao ra lập tức bị hạ gục, hắn được đặt lên băng-ca để thay thế một lính đặc nhiệm đang đắp chăn đóng giả vị Tư lệnh. Chiếc băng-ca mang Tea Sech lập tức quay mũi tiến xuống hầm và tất cả các cánh cửa đều tự động mở ra trước chiếc thềm từ trên ngực Tea Sech. Đội đặc nhiệm gồm Heng sovan, Trần Phách, Chap Narist và Um Svey cùng chục tay súng khác lập tức bám theo tiến thẳng vào Kombun – Bannha. Lúc đó tất cả họ đã quên khuấy đi mất Nguyễn Khoa Học đang ở đâu trong nơi loạn lạc này và điện thoại thì đang bị vệ binh làm nhiễu.

Trần Phách chạy và tìm không biết mệt mỏi quyết không để vị viện trưởng gặp họa. Theo hướng được chỉ, ông bám theo các hành lang đây mảnh kính và sục vào bất cứ hang hốc nào nhưng không hề có một bóng người. Trần Phách hiểu hơn ai hết Nguyễn Khoa Học không thể di chuyển nhanh với đôi chân của mình, và nếu ông ta phải tự chen lấn xô đẩy để sinh tồn như lúc này quả là thử thách khó vượt qua.

Ngay cả trong lúc mê sảng, Tôn Thất Sắc vẫn nghĩ đến ông ta và sợ ông ta chết. Trần Phách không thể hiểu vì sao Tôn Thất Sắc nói ông ta là kẻ nguy hiểm, có thể trong lúc mê sảng ông ta nói nhầm là Nguyễn Khoa Học đang bị nguy hiểm và đừng để ông ta chết. Thế thì có lý hơn.

Đến cuối tổ hợp khá vắng vẻ do các tường kính cánh âm còn nguyên vẹn. Trần Phách mon men lại gần một dãy tủ đựng mẫu vật đã bị phá tung cánh cửa và nhiều vật rơi vãi ra ngoài. Vị trí này chưa có dấu hiệu của cuộc đấu súng, mọi thứ xung quanh còn nguyên vẹn. Trần Phách sờn gai ốc khi tận mắt thấy các bộ phận cắt rời của bộ não đặt trong các ống nghiệm hình trụ. Mắt ông căng lên lướt hết chiếc tủ dài rồi dừng lại một vị trí nằm dưới

cùng. Một bộ não còn nguyên vẹn đang ngâm trong dung dịch. Ông lại gần rồi cúi xuống không thể tin nổi vào mắt mình. “Nguyễn Khoa Học”

Trần Phách rung mình lùi bật ra nhìn khối thịt hình bán cầu màu đỏ ghi tên vị viện trưởng. Nguyễn Khoa Học vừa bị giết sao? Thậm chí các vết máu còn chưa kịp khô.

Vậy hung thủ và phần thân nạn nhân đã đi đâu. Trần Phách cố tìm kiếm bất cứ tang vật nào. Áp sát đôi mắt nhìn lên tấm biển kim loại tối màu dính phía dưới chiếc bình và đọc khó khăn các dòng chữ tượng hình.

Đó là một mẫu trích ngang lí lịch, nhóm máu và vài thông số y học khác, đi đầu đáng chú ý là ngày phẫu thuật đầumột năm vềtrước. Không lẽ nó đã nằm đây một năm rồi sao. Không thể, vì cách đây nửa tiếng rõ ràng là Nguyễn Khoa Học đang sống nhăn.

Trần Phách mang một nỗi ám ảnh ghê rợn cấp tốc đi tìm hung thủ, ông nhìn nhanh xuống nền nhà nhưng không phát hiện dấu vết nào. Cố gắng lắng nghe, ông nhận ra tiếng giày chạm trên nền vọng lại không đều và ông liên tưởng đến nhịp chân của một người đi cà nhắc. Rút nhẹ khẩu súng rồi cúi thấp người sau một vách ngăn, ông căng mắt quan sát và nhìn thấy một bóng người đã đi khá xa. Trần Phách nhẹ nhàng bám theo đến cuối hành lang thì tiếng chân đã biến mất.

Ngồi náu dưới một chiếc bàn tiếp tục nghe ngóng, ông thấy một bóng người nhoáng qua bên cạnh. Trong thoáng chốc ông nhận ra một người có khuôn mặt trắng bệch đang mang theo một chiếc hộp khá lớn trên tay. Trần Phách lao ra đuổi theo nhưng bóng người kia đã thoát biến vềphía cánh cửa cuối hần.

- Đứng lại! – Trần Phách hô to.

Người kia quả là có bước chạy xuất thần bất chấp hệ vận động phô rõ điểm yếu, chỉ sau vài giây kẻ kia khuất bóng ngay trước mặt Trần Phách. Nhận định đây là kẻ đã gây ra tai nạn cho Tôn Thất Sắc và đang có hành vi bỏ trốn, Trần Phách quyết không để sống hắn. Cựu sĩ quan đặc nhiệm tăng tốc và chỉ sau vài nhịp ông đã phải khự người đột ngột để tránh húc vào lưng kẻ đó. Kẻ lạ đột ngột khự lại chắn đường buộc Trần Phách lùi phất lại chĩa khẩu súng nhằm thẳng gáy hắn.

- Đứng im!

Chỉ có âm vọng của mình vọng lại. Đối diện với ông lập tức xuất hiện một người thứ ba từ xa đi tới, bây giờ thì ông đã hiểu tại sao người mặt trắng đứng chôn chân trên đường. Trần Phách nhìn kĩ từ xa thì đó là một người

đàn ông vai vác súng đang lững lững tiến lại gần. Thoạt tưởng là một phiến quân, ông chĩa khẩu K54 lên cao và hét lên.

- Bỏ súng xuống.

Khẩu súng rơi xoảng xuống sàn, và chỉ trong khoảnh khắc ông nhận ra một gã trăn trườn đỏ au dưới một bóng đèn trần chiếu thẳng. Thật không thể ngờ nổi đó chính là chiến binh của ông. Hai người kinh ngạc suýt kêu lên nhưng đây chính là thời cơ ngàn vàng của kẻ đứng giữa, hắn bất thành lĩnh vùng chạy sang một ngách trái. Hai người lập tức đuổi kịp bởi hắn đã chạy vào ngõ cụt.

Người kia bất lực nhìn bức tường kính kiên cố chắn ngang mặt, hai bên là những bể chứa gây đổ tạo thành một bức tường kính nham nhở sắc nhọn. Biết mình không thể trốn thoát, người này sờ bất lực. Hắn nâng chiếc hộp màu đen về phía trước ngực rồi quỳ xuống đầy tuyệt vọng. Từ phía sau, Trăn Phách có dịp nhìn kĩ ông ta và lặng người khi thấy bộ tóc trắng quen thuộc vẫn còn dính vết máu sau cú thúc vào băng- ca.

- Ngài viện trưởng thật sao? – Trăn Phách thốt lên.

Người này lừ đừ quay lại rồi đưa tay giật bung chiếc mặt nạ trên mặt. Hành động thay cho câu trả lời. Trăn Phách giật nảy mình khi nhìn vào mặt ông ta.

Chương 47

D

ưới ánh đèn yếu ớt, bộ mặt nhợt nhạt của Nguyễn Khoa Học lộ lên dưới mái tóc trắng rớt bù. Đích xác Nguyễn Khoa Học.

Trần Phách hãi hùng khi hình dung một người không nào đang nhảy tênh tênh trước mặt ông là một bóng ma. Cái bộ não mang tên Nguyễn Khoa Học mà ông nhìn thấy đằng kia rốt cuộc là cái gì. Đi đâu gì đã xảy ra? Sự im lặng đến ghê người và sắc thần dữ dội trong đôi mắt đỏ ngầu của ông ta làm Trần Phách càng sợ hãi.

- Viện trưởng!... ông là Nguyễn Khoa Học ư?

Ngay cả Hà Phan đang đứng cạnh cũng không khỏi ngạc nhiên khi sắp mình lại có một câu hỏi thừa thãi và nực cười đến thế, anh có ý định trả lời thay thì đến lúc Nguyễn Khoa Học lên tiếng.

- Trần Phách! ông chỉ nói đúng một nửa. Một nửa Nguyễn Khoa Học đã chết.

Lúc này thì cả Hà Phan và Trần Phách sững sờ tột độ.

- Thì ông là Nguyễn Khoa Học, mà...ông vẫn còn sống đấy thôi?

Trần Phách thấy mình tệ hơn bao giờ hết khi hỏi một câu mà chính ông cũng thấy ngớ ngẩn đến khôi hài. Giác quan ông không thể bị đánh lừa, và ngay cả Tôn Thất Sắc cách đây một phút cũng tin Nguyễn Khoa Học còn sống vậy mà ông ta lại phủ nhận. Từ ngày quay lại xứ sở Angkor huyền bí này, ông thấy mình lúc mê lúc tỉnh, nhưng đêm nay ông hoàn toàn minh mẫn. Nếu không sáng suốt ông đã không nghĩ ra kế đánh tráo vị Tư lệnh trên trục thẳng để đột nhập. Nếu không tỉnh táo ông đã không thể hạ gục Tea Sech để đánh thọc vào đây.

- Không phải tôi! – Người kia thì ào như tiếng gió rít. - Người mà các ông cung kính gọi là viện trưởng Nguyễn Khoa Học bấy lâu nay chỉ là cái xác mà thôi, vong linh ông ta đang nằm dưới chín tuổi.

- Vậy thì ông... – Trần Phách chỉ thẳng trán người đang đứng trước mặt. - Rốt cuộc thì ông là ai?

Người đàn ông nhìn Trần Phách thất vọng rồi lắc đầu.

- Trầ Phách! ông vẫn không thuộc bài giảng vềthay não của tôi r ồi, bộ não đang nói chuyện với ông đây chính là Son Sen.

- Ông nói gì...? – Trầ Phách lạc giọng vì kinh hãi.

Trầ Phách và Hà Phan không thể tượng tượng nổi bộ óc cu ồng sát của một lãnh tụ Khơ Me đỏ lại kí sinh trong đầu vị tiến sĩ y khoa đang lớn v ớn trước mặt.

o O o

Được đưa khẩn cấp vào bệnh viện Angkor trên phố Achamean, mấy chục phút sau Tôn Thất Sắc đã h ồi tỉnh. Trong cơn đau vẫn chưa cắt, những chuỗi ngày ám ảnh như sống dậy trong ti ền thức của ông.

Tôn Thất Sắc nhớ lại một năm vềtrước, với tư cách thành viên một tổ chức phi chính phủ do Nhật Bản tài trợ có tên gọi “Phòng chống bệnh viêm não tại hạ lưu sông Mê Kông” ông đã tham gia đại hội đầu tiên của tổ chức y tế này.

Trong năm đầu tiên thành lập, tổ chức này nhanh chóng quy tụ nhiều nhà nghiên cứu vềnão, các nhà phẫu thuật có kinh nghiệm và các chuyên gia thần kinh có tên tuổi đến từ Nhật Bản và các quốc gia hạ lưu sông Mê Kông. Trụ sở của hội tại 234 Monivong thủ đô Pnompenh, nơi này vào ngày 18/6 sẽ diễn ra hội nghị khoa học thường niên đánh giá kết quả nghiên cứu của các hội viên đồng thời cập nhật diễn biến mới các bệnh về não. Thông tin chi tiết được loan tải rộng rãi trên báo chí các nước và các tập san y khoa của Đông Nam Á.

Năm đó, đại diện Việt Nam không thể ai khác ngoài hai diễn giả được mời là Tôn Thất Sắc và Nguyễn Khoa Học. Hai nhà khoa học có uy tín này không bỏ lỡ thời cơ mang những gì tinh túy nhất trong nghiên cứu của mình để giao lưu và trao đổi học thuật với các đồng nghiệp đến từ các quốc gia có nền y học tiên tiến hơn.

Không ai biết rằng, đằng sau ánh sáng khoa học trắng l ệ kia là một bóng đen bí hiểm đang chờ đón ông. Tôn Thất Sắc không ngờ chuyển đi đó không chỉ gây nên một hệ lụy khôn lường với cá nhân ông mà còn để lại một vết nhơ cho y học của nhân loại. Ông cũng không bao giờ có thể quên được rằng, ông đã bị chính sếp của mình bức tử sự nghiệp với một ý tưởng điên r ồnhất

Chiều 18/6 hôm đó, sau phần trình bày đềtài nghiên cứu của ông là các phần thảo luận, giải đáp các câu hỏi của nhiều cử tọa đã làm cho buổi tọa đàm trở nên sôi nổi và kéo dài so với dự kiến. Hội nghị đã bế mạc sau hai

ngày làm việc chính thức vì sang ngày hôm sau chỉ còn là những buổi tiệc chiêu đãi và tham quan tự do các đền đài mà chỉ có xứ sở này mới có.

Tôn Thất Sắc vô cùng hào hứng cho những chuyến đi đã được người bạn Samdech Pen Niouk lên lịch cho ngày hôm sau. Đêm đó, sau mấy chầu nhậu lâng lâng, ông về khách sạn 5 sao sang trọng để nghỉ ngơi. Lòng ông rạo rực đến nỗi không chợp nổi mắt. Đến một giờ sáng, trong bộ đồ pi-ja-ma tơ tằm êm như bông, ông đang kê cao gối lướt các kênh truyền hình cáp để tìm một chương trình nào dành riêng cho quý ông thì có tiếng chuông cửa.

- Ai đấy? - Ông ngó ra cửa rồi lục nhanh trí nhớ của mình rằng trong lúc say ông có gọi dịch vụ gì cho đêm nay hay không. Lại có tiếng chuông đồ d ồn và ông quyết định ra hé cửa.

- Ai đấy nhỉ?

- Tôi đây, Nguyễn Khoa Học.

Nhận ra giọng sếp, ông thoáng chút ngạc nhiên rồi tháo dây xích mở rộng cửa.

- Thủ trưởng vào đi. Có việc gì vậy?

- Tôn Thất Sắc, phiền ông một việc. - Vị viện trưởng vẫn nguyên bộ sơ mi trắng đang tỏa mùi rượu rum thơm phức bước vào. - Samdech vừa gọi điện cho tôi, và muốn phiền ông đôi chút.

- Hi vọng ông ta không sao chứ? - Tôn Thất Sắc khá ấn tượng với tửu lượng của Samdech. Với tư cách chủ nhà, đêm nay vị bác sỹ từng có hai bài báo khoa học lên án rượu là thủ phạm gây bệnh nhũn não này cần chai Jaya cạn li với tất cả 42 vị khách áo trắng bên bàn tiệc. Thật không hổ danh quân y.

Nguyễn Khoa Học liền chặc lưỡi:

- Sức khỏe ông ấy vô địch. Vấn đề không phải việc của ông ta, nếu ông chưa buồn ngủ hãy cùng đi với tôi một lúc, sẽ có người đón chúng ta.

- Vậy thì thăm ai? - Tôn Thất Sắc ngạc nhiên.

- Bạn thân ông ấy.

- Không sao, tôi sẽ đi cùng sếp, nhưng có thể vui lòng cho tôi biết nguyên do được không.

Mặc dù vị viện trưởng còn đang lưỡng lự chưa đáp, nhưng Tôn Thất Sắc đã đi về gần tủ và thay xong bộ com-lê của mình. Đã 30 năm nay, mỗi khi có điện thoại hay tin báo, cho dù đang ngủ say giữa đêm khuya ông cũng vùng dậy và tới với bệnh nhân kịp thời.

- Xong rồi, ta đi thôi. - Tôn Thất Sắc hãnh diện với tác phong quân đội của mình.

Lạ thay, vị viện trưởng vẫn đang ngồi trên salon với vẻ mặt đầy tâm trạng.

- Ông Sắc ạ, tôi muốn nói với ông ở đây luôn.

Bị dựng dậy lúc nửa đêm để nghe tâm sự của một thằng say quả không phải là chức năng của một bác sỹ thần kinh. Tôn Thất Sắc miễn cưỡng chỉ đầu lòng sắp mình, vừa đặt mông xuống ghế thì Nguyễn Khoa Học đã đứng dậy đi chốt cửa rồi quay lại với khuôn mặt nghiêm trọng.

- Ông Sắc! Tôi đề nghị ông tiến hành ngay một thí nghiệm.

- Thí nghiệm gì ở đây? Tôi tưởng ông gọi tôi vì một ca bệnh nguy kịch cơ đấy.

- Hiểu thế cũng không sai. Thực ra thì hai việc này là một.

- Hai việc này phải tách bạch chứ.

Sự ngạc nhiên của Tôn Thất Sắc lại bị đẩy lên một nấc. Hơn ai hết, người trong nghề như họ biết thí nghiệm và chữa trị là hai quá trình cách biệt nhau. Điều tối kỵ nhất trong ngành y là thí nghiệm ngay trên bệnh nhân của mình. Vậy mà từ miệng vị bác sỹ đầu ngành lại phát ra một chỉ thị vi phạm y đức như vậy. Vốn thuộc tố chất bẩm sinh, viện trưởng Nguyễn Khoa Học không cho ai một cơ hội để hiểu nhầm về mình, ông ta nói ngay:

- Vậy mà nó là một đấng ông giáo sư ạ. Đây là hai bệnh nhân vô cùng đặc biệt, chỉ có một phương pháp duy nhất để chữa sống cho cả hai. Mặc dù chưa từng thực chứng trên người nhưng với những gì ông đã làm trong chục năm nay tôi tin tưởng rất lớn ở ông.

Cặp mắt phúc hậu của Tôn Thất Sắc ánh lên sự phản đối. Hàng ngàn thí nghiệm chỉ dừng lại trên động vật mà chưa dám thực nghiệm trên người vì vô số lí do của nó. Ông nôn nóng sắp mình nói thẳng vấn đề càng nhanh càng tốt.

- Xin viện trưởng cứ nói rõ hơn.

- Ông hãy thay não cho một người... may ra cứu nổi họ.

- Thay não? thay cho ai? - Tôn Thất Sắc nhồm bập khỏi nghề.

- Chính tôi!

Giáo sư Tôn Thất Sắc nhìn phất cấp trên của mình bằng ánh mắt toát vẻ kinh hãi.

Nguyễn Khoa Học vỗ bệt hai tay lên trán rồi miết mái tóc bạc trắng ra phía sau như để thúc đẩy bị đối chất bởi một thiên tài đang trước mặt.

- Thủ trưởng! Liệu tôi không nghe nhầm đấy chứ?

- Tôn Thất Sắc, ông hãy nghe đây. Hơn ai hết ông hiểu căn bệnh u não ác tính của tôi đã hành hạ tôi hàng năm trời rồi. Nay tôi muốn thay toàn bộ phần não.

- Vì thế ông quyết định hiến thân cho khoa học ư?

- Cứ cho là như vậy đi. Ông định so tôi với cậu bé Joseph Meister nhiễm virus bệnh dại trước khi quyết định tìm đến tìm đến Luis Pasteur đấy chứ?

- Nguyễn Khoa Học khôi hài một cách chua xót.

- Tôi hiểu ông có mục đích cao cả hơn nhiều.

- Sự hiến thân này có gì là vẻ vang đâu. - Nguyễn Khoa Học ngửa mặt lên chậm rãi. - Tôi đã già, hãy làm một cái gì đó trước khi nhắm mắt. Chỉ có ông mới giúp được cho tôi.

- Nếu thất bại ông sẽ từ giã cuộc sống quý báu này ngay tức khắc. Tôi khẩn thiết mong thủ trưởng hãy bình tâm suy nghĩ.

- Tôi thích mạo hiểm, làm khoa học phải dẫn thân. Tôi muốn là người tiên phong ông hiểu chưa. Con người ta chỉ dũng cảm hiến thân cho khoa học khi họ đã chết, khi họ không còn cảm giác đau đớn và sợ hãi. Nhưng tôi phải khác họ, tôi hiến sống cho khoa học, tôi trao thân tôi cho ông đấy. - Nguyễn Khoa Học nhìn sang Tôn Thất Sắc riết róng. - Tôn Thất Sắc! hãy dũng cảm đi, đời người sống chẳng bao lâu, hãy làm một cái gì đó thật vang dội đi Tôn Thất Sắc! Nếu ông ngại một sự ràng buộc pháp lý và y đức, tôi sẽ viết giấy cam kết tự nguyện ngay bây giờ.

- Nhưng tại sao lại phẫu thuật tại xó này mà không phải là Mỹ, hay u châu?

- Các ông nhầm to đấy. - Nguyễn Khoa Học cảm thấy bị xúc phạm y như một người Campuchia đích thực phản ứng khi bị phủ nhận Angkor Wat không phải do người khmer xây lên. - Chính đây mới là nơi làm chủ các công nghệ tối tân nhất! Những thiết bị y tế tiên tiến cho đến các dòng xe đời mới nhất đang lăn bánh không phải tại Mỹ hay Anh mà là ở Campuchia đấy ông ạ!

Nguyễn Khoa Học đứng dậy kéo tay đồng nghiệp ra cửa sổ kéo roạt tấm rèm chỉ sang hòn đảo Kim Cương rực rỡ chốn ngã ba sông rồi cất giọng kêu hãnh.

- Đây ông hãy nhìn xem! dưới bến là các du thuyền sang trọng, trên bến thì Limousine, Maybach, Rolls-Royce, Hummer....nối đuôi đến tận quảng trường NagaWorld. Ngay dưới chân chúng ta cũng là một casino hiện đại bậc nhất thế giới. Cũng theo thiên ý này của tôi thì lĩnh vực khác họ cũng

có những thứ nhập khẩu thượng t nhất. Đó là chưa nói một số thương vụ được thực hiện trong bóng tối.

- Nhưng vấn đề không chỉ là thiết bị.

Nguyễn Khoa Học nhếch môi:

- Thế ông nghi ngờ tay nghề bác sỹ ở đây ư? Vậy những người nhấm rượu Jaya với ông đêm nay không đủ tài sao?

Vậy là đã rõ, hóa ra vị sếp đáng kính này muốn tận dụng máy móc và các bậc thầy về não đang tụ về đây để làm phẫu thuật cho ông ta. Tôn Thất Sắc không biết ông ta sẽ dùng phương pháp mổ u não bằng dao Gamma hay bằng máy khoan thủ công đây ấn tượng của một tiến sĩ Khơ Me vừa trình làng chiều nay. Dù sao, một đi ầu mà ông chắc chắn rằng là chương trình du ngoạn đền Bayon sáng mai của ông đã bị sếp mình tước đoạt thẳng tay.

- Còn thời gian thì sao?

- Việc này chỉ diễn ra trong ba ngày tính cả hồi phục hậu phẫu. Tôi đã nhờ Samdech điện về báo cho cấp trên và gia đình chúng ta rằng tôi đang bị tai biến, hiện đã qua cơn nguy kịch nhưng cần đi ầu trị và theo dõi vài ngày. Còn ông với tư cách bác sỹ chuyên khoa nên phải ở lại giúp tôi. Tóm lại những việc hậu trường ông không cần để tâm.

Tôn Thất Sắc sững người hồi lâu, hóa ra mọi việc đã được sắp đặt đầu vào đây. Còn bản thân ông ngỡ mình hiểu rằng đã bị giam lỏng và chặn hết mọi thông tin ra ngoài để toàn tâm thực thi sứ mệnh.

Có tiếng chuông điện thoại trên bàn reo vang, Nguyễn Khoa Học chủ động cầm lấy.

- Hello!....Okey, chúng tôi sẽ có mặt ngay bây giờ.

Nguyễn Khoa Học đặt máy r ồi trịnh trọng.

- Thưa ngài giáo sư! Samdech đang chờ ta đây, xin mời ông theo tôi!

Tôn Thất Sắc lập tức cự nự.

- Thủ trưởng, tôi lên án mọi hành động thay não bằng bất cứ lí do nào. Hơn nữa tôi hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lí cho vai trò bác sỹ trong ca mổ này.

- Nhanh lên. Chúng ta không còn thời gian.

Nguyễn Khoa Học mở cửa khi có tiếng gõ. Hai vệ sĩ da ngăm đen lực lưỡng xuất hiện r ồi áp giải vị giáo sư ra ngoài. Họ dẫn ông ra sảnh thang máy hành lang r ồi lên nút đi ngược làm Tôn Thất Sắc khá ngạc nhiên.

Bước vào sau đôi cánh kim loại màu chì, một phút sau, khoảng sân thượng lộng gió mở ra. Tôn Thất Sắc giật mình khi trước mắt là một con vật khổng lồ bằng sắt lù lù trong đêm đang chờ ông: Chiếc Mi

Tôn Thất Sắc bị bịt mắt và ng ồi giữa hai vệ sĩ trong khoang, trước mặt và hai bên là khoảng không đen ngòm như chao đảo. Một tiếng sau, chiếc máy bay lên thẳng đáp xuống một vị trí nào mà ông không thể biết.

Họ tháo băng mắt r ồi dẫn ông vào một khu kiến trúc lạ mắt. Tr ần khá thấp và dày đặc các đường ống kẽm ngang dọc một cách quy củ giống như dưới tầng hầm. Tiến về một căn phòng đang hé cánh cửa màu trắng nằm cuối hành lang hẹp. Đây hết một block đi ều trị đặc biệt của một bệnh viện, ông không biết nó thuộc tỉnh nào hay khu rừng nào. Chỉ đoán chắc căn cứ này rất an toàn với một cơ sở thiết bị không thua các bệnh viện cao cấp mà ông từng tham quan trên thế giới. Đi ều đó cũng nói lên đối tượng phục vụ của họ thuộc tầng lớp thượng đẳng và bí hiểm. Vị giáo sư h ồi hộp bước vào, mọi âm thanh ở đây bị phóng đại như thể nghe cả tiếng đập thùng thục trong lòng ngực chính mình. Bệnh nhân hiển nảo mà Nguyễn Khoa Học mô tả cuối cùng cũng hiển hiện trước mặt ông.

Đó một người đàn ông già khú ể, queo quắt, cặp mắt mê man trũng sâu nhìn vô định lên tr ần nhà và nếu như không có chiếc máy đo điện não đồ đang nhảy nhót thì Tôn Thất Sắc tin rằng bệnh nhân này... đã chết.

Tôn Thất Sắc ái ngại nhìn từ đầu đến chân con bệnh dẹt dẹt dưới tấm ga trắng.

- Não ông ta còn rất minh mẫn. – Nguyễn Khoa Học cất tiếng ồm ồm.

Tôn Thất Sắc không giấu vẻ bất ngờ và dừng mắt rất lâu trên bàn chân trái chỉ còn một nửa của ông ta. Như một lu ồng điện không dây, nửa bàn chân trái của chính ông cũng bất giác nhói lên. Nguyễn Khoa Học như hiểu đi ều Tôn Thất Sắc băn khoăn li ền nói.

- Cũng như ông thôi, anh hùng đánh Pốt!

- Tôi hiểu.

Tuy là cựu chiến binh nhưng Tôn Thất Sắc tin rằng trên thân thể đầy d ầu của Nguyễn Khoa Học không có vết sẹo nào chứ đừng nói là từng dẫm mìn.

Nói về thời gian phục vụ chiến trường Cam, thâm niên Tôn Thất Sắc hơn Nguyễn Khoa Học nửa giáp. Tuy là lính quân y nhưng Tôn Thất Sắc đã từng xông pha bom đạn để gom thương binh về tuyến sau. Vận hạn đã đến với ông trong một lần cắt rừng, trái K58 đã đưa ông lên chiếc v ồng mà mình đang c ần trên tay. Ngay cả trong giấc ngủ của ông một thời luôn vang lên tiếng gào thê thảm bởi các thương binh trúng mìn. Nhi ều vô kể, bệnh viện chiến trường không phân biệt địch- ta hay phe phái. Hàng tá lính

nằm la liệt chen chúc rên rỉ trong các bệnh xá chật chội nóng bức đen đặc ru ồi muỗi giữa mùa khô hay các cánh rừng đầy muỗi vắt.

Đã 30 năm qua, giờ đây, nỗi đau ấy bỗng dưng ùa về là ông ớn lạnh. Tôn Thất Sắc bỗng dưng thương cảm mãnh liệt bệnh nhân đặc biệt này, ông ấy đã mất một phần máu xương cho dân tộc mình. Nay, trước khi nhắm mắt, ông ta muốn dành trọn phần não cao quý nhất của mình cho người bạn xa lắc xa lơ. Có lẽ muốn hiểu về tình sâu nghĩa nặng giữa Nguyễn Khoa Học với bệnh nhân này, ông cần dành thời gian chia sẻ với sếp mình nhiều hơn.

- Ông Sắc ạ! – Giọng Nguyễn Khoa Học lại vang lên. - Ông ta đang mắc bệnh tiểu đường rất nặng. - Hãy giúp chúng tôi hoàn sinh theo như cách mà tôi đã nói với ông.

Trên đường bị áp giải đến đây, Tôn Thất Sắc đã đấu tranh tư tưởng cho mình là thà chết chứ không bắt tay vào một ca phẫu thuật cưỡng bức. Khi đến đây ông nhận ra một sự ngoại lệ, một tình cảm khó tả dâng trào. Tính mạng của cả hai cùng nguy kịch và họ sẽ chết nếu không có bàn tay của ông.

- Hãy cứu cả hai chúng tôi cùng một lúc! - Nguyễn Khoa Học kiên quyết. - Một là ông ra tay, hai là ông sẽ phải ở đây chứng kiến cái chết của hai chúng tôi.

- Tôi chấp nhận nếu ông ta tự nguyện.

Có lẽ chờ câu này từ rất lâu, vị viện trưởng tươi cười cúi xuống rút một bản cam đoan từ trong túi áo bệnh nhân rồi nói.

- Tất nhiên, còn chờ đợi gì hơn. Ông ta đã viết giấy này khi biết mình mắc bệnh nan y. Suốt mười năm qua ông ta tìm kiếm khắp hành tinh một người dũng cảm dám nhận não nhưng rốt cuộc chỉ có mỗi Nguyễn Khoa Học này dám lấy mà thôi!

Ngưng lại một thoáng, Nguyễn Khoa Học buông một câu chắc nịch mà Tôn Thất Sắc cảm tưởng như ông ta đang bông đùa:

- Tôi cũng vậy, đã mười năm nay tôi đi tìm người dám nhận thân xác vàng ngọc của tôi nhưng rốt cuộc chỉ có ông ta dám lấy.

Bất chợt ông ta nhìn riết vào mắt Tôn Thất Sắc đe giọng:

- Đủ rồi chứ, Hãy bắt đầu đi?

Tôn Thất Sắc không biết họ có thảo thuận ngầm nào hay không, và trong vụ hiến thân đổi xác này, ai chịu ơn ai nhiều hơn. Tuy nhiên, sự tỉnh táo và hào hức hiện rõ trên hai khuôn mặt. Cặp mắt vô hồn của bệnh nhân bắt đầu

động đây rồi hướng về vị giáo sư như van lơn. Tôn Thất Sắc nhìn thẳng vị viện trưởng cũng đang nín lặng chờ đợi. Tôn Thất Sắc đáp.

- Tôi chấp nhận vào cuộc.

- Tuyệt lắm! – Nguyễn Khoa Học suýt nhảy cẫng lên. Giọng ông ta như pháo rang khắp phòng. - Ông không cô đơn đâu, hai bác sỹ Singapore và một nhà vi phẫu người Nhật sẽ sát cùng ông. Đây là cơ hội vàng để ông gặp gỡ và làm việc với những người thông minh nhất trên hành tinh này! Cuộc phẫu thuật có một không hai được lệnh bắt đầu. Hàng chục bác sỹ và y tá hỗ trợ trong tổ hợp bắt đầu khởi động. Sau hai ngày làm việc căng thẳng cao độ, ekip bác sỹ đa quốc gia đi vào y văn nhân loại với một ca bệnh dường như chỉ có trong viễn tưởng. Một con người minh mẫn và tráng kiện rồi cuộc được sinh ra từ hai thân xác sắp tàn kia. Niềm hạnh phúc lẫn cảm giác dè dặt đã làm cho Tôn Thất Sắc không thể trở lại tâm thái bình thường. Mọi thứ ở phòng mổ và hai bệnh nhân luôn đeo bám tâm can ông. Một Nguyễn Khoa Học hoàn toàn khác đã chào đời. Ngay mai, khi trở về Hà Nội với phòng thí nghiệm của mình, ông không biết vị viện trưởng có bộ não từ một con người xa lạ sẽ đưa cơ quan nghiên cứu của ông đi về đâu.

Một bữa tiệc chia tay đầy biết ơn của Samdech và những người trong cuộc kết thúc. Khi chỉ còn mình Tôn Thất Sắc trong văn phòng, Samdech lại gần ông rồi đưa tay ra bắt chặt lấy người bạn già.

- Tôi xin thay mặt, gia đình nạn nhân. - Giọng ông ta run run. - Xin đa tạ bác sỹ, ông mãi mãi là người thầy, người bạn lớn và ân nhân của chúng tôi.

- Đừng khách sáo thế, chúng ta là bạn. Ca phẫu thuật này đối với tôi là ngoài dự kiến. Dù sao tôi sẽ theo dõi bệnh nhân thêm nhiều tuần nữa.

- Xin đa tạ ông.

Samdech buông tay khỏi vai ông cũng là lúc Tôn Thất Sắc chợt nhận ra ánh mắt khác lạ đang nhìn mình. Một cái nhìn thất kinh y như kẻ sát nhân sau khi lỡ xuống tay với chính người máu thịt của mình. Ông bất giác hỏi:

- Samdech...! hình như ông quá xúc động?

- Đúng, tôi sợ ông còn xúc động hơn tôi sau khi...tôi nói ra sự thật này.

- Sự thật gì? – Tôn Thất Sắc nhận ra một điếu ghê gớm đang chờ mình. -

Ông nói đi Samdech!

- Nạn nhân hiến não kia... chính là....Son Sen!

- Hả...! Cú sét ngang tai đánh gục vị bác sỹ, trời đất xung quanh tối lòa, ông rơi xuống chính ghế ngồi rồi ôm đầu kinh hãi. Sự đã rồi. Cái bẫy đã sập

xuống. Sự dối lừa đã đẩy ông xuống sâu địa ngục chưa từng có trong y học.

Samdech cuống quýt phân bua:

- Rất tiếc chúng tôi đã không nói trước cho ông, nhưng đi đâu đó cũng không quan trọng vì mọi bệnh nhân đều bình đẳng trước y học. Dù bất cứ đó là ai thì...

- Im đi, ả trá! – Ông thét vào hư không.

Sau cơn bàng hoàng, Tôn Thất Sắc nhận ra chính mình cũng có lỗi. Ông đã quá cả tin và dễ dãi đến mức tự biến mình thành kẻ đùng phạm.

Samdech liên tục trấn an.

- Dù sao một nửa ông ấy vẫn là Nguyễn Khoa Học, thân nhân và cả thế giới này vẫn công nhận đó là Nguyễn Khoa Học trừ khi...

- Các ông không thành thật với tôi. Vậy tôi có nhất thiết giữ bí mật này cho ông hay không?

Samdech lấy ngay lại sự lạnh lùng:

- Ông chỉ cần biết bệnh án là đủ, quan tâm đến lai lịch chính trị của bệnh nhân là đi đâu không cần thiết.

- Nhưng hắn là tội phạm đang bị truy nã. Các ông đã che giấu một đi đâu mà lẽ ra tôi phải biết. Biết mà không nói là bất nhân, nói mà không nói hết là bất nghĩa.

- Tôn Thất Sắc! dù sao thì đây không phải là ý tưởng của tôi mà chính là của Sơn Sen, nhưng về lâm sàng thì con người này đâu có tồn tại nữa. Ông hãy chất vấn sếp của mình sau. – Samdech răn đe. – Tôn Thất Sắc! Tôi biết ông sẽ giữ mồm giữ miệng chuyện này như giữ chính cái đầu của ông. Chúc hai vị thượng lộ bình an!

Hôm sau, yên vị trên xe lăn trong chiếc Mi-8, một sinh vật mình Nguyễn Khoa Học nào Sơn Sen đã hạ cánh xuống sân bay Nội Bài trong niềm vui khôn xiết của gia đình và vòng tay chào đón của các quan chức ngành y.

Tôn Thất Sắc chứng kiến cảnh này mà lòng quặn thắt. Bí mật này ông nguyện sống để bụng, chết mang theo. Trùm Khơ Me đổ Sơn Sen bắt đầu lãnh đạo một cơ quan nghiên cứu hàng đầu quốc gia. Một sự thật đau lòng là từ hôm nay, viện não TW và y học Việt Nam sẽ bước sang một kỷ nguyên đen tối.

Chương 48

C
hẳng được bao lâu, y như dự đoán, vị viện trưởng được ghép não này đã vấp ngay những biến cố. Hiện tượng đào thải dẫn đến bại não và một loạt bệnh lí nối tiếp nhau xảy ra. Tôn Thất Sắc bất lực nhìn bệnh nhân của mình vật vã với một loạt dị chứng hậu phẫu như, giảm trí nhớ, mê sảng, mất tự chủ. Tôn thất Sắc luôn dè chừng bệnh nhân quái đản này. Ông mừng rỡ một ngày đen đủi nào đó con bệnh kia sẽ đứng vung lên càn dao đòi mạng sống của ông- người cha khốn khổ của sinh vật ghép não kia. Ám ảnh sự thật và sự giày vò lương tâm đã đẩy Tôn Thất Sắc tưởng như phải tìm đến cái chết.

Trong tuyệt vọng, ông đã phải tự động viên mình vượt qua bằng cách cho rằng trời đã cho ông cơ may được thí nghiệm thay não trên người; đi đâu mà hàng vạn đồng nghiệp của ông trên thế giới không bao giờ có được.

Con người kép Nguyễn Khoa- Sơn Sen cũng phải đánh vật với cơn đau của quá trình dị hóa, liệt bán thân, suy giảm thị lực và buộc ông làm bạn với xe lăn hơn nửa năm trời. Nghiễm nhiên không ai nỡ cướp cái ghế viện trưởng của một người vốn có năng lực đang mang trọng bệnh.

Trong cuộc sống luôn có những diệu kì. Nguyễn Khoa- Sơn Sen dần dần đã gượng lên với nghị lực phi thường để phát huy tài năng bẩm sinh trong óc đó là lãnh đạo và diễn thuyết. Hình ảnh vị bác sĩ mắc bệnh hiểm nghèo trên cỗ xe lăn bôn ba khắp năm châu để thuyết giảng và xin tiền tài trợ buộc nhiều người ví von rằng một Stephen Hawking của Việt Nam chính hiệu đã xuất đầu lộ diện. Sự khiếm khuyết về thân thể lại chính là sức mạnh hình ảnh làm rung động hàng triệu con tim ngưỡng mộ ông. Một đi đâu mà ngay cả Tôn Thất Sắc cũng không thể ngờ nổi, đó là chỉ sau một năm, con người tàn tật đó đã quy tụ một loạt các gương mặt lớn của y học từ kì ều bào tâm huyết đến các chuyên gia giỏi từ các quốc gia phát triển đến làm việc. Ông ta quyết lãnh đạo Viện não phát huy vai trò đầu tàu về nghiên cứu và ứng dụng thực tiễn trong điều trị các bệnh về thần kinh- não.

O O o

Trong khi giới khoa học đang hân hoan và tự hào vì họ đang có một đàn anh như Nguyễn Khoa Học thì một mình Tôn Thất Sắc đang mừng tượng một tai họa khủng khiếp đang rình rập. Nguyễn Khoa - Sơn Sen càng khỏe mạnh thì con rắn trong đầu ông ta càng sớm lộ phát. Quả thật, đó là một đêm tháng 8, trước thềm hội nghị lần hai, một hội nghị ám ảnh đời ông. Tại phòng thí nghiệm của mình, Tôn Thất Sắc đang thu xếp tài liệu để ra về sau một ngày lao động thì Nguyễn Khoa - Sơn Sen xuất hiện trước mặt ông với vẻ mặt nghiêm trọng như trong khách sạn NagaWorld một năm về trước.

- Chào ông Sắc. Chắc ông còn nhớ ngày này năm trước?

- Kìa, viện trưởng vẫn chưa đi nghỉ sao? Sức khỏe ông dạo này không được tốt.

- Ngược lại, tôi cảm thấy rất khỏe, cảm ơn ông không quản ngày đêm để chăm sóc thuốc thang cho tôi. Thật tình, chúng tôi đã tin tưởng vào ông và đã không nhầm. Tuy bệnh tình của tôi đã gây cho ông bao gian truân vất vả nhưng rốt cuộc đi đâu đó đã làm giàu kinh nghiệm cho ông. Tiếc thay, nếu Sơn Sen này không phải là một kẻ nợ máu đồng loại thì ông có thể mang đê tài này ra thế giới rồi đấy. Tôi cũng rất biết ơn ông đã giữ cho tôi bí mật này.

Tôn Thất Sắc nhìn con người đã làm ông hao kiệt cả thể xác lẫn tinh thần một năm nay, ông chỉ mong một cái chết đến thật nhanh. Một là ông chết, hai là cái của nợ kia chết. Đã nhiều lúc ông định phó mặc cho con bệnh khốn nạn này nhắm mắt xuôi tay nhưng đâu có dễ. Tại Campuchia, con mắt Samdech từng phút từng giây soi ngóng về ông. Samdech đe dọa nếu một cái với con bệnh kia với bất kỳ lý do gì thì ông ta sẽ công bố cái sự thật tày trời kia ra cộng đồng. Lá bài khổng lồ chế từ xa này của Samdech tỏ ra rất hiệu quả.

- Lại sắp hội nghị rồi đấy! – Sơn Sen nhếch mép. - Ông vẫn khỏe mạnh lắm, chúng ta cùng đi nữa nhé.

Tôn Thất Sắc đứng lên hốt hoảng:

- Đến lượt ông định biến tôi thành Tôn Thất- Polpot sao? Không!

-Ồ không! làm gì còn vĩ nhân nữa cho ông thực hành. Nhưng, đây là lần tôi cần ông hơn bao giờ hết.

Tôn Thất Sắc rợn người:

- Những gì tôi làm đã là tội lỗi. Tôi sẽ không đi đâu hết.

- Tôi lỗi ư? – Son Sen bật cười. – Tôn Thất Sắc! xét về vai trò thầy thuốc thì ông đã cứu người đấy, ông mang lại cùng một lúc hai sự sống, một Nguyễn Khoa Học đang u não và một Son Sen đang trong cơn hấp hối. Tôi nghĩ ông nên tự hào. Cũng thật éo le cho ông, giá như tôi không phải là một tên đòtể đang bị ECCC săn lùng thì ông đã rộng cửa giành giải No-bel rồi đấy.

- Các ông đã núp dưới danh nghĩa y đức để đẩy tôi vào tội ác, tôi thà chết chứ không nhúng tay vào nữa.

- Vậy thì tôi nói thật với ông - Giọng Nguyễn Khoa Học trở nên đanh rắn như một chỉ huy trên mặt trận:

- Ông tưởng tôi thay nào chỉ để làm một gã viện trưởng quèn này sao? Nhàn. Mục đích của tôi giản dị nhưng thiêng liêng hơn ông đang nghĩ nhiều, đó là con trai tôi.

- Ông có con trai? – Tôn Thất Sắc buột miệng nhưng ông vội ngớ ra trước mặt ông không còn là Nguyễn Khoa Học độc thân của ngày xưa nữa.

- Đúng, con trai tôi, Son San.

- Thì đã sao?

- Tôi đã và sẽ hi sinh vì con tôi, nó cũng đang bị truy nã ngầm bởi các thế lực thù hằn oán. Hãy cho nó cơ hội được làm người bình thường, ông hiểu không?

- Ông lại định thay nào cho... con trai?

- Đúng!

Tôn Thất Sắc nhìn lên đôi mắt ngầu đỏ đầy hăm dọa của tên bệnh nhân.

- Ông không thể có cách khác cứu nó sao? tôi không tin cuộc phẫu thuật thứ hai lại tốt đẹp hơn.

- So với cách đây một năm ông đã tiến bộ vậ. Ông đã có cuộc thí điểm quý báu lần một năm đức rút kinh nghiệm ngay trên cơ thể tôi. Và tôi chưa phải là ca ghép não cuối cùng của ông đâu. Bệnh nhân đích thực của ông vẫn đang ở phía trước!

- Không! Nó không thể xảy ra lần nữa. Trừ khi nó được cộng đồng y khoa thừa nhận và pháp luật cho phép.

Son Sen bật dậy tiến sát rồi chỉ tay vào mặt đối phương.

- Tôi nhắc lại, Son Sen này hi sinh thân xác là để cho con mình, nếu ông không tham gia nữa thì tôi chẳng còn lí do để giữ bí mật. Tôi sẽ cho cả thế giới biết ông đã làm gì.

- Son Sen! Chính ông đã dụ dỗ và cưỡng bức tôi làm đi ầu đó. Ngay trang một tên khùng bố bằng thay nã là phạm pháp, là báng bổ y học. Ông đã hại tôi và làm nhơ bẩn n ền y học chúng tôi.

- Nặng nề thế sao? Tôi hỏi ông, từ khi tôi về đây đã làm gì hại cho đất nước ông chưa? Ngược lại, từ khi có tôi viện nã đã khởi sắc. Những kiến nghị của tôi với chính phủ để đi ầu tư nghiên cứu khoa học đã được chấp thuận. Tiếng nói của tôi vang khắp thế giới và đã quy h ồi hàng chục danh y trở về cống hiến. Các công trình của họ đã và đang góp phần thay máu n ền y học đáng tủi hổ của nước ông, lẽ nào ông không thấy?

Sự dám nói dám làm là có thật ở nã bộ Son Sen. Thật vậy, đi ầu này Tôn Thất Sắc dù không công khai ca tụng ông ta nhưng trong thâm tâm cũng đã khâm phục. Một năm qua, con người này đã có biểu hiện xuất chúng.

Không ai còn nhận ra ông là vị viện trưởng kiêm lời mọc mọc thừa xưa nữa. Tuy không làm nghề y. Thực ra ông ta mù tịt về y học. Thay vào đó là một nhà diễn thuyết, một chiến lược gia đại tài đã mang những đổi thay không thể chối cãi cho Viện nã. Đi ầu duy nhất mà ông băn khoăn là đến khi nào bộ nã trùm Khor Me đỏ sẽ kiểm soát vị viện trưởng kia. Không nghi ngờ gì nữa. Hôm nay đây, câu trả lời đã có.

Với đôi mắt màu booc-đô trên khung mặt sắc lạnh, Son Sen luôn tự mãn trong mọi trò chơi của mình bày ra. Trước mắt y là một con tin không dễ sai khiến nhưng lại dễ yếu đuối trước một thứ vũ khí hiệu quả hơn nhiều, đó là danh dự. Viện trưởng Nguyễn Khoa - Son Sen bắt đi ầu tấn công.

- Ông Sắc! Nếu ông từ chối, tôi buộc phải làm một việc mà tôi không bao giờ muốn. Công bố sự thật.

- Chẳng lẽ... ông định làm gì? – Giọng Tôn Thất Sắc đã mất dần phản kháng.

- Hơn ai hết, ông biết tất cả cơ quan an ninh đi ầu muốn có tôi góp mặt trong xà lim của họ. Và đương nhiên... - Son Sen nheo mắt khiêu khích Tôn Thất Sắc. – Và họ cần luôn những kẻ tiếp tay cho tôi lẫn trốn

- Thật vô ơn! ông muốn tố cáo tôi?

- Tôi muốn đi ầu thú!

- Ông đi ầu ơn kẻ cứu mạng như thế sao?

Tôn Thất Sắc kinh tởm nhìn ông ta. Ông không tin Son Sen chịu bao hi sinh và đau đớn để có được một cái vỏ mũi mãn như hôm nay lại đi đi ầu thú. Hơn nữa ông ta đang có công danh và một cuộc sống khá vương giả không thể chê được.

- Bao nhiêu xương máu của ông lẽ nào lại ném vào sọt rác? – Tôn Thất Sắc ngờ vực.

- Tôi biết kẻ sợ sự thật là ông chứ không phải tôi. – Son Sen cười nham hiểm. - Thừa giáo sư, hoặc là ông hãy đồng ý tham gia lần nữa, hai là hàng trăm bức ảnh và đĩa CD về giáo sư Tôn Thất Sắc giải phẫu cho Son Sen sẽ tràn ngập các mặt báo và truyền thông trên toàn thế giới.

- Đồ đê tiện! mày đã lật lọng tao. – Tôn Thất Sắc không thể kìm chế chỉ mặt Son Sen thét lên.

Không giống như bao bệnh nhân khác được ông cứu sống, họ dành cho ông lòng biết ơn vô hạn. Kẻ hại lại ân nhân mình chỉ có ở loài cầm thú. Thừa ấu thơ, mẹ ông đã kể cho ông nghe một câu truyện ngụ ngôn về một nông dân nghèo nhưng giàu lòng nhân ái. Trong khi đi làm rẫy trở về, lão bắt gặp một con rắn bé bỏng bị thương đang nằm thoi thóp bên lề đường. Mủi lòng thương, lão ngẫ xuống băng bó cho con vật bé bỏng rồi đặt lên lòng bàn tay âu yếm. Ngay tức thì kẻ vô ơn ngóc chiếc đầu tí xiu để dạy cho ông một bài học phũ phàng ngay trước giây phút là đời.

Không hiểu sao, câu truyện đó đã ám ảnh lấy ông đến lạ. Mấy chục năm trong nghề ông luôn dè chừng một ngày nào đó câu chuyện kia sẽ xảy ra trong đời thực từ những con người mà ông vẫn bắt gặp nườm nượp trên đường.

Vậy là hôm nay, nỗi lo kia đã đến. Ngay trước mặt ông là rắn độc nagar hóa kiếp. Ông không thể ngờ rằng trên hành tinh này lại có kẻ lấy chính sự sống mà ông dâng tặng để làm vũ khí hại ông. Son Sen biết đó là con dao sắc nhất để buộc niềm kiêu hãnh trong ông phải quy phục. Y thừa biết công bố bí mật động trời kia sẽ làm cho danh dự và tên tuổi của ông sụp đổ tan tành. Để nó không xảy ra, ông chỉ còn cách chiêu theo hẩn. Vấn đề còn lại chỉ là người nhận nã của con hẩn là ai?

- Tôi biết lương tâm ông đang rỉ máu. – Son Sen lại khẽ khàng. – Nhưng, một mình ông đau khổ là sự lựa chọn cao cả nhất. Hãy giữ uy tín cho Viện não và dòng dõi Hoàng tộc Tôn Thất danh giá của ông đi. Hãy lựa chọn đi ngài giáo sư! Một là tham gia lần cuối hoặc là cho thế giới biết Son Sen đang ở đâu. Tôi nhắc lại. Ông chỉ có một đêm để suy nghĩ thôi! – Son Sen nói xong lạch cạch bước đi.

Tôn Thất Sắc sụp xuống bàn, ông đưa đôi tay run run bưng tai cố chặn tiếng kêu nhói óc vang lên từ đôi giày khập khiễng đang hướng ra cửa rồi biến lạng ngoài bóng đêm.

Rốt cuộc, để giữ gìn thanh danh, Tôn Thất Sắc buộc lòng phải xách vali trở lại vương quốc Campuchia một lần nữa. Không quá bất ngờ, khi vào đến Kompun Bannha ông mới nhận ra sự thật ghê gớm hơn ông tưởng rất nhiều.

Không cần che giấu, bộ hồ sơ người nhận nào đã làm ông sửng sốt, đó là Thống tướng Hor Bunnarith. Không nghi ngờ gì nữa, Son Sen đã nhen nhóm âm mưu cấy mìn mớng khủng bố từ con mình vào viên Tư lệnh tối cao.

Không thể im lặng được nữa. Thực tế này buộc ông phải hành động gấp. Một ý nghĩ lóe lên trong óc. Cần báo động âm mưu này ra ngoài cho bất cứ ai có thể. Đây là động cơ ông liều chết khi đột nhập phòng kiểm soát để viết ba bức mật thư.

Giờ đây, nằm bất động trong nhà thương, ông có thể an lòng khi những người hùng đã xuất hiện đúng lúc. Tội ác đã bị chặn đứng.

Trần Phách nhìn như hút mắt vào chiếc hòm đáng ngờ trên tay Nguyễn Khoa Học rồi lại nhìn xuống sàn. Ông để ý thấy vài giọt dung dịch màu vang đỏ cùng kích cỡ với vết nước bên cạnh sườn Tôn Thất Sắc. Một giả thiết đặt ra là chính Nguyễn Khoa Học đã dùng vũ lực đoạt nó từ Tôn Thất Sắc mà kết cục là vị giáo sư già đã bị sếp của mình hạ đo ván.

Trước khi đào thoát khỏi sự hủy diệt, các bạo chúa thường phân chia và tranh giành vàng bạc châu báu hoặc kỉ vật đắt giá để mang theo, nhưng chiếc hòm nhỏ đang rỉ máu kia không có dấu hiệu của thứ của cải hấp dẫn. Trần Phách rất kị với mọi vật dụng của bệnh viện và những thứ lấy ra từ đó không phải là đồ sạch sẽ gì. Nguyễn Khoa Học ôm chặt cái hòm vào ngực rồi lùi dần như chực bỏ trốn, Trần Phách nửa muốn giành lấy, nửa sợ chạm vào cái gì đó lây nhiễm.

- Thu chiếc rương kia lại! - Trần Phách ra lệnh cho Hà Phan.

- Khoan đã. - Nguyễn Khoa Học bất ngờ chìa chiếc hòm về phía Trần Phách. - Nếu bắt tôi, xin ông hãy nhận lấy thứ này, đây là báu vật duy nhất của đời tôi.

Báu vật ư. Trần Phách nhìn chằm chằm “báu vật” và thận trọng lùi bước.

- Nó là cái gì?

- Đây chính là con trai tôi, các ông có thể bắt hoặc giết tôi nhưng xin đừng hại nó.

- Con trai ông sao? – Trần Phách trở mắt nhìn chiếc hòm.

- Đúng thế, đây là não của nó. Phần xác còn lại cũng đang ở quanh đây, trước khi tôi chết, mong ông để cho con tôi được trở lại hình hài nguyên vẹn. Trần Phách! - Giọng ông ta trùng xuống van lơn. - Chỉ có ông mới hiểu tôi, những gì tôi từng nói với ông về cường bức thay não là vô đạo và cấm kỵ, trong khi tôi chính là kẻ đã tâm hại đứa con đẻ của mình. Con người chúng ta không thể sống và suy nghĩ bằng não trạng của kẻ khác. Tôi đã sai lầm, hãy giúp tôi và nhận tôi một cái lạy này. Sau khi tôi chết, hãy làm ơn an táng cho nó, nó xứng đáng như thế.

Ông ta đột nhiên quỳ sấp hai chân xuống, đôi tay đẩy chuôi chiếc hòm về phía Trần Phách buộc ông phải nhảy giật lùi né tránh. Miệng Nguyễn Khoa Học run rẩy từng chữ.

- Tôi không muốn sống nữa... những gì tôi làm với ông mấy ngày qua đủ đáng tội chết, một tội ác đê hèn. Tôi không thể sống để nhìn các ông. Chính tôi chứ không phải Samdech đã bắt cóc Tôn Thất Sắc và đã tâm sát hại người của các ông mấy hôm nay.

Trần Phách chưa hết bàng hoàng khi nghĩ lại chính tên Son Sen này là kẻ chủ mưu. Chính y biết rõ những ai đã nhận được các lá thư của Tôn Thất Sắc trong đêm đó để thủ tiêu bằng hết. Thực ra, trong khi Trần Phách không hề hay biết gì thì chính bản thân y nhận được một trong ba lá thư đó. Tưởng tin này đến tai Trần Phách, y lập tức mò đến trong đêm gặp ông van nài đi giải cứu mà thực ra là cô lập rồi đẩy ông đến một xứ sở xa xôi để diệt khẩu.

Trần Phách chột chột dạ khi chiếc Vertu trong người ông cũng có thể đã bị y gắn chip nghe trộm từ ngày hôm đó.

Trần Phách rùng mình lùi xa chiếc rương và ánh mắt đỏ hoe của Son Sen đang rỉ nước nhìn mình. Chớp thời cơ, Son Sen vùng lên lao về bức vách vờ khẩu súng ngấn trên sàn nhà. Trần Phách hoảng hốt lao vào tước vũ khí nhưng Son Sen đã phản ứng tức thì khi chĩa mũi súng vào chính thái dương của mình.

- Lui ra! Hãy để cho ta được chết! – Tay phải riết chặt cò, tay trái ông ta chỉ hai thầy trò Trần Phách van nài. – Xin các ông! Hãy để cho ta được chết ở đây, một năm về trước, con người quái thai của ta được sinh ra từ phòng thí nghiệm này thì hôm nay hãy để cho ta được nằm xuống tại đây. Ta không phải là Nguyễn Khoa Học, ta cũng chẳng còn là Son Sen nữa. Ta không có tên, ta không có quê, ta không đi đâu hết!

Trần Phách sống lại cảnh giác tốt độ với con người trước mặt và cảm thấy lúng túng khi đối phó với một lúc hai con người trong một. Ngay cả cách xưng hô, ông cũng không biết nên gọi là Nguyễn Khoa Học hay Son Sen cho phải lẽ. Không thể coi đây là Nguyễn Khoa Học bởi tên đó nay chỉ còn là cái xác không hồn, cũng chẳng thể là Son Sen khi từ ánh mắt nụ cười chongón chân đầu phải là Son Sen.

Trần Phách nhớ lại lời của Tôn Thất Sắc trong lúc hấp hối còn thều thào rằng đừng để cho Nguyễn Khoa Học chết. Nay ông đã hiểu ra, nếu cả Tôn Thất Sắc và y đều chết có lẽ mọi bí mật và uẩn khúc không bao giờ được giải mã.

Hà Phan đứng sau Trần Phách nhưng anh biết rằng ông ta sẽ không thể tự sát vì chính khẩu glock kia đã hết đạn. Nghe giọng nói ran rạt và tiếng rít ớn tai của ông ta anh sức nhớ sao mà giống kẻ đã nói qua bộ đàm với anh trên cánh đồng lúc chiều tối.

Một tiếng cạch cò súng vang lên, Son Sen thất vọng đến sững sờ.

- Không thể chết đơn giản như thế! - Trần Phách lên tiếng. - Tôi không có quyền cho phép ông lẩn tránh pháp luật. Đất nước này đang chờ đợi một lời sám hối của ông. Chỉ có nhân dân Campuchia mới có quyền phán xét ông mà thôi.

- Không! Hãy để tôi tự chết, tôi không muốn đối mặt với họ. Hơn ba mươi năm nay, bao nhiêu đau thương nhục nhã tôi đã nếm đủ cả rồi. Ngay cả nỗi đau mất đứa con độc nhất của ta cũng chưa làm ông thỏa mãn hay sao?

Hãy để cho ta được chết. – Son Sen gào lên thảm thiết.

Trần Phách hất hàm cho Hà Phan lao lên công tay thì ông ta vùng ra. Bất thình, Nguyễn Khoa Học quay đầu về phía sau phi thân như một mảnh hổ vào vách kính. Trần Phách và Hà Phan tức thì lao theo hông kẹp ông ta vào giữa.

Khi chồm đầu Nguyễn Khoa Học chỉ cách bức tường kính vài phân, Trần Phách kịp túm vào tóc ông ta đồng thời hai đôi chân thép của hai lính đặc nhiệm song phi vỡ tan vách kính trước ngay trước mắt đầu bạc.

Một tiếng vang khô khốc khi bức tường kính vỡ tan. Cả ba người ngã sòng soài trong cơn mưa mảnh vỡ.

Trần Phách vùng dậy trong khi mắt vẫn không rời người đàn ông sau hai lần tự sát bất thành, ông chợt nhận ra trên tay mình là một búi tóc mềm như cước, trong khi người đang giãy giụa trên sàn chỉ trơ lại một cái đầu trọc lốc đỏ au.

Trần Phách và Hà Phan đầu rùng mình khi nhìn lên đầu ông ta. Một vết đỏ chạy từ hai bên mang tai khép kín trên đỉnh đầu như vết một cái đai kẹp hẳn sâu, quả đầu tròn hết như được ghép bởi hai mảnh sọ. Làn da màu đỏ tấy sừng như muốn báo hiệu cái tổ chức bên trong đang xảy ra quá trình đào thải. Các phản ứng sinh hóa trong tác phẩm y học kia đang phá vỡ cơ chế suy nghĩ và đi đầu khiến hành vi. Sau hai lần tự sát bất thành, ông ta quần quai điên cuồng trên sàn một lúc rồi nằm sấp, Hai người lặng nhìn cái tuyệt tác mà nếu họ chỉ chạm chân một nhịp thôi, có lẽ nó đã vỡ nát sau cú thúc đầu cảm tử. Thật không thể tin nổi bộ não ghép đã tồn tại dưới lớp tóc trắng và cái trán ngời ngời hơn một năm nay. Hai thám tử cố chiêm ngưỡng công trình y học đồ sộ mà vẫn chưa hết mê mẩn.

Bỗng cái đầu ngo ngoe rồi lật ngửa nhìn họ. Đôi mắt ngầu đỏ trương to.
- Đừng ngăn cản tôi nữa, cái xác không đầu của tôi đã chết và đang chờ hộp não đoàn tụ từ một năm nay. Các ông thật tàn nhẫn! hãy cho ta được chết!

Hà Phan vội cướp lời:

- Ông chưa chết được đâu, bác sỹ! ông có biết gần 2 triệu người vô tội cũng không toàn thây thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn trước khi chết không? Các đồng chí của ông, Yeng Sary và Noun Chea đang chờ ông trên sảnh đường ECCC đấy, dậy ta đi thôi ông!

- Chuông điện thoại Trần Phách chợt rung lên, ông nhận ra sóng đã bình thường khi số máy của Heng sovan hiện lên.

- Trần Phách, anh ở đâu?

- Hẳn xác.

- Có mình, ra ngay lập tức!

Điện thoại vụt tắt.

- Mang ông ta đi! - Trần Phách nhìn xuống Sơn Sơn và thất kinh khi thấy trên tay ông ta đã xuất hiện một chiếc điện thoại di động từ lúc nào. Hà Phan lao tới nhưng không kịp ngăn cú kích máy, một tia sóng điện từ vô hình đã kịp nhả lên.

- Chạy mau!

- Không kịp nữa đâu! chúng mày chỉ có 2 phút. – Sơn Sơn đắc chí rên lên.

Hà Phan xốc vội ông ta lên vai rồi cả hai chạy thục mạng ra phía cửa. Từ một vị trí chôn sâu trong lòng đất, một khối thuốc nổ gắn SIM đã được kích hoạt để phá sập hệ thống ngầm. Sơn Sơn không có ý định bỏ chạy, ông

ta muốn ở lại trong nắm mồi mà mình tạo ra. Hai người chạy đến cửa sắt thì một sự phủ phàng đã chặn ngang. Trước mặt họ là đám cháy dữ dội bao trùm khu phẫu thuật và đang tràn sang phía họ.

o O o

Trên chiếc “Hắc báo” nạp đầy vũ khí đang quẩn đảo trên khu vực rộng lớn giáp Biển hồ để dò tìm các vị trí của boong-ke và hệ thống đường ngầm bằng thiết bị cảm biến đặc biệt, Heng Sovan đã liên lạc với Trần Phách và sửng sốt vì ông này vẫn chưa thoát ra ngoài. Các đám cháy đã bùng lên trong hầm phẫu thuật suốt cuộc đấu súng và đe dọa các khối thuốc nổ bên dưới. Thật bất hạnh là Trần Phách đang ở hầm xác có nghĩa là không có đường ra nữa. Trên màn hình theo dõi mục tiêu và dẫn bắn, điểm sáng phát ra từ hầm xác mà Heng Sovan gắn chip trong thi thể không đầu vẫn nổi lên một chấm đỏ. Ngay lập tức, Heng Sovan nghĩ đến siêu bom xuyên phá boong-ke GBU-28 đang sẵn sàng trên giá treo.

Chiếc Panther lập tức quay đầu xé gió lao về phía tọa độ xác định, khi đến vị trí và độ cao thích hợp nhất, chiếc Panther bắt đầu chúc đầu xuống với một góc cực kỳ nguy hiểm. Trái GBU-28 phun một cột lửa thẳng đứng rồi lao vút xuống.

Dưới lòng đất, Son Sen hả hê khi hai tên đang lờn lộn trong tuyệt vọng, y cười khích:

- Các người không cho ta đi, thì cùng lên thiên đường nhé!

Đã hơn một phút trôi qua, họ cuống cuồng khi không phát hiện ra cánh cửa nào cũng như không thể phi thân qua màn lửa dày hàng trăm mét để ra ngoài. Họ nhìn nhau chờ đợi kinh hoàng ập đến. Còn 30 giây.

- Các người bỏ lỡ cơ hội rồi, vĩnh biệt đi! – Son Sen cựa quậy rồi chấp hai tay lên trán, một cử chỉ khi sắp về cõi hư.

Bỗng một tiếng động dữ dội vang lên, mảng trần lớn sụp xuống, mảnh bê tông vỡ bay tứ tung như đạn pháo. Tất cả kinh hồn bạt vía khi thấy một đầu tên lửa cắm đứng trên sàn đang xì khói xanh sau khi xuyên phá chục mét bê tông. Ánh sáng từ lỗ thủng bên trên chiếu một chùm sáng lòe rồi thành linh tụt xuống một lính đặc nhiệm đu dây.

- Tất cả lên ngay! - Anh ta hét lớn.

Họ há hốc sửng sốt, Trần Phách lập tức hiểu ra quả tên lửa kia được dẫn bắn chính xác theo vị trí tín hiệu từ xác chết không đầu, và không thể phát nổ vì đầu đạn đã được vô hiệu hóa từ hệ thống vi tính. Không để lãng phí một giây, không ai bảo ai, họ vác Son Sen lao tới quấn chặt ông ta vào sợi

dây r ồi tất cả vôi vàng bám lên chiếc thang đang chờ sẵn ngay bên cạnh quả tên lửa. Còn 7 giây.

Một lực kéo khủng khiếp giật họ xuyên qua lỗ thùng cao gần chục mét r ồi hất tung lên không trung.

Đi ầu kì diệu đã đến, phía trên đầu là một chiếc trục thẳng đang kéo họ bay vèo vèo trên không về phía Biển h ồ. Họ chỉ kịp ngoái lại khi một ánh chớp lóa trắng sau lưng. Một tiếng nổ rung chuyển lòng đất r ồi trái cầu lửa vỡ tung như miệng núi lửa đang phun trào. Hàng triệu mảnh vỡ từ đồng tro tàn văng ra sáng một góc trời.

Hết